

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNIFER
BLAKE

*Majestenin
Emriyle*

Dellon

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bu kitap
www.mobildepo.com
için buk@tarafından
taranip düzenlenmiştir.

1. Bölüm

Ağustos 1486
İngiltere

Akşamüstü geç saatlerde Braesford nihayet göründü. Önlerindeki tepede, gri kuzey semasına yükselen muazzam boyutlarıyla dörtgen bir kulenin etrafına konumlanmıştı. Kulenin üzerinde kargalar dolanıp ötüyor, mazgallı patikanın çevresinde süzülüyorlardı. Tepesinde, efendisinin orada bulunduğunu gösteren bir sancak vardı. Mavi ve beyaz renkli sağlam kumaş, sert rüzgârda havalanacakmış gibi uçuşup şaklıyordu.

Isabel Milton, korkakça olacağını düşünmese kendisi de uçar giderdi.

Girmelerine izin verildiğini belirten bir trompet çaldı. Isabel, yaz sonu sıcağına rağmen ürperdi. Derin bir nefes alarak üvey kardeşi Graydon Kontu ve onun arkadaşı Vikont Henley'nin arkasından ufak atını yavaşça yürüttü. Atlı grup, hırpani kulübe ve küçük dükkânlarıyla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Braesford'un kalın taş duvarlarına yaklaştılar ve kurumuş hendeğin üzerinde sert nal sesleri çıkararak kale kapısının altından, zor zamanlarda yöre halkının korunabileceği bir gözetleme kulesini gözler önüne seren bir girişten geçtiler. Önlerindeki tavuklar kaçıştı ve dişi bir domuzla beş yavrusu tiz ve öfkeli bir çığlıkla koştu. Hemen ilerideki açık kule merdiveninin taş basamaklarına, siyahî bir nehir gibi tazılar dizildi. Tazılar gelmekte olan grubu havlayarak, hırlayarak ve atların topuklarını koklayarak karşıladı. Kule girişine giden yolun kenarlarına silahlı bir şeref kıtası sıralanmış olmasına rağmen, ortalıkta onları karşılayacak bir ev sahibi yoktu.

Isabel, attan inmek için kendisine yardım edilmesini beklerken gözlerini, dörtgen kuleye eklenmiş ana papaz evine dikti. Tuğladan yapılmış olan bu kısım yeniydi, köşe kabartmaları ve pişmiş topraktan baş melek figürleri barındıran ilave nişlerle üç kat yükseliyordu. Zemin kat, görünüşe göre gelen grubun eşyalarını almak için hizmetkârların belirdiği hizmet alanıydı. Binanın kalbi olan büyük salon şüphesiz ki hemen üzerinde hanımlar zaviyesiyle ikinci kattaydı ve çalkantılı gökyüzünü yansıtan tirizlerle ayrılmış pencerelere sahipti.

Böylesine çetin şartlar ve bir o kadar da varlıklı bir şaşaanın üzerinde yükselmiş bu hisara ne tür bir adam hükmediyordu? Ne tür bir kibir ve cüretkârlık onun, bir asilzadenin kızı ve hakiki bir varisin, toprakları ne kadar büyük olsa ve evi ne kadar ele geçirilemez olsa da basit bir çiftçiyle evlenebileceğini düşünmesine sebep olmuştu? Bu adamın kral üstünde eşine az rastlanır nasıl bir etkisi vardı ki Henry Tudor bu emri vermişti?

Kulenin Roma tarzı revaklı girişinde bir gölge belirdi.

Bir erkeğin geniş bedeni ortaya çıktı. Çakıl taşlarının üzerinde yürümeye başladı. Dış avludaki tüm gözler onun üzerine kilitlendi.

Uzun yolun yorgunluğu telaşla birlikte bir çırpıda yok olurken Isabel eyerinde dikleşti. Göğsü sıkışarak, bilgisizlikle fakat büyük ihtimalle fesathıkla kandırılmış olduğunu gördü. Graydon bu tür şakaları severdi zaten.

Braesford'un efendisi basit bir çiftçi değildi.

Aksine, bir savaşçıydı.

Randall Braesford, boyu ve yeğinin kesimiyle vurgulanmış geniş omuzlarıyla heybetliydi. Göğsünün ve bacaklarının kuvvetli kasları, koyu gri dar bir pantolon ve aynı renkte çizmelerle belirginleşmişti. Siyah saçları, solgun güneşte bir kuzgunun başı gibi ışıldıyordu ve omuzlarının hemen üzerinden düzgünce kesilmişti. Gözleri kurşun ve gümüş arası bir renktiydi; hatları gölgelenmiş olsa da düz Romalı burnunun altında, sıkıca kapanmış dudaklarıyla ağırbaşlı bir hali vardı. Siyah, beyaz ve gri renklerde giyinmiş halinde saray debdebесinden eser yoktu ve ne bir damasko veya işleme, ne de tüylü ve geniş kenarlı bir şapkası vardı. Şapkası basitti, gri yüнден yapılmıştı ve kale duvarındaki mazgallı siperler gibi kesilmiş, yukarı dönük bir kenara sahipti. İnce belindeki kemerde, yemek masasında kullanmaya yarayan bıçağı asılı duruyordu; parlak siyah sır üzerine gümüş kaplama kını ve kabzasıyla ince bir işlemeli bıçak.

İçinde kabilen öfkeyle, kralın yakın dostu olduğuna şaşmamalı, diye düşündü. VII. I Henry ve Rand Braesford'un ikisi de aynı türden kişilerdi. Biri sarışın, diğeryse esmer olmasına rağmen her ikisi de çehre ve tavır olarak ciddiye,

kaderi kendi istek ve keyiflerine göre biçimlendirme güçleriyle apaçık kararlılıkları ürkütücüydü.

Isabel'in yanındaki, kırklarının sonlarında, saman sarısı saçlı, geçmişini savaş ve mızrak dövüşüyle geçirenlere ait hırpalanmış bir çehreye sahip, ciddi anlamda dev bir adam olan Vikont Henley atından indi. Atından inmesinc yardımcı olmak üzere Isabel'e döndü.

Rand Braesford, itaat edilmeye alışık kişilerin sert buyurganlığıyla, "Dur," diye seslendi. Hiç acele etmeden yürüyüşü ve keskin bakışlarıyla Isabel'e doğru yaklaştı. "Bu zevk bana ait sanırım."

Isabel'i tuhaf bir hareketsizlik alırken karın bölgesine hoş bir his çöktü. O yanına gelip durduğu anda dahi gözlerini Braesford'un kara gözlerinden alamadı. Titreşen derinliklerinden haykırıyor da olsa nüfuz edilemeyen gözleri alabildiğine siyahtı. Orada her şey saklı olabilirdi, her şey.

"Leydim?"

Sesinin pes gürleyişi Isabel'e içinde yankılanıyormuş gibi geldi. Adamın hitap şekli samimi ve sahipleniciydi. Ona 'leydim' demişti. Onun leydisi.

Hem neden olmasın ki? Yakında gerçekten de onun olacaktı.

Aniden gözlerini ona diktüğünü fark edip bakışlarını kirpikleriyle gizledi ve dizini ceyer topuzundan çıkarıp tümüyle ona döndü. Braesford kuvvetli elleriyle beline uzandı ve Isabel eldivenli ellerini onun geniş omuzlarına koymak için eğilirken onu eyerden kaldırdı. Ayaklarını yerleştirip hazırlandı ve Isabel, sürüş kıyafeti aralarında kalıp ezilene ve çizmeli parmak uçları zar zor yere değinceye dek onu yavaşça ve boylu boyunca kendine doğru çekti.

Isabel'in nefesi göğsünde sıkışıp kaldı. Müstakbel koca-

sında yumuşaklıktan eser yoktu. Vücudu göğsünden dizlerine kadar öyle bükülmezdi ki yaşayan bir tenden çok çelik zırh gibiydi. Özellikle belinin altındaki bölgedeki hissiyat besbelliydi. Karnının altındaki yumuşak kısımda bulunan sıcak sertliği tanıdığında gözleri açıldı ve parmaklarını omzuna geçirerek kavrayışı altında bir parça kıpırdandı.

Fark etmesi umrunda değildi, bu aşıkardı. Kaşlarının gölgesindeki değer biçen bakışı kararlı olsa da ona aynı değerlendirme hakkını yasaklıyor gibiydi. Gözleri, gördüğü kadarıyla derinliklerinde bilenmiş ve cilalanmış çelik gibi bir parıltı taşıyordu. Kalın kaşlar, burnunun her iki yanında koyu çizikler oluşturuyor ve kenarlarından, belki gülmekten ama sanki daha çok gözlerini uzak mesafelere dikmekten çizgiler yayılmıştı. Çenesi köşeliydi ve ortasında ufak bir çukur vardı. Ağzının sert olsa da hoş yaratılışlı hatları sebatla dizginlenmiş hassas bir doğaya dair ipucu veriyordu.

Isabel'in üvey kardeşi, rahatsızlığını belli eden bir sesle, "Evet Braesford," dedi.

Malikânenin sahibi omzunun üzerinden karşılık vererek, "Graydon," dedi. "Braesford Malikânesi'ne hoş geldiniz. Müstakbel eşimi karşılamak için bu kadar sabırsız olmasam daha çok merasim hazırlardım."

Sözleri yeterince cana yakın olsa da tartışılmaz bir ironi hissi içeriyordu. Braesford, bir kadın olarak Isabel hakkındaki beğenisini mi ima etmeye cüret ediyordu? Aksi halde onunla tanışmış olmaktan neredeyse hiç memnun olmadığını mı ima etmişti, yoksa iki adamın arasında daha başka bir şey mi vardı?

Üvey kardeşi ve bu adam birbirlerini geçen yaz Bostworth arazisinde son bulan Lancaster istilasından beridir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tanıyorlardı. Braesford orada şövalyelik yaparak Sör Randall Braesford olmuştu. Tahtı gasp eden III. Richard'ın kaybet-tiği altın tacı bulup Lord Stanley'ye teslim eden, böylece Henry Tudor'ın savaş alanında taç giymesini sağlayan kişi oydu. Graydon'sa Bosworth'tan, adamlarını ulaştırmakta geciktiği için kulaklarında çınlayan yeni kralın memnuni-yetsizliği dışında hiçbir şeyle dönmemişti. Braesford'un, Isabel'in üvey kardeşinin, Henry'ye mücadelesinde destek vermek için zaferin kesinleştiği anı beklediğine emin ol-duğundan şüphe yoktu.

Graydon, Tudor'ın önünde ölü babasıyla dururken her zaman kazanan tarafta olmak istiyordu. Bunu hak etmiş olmanın pek önemi yoktu.

"Kardeşime elini sürebildiğine göre cesur bir adam olmalısın. Önce günah çıkarmak isteyebileceğini düşün-müştüm."

Isabel bu fikir karşısında kaskatı kesildi. Müstakbel ko-cası üvey kardeşine dönüp bakmadı bile. "Bunu niye yap-a-cakmışım?" diye sordu.

"Lanet yüzünden Braesford. Graydonlu Üç Güzeller'in laneti."

"Ben lanetlerden korkmam." Rand Braesford, Isabel'in gözlerine bakıp gülümserken gözleri berrak bir neşey-le parıldadı. "Usluyle evlenip gerdeğe girdiğimizde çok geçmeden hallolacaktır."

Graydon kaba bir kahkahayla, "Demek öyle, ha?" dedi. "Bu gece, anlaşma eline geçer geçmez hiçbir şüpheye yer bırakmayacağım."

Braesford, "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi," diyerek ihtiyarla ona katıldı. Isabel'i yere bırakarak onun elini ken-di koluna koydu ve onu konağa götürmek için döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Isabel'in bacaklarını hareket etmeye zorlayabilmek için bir süre beklemesi gerekti. Başı dik bir şekilde ve duygusuz bir edayla, Graydon'ın ve Braesford'un silahlı adamlarının göz kırpmaları ve sessiz kahkahalarını hak ettikleri hor görüyle geride bırakarak yürüdü. Aklındaysa çalkalanmakta olan bir keşmekeş vardı. Daha fazla zamanı olacağını düşünmüş, bir eşe teslim olmadan önce birkaç gün dinlenebilmeyi beklemişti. Bir, belki de iki hafta içinde kolayca rahatlayabilirdi. Herhangi bir erkek Üç Güzeller'in lanetini göze almaya cesaret edemeyeli yıllar olmuştu, öyle uzun bir zaman ki onun himayesine güvenmeye başlamıştı. Niçin onu yenen Braesford oluyordu?

Konuya balıklama dalarak lanetin gerçek olmadığını kanıtlamak istemişti. Başarılı olması muhtemeldi.

Isabel arkasına bakmak için dönerek, içgüdüsel bir şekilde hizmetçi kadını Gwynne'in tanıdık simasını aradı. Üvey kardeşinin askerlerinden biri onu katırından indirmişti ve şu anda eşyalarının indirilmesiyle ilgileniyordu.

Gwynne, herkesin onu ve müstakbel kocasını takip eden gözlerindeki endişenin farkında olduğundan emin bir şekilde alışverişi iştmişti. Aralarında anlık bir iletişim gerçekleşti; kadın hem Isabel'in annesinin uşağı, hem de o ve kardeşlerinin dünyaya gelmesine yardım eden kişi olduğundan bu çok da sıradışı bir şey değildi. Isabel, Gwynne'in sessiz desteğiyle cesaretlenerek tekrar önüne döndü.

Lanet bir uydurmaydı, Braesford bunu bilse de hurafe, tesadüf ve cesarettten oluşan zayıf bir savunma ortaya çıkmıştı. Anneleri öldükten sonra yetiştirilmelerine yardım ettiği iki küçük kardeşini korumak için Isabel'in bir uydurmacası olmuştu bu. Üçü de kaba ve umursamaz bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

üvey babayla kaldıklarından beri en hararetli gayesi, hepsini her şekilde korumak olmuştu. Güzel ve alımlı Cate ve Marguerite'in on dördünde, doğumlarında kesilen sözler doğrultusunda yasal evliliğin hassas yaşında bir an önce gerdeğe atılmalarından korkmuştu. Kader ve Tanrı'nın merhameti sayesinde üçü de kendi aralarında, on ya da on iki yaşlarında resmi nikâha girmeden ya da bekâretlerini kaybetmeden evlilik anlaşmalarından kaçabilmişlerdi. Hastalıklar, kazalar ve kırıp geçen savaşlar gibi olaylar, damat adaylarının canlarını bir bir almıştı. Meşum bir kadehin onları koruması altına aldığı kesindi ya da Isabel onu dinleyenlere böyle söylüyordu.

Üç-dört yıldır bu gibi fısıltılar yeterince işe yaramıştı.

Sonra Kral Henry'nin bir yıl önce onunla beraber Fransa'dan seyahat eden yakışıklı şenlikçibaşısı Leon, kaç saf İngiliz soylusunu inandırabileceğini görmek için hikâyeyi ele almıştı. Sevgili Gwynne hikâyenin Westminster Sarayı'ndaki hizmetçi kızlar ve uşaklar arasında yayılmasına yardım etmişti. Sözde lanet kutsal kitapla bir tutulur olmuş, Leon'un sarayda dolanıp coşkuyla bezediği haliyle, Graydonlu Üç Güzeller'den biriyle sevgisiz bir birliktelik kurmaya girişecek her adamın, ölüm ya da felaketin üstesinden gelmek zorunda kalacağına dair bir gerçek durumuna gelmişti.

Üzerine yapışan kötü üne rağmen son derece kullanışlı bir hikâye olmuştu. Isabel, Üç Güzeller'in en büyüğü olarak bu korumadan memnun kalmıştı. Ona tanıdığı özgürlüğün, evde nadir bulunan üvey abisinden başka ona emir verecek kimsenin olmadığı huzur dolu sayısız günün tadını çıkarmıştı. Onu bekleyen, uygunsuzluğu böylesine

aşikâr bir birliktelikle bu ayrıcalığın ondan çekilip alınması katlanılmaz olacaktı. Ancak buna nasıl engel olabilirdi?

Müstakbel kocasının yırtık yeninin altındaki kolu, kalesinin taşları kadar sertti. Parmakları, kolunu kaplayan siyah yünün üzerinde hafifçe titredi ve parmaklarını durdurmak için kavrayışını sıkılaştırdı. Bu adam krallıktaki her sunakta var güçleriyle dua edenler arasında kol gezen hurafelelerin hiçbirine inanmıyor muydu?

Braesford ona bir kaşını merakla kaldırarak baktı. “Üşüdünüz mü Leydi Isabel?”

Kaskatı dudaklarının arasından, “Sadece yorgunum,” dedi, “ama hava yaza göre biraz soğuktu, özellikle de son birkaç fersah boyunca.”

Ağırbaşlı bir nezaketle, “Üzgünüm fakat zamanla sert havamıza alışsınız,” dedi.

“Muhtemelen.”

“Hem, belki bundan kaçınabilirsiniz.” Dar ve dolambaçlı basamaklardan çıkarlarken kolundan destek almayı sürdürübilsin diye sırtını eğimli duvara vererek onu kuleye doğru götürdü.

“Bunu söylemek istemezdim ama ben de yaşamımın uzun bir kısmını Braesford’da geçirmeye hevesli değilim.”

“Gece sona ermeden fikrinizi değiştireceğinize inanıyorum.”

Isabel, aman bilmez gözlerinin karanlığını inceleyerek ona kısa bir bakış attı. Gerçekten de akşam sona ermeden onunla yatmak istiyordu. İmzalanmış nişanların, bir rahip önünde içilen bir yemin kadar bağlayıcı olduğunu tanıyan kilise kanununa göre bu onun hakkıydı. Kalbi önce duracak gibi oldu, sonra deli gibi atmaya başladı. Bir kaçış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yolu olmalıydı ancak bunun nasıl olabileceğini kestiremiyordu.

Merdivenler, duvarlarına flamalar ve geyik boynuzları asılı, bir ucunda kürsü ve onun ötesinde bir müzisyen sahnesi bulunan ve boylu boyunca çift sıra halinde masaların olduğu büyük bir salona çıktı. Taş zemini yumuşatan yeni serilmiş halının üzerinden lavantayla karışık taze hasır otunun hafif kokusu yükseliyordu. Bunu ise duvarlardan birindeki büyük şöminenin ocağında hafif hafif yanan ateşten yükselen odun dumanının yumuşak kokusu bastırıyor, havanın nemini alıyordu. İçeri girdiklerinde uşaklar misafirler için keten örtüler sermekteydi.

Braesford salondaki işleri kısık gözlerle incelerken, “Ziyafet başlamadan önce odanıza çekilmek istersiniz sanırım,” dedi ve arkalarında biriken erkek misafirlere baktı. “Size eşlik edeyim.”

Isabel’i bir korku kapladı. Herhalde ona odasında şimdi *katılmaya* niyetli değildi. Aceleyle, “Daha önemli işleriniz olduğuna eminim,” dedi. “Ben ve hizmetçilerim yolumuzu bulabiliriz.”

“Bundan daha önemli bir iş olamaz.”

Gözlerinin derinliklerinde alaycı bir parıltı belirse de kafasını kaldırır kaldırmaz yok oldu. Ona ve korkularına gülüp geçmeye mi cüret ediyordu?

O anda Isabel, birkaç ay önce, Henry’nin Yorklu Elizabeth’le evlenmeyi kabul ettiğinin duyurulmasından hemen sonra saraydaki bir akşamı hatırladı. Graydon’ın isteklerine karşı olsa da ülkedeki çoğu evlenmemiş varis gibi Isabel de ziyafete davet edilmişti. Sonrasında danslı ve kostümlü büyük bir yemek verilmişti. Tasasızca ve uçar-casına, daireler çizerek dans ederken, aniden diken gibi

batan bir uyarılma hissetmişti. Etrafına bakındığında giriş salonunun kapısına yaslanmış bir beyefendiyi fark etmişti. Genel eğlence havasından uzakta görünüyordu, tuhaf biçimde ihtiyatlı, ifadesi ve giyimi kasvetliydi. Yine de gözlerinde bir kalp atışı kadar bir süre için gümüşü bir beğeni parıltısı yanıp sönmüştü. Sonra dönüp arkasındaki dehliz benzeri karanlıkta kayıplara karışmıştı.

Şimdi anlıyordu ki o adam Braesford'du. Henry'nin sarayında, onun aile bağları olmayan ve hiçbir engel veya ayak bağı olmadan gidip gelen esrarengiz birisi olduğuna dair fısıltılar duymuştu. Henry'nin Britanya'daki belirsiz sürgününe ve sonra Fransa'da alıkoyulmasına katlanmış olduğunu ve bu yüzden şereflendirildiğini söylüyorlardı. Başkalarıysa onun, yeni kralın leydi annesi Margaret Beaufort'un gözdelelerinden biri olduğunu ve kimi zamanlar onun ve oğlunun arasında, Henry'nin istilasıyla sonuçlanan vazifelerle gidip geldiğini fısıldıyordu. Kimse onun hakkında kesin bir şey söyleyemese de yeni yükselmiş şövalye, Henry o zaman hangi saray ya da kalede ikamet ediyorsa sırlı bir odada oturup saraya ve dedikodularına ilgisiz kalmıştı. Kesin olan bir şey varsa o da kralın onu dinlediği ve ona karşı mutlak bir güven duyduğuydu. Kuzey İngiltere'de, krala hizmetlerinden dolayı ona armağan bahşedilen, Braesford diye bilinen malikâne ortalıktan kaybolana kadar durum böyleydi.

Isabel kafası karışarak, Braesford'da bulunması ve böylesine önemsiz bir kişiyle nişanlanması, böyle kısa bir bakişmadan kaynaklanıyor olabilir mi diye düşündü. Olası gözükmiyordu ancak yine de aksine inanmak için az da olsa nedeni vardı.

Tabii bu, anlaşmada kişisel bir şey yok anlamına gelmi-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yordu. Henry tahta geçtikten sonra, anne ve babası öldüğü için, evlenmemiş olduğu ve hatırı sayılır bir servetin varisi olduğundan Isabel'i vesayeti altına almıştı. Graydon, Isabel'in mülki gelirini idare etme hakkının kendine ait olduğunu düşündüğünden çılgına dönüp küfürler savurmuş olsa da karşılıklı olarak tek bir damla kan dahi dökmemişti. Yine de üvey abisi evlilik konusunda kralın iradesine boyun eğmek zorunda bırakılmıştı. Eğer Henry takipçilerinden birini, hatırı sayılır yıllık geliri de dahil olmak üzere Isabel ve onun mülküyle ödüllendirmek istediye bu onun hakkıydı. Kesinlikle Isabel'in bu konuda söyleyebilecek bir şeyi yoktu.

Rand, Graydonlu Isabel'i büyük salondan bir yan hole ve holün arka duvarına dayanmış geniş bir merdivene yönlendirdi. Yukarıda sola dönüp, malikâne girişine bakan hususi odaya giden kapıyı açtı. Etrafa bakınırken göğsünde kabaran gururu hissetti. Kısa sürede halledilmiş olsa da müstakbel eşi için her şey hazırды. Oda'nın zamanında bitirilmesi için işçilere tehditler ve sayısı pek de az olmayan küfürlerle eziyet etmişti. Yine de Henry'nin biricik kraliçesinin bile daha iyi bir köşeye sahip olabileceğini sanmıyordu.

Kalın cam haikalarıyla pencereler, Isabel ve hanımlarının dikiş ve nakış yapmalarına veya kitap okumalarına yetecek kadar ışık sağlıyordu. Altlarındaki minderli banklar düşüncelere dalmaya ya da aşağıda neler olduğunu gözlemlemesi için biçilmiş kaftandı. Alçı kaplamalı duvarlara boyanmış klasik dönem tanrı ve tanrıçalarının sahneleri,

afacan meleklerle renklendirilmiş, hasırların üzeri halılarla, Uzak Doğu tarzı olduğunu işittiği bir tarzda kaplanmıştı. Kömür sobası yerine bu odada da büyük salondaki gibi bir şömine vardı. Her iki tarafa kanepeler koyulmuştu, ahşaptan dar oturakları nakışlı minderlerle yumuşatılmıştı. Akşamın yaklaşan soğuşuna karşı yakılan ufak bir ateş, üzerinde kendisi için seçtiği Latince deyiş olan *Interitusum*, yani Korkusuz yazısının bulunduğu bir kuzgun simgesi oyulmuş yekpare bir şömine rafının altında titreyordu. Ötesindeyse köşeye yerleştirilmiş bir platform üzerinde duran bir yatak vardı. Ufak tefek bir adam olmadığından, yatak epeyce büyüktü, üzerinden şaşaalı, nakışlı yatak örtüleri sarkıyordu ve kuş tüyü şilteler ile yastıklarla kaplıydı.

Yalın bir biçimde, “Şahsi odanız Leydi Isabel,” dedi.

“Görüyorum.”

Rand neşeyle dolup taşmasını beklememişti ancak rahatı için yapılan tüm hazırlıklardan sonra bir beğeni ifadesi de yeterli olabilirdi. Rand’ın düş kırıklığı belli oluyordu ancak Isabel onun yatağa bakmaktan nasıl kaçındığını fark etti. Kolunun üzerinde duran elini hafif bir titreyiş kapladı ve bir anda kendini çekip bir miktar uzaklaştı.

Rand, Isabel’in kendisine karşı ihtiyatlı davrandığını düşündü. Bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Batıl inançları olan birisi değildi, lanetlere, kehanetlere ve benzeri kâhinliklere pek az inanan birisi olsa da işleri şansa bırakmazdı. Leydi Isabel’i elinde tutması önemliydi. Ondan emin olmak için ne gerekiyorsa yapacak ve telafi etmesi gerekenleri daha sonra edecekti.

Onu elinde tutmak keyfi bir hal alırsa bu da onun sırrı olarak kalacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ziyafete kadar sizi idare etmesi için şarap ve ekmek göndereceğim.”

Sırtını ona dönüp uzaklaşırken omzunun üzerinden konuşarak, “Çok incesiniz. Teşekkür ederim,” dedi Isabel. “Şimdi beni yalnız bırakabilirsiniz.”

Konuşması hizmetkârını kovalayan bir prensesin tonundaydı. Rahatsız edici olsa da Rand üzerine alınmadı. Her an saldırmamasından korktuğu su götürmezdi ki haksız da sayılmazdı. Böylesi büyük servet ittifaklarında sıkça karşılaşılan bir şeydi bu; leydiyle yatağa girmek onun hem bekâretini hem de servetini aynı anda almak demektir. Kısa bir an için beklentilerini yerine getirmeyi, onu kollarına alıp yatağa fırlatmayı ve onunla birlikte olmayı aklından geçirdi. Vücudunun alt kısmındaki ateş basması, fikir hakkındaki kanaatinin açık bir göstergesiydi.

Bunu yapamazdı. Öncelikle bir süre boyunca ona mesafeli durmalı, onu şimdiden tahammül etmekte olduğu müstehcen ve dudak ısırtan açıklamalara daha az maruz bırakmalıydı. Üstüne üstlük beraber geçirecekleri hayatı, onu zorlamak üzerine kurmak istemiyordu. Onu, hor gördüğü bir evlilikle alıkoymak bir şeydi fakat ona karşı zor kullanmak ise bambaşka bir şey.

Isabel kabul etse de etmese de güç onda değil kendisindeydi. Bu gerçeği anlaması için fazlasıyla zamanı olacaktı.

Ansızın, “Şu anda sizi utandırdıysam üzgünüm,” dedi Rand.

“Utanmak mı?” Isabel dönüp ona kirpiklerinin altından kısa bir bakış attı. “Neden utanayımki?”

“Aramızda olabilecekler kaba saba konuşmalara konu olamaz. Bunu bu şekilde düşündüğümü sanmanızı istemem.”

Suratını yaban gülleri kadar tatlı ve canlı bir renk aldı.
“Tabii ki.”

“Elbette, önceki taliplerinizin başlarına gelenler düşü-
nülecek olursa durum tartışmaya açık.”

Her şey Isabel beşikteyken başlamıştı ve sıralamada Rand’in beşinci olduğunu ikisi de biliyordu. İlk babasının yaşında, bağırsak iltihabından ölen bir barondur. Sonra bu şeref, onun altı yaşından büyük olmayan ve kızamığı atlatamamış oğluna geçmişti. Sonra neredeyse elli yaşında, savaş yaralarına sahip bir gazi olan James’le, yani Marki Trowbridge’le bir evlilik ayarlanmıştı. Trowbridge, Isabel dokuz yaşındayken bir av sırasında düşüp ölmüş ve sonrasında Isabel, on bir yaşında kendisinden yalnızca yetmiş yaş büyük ve tavşan dudağından mustarip olan Lort Kneesall’la sözlenmişti. Lort Kneesall, bir aile içi anlaşmazlıkta çıkan kavgada yanlış tarafı seçip idam edilince nişan bozulmuştu.

Rand’in bildiği bu kadardı çünkü Leydi Isabel’in, Graydonlı Üç Güzeller’in, yani sadece onları seven erkeklerle evlenebilecek kız kardeşlerin lanetlilerinden biri olarak nam salmıştı.

Leydi, her bir parmağını gevşetişine özen göstererek eldivenini çıkarmaya başladı. Rand, düşünceleri yakında gözleri önüne serilecek olan vücudundayken Isabel, ilgili olma çabasıyla nihayet bir cevap verdi.

“Sizi başkalarının sergilediği bayağılıkla suçlamam mümkün değil. Babası gibi üvey kardeşim de incelikten yoksun olmaktan keyif alır. Graydon’ın tavırlarına alışık biri olarak sizinkilerden utanacak değilim.”

“Yine de az önce yüzünüz kızardı.”

Bakışlarını yapmaktaki olduğu işe vererek deriyi serçe

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

parmağından itinaıyla çıkardı. “Esprinin içeriği yüzünden değil, aramızda geçmiş olmasından dolayı.”

Adilane bir şekilde, “O halde hatalı davrandım,” dedi Rand.

“Ben bir hata görmüyorum.”

Cesareti ve gururu gibi dürüstlüğü de Rand’e anlaşıl-maz bir şefkatle dokundu. Onun için yarattığı kusursuz odada duran bir mücevher, son bir parlak ve ışıltılı ilaveydi. Gözleri taze bahar yapraklarının hafif yeşiliydi, tetikte bir zekâyla capcanlı. Dudakları, saray avlusunun duvarını tırmanan şövalyenin tuttuğu gül gibi derin, koyu bir pembeydi. Pelerini gül kurusu keten bir tozluktan başka bir şey değildi ve onun içindeki sürüş elbisesi yosun yeşili yaz yünündendi.

Pelerinin başlığını geriye attı, saçlarını en ince tellerinin bile görünemeyeceği biçimde örten açık renkli, üzerine eğretili otu yaprakları işlenmiş küçük ve düz bir kepi ortaya çıkardı. Rand’in elleri aniden ona bahşedilen ödülün tümünü görebilmek için bu örtüyü kaldırıp atmak, onu gerçekten de soymak isteğiyle kaşındı.

“Gönlümü ferahlatınız,” dedi Rand, sesi boğazından hırıltıyla çıkıyordu. “Diğerlerinin bahsetmiş olduğu gerdeğe girme konusu evlilikten önce olursa bunun nedenini anlayacağınıza inanıyorum. Bir laneti savmanın bildiğim en iyi yolu onun yanlış olduğunu ispatlamaktır.”

Çenesi bir miktar daha yukarı kalksa da kirpikleri ifadesini gizliyordu. “En azından önce pelerinimi çıkarmama izin verirsiniz, değil mi?”

Eteğinin altından ona sahip olmak ve çoraplı bacaklarını ona dolayışı gibi aklının ürettiği görüntüler onu, yeleşinin demode kalmış uzunluğuna minnettar kalmasına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sebebe olacak bir hale soktu. Bunu yapmak çok kolay olurdu çünkü, uzun yolculuğu boyunca eyerin aşındırmasını engellemesi dışında içine herhangi bir içlik giymiş olması muhtemel değildi. Isabel gevşettiği eldiveni çıkardı fakat eli yumuşak deriden kurtulurken soluk alarak durdu. Yüzünün rengi soldu ve dudakları beyaz bir çizgi halini aldı.

Rand kaşlarını çatarak onun yanına geldi ve elini uzatıp bileğini sert parmaklarının arasına aldı. "Leydim, yaralanmışsınız."

İkisi birden, birinci ve ikinci eklem arasında tuhaf bir açıda burkulmuş olan serçe parmağına bakarlarken Isabel'in boğazından nefes ve gülme arası alçak bir hırıltı çıktı. "Hayır, sadece biraz."

"Belli ki kırılmış. Niçin düzeltilmedi?"

Kolunu Rand'ın kavrayışından kurtarmak için çekerek, "Buna gerek yoktu," dedi. "Önemli değil."

Nasırlı parmaklarının altındaki teni öylesine ince, öylesine yumuşaktı ki başparmağının altında hızla atan nabzından da merak duyarak bir anlığına dikkati dağıldı. "Buna katılamayacağım," diye yanıtladı. "İyileştiğinde aldığı şekilde kalacak."

"Bu sizi ilgilendirmez." Aralanmış dudaklarının arasından hızla nefes alıp vermesine ve acıyla kararan gözlerine rağmen, bileğini bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Müstakbel karımı ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir."

"Niçin Tanrı aşkına? Mükemmeliyet beklediğiniz için mi?"

Onu kızdırıp kendisini yalnız bırakmasını sağlamak istemişti. Ancak kendisini hiç tanımadığı belliydi. "Bu günden itibaren kendimi sizin iyiliğinizden sorumlu tuttuğum
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

için. Yakınlarımı koruduğum için. Ayrıca size nasıl en iyi şekilde hizmet edeceğimi bildiğim için.”

“Beni yalnız bırakarak bana iyi bir şekilde hizmet etmiş olursunuz.”

Rand, Isabel’in bunu gerçekten kastettiğini düşündü. Bu dileği yerine getirmek imkânsız olduğu için ricasını görmezden geldi. “Nasıl oldu? Düştünüz mü? Atınız sizi üzerinden mi attı?”

“Benim aptallığım, başka bir şey değil.”

“Gerçekten mi? Böyle bir alışkanlığınız olabileceğini düşünemiyorum.”

Isabel, herhangi bir açıklama yapmamak istemesine dudaklarını sıkı sıkıya kapayarak oyununa katılmayı reddetti. Rand, yaralanışının bir cezalandırmanın sonucu olduğu kanısına vardı. Belki de doğası böyleydi, belki de önceden hesaplamış olduğu davranışını güçlendirmek içindi.

Onu ani ve geniş bir el hareketiyle serbest bıraktı. Bir an sonra, Isabel parmaklarını ovuşturup karın boşluğuna bastırıldığı sırada Rand kalbinde bir sıkışma hissetti.

Hırçın bir ses tonuyla, “Size yörenin otacı kadını çağıracağım,” dedi. “Yaralanmalardan anlar.”

“Yanımda getirdiğim hizmetçi kadın da öyle. Biz hallederiz, teşekkür ederim.”

“Gerçekten emin misiniz?”

“Elbette.” Leydi onun bakışlarına karşılık verirken çenesini havaya kaldırdı. Muayene edilmemiş elini bıraktı ve sağlam olan eliyle çıkardığı eldivenini kalça kemiklerinin etrafına sardığı deri örgü kuşağa taktı.

Rand kapıya doğru dönüp elini demir kapı kulpuna koydu. “O halde hizmetçinizi eşyalarınız ve banyo suyuyla

birlikte size göndereceğim. Gün batımında salonda yemek yiyeceğiz.”

Isabel, “Nasıl arzu ederseniz,” diye yanıtladı.

Hiç de arzu ettiği gibi olmamıştı. Kalıp iskemleye ya da yatağa uzanarak, hizmetçisi onunla ilgilenirken onu seyretmek isterdi. Bu şimdi olmayacaktı, henüz değil. Katı bir şekilde üstünkörü eğildi. “Görüşmek üzere.”

Sonra gitti ve merdivenlerden salona giden yolun yarısına gelene kadar durmadı. Orada, o ender bulunan yalnızlıkta adımları yavaşladı ve nihayet durdu. Döndü ve sırtını duvara verip başını soğuk taşa yasladı. Geri gitmeyecekti. Gitmeyecekti. Yine de ziyafet bitene ve nişanlısıyla gerdeğe girene kadar da uzun saatler geçecekti.

Onunla yan yana oturup kadehini ve tabağını paylaşarak, ona tepsilerden ya da müşterek tabaklarından lezzetli lokmalar yedirmeye ve dudaklarının değdiği yerden içki içmeye nasıl dayanacaktı, onun zarif kadınsı kokusunu soluyarak, keten ve ince yaz yününün ardından kolunun koluna küçücük dokunuşlarını hissederek ve çizmeli bileklerine yayılan eteğinin zarif örtüsüne nasıl katlanacaktı...

Biraya, bir sürahi dolusuna ihtiyacı olacaktı. Derhal tamı tamına bir fıçı biraya ihtiyacı vardı. Ah, hayır, Tanrı aşkına, o kadar fazlası hislerini uyuştururdu. Güzel eşini kokusuyla tiksindirecek kadar fazlası değil. Kesinlikle erkeklğine yakışmayacak kadar fazlası değil.

Belki de ihtiyacı olan bira değildi.

At üstünde uzun bir yolculuğa çıkabilirdi, ancak düzgün bir gerdek gecesi için çok yorgun olmak istemiyordu. Siperleri dolaşp vadiye bakarken rüzgârın kanındaki sıcaklığı uçurmasına izin verebilirdi ki bunu bugün leydisini beklerken sıklıkla yapmıştı. Onu baştan çıkarmak için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mutfağa inip yeni bir leziz yemek hazırlatabilirdi ancak onlardan zaten yeterince, hatta fazlasıyla yaptırmıştı.

Erkek konuklarını ağırlayabilir ve onların kaba yorumlarını sıkı bir yumrukla durdurmak zorunda kalmamayı umabilirdi. Bir de bir ihtimal, bu evliliğe niçin böylesine şiddetle karşı olduğunu ve anlaşmaya ikna etmek için ona ne yapıldığını ona söyleyebilecek olan Isabel'in üvey kardeşinden bir şeyler öğrenebilirdi.

Öğrenebileceği bilgilerle neler yapacağıysa bunu öğrendiğinde karar vereceği bir konuydu.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

2. Bölüm

Isabel, çanın çalınmasıyla odasından çıktı. Yolculuğun kirini atmak için sıcak bir banyonun ardından, cesaretin rengi olan kızıl yünden, kenarlarını sıkın nakışlarla ve kurdele düğümlerle ara ara toplanmış kollarıyla yeni ve güzel elbisesini giymiş, ruh hali hatrı sayılır biçimde düzelmişti. Gwynne saçını kurutup tekrar bir bonenin altına sokarken, şöminedeki kömürlerin önünde oturmak da ona düşünmek için zaman vermişti.

Braesford tarafından bir an önce yatağa atılmaktan kurtulmuş olduğuna güçlükle inanabiliyordu. Fikrini mi de iştirmişti yoksa bu da Graydon'ın rezil espri anlayışından başka bir şey değil miydi? Bilemiyordu fakat rahatlayışını bastırmak için tek yapabildiği buydu. Tanrı izin verirse bahtının açıklığı devam ederdi.

Korktu u şey evlilik yatağının mahremiyeti değildi. Bundan pek az bir keyif almayı beklediği doğruydu ancak bu başka bir konuydu. Hayır, kaçınmak istediği tümüyle evliliğın kendisiydi. Birçok arkadaşı beşikteyken evlendirilmişler, on    ya da on dört yaşlarında kendilerinden çok

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranthey.org>

daha yaşı kocalara verilmişler, on beş ya da on altı yaşlarında doğum yapmışlar ve onun gibi 20 yaşına geldiklerinde üç ya da dört çocuğun annesi olmuşlardı. Tabii doğum yapmanın zorlukları yüzünden ölmemişlerse. Kendi annesinin ilk evliliği de benzer olsa da muhtemelen Isabel'in babası Lord Craigmoor saraydan uzakta çok vakit geçirdiğinden yeterince mutlu geçmişti.

Annesinin ikinci evliliği o kadar güzel geçmemişti. Graydon'ın altıncı kontu vahşi ve zorba, etrafındaki herkese topraklarına bağlı olanlara gösterdiği aynı küçümsemeyele davranan bir adamdı. Sözü kanun demekti ve ne tartışmaya ne de karısının, üvey kız kardeşlerinin ya da oğlu ve bir önceki evliliğinden olan varisinin hiçbir tür itaatsizliğine izin vermezdi. Isabel ve iki küçük kardeşi, birçok gece ev kurallarına itiraz ettiği, kermeslere çok para harcadığı ya da yatağına girmeyi reddettiği için anneleri dövülürken yataklarında kıvrılıp dinlemişlerdi. Onun gülümseyen ve capcanlı bir kadından, solgun ve sinik bir gölgesi haline dönüşünü, yediği dayaklardan dolayı düşük yaptığını ya da ölü doğan bebekler dünyaya getirişini izlediler. Böylesi doğumlardan birinden sonra iyileşememesi çok da beklenmedik değildi. Telafi niteliğindeki bir mucizeyse kocası olacak canavarın kısa süre sonra bir av kazasında ölmesiyle gerçekleşmişti.

Hayır, Isabel bir koca istemiyordu.

Yine de Braesford'a karşı gelmek ona hiçbir fayda sağlamayabilir ve babasını örnek alan üvey kardeşini kızdırdığı gibi onu da şiddet uygulama noktasına getirecek kadar kızdırabilirdi. Eğer gecenin getireceklerinden kaçmak istiyorsa tek silahı sabrı ve Tanrı vergisi olan zekâsıydı.

Bunlar ona nasıl bir fayda sağlardı, bilemiyordu. Kırık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

parmağının acısı en iyi haliyle zayıf bir mazeretti. Ayrıca Braesford'un, o kırığın nasıl olduğunu öğrenmek için onu zorlaması pek muhtemeldi. Evliliği kabul etmeyi inatla reddettiğini itiraf etmek pek de hoş bir neden değildi. Adet döneminin başında olduğunu iddia edebilir ancak bunun onu caydıracağından emin olamazdı.

Hayır, başka bir şey olmalıydı, öyle ani ve hayati bir şey ki yadsınamasın. Bilinçli bir alayla, şimdi Graydonlu Üç Güzeller'in lanetinin gücünü hissettirmesi için iyi bir zaman diye düşündü.

Aslında hiçbir şeyin Braesford'u ona sahip olmaktan alıkoyamayacağından korkuyordu. Birçok kadın bu gibi tuzaklardan kaçabilmek için boş yere dua etmiş olmalıydı. Onun konumundakilerin kralların kuklası olmaları, kraliyet iradesiyle bir erkekten diğerine geçmeleri ve ne gözyaşları ne de yakarışlarının hiçbir şeyi bir nebze olsun değiştirmeyeceği kaderlerinde yazılıydı. Isabel'in yapabileceği en iyi şey, ziyafet sırasında etrafı seyredip bir mucize gerçekleşmesini beklerken kendisini sevimli kılmaktı. Ve eğer bir mucize gerçekleşmezse Braesford'un efendisinin yatağında olacaklara gösterebileceği tüm soğukkanlılıkla katlanacaktı.

Büyük salona giden yolu geri gitmek zor olmamıştı. Yalnızca erkek seslerinin pes homurtusunu, mumların kokularını, mutfak alevlerinden yükselen dumanları ve sıcak yemek rayihalarını takip etmesi gerekmişti. Ahalisi esas olarak erkeklerden oluşan bu evde onun için yapılan masa düzenlemelerine bakması için Gwynne'i önden göndermişti. Tabii ki kadın hizmetkârlar da çok sayıdaydı ancak ortalıkta ne kâhya olarak çalışan bir kadın ne de güvenilir bir dostun annesi, kız kardeşi ya da hanımı yok gibi görü-

nüyordu. Ayrıca, eğer Gwynne haklıysa bir de efendisinin yatağını ısıtmaya alışkın ve kendini yetkili havalara sokan bir yosma vardı ki Isabel, hizmetçisinin iddiasının gerçek olup olmadığından tam olarak emin değildi. Bir metresle yatmaya alışkın olan bir erkek, bir eşe şiddetle ihtiyaç duymazdı.

Merdiven boşluğunun başına yaklaştığında karanlık koridorun öteki ucunda bir gölge hareket etti. Merdiven boşluğuna yöneltilmiş, yanmakta olan meşale yaklaştıkça şekil büyüyerek üvey kardeşinin biçimini aldı. Sanki son-daki kalın duvara gömülü bir gardıroptan ya da taş döşe-li bir heladan belirivermişti. İri yapılı ve ağırdı, hantal bir yürüyüşe ve kaşlarına kadar inen, dağınık, pas rengi saç-larla örtülü büyük bir kafaya sahipti, turuncu kızıl renkli sakalları ve solgun mavi gözleri vardı. Yürürken kardeşini görünce önündeki işlemi zorunlu olarak erteleyerek yeşil ve kırmızı renkli pantolonunun arasındaki pantolon ağını düzeltti. Ondan önce ulaşan bira kokusu, geldiğinden beri vaktini nasıl geçirdiğine dair yeterli kanıt oluşturunuyordu. Dudakları ıslaktı ve onu görünce sevimsizce yukarı doğru kıvrıldı.

Isabel'in kalbi sıkışsa da canının sıkılmasına ve cesare-tinin kırılmasına izin vermedi. O yaklaşırken alçak sesle, "Merhaba Graydon," dedi. "Seninle özel olarak konuşmak istiyordum. Haklıydın, Braesford'un efendisi yemin et-memizi beklemeye değil, müstakbel gelininin doğurgan olduğundan emin olmaya çalışan bir sığır çobanı gibi beni denemeye niyetli."

"Ne olmuş yani?"

"Öncelikle rahibin takdisini alsam daha rahat ederdim."

“Sevgili kardeşim, senin rahatlığının bir önemi olmadığı ne zaman öğreneceksin? O sığır çobanı senin kocan olacak. Buna ve yatağa girmeye alışsan iyi edersin.”

“Kim olduğu belirsiz birinin önüne atılmam yeterince küçük düşürücü değil mi? Onunla konuşup saygı icabı beklemesi konusunda ısrar edebilirsin.”

“Ah, tabii eğer bu, kralın sözünü dinlediği birisiyle çatışmaya değerse. Sana denileni yapacaksın, o kadar. Tabii başka bir parmağının daha kırılmasını istemiyorsan.”

Konuşurken onun elini yakaladı ve serçe parmağını geriye doğru kıvrıdı. Kılıç saplanırmış gibi yakıcı bir acı tüm vücuduna yayıldı. Dizlerinin bağı çözüldü. Boğazına takılan bir haykırıyla, kızıl kadifeden bir havuz halinde Graydon’ın önündeki taş zemine düştü.

Graydon onun üzerine eğilerek, “Beni duydun mu?” diye belirtti.

“Evet.” Dişlerinin arasından nefes almak için konuşmasına ara verdi. “Ben sadece...”

“Bacaklarını açıp görevini yapacaksın. Senden ne isterse istesin bal likörü gibi tatlı olacaksın. Sözümlü dinleyeceksin, yoksa Tanrı şahidim olsun ki sopayı alır...”

“Hiç sanmıyorum!”

Sert bir küçümseme tonundaki itiraz, Isabel’in yukarısında bir yerden geldi. Uzun birisi aşağıdaki salondan gelen son iki merdiven basamağını çıkarken duvarların üzerini koyu bir gölge kapladı. Bir an sonra Graydon hırıltılı bir küfür savurarak onun elini bıraktı. Yanında dizlerinin üzerine çöktü. Arkasında Rand Braesford durmuş, üvey kardeşinin bileğini sırtının arkasında kısıp tutuyor ve kürek kemiklerinin arasına bastırıyordu.

Müstakbel eşi yoğun bir ilgiyle, “İyi misiniz leydim?” diye sordu.

Ona bakmadan, “Evet, evet, sanırım,” dedi Isabel, bakışları, diz çöktüğü yerde onu saran, üzerine vuran koyu gölgesinin üzerindeydi.

Braesford ilgisini sıkı kavrayışıyla hiç zorlanmadan tuttuğu adama verdi. “Leydimden özür dileyeceksin.”

“Senin de onun da canı cehenneme...” Graydon, kolu daha yukarı bastırılınca acı dolu bir homurdanmayla durdu.

“Kılıç tutan eline değer veriyorsan derhal özür dile.”

“Tanrı aşkına Braesford! Sadece senin işini hallediyordum.”

“Benim işim bu değil, hiçbir zaman da olmadı. Özür?”

Graydon biraz hor görüyle biraz da Braesford’un uyguladığı baskı altında omzunun çatırdaması üzerine korkuyla alaşağı olarak yüzünü buruşturdu. Kapattığı sararmış dişlerinin arasından derin derin nefes aldı. Sonunda zorla da olsa, “Üzgünüm,” dedi. “Evet, üzgünüm.”

Rand Braesford onu öyle bir itti ki adam sere serpe yere uzandı. Isabel’in üvey kardeşi duvara çarpana dek kalçalarının üzerinde geri geri sıvıştı. Yüzü öfke ve hüsrarla mora dönmüş bir halde hızlı hızlı soluyarak ayağa kalktı.

Isabel’in müstakbel kocası onu görmezden geldi. Ayağa kalkmasına yardımcı olmak üzere Isabel’e elini uzatmak için eğildi. Isabel gözlerini gözlerine çevirerek koyu gri derinliklerini inceledi. Orada gördüğü ilgi, eski bir yaranın üzerindeki merhem gibiydi. İradesi dışında, etkisi altında kalarak sağlam elini yavaşça ona uzattı. Braesford onun bileğini sıkı ve sıcak avcuyla kavradı ve yanında ayakta durana dek onu yukarı çekti. Dengesini sağlayana kadar onu eliyle belinden tuttu. Sonra onu bırakıp geriye çekildi.

Isabel bir an için afallayarak, kendini onun desteği ol-

madan yoksun hissetti. Gözlerini çevirip Graydon'ın durduğu yere baktı.

Artık orada değildi. Burnundan soluyup küfürler sayarak merdivenlerden aşağı iniyordu ve öfke dolu geri çekişi yiten ayak sesleriyle son buldu.

Braesford sırtına küçük bir dokunuşla onu odasına doğru geri götürürken, "Gelin, şu parmağınıza bir bakayım," dedi.

Isabel onunla gitti. Başka ne yapabilirdi ki? Tuhaf bir biçimde iradesi sahipsiz kalmış gibiydi. Parmağı kolundan dirseğine yayılan şiddetli bir ağrıya sızlayarak kendini sersemlemiş ve dengesini yitirmiş hissetmesine sebep oluyordu. Üstelik şu anda Graydon'la karşılaşmak istemiyordu. Braesford tarafından küçük düşürüldüğü için onu suçlayacaktı, hem kırılmış gururunu teskin etmek için kimbilir neler yapardı?

İkisi birden tekrar hanımlar odasında yalnız kaldıklarında Braesford'un ifadesi neşesizdi. Kapıya arkasını dönerek şöminenin yakınına konmuş bir iskemleyeyi işaret etti. Isabel gidip iskemleye otururken o da demir bir şamdanı alıp onun önünde eğildi. Bakışları uzun bir mesafeden onunkilerle buluştu. Sonra yaralı elini alıp avcu yukarı gelecek şekilde kıvrılmış dizinin üzerine dikkatlice yerleştirdi.

Sönmekte olan bir şömine kütüğünden sığırayan küçük kıvılcım patlamaları misali tuhaf bir his, Isabel'in omzundan sırtına doğru sinirlerine yayıldı. Ürperse ve avcunun içindeki eli titrese de bunu kabul etmeyi reddetti. Bunun yerine Braesford'un, çok yakınında duran hatlarına odaklandı. Suratını asarken kalın kaşlarının arası bir çift çizgiyle kaplanıyor ve kaşlarının siyah perçemleri ifadesini saklı-

yordu. Bir yanağında küçük bir yara izi vardı ve sakalının kökleri, iyi tıraşlanmış cildinin altında mavi ve siyah karışımı bir renkte gözüktüyordu. Isabel tuhaf bir şekilde nefes almakta güçlük çekiyordu ve bununla başa çıkmak için derin derin ve yavaş yavaş nefes almaya çabaladı.

Braesford ona bakınıyordu ancak serçe parmağını inceliyor, kemiğin bel verdiği noktayı arayarak kırığın açısını dikkatli ve irdeler bir dokunuşla takip ediyordu. Yaralı parmağı, işaret ve başparmağının arasına aldı. Diğer eliyle bileğini tutarak ince ve biçimsiz parmağı amansız bir güçle yakalayıp sert ve düzgün bir hareketle çekti.

Isabel çığlık attı ve ansız bir zayıflıkla öyle bir öne eğildi ki aını onun geniş omzuna dayandı. Hızla nefes alarak boğazına yükselen kusma hissini bastırdı. Saçına doğru anlayamadığı bir şey fısıldadığını, ismini mırıldandığını duydu.

Biraz daha yüksek sesle, “Bağışlayın beni lütfen,” dedi ancak sesi alçak ve biraz da boğuktu. “Bir kralın hazinesini verseler sizi yine incitmezdim. Bu gerekliydi, yoksa zavallı parmağınız daima çarpık kalırdı.”

Isabel hareket edip bir miktar geriye gitti ve birbirlerini tutan ellerine baktı. Braesford avuçlarını yavaşça açtı. Serçe parmağı artık bükük değildi. Yeniden düzdü.

“Siz,” diye başladı ancak ne diyeceğini bilemeden sustu.

“Şeytanın tekiyim, biliyorum ama böyle narin ve asil parmakların kusurlu gözükmesi bana üzücü geliyordu.”

Isabel minnettar olmadığını söyleyemezdi. Affedemeyeceği şeyse onu uyarmamış olmasıydı. Tabii bunu kendisi istemişti. Şimdiye kadar pek az şeyi kabul etmişti.

Braesford bir cevap beklemeden altındaki zemini kapla-

yan hasırını incelemeye koyuldu. Hasırın dallarından birini seçerek birkaç çabuk hareketle iki eşit parçaya böldü. Parçaları parmağının iki kenarına yerleştirdi ve sol dirseğinin üzerindeki yırtmaçlı yeni bir arada tutan ipek kurdelenin düğümünü çözmek için elini uzattı. Parıltılı şeridi silkeleyerek hızlıca eğreti ateline doladı.

Isabel, o çalışırken eğilmiş başına baktı; gözleri geniş omuzlarından, salınan siyah saçlarının olduğu bronzlaşmış ensesine, işini maharetle yapan biçimli parmaklarından konsantre olmuş çehresine kayd. Yüzü mum ışığında yaldızlı bir hal almış, güneş yanığı cildi bakır ve tunç rengine bürünmüştü ve elmacık kemiklerine vuran kirpiklerinin gölgesi, altını bir renkle yontulmuş kemiklerine zıt bir biçimde koyu siyahtı.

İçinde tuhaf ve ılık bir farkındalık, dokunuşuna, doğasındaki gücüne ve katıksız erkeksi varlığına karşı duyduğu içe işleyen bir kabulleniş yükseliyordu. Odada, kalın camlara vuran çökmekte olan karanlık ve ışık niyetine titreşen yalnızca tek bir mum ile birlikte öyle yalnızlardı ki.

Kocasıydı; kilise kanununa göre peşi sıra gelen tüm ayrıcalıklarla beraber şimdiden onun kocasıydı. Sahipliği sevecen olacak mıydı? Yoksa ona, çiftleşen bir öküz nezaketiyle sahip olacak kadar kaba mı davranacaktı? Bedeninin altına doğru eriyerek tesir eden bir his yayılırken karnındaki kaslar gerildi. Etkisini kontrol edemediği bir ürperti vücudunda dolaştı.

Ürperti, tutmakta olduğu parmağa ulaşırken Braesford yukarı baktı. “Sizi incittim mi?”

“Hayır, hayır,” dedi Isabel, sesi tıkanmış boğazında sıkışmıştı. “Yalnızca... Yardıma geldiğiniz için size teşekkür etmeliyim. Geldiğiniz için talihliyim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bakışlarını kurdeleye attığı küçük ve sade düğme döndürerek, “Bunun talihle alakası yok,” diye yanıtladı. “Size salona kadar eşlik etmek için geliyordum.”

“Öyle mi?” Merakı çabucak söndü. “Salona girişimizi beraber yapmak istediniz zannedersem.”

“Misafirleri yalnız karşılamayı tercih etmeyebileceğinizi düşündüm. Başka bir hanım, sizi rahat ettirecek bir sahibe olmadığı için...” Geniş omuzlarından birini havaya kaldırdı.

“İnce bir düşünce.” Bir an durduktan sonra, “Ancak benim mevkiimde başka bir kadının olmaması bana tuhaf geldi,” diye devam etti.

Sesine eklenen bir soğukluk emaresiyle, “Bir ailem yok,” dedi Rand. “Doğururken ölen bir hizmetçi kadının piçiyim. Babam Braesford’un efendisiydi fakat beni yalnızca uşağı olarak eğitmek konusunda kabullendi. Bu, hain ilan edildiğinde Braesford da dahil olmak üzere bir çok mülküne el koyulmadan önceydi.”

Isabel merakla başını bir yana eğdi. “Hangi krala ihanetten, sorabilir miyim?”

“IV. Edward’a. Babam yaşlı Kral VI. Henry’ye sadıktı ve ona tahtı geri kazandırmak isterken üç resmi varisinden ikisi olan iki üvey kardeşimle beraber öldü.”

“Bir Lancaster olarak sen de onu mu takip ettin?” Bunları bilmesi gerekirdi ancak evlenmek zorunda olduğunu duymanın üzüntüsüyle, müstakbel eşiyle ilgili söylenenlerin pek azına kulak asmıştı.

“Edward babamın kafasını kesip Kule Köprüsü’nün üzerine koydu. Bu yüzden onu sevmeli miydim? Hem o bir zorba, amcası bir bunağa döndüğünde onun yerine

geçtikten sonra fazlasıyla iktidar tutkusuyla dolan bir napti.”

Rahmetli babası York'un beyaz gülüne sadakat yemini etmiş olsa da Isabel bu sembole karşı büyük bir düşkünlük duymuyordu. IV. Edward tacı dindar ve bunak amcası VI. Henry'den çalmış ve geri almasını önlemek için onu öldürmüştü. Tacı kendinde tutmak için öz kardeşi Clarence'ı da ihanetten idam ettirmişti. Edward öldüğünde, başka bir kardeşi onun genç oğullarıyla kızlarını gayrimeşru ilan etmiş ve III. Richard olarak tacı kendisi takmıştı. Saltanatı geri yeniden kurmak adına herhangi bir çabanın önüne geçmek için iki oğlanı öldürttüğünün dedikodusu dolaşıyordu; ortadan kaybolduklarıysa kesindi. Şimdiyse Henry Tudor, Richard'ı Bosworth ovasında mağlup edip öldürmüş ve bileğinin hakkıyla Kral VII. Henry olmuştu. Üstelik IV. Edward'ın en büyük kızı Yorklu Elizabeth'le evlenmiş, Lancaster'ın kırmızı gülünü York'un beyaz gülüyle birleştirip nesillerdir süren kavgayı sonlandırmıştı.

Bu kadar fazla kan ve ölüm, peki ne için? İnsanlardan hürmet görme hakkını kazanmak için mi? İstedliğini ele geçirme ve istediğini öldürme gücü için mi?

“Ya şimdi Henry kazandığı tacı tamamiyle hak ediyor mu?” diye sordu.

Braesford alçak sesle, “Dikkatli olun Leydim,” dedi. “Yeni taç giymiş krallar, tacın ağırlığına alışık olanlara göre haince ifadelere karşı daha hassas olurlar.”

“Beni ihbar edeceğinizi sanmıyorum, çünkü bu size büyük çıkar sağlayan bir evliliğin sonu demek olurdu. Hem başka kimsenin önünde böyle konuşmam.”

Braesford uzun saniyeler boyunca onun bakışlarına

karşılık verdi, başını kaldırmadan önce bakışlarıyla durumu kasvetle değerlendiriyordu. “Güvene önem veririm.”

“Evet, kesinlikle,” diye kısaca yanıtladı Isabel. Dene-yimlerine göre bir kadının dediklerine kulak asmak şöyle dursun, pek az erkek bir kadını dinlemeye tenezzül eder-di.

“Sizi temin ederim. Yerin kulağı olduğunu aklınızdan çıkarmayın sadece.” Kısa bir an için durup, sonra devam etti. “VII. Henry her halükarda soyunun son üyesi, anne tarafından VI. Henry’nin büyükbabası Gauntlı John’ın soyundan geliyor olmasıyla meşru saltanatın son varisi. Tüm diğer rakipleri idam edilmiş, savaşta ölmüş ya da cinayete kurban gitmişken taç üzerinde başkaları kadar ve birçoğundan da daha fazla hakka sahip.”

Isabel, “Gauntlı John’ın gayrimeşru oğlunun soyundan geliyor,” diye belirtti.

Braesford’un gülüşü çarpıklaşarak gözlerinin gri rengi-ni aydınlattı. “Tam bir Yorkçu gibi konuştunuz. Yine de Gauntlı John’ın, Katherine Swynford’dan olma çocukları gibi, soysuz birisi kraliyet hükümüyle meşrulaştırılabilir; Henry’nin yeni eşi, IV. Edward’ın kızı Elizabeth’ten bah-setmeye gerek bile yok. Ve bazen dünyada usulca miras edinirler.”

Isabel bir süre kaşlarını çatarak düşündükten sonra, “Henry’den mi bahsediyorsunuz,” dedi, “yoksa bir za-manlar Braesford’un efendisi olan babanızın mülklerini miras aldığınızı mı söylemek istiyorsunuz?”

“Bunları daha çok VII. Henry’ye sunduğum hizmetler-den dolayı ödül olarak aldım. Ancak sizi temin ederim ki her bir dönümünü hak ettim.”

Biraz haşın bir tavırla, “Bir de eşle ödüllendirildiniz,” dedi Isabel.

Braesford başını kaldırdı. “Bu ise Henry’nin olduğu kadar Tanrı’nın da bir armağanı.”

Eğer doğru hatırlıyorsa Braesford’un önceki sahibinin adı McConnell’dı. Rand soysuz doğmuş birisi olarak mülkün ismini soyadı olarak almış, kendini babasının adıyla tanımlamaktansa toprağın adıyla tanımlamıştı. Bu kayda değer bir davranış, belki de kişiliğiyle ilgili bir ipucuydu. “Bana ödülün büyük ihtimalle, Richard tarafından kaybedilen altın tacı Bosworth’taki dikenli bir çalıda bulduğum için verildiği söylendi. Tabii bir de tacı, ovada Henry’ye giydirmesi tavsiyesiyle Lord Stanley’ye verme soğukkanlılığında olduğum için. Lütfen kralın annesinin bu söylediğini duymasına izin vermeyin.” Yüzüne alaycı bir gülücük yerleşti. “Bunun kocasının fikri olduğunu sanıyor.”

Herkesin bildiği gibi Henry’nin annesi Leydi Margaret, Derby kontu Lord Stanley’yle evliydi. Oğluyla Westminster Sarayı’nda ikamet ediyor ve karşılıklı bir rızayla kocasından ayrı yaşıyor olsa da Stanley’nin lekesiz adını himaye ediyordu.

Isabel, “Her halükarda nedeni bu muydu?” diye ısrar etti.

“Bazen kralların minnettarlığı böyle sonuçlar doğurur.”

Sesinde hiciv vardı, çehresiye soğuk ve neredeyse tehditkardı. Kesinlikle aptal değildi, verdikleri kadar kolay geri almasını da bilen vefasız asilzadelerin doğasını çok iyi tanıyordu. Yine de bir zamanlar bir haine ait olan güzel bir mülkün olgunlaşmış meyvelerini almak sıradan bir hadise değildi. Bir ozan tarafından Güller Savaşı olarak adlandı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rılmış olan son kan davası öyle uzun sürmüştü, kendini kral ilan edenlerin yükselip düşmeleriyle ihtilaflar öyle sık yön değiştirip değişmişti ki unvanlar ve mülkler birçok kez el değiştirmişti. Bir gün kralın sofrasında oturup lord diye çağrılan ve kürklü kadifeler giyen birisi ertesi gün cellatla buluşmaya gidebilirdi. Yatağında eceliyle ölen pek az talihli kişi vardı.

Birdenbire Braesford'un bakışlarından kaçındığını, başparmağını atelinin hasır dallarında gezdirirken sanki huzursuz gözüktüğünü fark etti. Acaba kısa süre önce onunla ilgili söylediklerini duydu mu diye merak ederken içine bir endişe doldu. Boğazını temizleyerek biraz bozuntuya uğramış bir halde söze girdi. "Biraz önce üvey kardeşimle aramda geçenlere kulak misafiri olacak kadar yakındaysanız..."

Braesford bir el hareketiyle onu susturdu. "Önemi yok. Tamamıyla haklıydınız. Ben hiç kimse değilim."

Alnına doğru bir sıcaklık yükselirken bilinçli bir tarafsızlıkla, "Savaş alanında Henry tarafından şövalye ilan edildiniz," dedi. "Bunun bir anlamı var."

"Evet, öyle. Ne olursa olsun kardeşiniz gibi onuruyla doğmuş adamlar için her zaman hiç kimse olacağım."

"Üvey kardeşim," diye mırıldanarak düzeltti Isabel.

"Sizin öz babanız, yani annenizin ilk kocası da bir konttu. Dolayısıyla siz de bu doğuştan gelen asaleti taşıyorsunuz." Ansızın bakışlarını yukarı çevirdi, gözleri cilalanmış bir zırh kadar katıydı. "Siz ne tür bir adamla evlenirseniz evlenin, her zaman Leydi Isabel olarak kalacaksınız."

"Ne işime yarayacaksa. Ancak size verilen topraklar sayılda bir yer edinmeniz için gerekli geliri sağlayacaktır ki bu sayede daha fazla şeref nişanı kazanabilirsiniz."

Adam başını öyle sertçe salladı ki mum ışığı saçlarının parlak abanoz tellerinin üzerinden mavi ve sarı parıltılar halinde kayıp geçti. “Bir yönden her zaman bu mülkün ancak bir kâhyası, esasında Henry’nin sarayı ve dalavere-lerinin pek az işine yarayacak bir çiftçi olarak kalacağım. Bu yeşil vadinin üzerindeki konakta yaşamak istiyorum yalnızca. Benimle burada kalırsanız size yemin ederim ki siz ve asil parmaklarınız, kocanızdan gelecekler de dahil olmak üzere sonsuza dek tüm incinmelere karşı korunacaksınız.”

Bu, yüreğindeki korkuyu dindirmek için verilmiş, hesabı kitabı iyi yapılmış bir vaatti. Isabel ona güvenmeye cesaret ederse sözünü tutabilirdi de. Fakat erkekler kadınlara edilen yeminlere, hiçbir zaman hemcinsleri arasında verilenlere olduğu kadar hürmet etmediğini çok iyi bildiği için öyle yapmadı.

Parmaklarını ellerinden çekerek ayağa kalktı. “Şimdilik bana aşağıda refakat etmenizden memnun olurum.”

Braesford düş kırıklığına uğramış olsa bile belli etmedi. Kıvrak bir biçimde ayağa kalkıp ona kolunu uzattı. Beraber düğün kutlamasına indiler.

Salon, üç ayaklı sehpaaların üzerine konmuş geniş ve düz kâselerin üzerinde süzülen fitillerin ışığıyla aydınlanıyordu. İki sıra masa, üzerinde büyük tuzluğuyla yüksek masayı bulunduran alçak bir ahşap platforma doğru uzanıyordu. Platformun arkasındaki loca, beyaza boyanmış ahşapla kaplanmıştı ve kaplamanın üzerindeki bölümleri tasvirli sahnelerle bezenmişti. Üzerinde gümüş tabaklar bulunan bir çift sandık, tavana doğru yükselen büyük taş şömineyi iki yandan çevreliyordu. Tepelerinde, yukarı çıkan ısıyla hafif hafif salınan parlak renkli bayraklar asılıydı.

Uzun masaların kenarlarına çekilmiş sıralarda oturan Braesford'un askerlerinin sayısı topu topu otuzu geçmezdi. Bu büyük bir kuvvet değildi; kuzeye yaptıkları yolculuk sırasında Isabel'in üvey ağabeyinin koruma amaçlı getirdiği birlik bile bunun yarısı kadar büyüktü. İçerisi bu iki ekip arasında keten, yün ve kadife giymiş erkeklerle fazlasıyla dolup taşmış gibi görünüyordu.

Braesford koluna girmiş Isabel'le birlikte ortaya çıktığında, pes bir uğultu yaratan sesleri aniden kesildi. Adamlar şiddetli bir gıcırta ve hışırta eşliğinde ayağa kalkıp dikkat kesildiler. İkili yüksek masaya doğru ilerlerken uzayan sessizlik, bir-iki öksürük ya da masaların altındaki hasırlara uzanmış köpeklerden birinin alçak sesli hırıltısı dışında bölünmedi.

Isabel, bu kadar yoğun bir şekilde göz önünde olmaktan dolayı biraz kızardı. Sıralanmış adamlara göz gezdirenken birkaçının yüzündeki bariz kuşkuyu yakaladı. Özellikle de Graydon'ın avludaki yorumlarından sonra, yatak odasının mahremiyetindeki oynaşmalar yüzünden geciktğine inanıyorlardı. Ne düşünüyor oldukları hiçbir şeyi değiştirmezdi tabii ki ancak yine de kafalarından geçiyor olduğu su götürmez olan sahnelerin düşüncesini rezilce buluyordu.

Braesford onu oturtuktan sonra, bir el hareketiyle misafirlerin de kendi yerlerine oturmalarına izin verdi. Hizmetkârlar kupaları doldurmak, sepetlerden ekmek dilimleriyle dolu tabaklar sunmak ve bunların üzerine baharatla çeşnilendirilmiş tatlılar, doğranmış sebzeler ve küp küp kesilip et suyuna batırılmış ekmekten oluşan tuzlu bir karışım servis etmek üzere öne çıktıklarında yemek başladı.

Isabel masada duran şarap kadehine doğru elini uzattı ancak sonra hemen geri çekti. Küçük kız kardeşlerinden birisiyle aynı yeri paylaşırken büyükleri olarak sık sık yaptığı gibi, dilediği biçimde içkiyi ilk içen ya da şarabı sunan kişi olmak onun hakkıydı. Şimdiyse Braesford'un masasında idi ve bu ayrıcalık ona aitti.

Rand onun bu hareketini de fark etti. Elinin kısa ve nahoş olmayan bir hareketiyle kadchi almasına izin verdi. Isabel kadchi alıp şarabı ihtiyatla yudumladı.

Şarap taze ve hamdı, neredeyse hiç sulandırılmamıştı, o yüzden boğazından zorlukla geçti. Bu ilk yudum, yemeği kaldıramayacağını anlaması için yeterliydi. Odun dumanı, lambaların sıcak yağları ve erkek bedenleriyle birleşen yemeğin kokusu eski hastalığını geri getirdi. Sadece yiyormuş gibi yapmak yeterli olmalı, diye ümit etti. İsteddiği son şey Braesford'un misafirperverliğine burun kıvrıyormuş gibi görünmektir. Ayrıca terbiyesi ve mantığı, onu bu gece yakınlaşmalarından kurtarabilecek dostane bir hava yaratabilmek için ona müstakbel kocasıyla sohbet etmesi gerektiğini söylüyordu.

Aklına söyleyebilecek hiçbir şey gelmiyordu. Yakında ziyafet sona erecekti, peki ya sonra? Ya sonra?

“Leydim?”

Braesford ona aralarında duran gümüş bir tepsiye koyulmuş geniş, altuni kahverengi bir servis tabağından bir parça sulu domuz rostosu servis ediyordu. Isabel, Braesford'un bıçağının ustura gibi keskin ucundaki rostoya şöyle bir baktı, bir an gözleri buluştu ve sonra gözlerini tekrar çevirdi. “Ben... yiyemeyeceğim. Teşekkür ederim efendim fakat ben almayayım.”

“Bir parça ekmek alın, sonra şarapla devam ederiz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hızla eti bıçağın ucundan kendine alarak servis tabağından bir parça ekmek kesip ona uzattı.

Isabel ekmeği alıp biraz dişledikten sonra şarabından biraz daha yudumladı. Ne var ki kadehi dudaklarına doğru kaldırdığı anda, aralarında paylaşılması gereken şarabı kendine sakladığını fark etti. Kucağının üzerine o amaçla serilmiş olan bezin kenarıyla ağzını aceleyle sildiği kadehi ona doğru itti.

Braesford'un bakışları onun üzerinde, “Parmağınız size acı veriyor,” dedi. “Üzgünüm. Size daha önce de söylediğim gibi, köyde söğüt kabuğundan işe yarayabilecek bir pomat yapabilen şifacı bir kadın var. Onu derhal getirtceğim.”

“Lütfen endişe etmeyin.” Kirpiklerini indirdi. “Bir gece istirahat etmek yeterli olacaktır, eminim.”

“Öyle mi? Sanırım iki veya üç, hatta dört gece daha iyi olur.”

Hevesle, “Elbette, evet,” diye başladı Isabel ancak ona bakıp gözlerindeki alay tonunu ve sıkıca kapadığı ağzının kenarındaki gerilimi yakalayınca durdu.

Elini şarap kadehine koyup kadehi yavaşça döndürerek şarabı onun içtiği yerden içerken, “Elbette,” diye tekrar etti. “Korktuğun şeyleri bir kez atlattığında nadiren o kadar korkunç olduklarını fark ettiğin oldu mu hiç?”

Isabel net bir biçimde, “Hayır,” dedi.

“Öyle, seni temin ederim. Sabahki düşüncelerinin seni avutacağına şüphe yok.”

Sağlam bileğine uzanıp oynamakta olduğu ekmek parçasını aldı ve eline yumuşak bir öpücük kondurup ekmek kabuğunu ağzına attı. Öpücüğün hissi bedenine yayılırken ve onun çene kaslarının ekmeği çiğneyip yutarkenki

hareketlerini sıradışı bir merakla izlerken Isabel, hafif bir ürpertiyle hareketsizce oturdu,

Graydon, yanında Vikont Henley'nin bulunduğu, platformun yakınındaki yerinden, "Tanrı aşkına Braesford," dedi, "eminim bir hanımın elini öpme alışkanlığını Fransa'da edinmişsindir. Bir İngiliz ağzını kullanabileceği daha ilginç yerler düşünebilir."

Isabel'in üvey kardeşinden bir miktar daha az kaba olan Henley, kahkahalara katılmak yerine öksürüp başını eğdi.

Braesford, Graydon'a, "Fakat sanıyorum ki masada değil," diye cevap verdikten sonra sesi sertleşti ve Henley'yle diğer misafirlere delici bakışlar attı. "Ve söz konusu olan benim leydimse hiç değil."

Bira kupalarının tepsilere dahi çarpmadığı bir sessizlik çöktü. Bu sessizlikte Graydon'ın burundan gülüşlerinin gergin belirsizliği açıkça duyuluyordu. Isabel aniden, Braesford tarafından bir saat içinde iki kere azarlanan üvey kardeşi için üzüldü. Geçen günlerde onun müstehcen düğün esprilerinin sayısız çeşidine dayanmış ve birisinin onun için ağzını kapamasını hevesle beklemiş olsa da onun utancından keyif alamıyordu.

"Tamam, saygısızlık etmek istemedim," diye mırıldandı Graydon. Sıralardaki bir avuç kişinin yaptığı gibi Henley de benzer bir cevap geveledi.

Braesford bir ağız dolusu şarap içip kadchi geri koydu. "Ben öyle olduğuna inanmıyorum. Onun şerefi artık bana ait, bu yüzden kılıcımın muhafaza edilmesi gerekiyor."

Graydon, "Ah, evet, öyle olmalı," diye söylendi. "Dindar Henry onu sana verdikten sonra başka türlü olmasına izin vermezdi."

“Ben de onun armağanlarını elmaslardan değerli görüyorum, her daim avcumba sınımsıkı tutmayı istiyorum.”

Müstakbel kocası konuşurken Isabel başını döndürüp bakışlarına karşılık verdi. Isabel’in, gözlerinde gördükleri Braesford’un derin bir nefes almasına neden oldu. Sonra Isabel, Braesford’un hâlâ tutmakta olduğu şarap kadehine uzanıp kadehi iki eliyle ondan aldı ve son damlasına kadar içti.

Yemek çeşit çeşit tabaklarla devam ederken kullanılmayacak kadar kirlendikleri için masayı kaplayan örtülerin üç kez değiştirilmeleri gerekti. Baharatlarla tatlandırılmış yahnilerin yanında etli börekler, sirkeli ve soslarda kaynatılmış sebzeler, çeşitli şekillerde servis edilmiş istiridyeler, kızarmış süt domuzu tepsileri, çulluk, kuş dili ve hatta önce kızartılmış sonra da tekrar tüyleriyle kaplanmış bir kuğu servis edildi. Braesford’un efendisi müstakbel eşi ve şeref konukları için böylesine bir hazırlığı yapmak için büyük çaba sarf etmiş olsa da Isabel etkilenmiş gözükmeyi reddettiği gibi üzerindeki balkonda müzik çalan üç ozanı, masaların etrafında hızla dönen dansçıları ve insanları güldüren hokkabazlarla oyuncularını da görmezden geldi. Böyle şeylere saraydan alışıkta, ancak bu yapılanların daha çok düzenleyen kişinin mevkisi ile ilgili olduğunu da biliyordu.

Bir süre sonra uğultu ve cümbüşün arasından bir borazanın ahenkli selamı yükseldi. Bu işaret Braesford’un dış kapısına önemli birisinin yaklaştığını belirtiyordu.

Lavta ve arpin çaldığı ezgi sessizliğe gömüldü. Sesler sustu. Herkes giriş kapısına döndü. Braesford askerlerinin kumandanı yakındaki bir masadan ayağa kalktı. Bir grup adamla başıyla işaret edip onların eşliğinde salondan ayrıldı.

Isabel müstakbel kocasına doğru eğilerek, alçak sesle, “Ziyaretçi mi bekliyordunuz?” diye sordu.

“Katiyen fakat canınızı sıkmayın. Önemli bir şey olamaz.”

Yerel bir iş görüşmek için komşu toprak sahiplerinden biri ve adamlarının gelmiş olabileceğini düşünüyordu, belki de kutlamaya geç gelen birisi. Yine de Isabel onun kadar iyi biliyordu ki bu kralın ordusuna katılması, krala karşı bir ayaklanmayı bastırmak veya bir hududu korumak üzere gitmesi için bir emir olabilirdi. Borazanın uyarı selamını ancak atlı bir birlik ya da kralın habercisi tetiklemiş olabilirdi.

Beklemek istememişlerdi. İç avlunun kaldırımlarının üzerindeki at nalı takırtıları ve semer şakırtıları hafiften oturdukları yere geliyordu. Kule merdivenlerinin üzerindeki çizmeli ayakların sesi duyuldu. Hizmetkârlar kapıları ardına kadar açıp kralın kızıl ejderha sancağının altındaki asker heyetinin içeri girmesine izin verdiler. Yüksek masaya gelene kadar, diğer masaların arasındaki açık alanı adımladılar. Dur emri verildi ve birlik komutanı öne çıkarak zırhlı kolu ve eldivenli eliyle selam verdi.

Braesford kara kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Her zamanki gibi hoş geldin William, gerçi senin Westminster’a yerleştiğini sanıyordum. Seni bu kadar kuzeye getiren nedir?”

“Kralın emri.” William diye hitap edilen adam yan tarafındaki keseden bir kâğıt çıkarıp yüksek masanın üzerinden Braesford’a verdi.

Isabel yeni gelen bu kişinin saray çevresinde gördüğü bir adam olan William McConnell olduğunu çıkardı. Beden ve çehre olarak Rand’e benzese de McConnell’in saç-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ları siyahtan ziyade koyu kahverengi, burun kemiği daha az kalın ve gözleri gri değil yine kahverengiydi. Aniden yarım seneden fazla bir süre önce konuşulan bir lafı hatırladı ve bu adamın Braesford'un sağ kalan üvey kardeşi, şimdi kendisinin oturduğu salonu babalarının idamından sonra ceza olarak kaybetmeden önce, bir zamanlar miras olarak alacak üç kardeşin üçüncüsü olduğunu anladı.

Braesford parşömen rulosunu kabul edip, kralın kan kırmızısı balmumuna basılmış büyük mührünü ortaya çıkartarak açtı ve, "Nedir o?" diye sordu.

"Açıkgası tatsız bir iş." McConnell bakışlarını yüksek masanın üzerindeki başka bir yere, orada asılı olan aile flamlarına çevirdi.

"Peki, neymiş o?"

Üvey kardeşi hırıltıyla boğazını temizleyip odanın en ücra köşelerine kadar ulaşan bir sesle konuştu. "Braesfordlu Randall, iki ay önce Matmazel Juliette d'Amboise'in doğurduğu çocuğu öldürmekle suçlanıyorsun. Majesteleri Kral VII. Henry'nin buyruğuyla, bir saat içinde nişanlin Graydonlu Leydi Isabel ile birlikte Londra'ya gitmen gerekiyor. Orada yargılanacağın suçlarla Kral'ın Sarayı'na çıkacaksın."

Cinayet. Bir çocuğu hunharca katletmek. Isabel hayretler içerisinde otururken suçlamanın önemini güç bela anlayabildi.

Buna rağmen üç şey onun için gün gibi aşikârdı.

Eğer derhal Braesford'un efendisiyle birlikte Londra'ya gidecekse yatakta onunla geçirilecek bir gece olmayacaktı.

Eğer cinayetten hüküm giyerse asla bir evlilik olmayabilirdi.

Graydonlu Üç Güzeller'in laneti onu yüzüstü bırakmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

3. Bölüm

Öfke Rand'in damarlarında asit misali dolaştı. Düşüncelerini öyle keskin ve duyarlı bir düzeye getirdi ki aynı zamanda arkadaşı da olan krala içinden küfrederken, bir yandan da adamları ve misafirleri için malzeme toplanması ve yaklaşan hasat için çalışmaların sürmesi emrini verebildi.

Tanrı aşkına, Henry bu suçlamayla ne yapmaya çalışıyordu? Rand son gördüğünde annesinin dolgun dudaklarına ve Henry'nin soluk mavi gözlerine sahip Matmazel Juliette d'Amboise'ın yeni doğmuş bebeği turp gibi sağlıklıydı. Juliette'in isim verdiği üzere küçük Madaleine, annesiyle birlikte Braesford'dan ayrılırken o, hisar duvarında nöbet tutmaktaydı. Henry, hanımının sakın bir mahremiyet içinde olmasını sağlamak için silahlı bir birlik göndermişti, yani bebeğin zarar görmediğini iyi biliyor olmalıydı.

Henry ağzı sıkı birisiydi, hem kim onu suçlayabilirdi ki? Yalnızca dört yaşındayken annesinden alınıp bir York Dükü sempatizanının vesayetine verilmişti. Bağımsızlığı artırdığı ve zayıflatıcı bir kayırcılık olmaksızın savaş sa-

natını öğrenmeye izin verdiği düşüncesiyle, soylu bir ailenin ahfadı için kendi ailesi olmayan bir ailede yetiştirilmek alışılmış bir şey olsa da bu bir düşmanın eviydi. Bunak kuzeni VI. Henry tahtı kısa sürede IV. Edward'ın komutasındaki Yorkçulardan geri aldığı sırada I Henry o hapisten kaçmış ancak yaşlı kral öldürüldüğünde canını kurtarmak için kaçmak zorunda kalmıştı. Amcası Jasper Tudor'la birlikte zar zor kıyıya ulaşmış Edward'ın kuvvetlerinden uzak-taki Fransa'ya gitmek için denize açılmışlardı.

Rotasını şaşırmış olan Henry ve Jasper, Britanya Dükü'nün onları sıradan misafirler olarak tutmanın mı yoksa düşmanlarına teslim etmenin mi kendisine daha fazla siyasi fayda sağlayacağına karar verirken, kaderlerinin belirsiz kaldığı Britanya'da karaya çıktılar. Sonraki on dört yıl boyunca, ölmeden önce Fransız XI. Louis'nin arada sırada eli almasıyla bu kedi fare oyunu kendini tüketmişti. Henry'nin hayatının büyük kısmı boyunca ya kovalandığı ya da esir alındığını söylediği duyulmuştu. Kendisini çevreleyenler kadar üçkâğıtçı biri olduğuna şaşmalı mıydı?

Bunu anlamak Rand'in düşününe ve canına yapılan haksız müdahaleyi görmezden gelmesini sağlayamazdı. Buna, zamanlamasına ve yapılan dolaylı tehdide kızmıştı. Henry'nin Leydi Isabel'i ona vermekten vazgeçtiğinden kuşkulandı. Kralın onun için daha değerli bir koca, taca daha büyük bir fayda sağlayabilecek birisini bulma ihtimali her zaman var olmuştu.

Durum berbatı. Kendisini de ortadan kaldırabilecek münasip kazalardan korunmak istiyordu; Londra'ya yapılacak bu yolculukta Graydon'ın ve kendi askerlerinin de kralın adamlarına katılmaları konusunda ısrar etmişti.

Şimdi düşünceli bir sessizlik içinde kır savaş atı

Gölge'nin üzerindeydi. Bir yanında sarışın ve mavi gözlü genç bir yiğit olan yaveri David, diğer yanında da yerinde duramayan kendi askerleriyle çevrili bir halde Leydi Isabel'in kuleden avluya çıkışını seyrediyordu. Meşale alevi altında, pelerininin başlığı yüzünü yarı yarıya gizleyerek öne çekilmiş halde, solgun ancak kararlı görünüyordu. Rand eldivenlerini takmış olduğunu gördü ancak eldivenin derisi sol elinde, yaralı parmağının olduğu yerden kesilmişti.

Kırık ateli hâlâ yerinde duruyordu. Bunu görmek onda tuhaf bir tatmin hissi uyandırdı.

Genç kız evlenmek istememiş, eşini kabul etmesi için olabilecek en vahşi biçimde mecbur bırakılmış ve evlilik için kuzeye, Braesford'a gitmeye zorlanmıştı. Bilmeliydi. Sonuçta o bir kontun kızıydı. Niçin piç bir şövalyeye evlenmek zorundaydı ki? Soylulara Magna Carta tarafından bahşedilmiş haklar ışığındaki yüce doğumu için bir aşağılamaydı bu. Reddetmesine izin verilmeliydi, üvey kardeşinin tehditleri olmasa reddetmiş olabilirdi de.

Ona, hiç kimse, demişti.

Haklıydı ancak Rand yine de onun o pürüzsüz ve anlaşılır sesindeki tonlamayı hatırladığında öfkeden küplere bindi. Artık doğduğunda kendisinden beklenenden daha önemli bir şahsiyet haline gelmiş, kendi sıkı gayretiyle toprak ve şeref sahibi olmuştu. Daha fazlası da olabilirdi. Ve daha fazlasını kazandığında hepsini onun ayaklarına serebilir ve ondan kendisini affetmesini, değerini kabullenmesini ve teslimiyetini dileyebilirdi.

Ah, hayır.

Bu işten canını kurtarabilirse şanslı sayılırdı. Leydisinden alabileceği her şeyi çabucak almalıydı. Aksi takdirde ondan hiçbir şey alamazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Üvey kardeşi William McConnell yanında atını dizginlerken bir at nalı taşa vurdu. Rand'in öfkeli bakışını takip ederken, "Kıymetli bir gelin," diye ağır ağır konuştu. "Neredeyse ona sahip oluyordun da."

"Sabah gitmemize izin verebilirdin, böylece onu daha yakından tanıyabilirdim."

"Cidden mi? Çok yazık, fırsat kaçmış ama bana verilen emirler belli."

"Sen de emirlere uymaya karşı çıkmıyorsun."

Aralarında geçen ima William'ın Isabel'e göz diktiğini ortaya koyuyordu. Baba mirasının Rand'e düşmüş olduğu gerçeğinden ötürü güttüğü kin de anlaşılabilirdi. Her nasılsa savaşın kismeti meşru oğlu mülkünden yoksun bırakmış ve gayrimeşru olanı mükâfatlandırmıştı ve talihin sert bir dönüşü dışında hiçbir şey durumu eski haline getiremezdi.

William, "Benim yerimde olsan karşı çıkar mıydın?" diye sordu, sözleri alayla doluydu.

Rand, "Muhtemelen hayır," dedi, "fakat bunun için sana hürmet etmeyeceğim de. Ayrıca sana bir uyarım var. Bu işten karlı çıkmak istiyorsan dinlesen iyi edersin. Birincisi, Henry'nin Braesford'u ve getirdiği gelirleri sana teslim etmektense kendine saklaması daha muhtemel. İkincisi, Matmazel d'Amboise ile olanlar hakkında krala hesap vereceğim fakat asılmaya niyetli değilim. Bu iş bittiğinde şu iğrenç çocuk katli yalanını kimin yaydığını bulacağım. O zaman onlar bana hesap verecekler."

McConnell zırhlı omuzlarından birini silkerek, "Daha azını beklemezdim," dedi.

"Birbirimizi anladığımıza göre, şimdilik hoşça kal."

McConnell yumruğunu yukarı kaldırıp kalbine doğru

vurdu. Sonra gitti. Rand, müstakbel eşi yoldaki ufak atına binerken onu gözlemleyen McConnell'ı izledi. Ona yardım edebilirdi ancak şu anki ruh haliyle insanların arasına ona dokunmaya cesaret edemiyordu.

Sonuçta bu, şu saatlerde yapmayı planladığı şey değildi. Birisi onu arzularıyla ilgili düş kırıklığına uğratmayı becermişti. Gözlerini çevirdi, düşünürken ağzı sıkı bir çizgi halinde kapalıydı fakat kim olabilirdi? Evet, kim ve niçin?

Karanlık sokaklarda kendi tozlarını yutarak, yolu göstermek için yalnızca ara sıra beliren bir ayla, gece boyunca hızla at sürdüler. Geçişlerini kimse ne engelledi ne de sorguladı. Köpeklerin havladığı ve ev sakinleri etrafta kim var diye bakmak için dışarıya uzanırken panjurların ardına kadar açıldığı köylerden ve etraflarındaki çiftliklerden geçtiler. Süvari alayının başında kralın sancağını görüp aniden kayıtsız hale gelenler panjurlarını tekrar kapadılar.

Şafak söktüğünde hâlâ hızlı tempolarında devam ediyorlardı. Rand arkasına bakmak için eyerinde döndü; hizmetçi kadınının katırı üzerinde sarsılıp durduğu yerin yakınında Leydi Isabel'in silüetini aradı. Müstakbel eşinin yüzü sert, pelerini bineğinin yanından dalgalanarak atını sürüyordu ancak kadınlara mahsus eyerinin üzerindeki oturuşu yola çıktıkları zamanki gibi dik değildi. Rand tekrar önüne dönerek atını mahmuzlayıp muhafız komutanının yanına gitti. Sessizce bir telkinde bulundu.

Atlarını değiştirmek için durdukları bir sonraki kasabada katırların arasından sarkan dar yapılı bir tahtirevan tedarik ettiler. Rand önce Isabel'in at sürmektense taşınmaya karşı geleceğini, tahtirevanın kuş tüyü minderlerinin ve güneşin parlak ışıklarını örtecek olan kendir perdelerinin şatafatını reddedeceğini düşündü. Ne var ki sağduyu-

su gururunu yendi ve sonunda tahtirevanın içinde gözden kayboldu.

Tahtirevanla seyahat etmek onları yavaşlatmış olsa da bu yine de hanımının yorgunluktan rahatsızlanıp onları tutmasından iyiydi. Sonuçta yorucu yolculuğunu daha yeni bitirmiş ve hemen dönüp aynı yola yeniden çıkmıştı.

Rand geride kalıp atını tahtirevanın yanında yürütürken vakit akşamüstünün geç saatleriydi. Sesini muhabbet havasında tutarak, “Leydi Isabel, badem ezmesi ister misiniz?” diye sordu.

Ya açıktan öldüğünden ya da dalgınlılaşacak kadar sıkılmış olduğu için Leydi Isabel yan perdeleri hemen açtı. Dirseğinin üzerine yaslanarak, “Sizde hiç var mı?” diye sordu.

Tahtirevanın minderleri arasında, rahatlamak için korsesinin bağcıklarını gevşetmiş ve saçları başlığının kenarlarından dışarı çıkmış bir haldeyken sanki zevk düşkünümüş gibi görünüyordu. Rand’in kasıklarındaki ani sertleşme o denli yoğundu ki heybesinden aldığı ufak büzgülü keseyi hatırlayıp ona vermek için eğilmeden önce kısa bir süre geçti. Keseyi aniden açıp içinden pembe ve yeşil renkli bir parça çıkarırken onu hüzünlü bir gülümseyişle izledi ve tekrar konuşabilmek için bir süre bekledi.

“Orada halinizden memnun musunuz?”

“Oldukça. Eğer tahtirevan fikri sizinse, bunun için teşekkür ederim.”

“Rahatınızı sağlamak için kâfi olmaktan çok uzakta. Sonuçta bu ani plan değişikliğinin suçlusu benim.”

Isabel badem ezmesi lokmasını yuttu ve bir parça için daha keseye bakarken bakışlarından kaçındı. “Garip bir iş gibi gözüküyor. Korkunç bir şeyle suçlanıyorsunuz ama

yine de serbestçe at sürmenize izin veriliyor. Sizi zincirler içinde göreceğimi düşünmüştüm.”

“Görebilirdiniz, ne var ki kaçmaya yeltenmeyeceğime ve kralın isteğine uyacağıma dair söz verdim. William bunu kabul edecek kadar iyi yürekliydi.”

“Ne kadar münasip.”

“Suçlu muyum diye sormadınız.”

“Öyle olsaydınız bana söyler miydiniz? Eğer masumiyetinizi savunacaksanız bunun anlamı ne?”

Mantığını çürütmek zor olsa da bir şekilde umrundaymış gibi gözükse hoş olurdu. Bunun ondan çok fazla şey beklemek anlamına geldiği ortadaydı. Ve ona bir süre boyunca doğrudan bakmazsa, onu nasıl etkilediğine değil de ne söylediğine odaklanabildiğini keşfetti.

Bir süre sonra, “Ya suçlu değilsem?” diye sordu.

“O zaman ortaya çıkacak ve her şey eskisi gibi olacaktır, değil mi?”

Tüm umutları ve gelecek planları buna bağlıydı. “Değininiz gibi.”

Bunun üzerine, sanki sesindeki bir şey dikkatini çekmiş gibi gözlerini yukarıya kaldırdı. “Kralın adaletinden şüphe mi duyuyorsunuz?”

Rand’in kuşkulandığı kralın amaçladıklarıydı ancak bunu dile getirmek gözü karalık olurdu. Bu şüphe onun ellerinde bir silaha dönüşebilirdi ve onu nasıl kullanacağı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. “Tanrı nasıl isterse öyle olur.”

“Yahut kral nasıl isterse,” diye iğneli iğneli cevapladı Isabel, “ki ilahi adalete sahip olduğuna göre ikisinin aynı şey olması gerekiyor. Bilmek istediğim şey şu ki ben niye

bu suçlamadan haberdar edilmedim, niye bana sizin böyle bir suça iştirak ettiğinizle ilgili hiçbir bilgi verilmedi.”

Braesford’un gülümseyişi sertti. “Bunun cevabı basit. Ortada bir suç yok.”

“Hepsi bir yanlışlık o halde.”

Rand, dünyaya gelmesine yardımcı olduğu narin ve savunmasız bebeği düşünürken başını yukarı kaldırdı. “O şekilde sonuçlanması için dua ediyorum.”

“Sizi kim suçlamış olabilir? Bir fikriniz var mı?”

“Hiç yok.”

“Peki, ortada bir çocuk var mıydı?”

Rand cevap vermedi. Sessiz kalmaya yemin etmişti. Ettiği yemini çiğnemedi.

Leydi Isabel, bakışlarını onun üzerinde tutarak, “Henry geçen sene Bosworth’tan döndükten çok sonra değildi,” dedi, “onunla beraber Galler’de karaya çıkmış ve yük kervanıyla birlikte yolculuk etmiş Fransız bir kadın hakkında söylentiler dolaşıyordu. Muhtemelen Henry’nin Yorklu Elizabeth’le çabucak yaptığı nişan nedeniyle sarayda hiçbir zaman meşru bir yer edinemedi. Taht üzerindeki talebine meşruiyet kazandırması sebebiyle Henry, IV. Edward’ın kızıyla evlenmesinin önünde hiçbir şeyin durmasını istememiş olmalı.” Ona bakarak kaşlarını sabırsızca çattı. “Öyle ürkek durmayın, kimse bizi duyamaz!”

Sert bir serzenişle, “Henry öfkelenirse asılacak olan sizin tatlı boynunuz değil,” dedi Rand, “fakat bu tavırda devam ederseniz olabilir de. Tabii soylu bir kadın olduğunuz için size baltayı tercih etme şansı verilmezse.”

Isabel bu son nükteyi duymazdan geldi. “Ortada başka hangi tavır var ki? Ben sadece gerçeği söylüyorum.”

“Kralın beyanı neyse gerçek de odur.”

“Pek şüpheli. Bunun için sarayda yeterince uzun süre bulunduğunuzu bilmiyordum.”

İleriye, uzun atlı alayının öncü binicilerinin küçük bir derenin sığ geçidine yaklaştığı yere baktı. Arkalarındaki çayırda bir tarlakuşu öttü ve ılık bir rüzgâr hasat bekleyen buğdayların üzerinde esip tarlayı altından bir deniz gibi dalgalandırdı. Etraflarına, geçtikleri yoldan kalkan toz ve uzak bir çalıda yetişen ergin yaban meyvelerine işaret eden bir kokuyla birlikte olgunlaşan tahılların kokuları süzül-
dü.

“Geçen sene, Henry İngiltere kıyılarına ulaşmadan çok önce onun sarayının bir parçasıydı,” dedi Rand nihayet. “Bu kâfiydi.”

“O halde sarayı kendi isteğinizle terk ettiniz. Sizi geri çağırmasının nedeni bu olabilir. Taç giyen kişiler genellikle kendi yüce huzurlarından uzakta olanlardan kuşku duyarlar.”

“O halde çok yakın olmak da benden uzak kalmak da tehlikeli. Barışçıl birinin elinden ne gelir?”

Isabel konuşmaya başlamadan önce onu uzun bir süre izledi. “Gerçekten de saray yaşantısını umursamıyordunuz.”

“Çabalarımın görülebilir bir fark yarattığı, gün doğumunu, dağ yamaçlarından aşağı süzülen yağmuru ve ovalardaki besili kuzuları izlemeye zaman tanıyan Braesford’u tercih ediyorum.”

Isabel neredeyse kendi kendine, “Nihayetinde bir çiftçi,” diye mırıldandı. Bir an sonra kaşlarını çatı. “Braesford iyi bir sığınak sağlayacak kadar ıssız. Hem kral, gizli bir yere kısırılmış bir metresi olduğunu karısının öğrenme-

sine gönülsüz olacaktır. O hamile, biliyorsunuz. Kraliçeyi kastediyorum.”

“Ben de öyle duydum.”

“Yakında zamanı gelir, birkaç aylık bir mesele, düğün daha Ocak’ta olduğuna göre elini çabuk tutmuş. Kral çok gergin deniyor, çünkü Elizabeth hiçbir zaman sağlıklı bir kadın olmadı. Metresinin de çocuğu olduğunu öğrenmesine engel olmaya özen gösteriyor olabilir. Tabii şu çocuk katli gerçekleştiği zamanlarda, söz konusu Fransız kadın sizin misafirliğinizdeydi sanırım.”

Saray dedikodularına aşına bir leydinin olayların akışını çözmeye yetkin olabileceğini bilmeliydi. Lakin düşüncesini doğrulamayı reddetti. “Ortada cinayet falan yoktu,” dedi Rand tekrar.

“Yine de birileri çocuğu halletmiş gibi gözüküyor. IV. Edward’ın Beyaz Kule’de tutulan iki oğlu ve esrarengiz koşullarda ölen birçok varis düşünüldüğünde, III. Richard’ın oğlu ve birçok başkaları gibi, bu çok da şaşırtıcı değil diye düşünüyorum. Bebek oğlan idiyse, gayrimeşru olsa bile...”

“Değildi...” Rand hafif bir küfür savurarak konuşmayı kesti.

Tatmin olmuş biçimde arkasına yaslanarak, “Bir kız çocuğu o zaman, hem de Henry’nin kızı,” dedi Isabel. “Bu yine de olasılıklara imkân tanıyor.”

Rand savaş atından inip dizginleri yaklaşan yaveri David’e verdi. Birkaç uzun adımda yavaş hareket eden tahtırevana yetişip içeri atladı ve açık perdeyi örterek Leydi Isabel’le kendisini içeri kapattı.

Leydi Isabel şekerleme kesesini düşürdü ve tahtırevanın ön kaplamasına doğru kaçtı. Bacaklarını yukarı çeke-

rek etğini çıplak bileklerinin üzerine örttü. “Ne... ne yapıyorsunuz?”

Kolunu yukarı kalkık olan dizine dayayıp öne eğilerek, “Patavatsız konuşmanın tehlikelerini aklına nasıl sokabilirim?” dedi. Henry arada bir yüzüne gülüyor diye ya da eşinin arkadaşısın diye kendini güvende sanabilirsin. Ama Elizabeth henüz taç giymedi ve tahta bir varis verene kadar da bu ihtimal uzak. York ailesinin bir kızı olduğu için sarayda ona müsamaha ediliyor, o yüzden de seni Henry’nin gazabından korumaya gücü yok. Aslına bakarsan kraliçenin annesi tarafından etrafına dikilmiş casuslardan kendini korumak için dilini ısırarak zorunda.”

“Leydi Margaret mi? O asla kimseye zarar vermez.”

“Uzun yıllar entrikalar çevirebilen, oğlunu tahta geçirebilecek denli güçlü bir ordu kurabilmeye yetecek kadar paraya el koymak için kendini baş göz eden bir kadın her şeye kadirdir, sen de bunu aklından çıkarmasan iyi edersin. Leydi Margaret’in kafasında yalnızca bir şey var, o da Henry için en iyi olanı elde etmek. Onunla ters düşer, seni bir tehdit olarak algılamasına izin verirsen kendini tehlikeye atarsın.”

Isabel, “Niye umursayasın ki?” diye öyle sessizce sordu ki Rand duymak için çaba sarf etmek zorunda kaldı. “Beni niçin uyarıyorsun?”

Sert bir tavırla, “Çünkü ben de onlar kadar üçkâğıtçıyım,” dedi. “Benim de aklımda krallar ve kraliçelerle hiç ilgisi olmayan tek bir şey var.”

“O neymiş?”

Sormamalıydı. Rand’ın ihtiyacı olan tek mazeret buydu.

Uzanıp onu öyle çabuk kollarına çekti ki Isabel’in zıp-

lamasına neden oldu. Derin bir arzuyla, “Bir hanımın dudaklarının diğer işlevlerini sana göstermek,” dedi, “özellikle de küçük, keskin, pembe dilinin.”

Isabel, Rand’in dik duran dizinin üstünde durduğu yerden ona baktı, gözleri kuzey tepeleri gibi puslu yeşildi, bonesi ve örtüsü düşmüş, saçları ipeksi bir nehir halinde dizlerine inmişti. Sonra, dudaklarını dudaklarına yapıştırdığında kirpikleri kırptı.

Rand, badem ezmesinin ve en iyi bal liköründen bile kuvvetli, tatlı ve sıcak kadın tadını aldı. Mest oldu, kendinden geçti ve dudaklarının yumuşaklığından, iç yüzeylerinden ve dişlerinin camı kenarlarından büyülendi. Soluğu yüzünde usulca gezindi. Isabel onun tarafından sıkıca kuşatılmıştı, durgunluğuyla baştan çıkarıcıydı. Kolunu serbest bıraktı ve Rand sert parmaklarıyla belinin girintisini kavrayıp avcu göğsünün hâlesini kaplayana dek yukarı kayd. Korsesinin ince yününün altındaki göğüs ucu küçük ve sert bir yaban çileğiydi. Daha da sertleştikçe aldırışsız bir keyifle, tekrar tekrar başparmağını üzerinde dolaştırdı.

Isabel yarı inilti yarı itiraz biçiminde alçak bir ses çıkardı. Rand bunu duysa da kabul etmeyi reddedip, onun yerine öpücüğünü derinleştirdi. Dilini geri çekişi onu cezbetti; tadı onu esir ediyordu. Ona karşı git gide daha fazla duyduğu arzu, başında, göğsünde ve ısınmış kasıklarında yaygara kopartıyordu. Islak ve yumuşak kısmı Rand’in kutsal kâsesiydi ve o da elini tekrar kalçasına, oradan da elbisesinin kıvrımının altına kaydırarak gayretle onu arıyordu. Elini baldırından yukarı doğru, kalçasına ve daha yukarıya, korunmasız olduğu ve yağmacı parmaklarına karşı son derece hassas olduğu yere doğru sürttü.

Isabel onun dokunuşu ve mahrem saldırısı karşısında

soluğu kesilerek kıvrandı. Rand'in aşırı ısınmış beyni ona Isabel'i nasıl da kolayca altına alıp onun sıcak ve sulu derinliklerine kayabileceğinin ve muhafızları arkalarında koşuştururken tahtirevanın sallanan çardağı altında ona sahip olmanın hayalini sunuyordu.

Dere geçidini unutmuştu.

Yakındaki kıyıya girerlerken tahtirevan öne doğru sendeledi. Perdelere, sırlıslıkla cden bir püskürme halinde su sıçradı. Rand derin bir nefes aldı ve aniden aklı başına geldi. Bir an ele avuca sığmaz arzularına hâkim olmak için mücadele ederek kaskatı durdu. Sonra Leydi Isabel'in eteğini indirip onu bıraktı. Konuşmak bir yana, durumlarını hiç de umursamadan hırpaladığı bu kadına bakmaya bile cesaret edemiyordu, katırlar dere geçidini aşarken tahtirevan geriye doğru sendeleyene dek bekleledi. Perdeleri kenara itti ve aşağı inip arkasından tekrar kapadı.

Birkaç dakika sonra, kır atına tekrar binip bir kez daha sıranın başında eşkin giderken üvey kardeşi yanına geldi. Ağzının bir yanı havaya kalkık bir halde, "Evet?" dedi.

"Evet, ne?" Kelimeler Rand'in ağzından niyetlendiğinin aksine bir hırıltı halinde çıktı.

"O nasıldı?"

"Rahat," dedi ve ensesini yakan bir sıcaklık hissetti.

"Ne şüphe. Fakat uysal bir tavır sergiledi mi sergiliyor mu?"

Rand, McConnell'a sert sert baktı. "Hiçbir fikrim yok. İki vilayet içindeki adamların yarısı her inleyişine kulak kabartırken tacize uğramaktan fazlasını hak ediyor."

"Hazin biçimde kaçan iyi bir fırsat o halde, özellikle de kusursuz bir mazeretin varken."

"Yalnızca kralın huzuruna çıkana dek yaşayabilecek

olan bir adam tarafından yatağa atılmaya da ihtiyacı yok. Soyunu devam ettirme şansı olmayacaksa başka bir kocayla şansı çok daha yaver gider.”

Isabel’i tahtirevanda yalnız bırakmasının nedeni buydu. Verdiği karar ani olmuştu ve önceki niyetleriyle tam bir zıtlık içerisindeydi, bu yüzden çok düzgün düşünemiyordu.

Durumu çocuk doğurma becerisini kanıtlamış olacağından, elbette hamile bir kadını eş olarak almaya gönüllü olanlar çıkacaktı. Bununla birlikte pek çoğu bir bakireyi ya da en azından çocuğu olmadığını ispatlayacak denli uzun bir nişanlılığı tercih ederdi. Her halükarda VII. Henry’nin, Graydon Kontu’nun üvey kız kardeşini cinayetle suçlanan bir adamın eline teslim etmesi gülüp geçilecek kadar uzak bir geçmiş halini alabilirdi.

“Çok asilce fakat bu, bir zindan hüccresinde yatıyorken pek az bir tatmin sunacaktır. Ayrıca senden gebe olsaydı, asılsan da Braesford’u pekâlâ miras alabilirdi.”

Rand içinden geçtikleri koruluğun derenin kavisini takip ettiği yere doğru bakarak, yavan bir sesle, “Braesford’u senden korumak mı? Etkili bir teşvik olduğunu söylemeliyim,” diye cevapladı.

“Yahut, piç kardeşimdense yeni bir kocaya ihtiyacı olduğuna Henry’yi ikna edebilsin diye ben ona kendi yardımım ve desteğimi sunabilirim. Kim bilir? Hatıran şerefine bunu kabul edebilir.”

“Edebilir ancak ben buna güvenmezdim. Hem önemsiz bir hatıra olarak kalmaya niyetim yok.”

Rand aygırını hızlı bir eşkine kalkması için tekmeleyip McConnell’ı toz içinde bıraktı. Keşke kuşkularıyla korkularını da böyle kolayca geride bırakabilseydi.

Isabel, Braesford'un onu bıraktığı yerde uzanmaktaydı. Ağaçların arasından tahtirevanın kenevir tavanına vuran güneşin yarattığı parlak benekleri seyrediyordu. Kızgın olması gerekiyordu. Onun yerine düşüncelere dalmıştı.

Niçin durmuştu?

Yüziüne çarpan suyun böyle bir etkisi olması muhtemel gözükmiyordu. Su aklını başına mı getirmişti, yoksa ona sadece daha önemli bir gayeyi mi hatırlatmaya yaramıştı? Gerçekten de dilini düzgün kullanması ya da daha fazlası için ibret vermeyi mi amaçlamıştı? Ona evlendiklerinde neler olabileceğini göstermek mi yoksa önemsiz birisi tarafından baştan çıkarılabileceğini kanıtlamak mı istemişti sadece?

Demek tutku böyle bir şeydi; kana çöken şu rehavet ve bedeline aldırış etmeden teslim olmaya iten dürtü. Buna sebep olan adama kızıyor ve kısmen ondan korkuyor-ken bu ne tuhaftı. Yakışıklı yiğitlerin ardından iç çeken, omuzlarına, dar pantolonlarının altındaki kalçalarına ya da haddinden büyük pantolon ağlarının altında yatanlara mest olan kadınları duymuştu. Abarttıklarını ya da kasten aptalca davrandıklarını düşünürdü. Her erkek aynı temel *donanım*a sahipti, değil mi?

Belli ki yanılmıştı. Bazı erkekler diğerlerini oldukça aşan bir erkeksi hava taşıyorlardı. Kasları, derilerinin altında yağlanmış ipek misali hareket eden vücutları daha şekilli idi. Dokunuşları yakabilirdi. Kadınların iç huzuru için bir tehditler. Tehlikeliydi, gülümsemeleri bile. Bir erkeğin yüzünün, yalnızca kaslarının hareketiyle, bu denli kolayca buz gibi bir duygusuzluktan ikna edici bir sıcaklığa dönüşebileceğine inanamazdı.

Londra'ya ulaşana kadar her dakika tetikte olmalıydı. Graydon laneti onu Braesford'la aceleyle evlenmekten kurtarmıştı ve buna rağmen onun okşamalarına yenik düşmek aptalca olurdu. İhtiyacı olan son şey, bozulmasını umduğu bir birlikteliği tamamına erdirmektir. Dahası, tanıklar onunla yakın ilişki içinde olduklarını iddia edebilecekken cinayetle suçlanan bir koca için korku duyduğunu iddia edemezdi.

Tabii ki işler oraya kadar varırsa. Celladın onu bu zorluluktan kurtarma ihtimali vardı.

Bir an için aklından kralın onu tekrar uzaklaştıracağını bilerek düşük rütbeli birisiyle nişanlandırma amacında olabileceği geçti. Yine de böylesi zalimce bir kedi fare oyununun amacı ne olabilirdi ki? Mantıklı görünen hiçbir maksat bulamıyordu.

Randall Braesford hakkında hiçbir şey bilmiyordu elbette. Geçmişinde gizli husumetlere neden olabilecek her çeşit şey olabilirdi. Saray, entrikalar ve ufak çaplı kan davaları yuvasıydı. Bu gururlu ve hırslı soysuz şövalyeye karşı herhangi birisi habisi bir oyun oynamaya karar vermiş olabilirdi.

Her şeyin sebebi kendisi de olabilirdi. Ona teklifte bulunan yarım düzine, belki de daha fazla kişiyi lanetin onu koruduğunu iddia ederek geri çevirmişti. Belki birisi ona, birçok kadının sahip olduğu kaderden, kocasının başına yol açabilecekleri nedeniyle evlenmekten muaf olmadığını göstermek istemişti. Eğer Braesford'un lanetten haberi vardiysa ve ona kafa tutmaya cüret ettiyse bu onu mükemmel bir seçim kılıyordu. Nasıl doğmuş olursa olsun damarlarında asil kanı dolaşıyordu. Bulunduğu konuma ne ahmaklık ne de ihtiyatsızlık ederek gelmişti.

Isabel oturur bir konuma geçerek badem ezmesi kesesini aldı ve ağzını bağlayıp yastıklardan birinin altına tıktı. Tahtirevanın perdesindeki fazla suyu silkeledi, su sıçrayan kolunu silmek için eteğinin kenarını kullandı ve her nasılsa saçından kurtulmuş olan başlığını düzeltti. Yaklaşan nal seslerini duyduğunda hâlâ saç tutamlarını içeri sokuşturmaktaydı.

“Leydi Isabel? Orada iyisiniz ya?”

Ses Vikont Henley’ye aitti. Cevap veremezse yaygara koparacak cinsten birisiydi. Perdeyi kenara çekip yavan bir ilgiyle ona baktı. “Gördüğünüz gibi efendim. Niye iyi olmayayım ki?”

“Sebebi yok. Sadece düşündüm ki...” Geniş ve yaralı yüzü yakışık almaz bir mora bürünürken sustu. “Yani, orada hiç sesiniz çıkmıyordu.”

“Merak ediyorsanız, biraz kestirmeye çalışıyordum.” Bu küçük yalanı telaffuz ederken buna inanmasını umuyordu. Kaygılarını açıklamaktan daha iyiydi bu.

“Kusura bakmayın leydim. Size getirebileceğim bir şey, herhangi bir ihtiyacınız var mı?”

Adam mızrak dövüşü sahalarında bir şampiyondu ve bununla her zaman övünürdü. Bir kontun en büyük oğlu olarak üç yıl kadar önce, babası, IV. Edward’ın varisinin varisi olan, Kule’de gözlerden yitmiş küçük V. Edward’a destek olmak için ayaklandıktan sonra III. Richard tarafından vatan hainliğiyle suçlandığında her şeyini kaybetmişti. Artık unvanı yalnızca fahriydi. Onu kabul edilebilir bir koca yapacak mülkleri olmasa da Isabel’i kuytu köşelerde pusuda bekleme alışkanlığıyla birlikte hitap şeklini de sürdürmekte ısrarcıydı. Graydon, Henley’nin arkadaşı gibi dursa da Isabel’in servetini bir kocaya kaptırmaya isteksiz

olarak her zaman Henley'nin ona olan ilgisini cevapsız bırakmıştı. Onu, Henley'yi başından savma zahmetinden kurtardığı için bir sefere mahsus ona minnettardı. Bu aynı zamanda ona karşı kibar olmayı göze alması gerektiği anlamına geliyordu.

Bu, Henry'nin onun evlenmesi gerektiğine karar vermeden önceydi.

Elinden geldiğince tatlı bir biçimde, "Şu anda yok," dedi, "belki daha sonra."

"Tabii leydim. Kulağım sizde olacak."

Perdeyi kaparken iç çekerek, öyle olacağına şüphe yok diye düşündü. Ne var ki elinden gelirse ondan bir şey istemeyecekti. Hiçbir erkekten hiçbir şey istemeyecekti.

Londra'ya doğru güneye ve ötesine, eski Roma yolundan, irili ufaklı kasabaların ve köylerin arasından Kral Yolu'nu takırdatana dek yolculuk ettiler. Atlar ve arabalar, seyyar satıcılar ve dilenciler, sallana sallana gezinen varlıklı insanlarla dolup taşan bu işlek cadde sonunda onları Westminster'ın kadim kapılarına ulaştırdı. Westminster'ın dar ve pis kokulu sokaklarından kıvrılarak Westminster Sarayı olarak bilinen, kurum kaplı taşlardan sayısız bina ve avlu bütününe ulaştılar.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

4. Bölüm

Isabel odasının kapısına varana dek başlığını çıkaracak zamanı ancak buldu; sarayda çok önemli olmayan şahıslara tahsis edilen pek çok odadan biri olan odasının kapısı ardına kadar açıldı. Telaşla uçuşan etekler ve şapkalar, evlilik yolculuğuna çıkmadan önce ve şimdi tekrar minik alanını paylaştığı iki kız kardeşinin gelişini işaret ediyordu. Peşinden topuklu ayakkabılarıyla onu takip eden on beş yaşındaki en küçük kardeş Marguerite'le birlikte içeri giren, Isabel'den üç yaş küçük olan ve herkesin Cate diye tanıdığı Catherine'di. Gülüşler ve bağırışlar içinde, sarılışlar ve heyecanlı bir soru yağmuruyla onu karşıladılar.

"Neden bu kadar erken döndün kardeşlerin en tatlısı? Sevinmediğimizden değil, emin olabilirsin ama aylar hatta yıllarca kalırsın diye düşünmüştük."

"Ne oldu? Henry'nin en sadık yandaşı seni ret mi etti? Geri dönmek konusunda Graydon'ı alt mı ettin?"

"Lanetimiz Henry'nin hükmünün üstesinden mi geldi? Meraktan çıldırmadan önce hemen anlat bize!"

Isabel kardeşlerinin kucaklamalarına karşılık verirken

gözyaşlarını bastırarak, “Hayır, hayır ve evet,” diye yanıtladı. Ne kadar tatlıydılar ve onları nasıl da özlemişti, gevezeliklerini, gülümsemelerini ve kayıtsız razı oluşlarını.

Cate, “Gıcık fingerdek seni! Tüm söyleyeceğin bu mu?” diye takıldı. “Haydi, hepsini anlat. Anlatmalısın, biliyorsun, yoksa rahat bırakmayız.”

Kardeşleri bu rahibe manastırını andıran odanın çoğunu kaplayan üç dar yataktan ikisine kuruluurlarken, elinden geldiği kadarıyla onları tatmin etmeye çalıştı. Isabel anlatırken bir yandan yolculuğun kirini taşıyan giysilerini bir kenara atıp küvetteki soğuk suyla alalecele yıkandı.

Sözünü bitirdiğinde Cate, “Biliyordum!” diye bağırdı. “Sen laneti ahmaklık olarak görüyorsun, biliyorum ama yanıltıyorsun. Son anda kralın askerlerinin çıkagelmesi başka nasıl açıklanabilir? Kabul et. Lanetin gölgesi altında dolaştığımıza sen de inanıyorsun.”

Isabel kardeşine alaylı bir gülücük attı. Cate her zaman, her durumda iyi tarafı görmeye hazırды. Tabii insanların da en iyi taraflarını. “Laneti yoktan uydurmuş olmama rağmen mi?”

“Ona rağmen!”

“Katılmamanın zor olduğunu kabul etmeliyim.”

Marguerite, “Mucizeler gerçekleşebilir,” dedi, “papazlar bize öyle söylüyorlar. Yalnızca inanmamız gerekiyor. Sen korunuyorsun sevgili Isabel, seni tüm kalbiyle sevecek bir koca seçilene dek de korunacaksın.”

Isabel çabucak küçük kardeşine sarılmak için üzerine atlarken, “Evet, tabii ki,” dedi. Marguerite bir kız çocuğuyken rahibe olmak istemiş, Graydon Konağı’nın yakınındaki manastırda eğitim görürken geçirdikleri zamanda neredeyse bir çırak olmuştu. Uzun taş koridorlarda saç

başlığıyla iyice gizlenmiş bir halde, elinde dua kitabıyla kralın annesi Leydi Margaret gibi dolanmıştı.

Hevesi, üvey kardeşlerine hizmet eden Fransız bir askere duyduğu sevdıyla sönmüştü. Derin bir bağlılık olmuş ancak çürük bir diş nedeniyle ağzının kötü koktuğunu fark etmesiyle kısa sürmüştü. Konuşulan konu erkeklerle ilgili olmadığı takdirde hâlâ sessiz, dindar ve karamsar olurdu. Bu zamanlarda, tınlayan şövalye zırhı içinde şingırdayan herhangi bir erkeğe değerli ve soylu nitelikler yüklemeye yatkın olsa da fazlaca ciddiyetsiz olabilirdi.

Isabel, Cate ve Marguerite, üçü de görünüş olarak birbirlerine benziyorlardı, hepsinin altını kahverengi saçları vardı, Cate'inki biraz daha açık, Marguerite'inki biraz daha koyuydu. Cate, Isabel'den bir miktar daha uzun ve Marguerite de bir o kadar daha kısaydı. Bununla birlikte Isabel'in gözleri yeşilin değişik tonlarında parlarken Cate'inkiler koyu güz seması mavisi ve Marguerite'inkiler de iyi İngiliz birası gibi kahverengi ve parıltılıydı. Cate'in gözleri şeytani bir kedinin çekikliğine ve Marguerite de ufak bir kaş hareketini sert bakışlara çevirebilecek koyu ve etkileyici kaşlara sahip olsa da simaları sıradandı.

Isabel ve Cate ince yapılı olmalarına rağmen, Marguerite çocukluktan gelen topluluğunu kaybetmemişti. Bununla birlikte hepsi birden, çocukken üvey babalarının öfkesinden korundukları gizli yerleri olan Graydon'daki dik zırh sandığına sığabilirlerdi. Bunu biliyorlardı, çünkü bu bazen üvey ağabeylerinin öfkesinden sakınmak için gerekli olmuştu. Öz babalarından kalan zengin toprak ve kale mirasına rağmen, sınır bozucu sığıntılar olarak davranılmış ve Graydon'ın tazılarından ya da av atmacalarından bile daha önemsiz görülmüş olduklarından, çocukluktan

bu yana korunmak ve birbirlerine destek olmak için bir arada durmuşlardı. Hayatlarında ilk kez birkaç saatten fazla ayrı kalışları Isabel'in evlilik yolculuğuyla olmuştu.

Günlerini Graydon Konağı ve çevresinde, tecrit içinde geçirmişlerdi. Bu VII. Henry tahta geçene dek sürmüştü. Kral, onlar gibi birçoklarıyla beraber onları saraya buyurmuştu. Kraliyet hazinesi savaş yüzünden boşalmıştı ve onu tekrar doldurmak için hızlı yöntemlere ihtiyaç vardı. Üstelik etrafındakilerin sadakatini güvence altına almak için topraklara ve unvanlara ihtiyaç duyuyordu. Krallıktaki evli olmayan kadınları ve dulları vesayeti altına aldığını ilan etmek uygun bir çözümdü. Mülklerinden gelen gelire el koyabilir, uygun bir başlık parası karşılığında uygun evlilikler ayarlayabilir yahut kendi takdirine bağlı olarak, evlenmekten kaçınmalarına izin vermesine degecek bir tazminatı kabul edebilirdi.

Bu son seçenek Isabel'e sunulmamıştı. Babasından kalan mirasla birlikte, Henry'nin silahlı yandaşlarından birisi için uygun bir mükâfat olacağı fikri nedeniyle tahmin edebildiği ancak buydu.

Cate ve Marguerite'in çeyizlerini ve onlarla evlenmeyi kimin hak ettiğini düşündüğü ise hâlâ bir muammaydı. Onun kararını beklerlerken lanete güveniyorlardı.

Cate, "Graydon da seninle birlikte döndü mü?" diye sordu ve Isabel başını salladı. "Olayların gidişatına bıyık altından gülüyordur."

"Aynen öyle. Dönüş yolculuğunda oldukça neşeliydi. At sürerken şarkılar mırıldandığını duydum."

Marguerite, "Belki kralla konuşur," dedi, "evlendirilmek için fazla tehlikeli olduğumuzu söyler."

Isabel ve kardeşlerine miras kalan engin mülkleri, ken-

di malı gibi düşünerek büyümüş olan üvey kardeşleri buraların idaresini kaybetme düşüncesiyle öfkeden küplere binmişti. En azından mülklerin bir kısmını koruyabilmek için onlardan biriyle evlenmesine engel olan soydaşlık yasalarına lanet okuyarak Graydon Konağı'nda bir aşağı bir yukarı hışım ile dolanıyordu; üvey kardeşleri oldukları için birbirleriyle evlenmeleri, öz kardeşlermiş gibi kilise tarafından yasaklanmıştı. Üçü birden sarayda kalırken, Graydon da onlara göz kulak olmak için onlarla beraber gitmişti. Ne var ki haftalar ve aylar geçtikçe evlenebilecekleri fikrine alışmıştı. Vasiliğinden vazgeçmenin taca olan bağlılığın işine gelecek bir göstergesi olduğunu söylediği bile duyulmuştu. Bir kısım başka şikâyetçilerle düşüp kalkmış ve zamanını oyun oynayarak, avlanarak, içerek ve zamparalık ederek geçirmişti. Enerjisini fesatlık yapmak gibi daha tehlikeli meşgalelerle harcamamış olmasına minnettar kalmaktan başka Isabel'in yapabileceği bir şey yoktu.

Küçük kardeşinin saçlarını havaya kaldırıp serin bir kumaşı ensesinde gezdirerek, "Büyük sıkıntılardan kurtulmanın bir yolunu bulmayı beklersin hep," diye takıldı ona. "Sanırım koşulları kendi isteğimiz yönünde değiştirebileceğimizi asla aklına getirmiyorsun, değil mi?"

"Ona gelirse, sen bunu bizim için çoğu zaman becerdin sevgili Isabel. Mesela rahibeler tarafından eğitilmemiz fikrinin Graydon'ın kendisine ait olduğunu ona inandırman harika bir kaçış yoluydu." Marguerite bir köşede uzun uzadıya düşünürken başlığının kenarını tutuyordu. "Peki bu da öyle miydi? Yani, bu da harika bir kaçış mıydı?"

"Evet, Braesford gözüne bir koca olarak nasıl gözüktü?" diye sordu. "Nasıl birisiydi?"

“Evlenmeden önce alıkonduğuna mutlu musun yoksa üzgün mü?” diye ekledi Marguerite.

“Hepsini bilmek istiyoruz!”

Isabel ne cevap vereceğine karar vermeye çalışırken bakışlarını bir kardeşinden ötekine çevirdi. Doğruyu söylemek önemli gibi gözüküyordu.

Sonunda, “İlginç bir adam ve güçlü biri,” dedi. “Kralığa yaptığı hizmetlerden ötürü Henry’nin onu ödüllendirmek istediğini anlamak zor değil.” Döndü ve temiz bir çamaşır bulmak için yatağının ucuna yerleştirilmiş sandığını didiklemeye başladı.

Marguerite biraz kaba bir tavırla, “Orası tamam ama nasıl görünüyor?” diye sordu. “Yakışıklı mıydı? Gitmeden önce sana verilen tanıma uyuyor muydu? Şövalyeliğe yaraşır biri miydi?”

“Saçmalama.”

Cate, “Hayır ama eminim ki güçlü ve takdire şayan olduğundan daha fazlasını söyleyebilirsin!” diye karşı çıktı.

O anda hizmetçi kadın, yanında kırıksıklıklarını yok etmek için mutfığa götürdüğü altın rengi kadife elbisesiyle odaya giriverdiği için Isabel cevap vermedi. Çocukluklarından beri, anneleri ölmeden önce ona baktığı gibi onlara da bakan Gwynne de Isabel’den aşağı kalmayan kucaklamalar ve bağırış çağırışlarla karşılandı. Ortalık tekrar yatıştığında ve Gwynne altını kadife elbisenin arkasını Isabel’in temiz keten çamaşırının üzerine bağlamaya başladığında Cate, hizmetçi kadına şımarıkça bir bakış attı. “Kardeşimizin damadını gördün değil mi sevgili Gwynne?”

“Evet, gördüm.” Kadın bağcıkları öyle bir sıktı ki Isabel’in soluğu kesildi.

“Peki onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Düşünmek benim haddim değil.”

“Gerçekten, onunla ilgili bir şeyler fark etmiş olmalısın.”

“İyi, hoş bir adam. İri.”

“İri mi?” Cate parıldayan gözlerle Isabel’e baktı.

Yapmacık bir üzüntüyle gözlerini devirerek, “Yazık olmuş o halde,” dedi. “Uzun ve yapılı, turnuvalar ve savaşlar atlatmış bir adamın olması gerektiği kadar güçlü. Aslında konuşması da Henry’nin Britanya’da geçirdiği yıllarda yoldaşı olan birisine yakışır biçimde düzgün. Kral gibi onunda Fransızca konuştuğu hakkında sizi uyarırım, yani arkasından konuşmaya kalkarsanız dikkatli olun. Ama kendiniz görün. Buraya benimle beraber döndü ya da ben onunla döndüm.” Braesford’la tahtirevanda geçen rahatsız edici birkaç dakikayı es geçerek, Westminster’a yaptıkları dönüş yolculuklarıyla ilgili bir şeyler anlatmaya başladı.

Marguerite iç çekti. “Eğer Braesford buradaysa lanet gerçek bir kaçış sunmamış demektir. Daha iyisini becermeli.”

Isabel’in dudakları bir nebze kıvrıldı. “Şansım yaver giderse yıllarca Kule’ye kapatılabilir.”

“Ah, hayır, öyle deme!” Marguerite üçü arasında en yufka yürekli olanıydı; yuvalarından düşen yavru kuşları alıp dikkatle yuvalarına geri koyan, asmalara sıkışıp kalan kedi yavrularını kurtaran, Graydon Konağı’nın arka kapısında mutfaktan getireceği artıkları bekleyen sokak çocuklarının dizlerini sargılayan ve yaralarına bakan oydu. Şimdi eteğine yapışıp ona seslenen bir sürü afacan yavrucağ olmadan, saray duvarlarından adımını zor atıyordu. Kaderinde büyük bir lordun karısı olmak, köyünün insanlarının iyiliğini düşünmek, yaralıların ve hastaların yardımına koşmak ve

durumlarını iyileştirmek için kocasıyla aracılık etmek yaptığı muhakkaktı.

Isabel derhal, “Onu kastetmedim elbette,” diye temin etti onu ki bu doğrudu. İçinde bu düşünceyi dayanılmaz kılan bir şey vardı. “Bu kaderin hiç kimsenin başına gelmesini istemem, sadece...”

Cate, gözlerinin mavi rengini koyulaştıran bir sezgiyle, “Sadece onunla evlenmek istemiyorsun,” diye tamamladı. Marguerite hiçbir şey söylemedi, yalnızca yüzünde acı çeken bir ifadeyle ellerini kucağına koydu.

Ani bir fikir birliğiyle, “Onunla mı yoksa herhangi bir adamla mı?” dedi.

“Sence suçlu mu? Bu bebeğe kralın buyruğuyla kıymış olabilir mi?”

Isabel, Cate’e sert bir bakış attı. Geçen birkaç günde kafasını sık sık kurcalayan bir soruydu bu. “Niye böyle diyorsun? Yokluğumda bir şeyler mi duydun?”

“Tam olarak değil ama Henry kraliçenin sağlığından endişe ediyordu. Nedimelerinden birinin Henry ve annesinin onun ağırlarından endişelendiklerini söylediğini duydum. Dışarı çıkarsa endişeleniyorlar, içerde kalırsa endişeleniyorlar, çok yerse endişeleniyorlar, az yerse endişeleniyorlar. Biliyorsun, bünyesi kuvvetli değil ve Henry varis edinmek için ona güveniyor.”

Isabel cevap vermedi. Hepsi iyi biliyordu ki tahtı miras alacak küçük prensler ile diğer saraylar ve ülkelerle ilişkileri güçlendirecek prensesler doğurmak, kralına karılık eden bir kraliçenin göreviydi. Bazıları bunun kraliçenin tek görevi olduğunu söylüyorlardı.

Cate, “Eğer ona mani olacak bir şey olursa büyük üzüntü duyar,” diye devam etti. “Kraliçenin zamanı bu kadar

yaklaşmışken metresinden bir çocuğunun olduğu söylen-tilerini bastırmayı krallığın en önemli işlerinden biri olarak görebilir.”

Gwynne kadife elbisenin kıvrımlarını Isabel’in çevresine çabuk hareketlerle yerleştirirken fısıldar gibi konuştu. “Bana az önce söylendiğine göre kâhinler krala bebeğin bir prens olacağını müjdelemişler.”

Marguerite, “Ben de duydum,” dedi.

“Sahiden mi?” Cate, bu her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi hafifçe omuz silkti.

Isabel, belki de öyle, diye düşündü. Çoğu erkek isimlerini ve soylarını taşıyacak bir erkek evlat isterdi. Bir kral içinse bu, en büyük ehemmiyete sahipti. Üstelik dindarlık ve batıl itikatlar her yerde ancak özellikle de sarayda kol kola dolaşıyordu; bir an diz üstünde dua edilip hemen sonra astrologa gidilmesine seyrek rastlanmıyordu. I Henry kolayca, aynı zamanda hem Tanrı’nın kudretiyle hüküm sürdüğüne hem de çocuğunun cinsiyetinin öngörülebileceğine inanabilirdi. Tahtın henüz doğmamış varisinin tehlikede olduğunu düşündüyse onu korumak için yapmayacağı pek az şey vardı.

Madem durum buydu, Braesford’u cinayet suçundan kendini savunması için saraya sürüklemiş olması ne anlama geliyordu? Yasaya sözde bir bağlılık, cinayet söylen-tilerini susturmak için bir gösteri miydi yalnızca? Yoksa Henry onu gerçekten de kendi verdiği bir emri yerine getirmekten idam etmeye mi niyetliydi?

O anda kapı hafifçe çalındı ve Gwynne hızla kapıyı açmaya gitti.

Kapının diğer tarafında Braesford duruyordu. Isabel öne çıkıp Gwynne’in yanında dururken o eğildi.

Pes ve ölçülü bir tonda, “Kusura bakmayın Leydi Isabel,” dedi. “İstirahatınızı bölmek istemezdim ancak kralın huzuruna çağırıldık, siz ve ben. Bizi odasında bekliyor.”

Rand, Henry’nin huzuruna çıkmadan önce yemek yemelerine zaman tanınmadığının pek farkında değildi. Banyo yapması ve üstünü değiştirmesi amacıyla tanınan zaman için kendini şanslı hissetti. Bu imtiyazın Isabel’in hatrına verildiğinden neredeyse emindi. Yalnız olsaydı henüz yorgun, aç, at ve ter kokuyor ve günlerce süren yolculuğun kirini taşıyorken kralın huzuruna çıkarılırdı. Henry sabırlı bir adam değildi.

Rand, Isabel’in duruşmadan muaf tutulmasını talep etmeye gitmişti. Bu yalnızca onun iyiliğini düşünmesinden değildi. Gururu nedeniyle ona, aşağılanması ve cezalandırılması anlamına gelebilecek olan şeye tanıklık ettirmeyecekti. Ayrıca öğrenmesinin tehlikeli olacağı olaylara ve durumlara sırdaşlık edebilirdi. Böyle konular için saray entrikalarında fazlasıyla acemiydi.

Talebi reddedildi. Henry ikisini birden görmek istemişti ve tek yolu da buydu.

Beraber, kralın şahsi dairelerine çıkan bitmek bilmez geçitlerden, kemerli avlulardan ve birbirine bağlanan odalardan geçtiler. Rand ona eli bileğinde eşlik etti. Yanında yürürken çehresi dingindi ancak parmakları onu dağlar gibi yakıyordu.

Kralın odası, yani yıldız odası, şurada burada İncil’den sahneleri barındıran duvarları ve lacivert bir zeminin üzerine altın rengi yıldızlarla bezenmiş azametli bir içbükey

tavana sahip uzun bir salondur. Henry'nin, kamusal tabiatı uzak konularda karar kılmak için en güvendiği heyet üyeleriyle bulunduğu yer burasıydı. İçeri girdiklerinde kral bir pencere kenarında duruyordu, ince yüzü, düz ancak çekici dudakları ve haşin bir görünüşü olan uzun boylu bir adamdı. Beyaz ipek gömleğin üstüne parıldayan kakmalı gri ipek ve siyah pantolonla siyah deri çizmeler giymişti. Duruşmalarının mahrem doğasının bir işareti olarak sarı saçlarının üzerinde bir taş yerine, yukarı kalkık kenarı altın rozetlerle işlenmiş gri yünden bir şapka takıyordu.

Takdim edildiklerinde Henry konuşmakta olduğu kadını ve iki adamı yalnız bıraktı. Ayaklarının dibinden ayrılmayan ince ve beyaz bir taziyle birlikte, uzun adımlarla yürüyerek odanın diğer ucunda bulunan alçak bir taş yükselti üzerinde duran, yeşil-beyaz renkli minderli ve saçaklı, büyük bir koltuğa oturdu. Ayaklarının ucundaki köpeklerle koltuğa yerleşerek ona doğru gelmelerini bekledi.

Reveranslarını kabul edip daha az resmi bir duruşa geçmeleri için onlara el sallarken, "En sonunda geldiğinizi görmekten memnuniyet duyduk," dedi. "Seyahatinizin zahmetli geçmediğini umarım."

Rand, "Öyle geçtiyse bile bu, emrinize uymakta acele etmemizdendir," diye yanıtladı. Sürgün sırasında çok daha az resmi olan hitabından sonra, Henry'nin kraliyet çoğulunu kullanmasına tam olarak alışmamıştı. Henry'nin buna oldukça doğal bir biçimde geçişine şaşardı sık sık.

"Yine de bundan korkun olmadığını umarız."

Rand suratını asarak kralın doğrudan konuya girmek istediğini gördü. Bu, işi kolayca bitirecekleri lehine bir alamet değildi. "En ufak bir korkum yok majesteleri."

Odaya kısa bir sessizlik çöktü. Rand onlara katılmak için

gelip Henry'nin geçici tahtının iki tarafında duran diğerlerine kısaca şöyle bir baktı. Hanımefendi, Henry'nin annesi, Richmond ve Derby Düşesi, alışlagelmiş rahibemsi siyah elbisesi ve yüzünün yanlarında beyaz şeritlere sahip sivri tepeli başlığıyla minyon ve oldukça soğuk bir şahsiyet olan Margaret Beaufort'tu. Özel olarak onu karşılayan baş selamı, Henry'nin iyiliği için beraberce çabaladıkları yıllara dair bir göndermeydi. Yanında eski Ely piskoposu ve şimdi İngiltere Şansölyesi olan John Morton'ın bodur eşkâli bulunuyordu, karşındaysa düşesin hizmetine de sadık bir Normandiyalı olan ve Palantine vilayetiyle Lancaster Dukalığı'na yeni atanmış Reginald Bray vardı. Bir tanesi dahi gülümseliyordu.

Rand, "Korkacak hiçbir şeyim yok," diye net biçimde tekrarladı, "bana yöneltilen suçlamalar karşısında şaşkınlım."

Henry eliyle ufak bir hareket yapmadan önce bir an için dudaklarını sıkıca birleştirdi. "Kısa süre önce emniyette olması ve doğum yapmasında yardımına yetişmen için sana gönderilen bir misafiri ağırladın. Bize onun artık seninle olmadığı söylendi. Bu hanımla ilgili bize söylemek istediğin bir bilgi var mı?"

Dile getirilenler karşısında Rand'in içinde dehşet verici bir rahatsızlık dolandı. Yanında Isabel'in kımıldandığını hissetti fakat suçlamaya ne anlam verdiğini anlamaya çalışmakla ilgilenemedi.

Elinden geldiğince düz bir sesle, "Ne yazık ki yok majesteleri," diye yanıtladı. "Hanımefendi yedi hafta benimle kaldı ve vaktiyle çocuğunu dünyaya getirdi. Onu son gördüğümde keyfi yerinde, sağlıklıydı ve sizin yanınıza geliyordu."

“Bizim yanımıza mı?”

“Zahmetlerine bir mükâfat olarak nitelendirilen konağa kadar ona eşlik etmesi için gönderilen silahlı adamlarınızın koruması altında.”

Kral kaşlarını çatı. “Ağzından çıkana dikkat et Braesford. Biz hiç muhafız göndermedik.”

Rand’in yanındaki Isabel seslice iç çekti. Onu suçlayamazdı çünkü kendisi de karnına bir koçbaşı çarpmış gibi hissetmişti. Şöyle bir aşağı bakarak gözlerinin açıldığını ve yumuşak kırmızı dudaklarının aralandığını gördü, ancak göz göze geldikleri anda suratını tekrar ilgisiz bir hale soktu.

Bu akşam onun son damlasına kadar bir asilzade olduğunu gördü; neredeyse kendi saçıyla aynı koyu altın renginde ve boyun hizasıyla kol bitimlerinde altın bir şeritle işlenmiş iç gömleğinin kenarını ortaya çıkaran kadife elbisesi içinde kraliçelere yaraşır bir gururla duruyordu. Başörtüsünün dirseklerine inen kenarları gibi kepi de aynıydı. Her ne kadar istemeyerek de olsa yanında durduğu gerçeğiyle, göğsü tuhaf bir gururla kabardı.

“Şerefim üzerine söylüyorum ki majeste, onu almaya bir bölük adam geldi,” diye cevapladı nihayet.

“Peki ya bebek?”

“Elbette kollarında onunla beraber gitti. Ayrıldıklarını size bildirirdim ancak muhafız kumandanınızın gönderdiği mesaj, tedbir gereği, irtibat kurmayı men ediyordu. Ayrıca zaten haberiniz olduğunu düşündüm.”

“Evet. Ne demek istediğini anlıyoruz. Bununla birlikte diyarımızın kuzey bölgesine nezaret eden birinden başka bir açıklama duyduk. Bu, bize ikinci bir kaynaktan bildirilen bir söylentiye uyuyor.”

Kral duraksadı, bakışları anlaşılmazdı. Rand kralın soluk mavi gözlerine bakıp, ağzının yanında ufak kırmızı bir leke bulunan köşeli çeneli uzun yüzünü incelerken, kalbinin şiddetle atmakta olduğunu hissetti. Bitmek bilmeyen bir andan sonra, “Bu söylenti neymiş, sorabilir miyim acaba?” dedi.

Henry, dirsekleri sandalyesinin kolçakları üzerinde otururken öne doğru eğildi. “Bu hanım doğum yaptığı gecede bazı zorluklarla karşılaştı. Böyle sorunlara aşına bir ebe çağdırttın. Buraya kadar doğru biliyor muyuz?”

“Elbette majeste.”

“Sen her şeyden emin olmak için yakınlarda bulunurken ebe geldi ve çocuk doğdu. Aslında sen de onlarla aynı odadaydın. Öyle değil mi?”

Rand kabul içinde başını eğse de bunun nereye gidebileceğinin korkusu, içinde kurşun bir ağırlık gibi asılıydı.

“Orta yaşlı fakat gözleri sorunsuz gören bir kadın olan ebe, zamanı geldiğinde bir kız çocuğun dünyaya geldiğine yemin ediyor. Her açıdan kusursuzdu ve dünyaya geldiğinde dinç bir şekilde ağladı. Senin, Sör Randall Braesford’un hemen çocuğu alıp doğum odasını terk ettiğine ve yan odaya geçip kapıyı kapadığına yemin ediyor. Bu dikkate değer zaman içinde anneyi rahat ettirip doğumun izlerini temizlerken çocuğun bir daha hiç ağlamadığını söylüyor.”

Rand, “Küçük Madeleine, annesi onu böyle adlandırdı, ben onu tutarken sessizleşti,” diye başladı ancak sessiz olmasını işaret eden resmi bir hareketle sustu.

Henry net bir tavırla, “Bitirmedim,” dedi. “Görüldüğü üzere ebenin hanımla kalmasına izin verilmemiş fakat kendisine cömertçe bir ödül verilip işi biter bitmez kovalanmış. Merdivenlerden inerken, burnuna doğum odası-

nın yanındaki odadan yanan et kokusunun geldiğini söylüyor.”

Isabel ağzından minik bir feryat kaçırıp elini ağzına götürdü. Kralın annesi rahatsızlanmış gibi gözüktürken Morton ve Bray katı suratlı bir kınamayla duruyorlardı. Konuşmadan önce Rand'ın midesi ağzına geldi.

“Hayır! Bin kere hayır!”

“Suçlamayı reddediyorsun.”

“Şerefim üzerine yemin ederim ki hiçbir çocuğu yakmadım,” diye üsteledi. “Ebe yalan mı söyledi, yoksa sadece görüp duyduklarını yanlış mı anladı bilemem ama o, adamlarımdan birinin atının arkasına binmiş uzaklaşırken Matmazel d’Amboise’ın kız bebeği kollarımda uyuyordu. Sonra çocuk annesinin memesini emdi. Braesford’dan ayrılırken sağlıklı ve son derece canlıydı. Tanrı’nın kutsal sözleri ve tüm meleklerinin kanatları üzerine buna yemin ederim.”

“Her şeye rağmen bizi bir kız doğurduğuna dair bilgilendirdiğinden beri Matmazel Juliette’ten hiçbir haber alamadık. Her zamanki yerinde bulunmadı, Braesford’un kapılarından içeri adımını attığından bu yana görülmedi.” Kral sessiz bir yalınlıkla, “O zaman bu hanımefendi şimdi nerede?” diye bitirdi sözlerini.

Bu mükemmel bir soruydu. Rand cevabı bilmiş olmayı diledi. Yutkundu ve bir eliyle umarsız bir hareket yaptı. “Bir fikrim yok efendim. Söyleyebileceğim tek şey silahlı süvarilerin gelip onu götürmüş oldukları.”

“Emir almış olduklarını farz ediyorum. Hanımı ve çocuğunu yazılı bir emir olmadan mı verdin?”

Kısa bir baş hareketiyle, “Bana üzerinde sizin imzanız ve mührünüz bulunan bir parşömen gösterildi,” diye yamıtladı.

“Bu muhafızların komutanını tanıyor muydun?”

“Tanımıyordum. Fakat muhakkak ki anlayacağınız üzere, İngiltere kıyılarından uzakta yıllar ve saraydan ırak uzun aylar geçirdim. Memurlarınız ve askerlerinizin tümü bana tanıdık gelmiyor.”

“Bize de,” dedi Henry soğuk bir edayla. “Lakin kim niye bu kadar özenle hazırlanmış esrarengiz bir maskaralığa soyunsun?”

Rand konuşmak için ağzını açmaya yeltense de kralın annesi ondan önce davrandı.

“Kötü niyetle olduğu aşikâr,” dedi, yumuşak ve dengeli tonlaması sözleriyle tam bir tezat içindeydi. “Maksadı, Kule’de ölü bir prenses olduğunu ima eden bir ilişkiye kralı karıştırmak olabilir yalnızca.”

“Evet.” Henry’nin yüzüne ümitsiz bir kabullenme çöktü.

Bu yerinde bir düşünceydi. Henry’nin hükümdarlığının sallantılı başlangıcı ve taç üzerindeki, temelleri sağlam-sız iddiası düşünülecek olursa, onu IV. Edward’ın küçük oğullarını öldürmekle ilişkilendirebilecek herhangi bir şey muhalefeti güçlendirebilecek sarsıcı bir hor görüye neden olabilirdi. Doğru ellerde bu, üç yaşındaki bir prensesin katlinin suçunu da ona atmanın zeminini hazırlamak anlamına gelebilirdi. O sırada ülke dışında olsa da şu anda bu odada bulunan idareciler de dahil olmak üzere kendi hizbinin üyeleri dışarıda değildiler. Bu yüzden bu işi onun adına yapmakla suçlanabilirlerdi.

Isabel anlaşılır bir öneriyle, “Başka bir amaç da ileride ihtiyaç duyulabilecek bir rehine edinmek olabilir,” dedi.

Rand onun kendi lehine konuşmasına şaşırarak başını çevirip ona baktı. Isabel bakışlarına doğrudan cevap ver-

se de yanakları kızardı. Gözlerinin grimsi yeşil derinliklerindeki kabulleniş, kalbinin zonklamasına neden oldu. Neredeyse hemen geri dönerek onun düşüncelerini dile getirdi. "Avrupa'daki belli güçler, bölgedeki karışıklıktan müttefikler edineceklerse böylesi bir baskıdan memnun kalabilirler."

İngiltere şansölyesi ağzından sarkan uzun çenesini sıvazlayarak, "Veya basit bir fidye meselesi olabilir," dedi.

Odaya, uzaktaki bir Angelus çanının çınlaması gibi duyulabilecek bir sessizlik çöktü. Güneş batmaktaydı. Yazın uzun süren alacakaranlığı odanın yüksek pencerelerinin ötesinde sürse de sarayın taş duvarlarının içi loştu. Mumun biri şamdanının üzerinde yana doğru eğildi ve Rand anlık olarak balmumuyla parfüm kokusu ve Morton'ın ağır kilise giysilerinin kokusunun farkına vardı. Göğsü nefes almasıyla yükselip alçalırken, Henry'nin beyanını bekledi.

Kral en sonunda, "Aceleci olmamalıyız," dedi. "Matmazel Juliette'in tutulma olasılığı olan yerlere adamlarımızı göndereceğiz. Bulunursa ve çocuk da onunlaysa..."

Rand, Henry sustuğunda boğazını tıkayan yumruyu aşış konuşarak, "Aramaya katılma ayrıcalığının bana verilmesini diliyorum," dedi. "Benden başka kimsenin onu benim kadar gayretle aramak için bir nedeni olamaz."

"Şevkiniz ve sebat sözünüz övgüye değer ancak buna izin verilemez."

"Bir ant içtim ve ne onu bozacak ne de majestelerine olan sadakatimden vazgeçeceğim."

"Farkındayız. Yine de durum hassas. Haklı olduğunuzu ve bu hanımın iradesi dışında alıkondüğünü varsayalım. Seni gördükleri anda onu elinde tutanların, onun yaşamı-

nı sona erdirmelerine ne engel olabilir? Bizim açımızdan ölü olacak ve o hikâyeni doğrulayamazken, buna istinaden suçlanacak olan sen olacaksın. Ayrıca en sonunda bize de ulaşan söylenti sarayda bir salgın halini aldı, bu yüzden suçlamada bulunup seni bu sorgulama için buraya getirmek zorunda kaldık. Suçlamanın herhangi bir şekilde reddedilmesine engel olmak için bir pusuda öldürülmüş olabileceğinin fısıltılarını da duyduk. Seni Leydi Isabel'in ardından bu kadar çabuk çağırtmamıza, ikinizin de koruma altında getirilmesini emretmemize bu son olasılık neden oldu. Hayır, bizimle kalacaksın Sör Rand. Ayrıca yeni koca olmuş birisinin eşi olmayan bir kadını arayıp durması münasebetsiz olur.”

“Majesteleri!”

Henry'nin düşünceliliğine karşı Rand'in minnettarlık sözlerini kesip, karşı çıkarak bağırان Isabel'di. Kral türkütcü bakışlarını ona çevirdiğinde kirpiklerini indirdi. “Konuşmak istememiştım. Beni affedin. Şaşkınlıktan... ötürü.”

“Haftalardır Braesford'un eşi olacağını biliyor olmana rağmen şaşırdın mı?”

Sessizce, “Çocuk meselesi,” dedi, “herkes dedi ki... Bize bunun asılmayla sonuçlanabileceği söylendi.”

“Hanım bulunamazsa olabilir de. Aynı zamanda usulüyle evlendirilmeniz emrini verdik, öyle de olmalı. Kraliçe eşimiz bu kutlama, turnuva, ziyafet, oyun ve dans gününü, bizden ayrılmadan önceki son eğlencemizi iple çekiyor. Doğumdan önceki kırk günlük inzivası için yakında gidiyor, anladığın kadarıyla gecikme için zaman yok. Sanıyorum ki yarın yeminlerinizi kutluyor olacağız.” Eski Ely piskoposuna döndü. “Öyle değil mi şansölye?”

Morton hızla onaylayarak, “Elbette majesteleri,” dedi.

“Peki ama... ya nikah duyurusu majeste?”

“Özel durumlarda duyurulardan vazgeçilebilir Leydi Isabel. Yani ayarlandı. Buradan ayrılırken evlilik yeminini imzalayacaksınız. Geriye kalan tek şey tören olacak.”

Isabel ufak bir boyun eğme reveransıya, “Emredersiniz majesteleri,” dedi ve ancak duyulabilecek bir sesle ekledi: “Son derece uygun.”

Rand, sadece kendisinin bu son söylediğini duyabilecek kadar yakın olduğunu düşündü. Bu anlık alay için onu suçlayamazdı.

Rand’i endişelendiren, kralın bu düğünün hazırlanmasında kararlı olmasının altında yatıyor olabileceklerdi. Büyük bir lütuf belirtisi veya başka şeyleri maskelemek, hangisiydi?

Henry tatmin olmuş bir biçimde, “Harika,” dedi. “Yarın olacak o halde.”

Her ikisi de buna karşılık ne söyleyebilirdi? Rand, Isabel’in gergin gönülsüzlüğünü hissetti, hatta bir noktaya kadar bu hissi paylaştı da. Onu bir katil zanlısıyla evlenme utancından kurtarmayı düşünmüştü. Ne zaman dul kalacak ve Henry’nin ayarladığı başka bir evlilik için hazır olacaktı? Onları şimdi sonucuna hiç aldırmandan sunağın önüne çıkarmak, hayatlarına yapılan haksız bir girişimdi.

Her şeye rağmen Rand, kraliyet iradesine boyun eğme biçimde başka bir reveransla başını kaldırıp indiren Isabel’e bakarken kararın lehine verilmiş olmasına minnettardı. Kendi eğilişiyse derin bir itaatin simgesiydi. Yakında gelecek olan düğün gecesini düşündüğünde içinde, vücudunda ve ruhunda alevlenen ani beklentinin çıkarttığı yangını gizlemek için yapabileceği tek şey de buydu.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

5. Bölüm

Isabel, Braesford'un yanında dururken bu evliliğe itirazlarını dillendirmeyi, Henry'nin kraliyet buyruğuna tamamen karşı çıkabilmeyi diledi. Ne var ki iradesine boyun eğmek ne kadar gurur kırıcı olsa da krala karşı gelinmezdi.

Hatta evlilikle ilgili bu talimatı bilhassa ondan duyması için çağrıldığını düşündü. Burada olması için başka bir neden olamazdı. Tabii ki kral, Braesford'a yöneltilen suçun ayrıntılarını bilmesini istemediyse. Bir kadın, niçin kocasının cellat tarafından ondan alındığını net olarak anlamalıydı.

Durum vahim gözüküyordu. Birisi Fransız kadına refakat edilmesini ayarlamış ve Braesford'a gösterilen belgeleri düzenlemiş olmalıydı. Bu kişi sarayla, Henry'nin imzası ve mühürleriyle ilgili bilgi sahibi olmalıydı.

Bu, müstakbel kocasının yalan söylememiş olmasını gerektiriyordu. Ne olduğuna dair ellerinde yalnızca onun sözleri vardı. Elbette askerlerinden bir kısmı da onu destekleyebilirdi.

Güneye yaptıkları yolculukta fark ettiği kadarıyla askerlerin bağılıkları kuvvetliydi, bu da onunla ilgili söyleyeceklerini şüpheli kılıyordu.

Ebe ve kuşkularına gelince, böylesi bir dedikodu parçasının kralın kulağına gelmiş olması garipti. Normalde kadının komşularından öteye yayılmamalıydı. Üstelik beyanında gerçekten suçlayıcı hiçbir şey görmemişti. Yalnızca cinayetten kuşkulanıyordu. Başka zaman olsa kral muhakkak ki meseleyi elinin tersiyle iterdi.

Gel gelelim Fransız kadının ve çocuğunun kaybolması meselesi vardı. Hâlâ sağ ve iyi durumdaysalar şimdi neredeydiler? Hem şu Matmazel Juliette niçin krala yerini bildirmemişti?

Elbette leydinin tutsaklığını Henry'nin kendisi ayarladıysa yerini de bilme olasılığı ihtimal dahilindeydi. Normal olarak tutsaklar gardiyanlarına onlardan yardım isteyen mesajlar yollamazlardı.

O kadar çok ihanet olasılığı vardı ki. Sadece bunları düşünmekten bile başı ağrıdı. Olasılıklar arasında doğru yolu bulamıyordu, çünkü kocası olacak bu adamı neredeyse hiç tanıımıyordu.

Onu tanıımıyordu ancak ebediyete kadar birlikte olacaklardı.

Kralın annesi öne çıktı ve Isabel'in ilgisini çekse de Rand'le konuşmaya başladı. Ellerini çan şeklindeki yenlerinden dışarı çıkartarak tahtın yanında duran bir çift bohçayı işaret etti. Sakin bir sesle, "Ben ve kral, seni önümüze getiren bu meselenin bir an önce kapanması için dua ediyoruz iyi ve sadık şövalyem, herkes için hayırlara vesile olması dileğiyle," dedi. "Olması gerektiği gibi, inancımızın bir sembolü olarak ve düğününüzün şerefine bu ar-

mağanları size ve hanımınıza sunuyoruz. Çok geçmeden hizmetkârlardan biri armağanları odalarınıza getirecek. En candan ümidimiz onları keyifle giymeniz ve cennetin lütfünün evliliğinizin üzerinde olmasıdır.”

Rand söylenmesi gereken ne varsa söyledi ve Isabel de şükranlarını dile getirdi. Bir süre sonra gitmelerine izin verildi. Isabel kraliyet huzurundan çekilirken inik kirpiklerinin altından armağanlara göz gezdirdi. Bohçalar ipektendi ve içerikleri de yumuşak gözüktüyordu. Kral, Noel’de ya da düğün ve vaftiz töreni gibi kutlamalarda kendisine bağlı olanlara ve gözdelelerine sık sık kıyafet armağan ederdi. Armağanların kıyafet olduğuna emindi.

Ya da yanılıyordu.

Odasına döndüğünde ve kralın armağanının ona düşen kısmı getirildiğinde, Isabel onu açmakta tereddüt etti. Düğünü için kan kırmızısı ipekten bir elbise sipariş etmiş ve bunu önce kuzeyc, sonra tekrar geriye taşımıştı. Armağanı kabul etmek, kaderine son bir boyun eğiş gibi göründü gözlerine. Geri çevirmekse epey çocukça bir meydan okuma olurdu. Kendisi dışında kim zarar görürdü ki bundan? Katı parmaklarla bohçayı tutan bağı çözdü.

İçinde, I Henry’nin kendine seçtiği renkler olan beyaz ve yeşil renklerinde şaşıalı bir ipek tuvalet vardı. Elbise beyaz ipek zemin üzerine harika bir şekilde eğreliotu yaprakları ve altın asmalarla işlenmiş, işlemelerin etrafındaki çiy taneleri inciden yapılmıştı. Yenleri bağcıklarla omuzlara tutturulmuştu ve yine işlemeliydi, hem bilekleri öyle geniş ve zengin işlenmişti ki neredeyse yere dökülüyordu. Kalça hizasında altınla işlenmiş ve üzerine zümrütlerden bir salıkım konulmuş bir kuşağı ve ömründe bir defaya mahsus

olmak üzere açık kalacak olan saçını geride tutmak için altın tellerden örölmüş saç bandı vardı.

Yeni elbisesini ve kuşağını denemesi şarttı, böylece o ve Gwynne gerekli olabilecek değişiklikleri yapabilsinler. Gwynne hiç bir değişikliğe gerek olmadığında ısrar etse de Isabel, hizmetçi kadının tuttuğu turta büyüklüğündeki yuvarlak, cilalanmış çelik üzerindeki yansımasından pek bir şey kestiremiyordu.

Gwynne elbisenin kollarını yanlara açarak, “Bu fevkalade bir elbise leydim, prenseslere yaraşır cinsten. Hiç bu kadar yumuşak ve ince bir ipek görmemiştim,” dedi ve sonra başını yana eğip durdu. “Kral sana iyi davrandı, evet.”

“Evet. Nedenini merak ediyorum.”

“Sen onun vesayeti altındasın, düğünün için seni giydirmek onun görevi. Başka bir şey olmalı mı?”

“Korkarım genelde olur.”

“Bunun bir mükâfat olduğunu mu düşünüyorsun? Peki niye böyle düşünüyorsun? Tabii...”

“Evlilik işi herhalde bana göre değil.”

“Ama senin şu şövalye kendi başının çaresine bakabiliyor.”

Bu doğrudu, bunu düşündüğünde bir şey kuşağının altın örgüsünün altında tuhaf ve sıcak bir ağırlık hissetmesine sebep oluyordu. O, Henry’nin huzurunda dik ve eğilmez durmasının yanında gerekli saygıyı gösterse de yaltaklanmamıştı. Hiddetli kralların karşısında çok daha az asalet sergileyen rütbeli soylular görmüştü.

Böyle düşünceler rahatlatıcı olmaktan çok uzaktı. Kas-ten, “Ama yalnızca bir şövalye,” dedi.

Gwynne bir kaşını havaya kaldırdı. “Çeyiz hakkın ola-

rak Braesford'un üçte birini alacaksın. Başka neye gerek var?"

"Bunu çok iyi biliyorsun."

"Koca olarak Braesford yerine bir kont ya da dük mü? Doğru düzgün bir kişilik yerine unvanı olan, aksak ve yaşlı bir hovardayı alırdın herhalde, öyle mi? Aslına bakarsanız leydim, bence bu berbat bir pazarlık olurdu."

Isabel ona kuşkuyla baktı. "Bir çift geniş omuzda her zaman gözün vardı, kabul et. Bir adamda çok daha fazlası olmalı."

"Yani omuzlarını fark ettin, öyle mi? Bacakları da öyle, meşe gibi sağlam olduklarına kalıbımı basarım. Ortalarında ne olduğuna gelince..."

"Demek istediğim o değildi!"

"Ama bunun önemli olmadığını iddia edemezsin."

Hayır, öyle söyleyemezdi ancak yine de onun o kısmını ya da düğün gecesinde neler olacağını fazla düşünmemeye çalıştı. Bu şimdilik çok uzaktı. Aslında onu tahtirevanda bıraktıktan sonra, bir o yana bir bu yana dönüp ellerinin ve kollarının kuvvetini, paylaştıkları küçük, sallanan mekânı nasıl da doldurur gibi gözüktüğünü ve ağırlığını üzerinde, gücünü içinde hissetmenin nasıl bir şey olabileceğine dair anıyı unutmaya çalışmıştı.

Braesford'da, düzgün kaynasınlar diye kırık kemik uçlarını acımasızca çekip yerine oturtturmadan önce yaralı parmağını avuçlarına aldığı anda dokunuşu nazikti. Evlilik yataklarının perdeleri arkasında da aynı şekilde davranacak, başta nazik fakat ona sahip olduktan sonra merhametsiz mi olacaktı?

Rahatsız edici düşüncelerden ve onlarla birlikte gelen sersemletici hissiyattan silkelenmek için başını hızla sal-

layarak, “Zenginlik aynı zamanda Henry’yle olan ittifakın da değeri belirlenebilir,” dedi.

Gwynne kaşlarını çatarak, “O nasıl olacak?” dedi.

“Birkaç hafta önce Braesford’un onun için gösterdiği ve ters giden hizmeti yüzünden.” Konuyu Gwynne’le tartışmaktan hiçbir vicdan azabı duymadan tam olarak açıklamaya başladı. Bu kadın, annesi babasıyla evlendiğinde onun uşağıydı, doğduklarında ve babaları öldüğünde oradaydı.

İkinci evliliğinde annelerini de kızlarını da korumak için elinden geleni yapmış, yalan söylemiş, bahaneler uydurmuş, bir suç yüzünden ceza olarak odalarına kapatıldıklarında onlara yiyecek ve içecek getirmişti. Graydon Kontu’nu hor görmüş ve annelerinin ölümü yüzünden onu suçlamış, öldüğünde sevinmişti. Oğlu ve varisinden, yani üvey kardeşlerinden de hoşlanmazdı.

Gwynne bilgece bir baş sallayışla, “Evet,” dedi. “Braesford’daki hizmetkârlar salonunda öyle bir şeyler duydum. Oradaki herkes o hanımın kralın metresi olduğunu ve birilerinin gelip onu götürdüğünü biliyordu.”

Isabel hemen, “Peki ya bebek?” diye sordu.

“Leydi giderken bir kundak taşıyormuş. En azından büyük salondaki o gece suçlama okunduktan sonra böyle söyleniyordu. Birileri bebeği gördüklerini söylese de hanımın yanında getirdiği hizmetçi dışında kimse onun odasına girip çıkmamış.”

Bu kralın bilmesi gereken bir şey miydi? Isabel, dinleyip dinlemeyeceğini merak etti ya da ülkenin çeşitli kırsımlarında böyle bir casus ağına sahipken zaten bundan haberdardı.

“Kral buraya yayılan söylentilerden bahsetti.”

“Bir-iki kişinin kıs kıs güldüğünü duydum ama kimse bana fazla bir şey söylemedi. Bu işler böyledir, anlıyor musun? Sen ve Braesford kralın itibarına sahip olduğunuz için yüzüme bir şey söylemekten korkuyorlar.”

“Öyle mi gerçekten?” Isabel kısa ve neşesiz bir kahkaha attı.

Gwynne omuz silkti. “Belki de Braesford’un kraldan aldığı kıyafete bakarak neyin ne olduğunu söyleyebilirsin.”

Isabel, bu iyi bir nokta, diye düşündü. Eğer elbise kendisinin kadar iyiye bu, kralın şerefli bir arkadaşı konumunda olduğunu gösterirdi.

Henry’nin, onu ölümüne iyi giyinmiş bir halde göndereceğinden başka bir anlama gelmeyebilirdi de. Ayrıca bu son fikrin niçin ona aniden bu kadar dehşet uyandırıcı geldiğini bilemiyordu. Adamı şöyle böyle tanıyordu. Elbette ölümü onun için bir şey ifade etmiyordu. Hiçbir şey.

Isabel’in kardeşleri dışarıda, sarayın etrafında bir yerdediler. Onlara yeni düğün giysileri göstermekten keyif alacak olsa da şu an buna zaman yoktu. Akşam yemeği vakti neredeyse gelip çatmıştı. Biraz ekmek ve şarap alıp yatağında yemeyi tercih ederdi, ancak bunu yapamazdı. Gece bitmeden yaklaşan düğünün herkesin ağzında olacağı kesindi. Saklanmak, utanmış ve Tanrı korusun, korkmuş gözükmemesine neden olurdu. Bu sebeple Gwynne’in beyaz ipek elbisesini çıkarmasına ve altın rengi elbisesini bir kez daha ona giydirmesine izin verdi.

Büyük salon, yankılı, devasa bir yerdi; seyirciler için sıralanmış balkonlarıyla krem rengi duvarları ve tepesinde yekpare ahşapların altındaki kavisli pencere sıralarıyla dünyanın bilinen en büyük desteksiz yapıydı. Şu anda, tabakların ve kâselerin altında, altın rengi örtüsünün sa-

çaklarıyla yüksek masa ve üzerinde ahşap tabaklarla büyük bardakların bulunduğu, üzerine geniş örtüler serilmiş uzun masa sıralarıyla akşam yemeğine hazırlanmaktaydı.

Westminster'daki mutfaklar her akşam birkaç yüz kişiye yemek çıkarırdı ve yenmemiş tabaklarla etleri arka kapıda dilenenlere dağıtan kralın bir de görevlisi vardı. Orada burada uşaklar, ellerinde kilerde doldurulmuş şarap testileriyle dolaşıp bunları yan masalara yerleştiriyorlardı. Fırından sıcak çıkmış ve nefis kokulu tabaklarla dolu koca sepetler masalara yerleştirilmişti. Kâtipler ve nedimeler, bir sürü ülkeden gelen diplomatlar, kralın yeni tımarlı sipahileri, soylular ve aileler; odada her türden kişi oturuyordu. Yoğun bir gürültüyle konuşup gülüşüyor, kâğıt ve zar oynuyor ve orada burada koşuşturan hizmetkârların yoluna çıkıyorlardı.

Isabel kalabalığın arasında iki kardeşinin parlak kafasını gördü. Rahat rahat yürüyerek ve şurada burada bir tanıdıkla sohbet ederek Cate ve Marguerite'in minderli bir sırada oturduğu yere doğru yola koyuldu.

Yanlarında, ayağını oturdukları yere koymuş bir beyefendi, dizinin üzerindeki lavtayla duruyordu. Kahkaha sesleriyle sonuçlanan hızlı bir gözlemde bulunurken parmakları belli belirsiz bir ezgiyle tellerin üzerinde dolaştı.

Cate o anda gözlerini ozandan ayırdı. Yüzü hoş bir karşılamayla aydınlandı ve işaret etmek için elini kaldırdı. Adam omzunun üzerinden onun bakışlarını takip etti. Isabel yaklaştığında hemen dikleşti.

Yerlere kadar eğilerek, "*Mademoiselle,*" diye haykırdı, "sizi aramızda görmek ne güzel! Bizlerden aylar boyunca ayrı kalacağınızı, hatta belki de sonsuza dek ayrıldığınızı düşünmüştük ancak yine buradasınız. Bu olay için bir

madrigal¹ yazmalıyım, misafirleri şaşkına çevirecek ve çocuksu kalbinizi mutlu edecek bir tane.”

Bu Henry’nin Şenlikçibaşısı Leon’dü; Üç Güzel’in Laneti hikâyesini hevesle yayan beyefendi. Sınırsız bir çekiciliğe sahip bir Fransız olarak, bir odadaki en güzel kadınları kolayca kendine çekiyordu. Kardeşleri gibi Isabel de onun abartılı saçmalıklarından keyif alıyordu ancak asla onu ciddiye alma hatasına düşmemişti.

Ciddi bir tavırla, “Zahmet etmeyin efendim,” diye takıldı. “Dönüşümün kısa süreli olacağı kesin, hem siz eşine az rastlanır bir şarkıya kapılmış bir halde nerede olacaksınız?”

“Dudaklarınızdan dökülecek bir gülücük buna değer.”

Leon’un bakışları yumuşak bir tatlılıktaydı. Cazibesine bu kadar çok kadının yenik düşmesi şaşırtıcı değildi. Kıvrılan siyah saçları, gözbebekleri parıltılı samur rengine karışacak denli siyah gözleri ve yanaklarında kızıl izlerle renklenmiş zeytuni rengiyle kadınsı gözükmesi gerekirdi. Aksine, bir usta tarafından boyanmış bir baş melek, erkeksi güzelliğin en somut örneği gibiydi. O da bunu biliyordu fakat bununla öyle bir dalga geçiyordu ki onu kibirli olmakla suçlamak neredeyse imkânsızdı. Bu akşam giymi her zamanki göze çarpan cinstendi; altın rengi çizgili bir pantolonun üzerine kızıl kadife bir yelek ve rengârenk bir sülün tüyüyle süslenmiş, sarıyla kestane rengi arası bir şapka. Bir kez daha tıngırdatmaya başladığı lavta incir biçiminde ve iyi işlenmiş, İtalyan tarzında çeşitli ahşap işlemlerle süslenmişti.

Cate sahte bir üzüntüyle, “Hüsrana uğradım Leon,”

* İlk olarak 1520’li yıllarda İtalya’da ortaya çıkmış bir vokal müzik kompozisyonu.

dedi. "Dudaklarıma onları günbatımıyla kıyaslayan bir dize bestelediğini sanıyordum."

"Öyle yapıyordum güzelim, hâlâ da aklımda. Çok fazla çaba gerektirmeyecek, esin kaynağına bakılırsa çabucak biter."

"Daha önemli siparişlerden kurtulduğunda demek istedin herhalde. Ne alçaksın sen."

Yakışıklı hatları mahzun bir hale бүtүнerek, "Beni incitiyorsun tatlım," diye yakındı.

Marguerite onu koyu kahverengi gözlerinin haşin bir bakışıyla delerek, "Onu boş ver," dedi. "Bize oyundan sonraki gece için tasarladıklarını anlatıyordu." Isabel'e döndü. "Bir sürü çılgılık, inilti ve ateşle dolu güzel bir oyun."

Isabel yüzünü ekşiterek, "Son derece eğlenceli olduğuna eminim," dedi.

Leon, "Bir eleştiri, Tanrı beni korusun," diye inledi. "Yeni ve daha güzel bir oyun hazırlamak için gidip uğraşmalıyım." Hatırı sayılır bir süre için başını yana eğdi ve sonra lavtasını çalmaya devam etti. "Ya da belki şu an yanımda olanların hatrına ileride alacağım alkışlardan vazgeçmeliyim."

Isabel gevşek bir hareketle, "Benim için hiçbir şeyden vazgeçme," dedi; zaten hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Ancak daha konuşurken, bir eğreltiotunun üzerinden esen rüzgârın sesi gibi yayılan bir fısıltıyı takiben büyük salondaki gürültü seviyesinde bir düşüş olduğunun farkındaydı. Etrafına bakındı ve etraflarındaki kalabalığın kenara çekilerek bir kraliyet şahsiyetinin yürüdüğü bir yol açtıklarını gördü. Bu, peşinde iki sıra nedi-mesi ve bir metreden uzun olmayan minyatür bir kadın olan soytarısıyla kraliçeydi.

Isabel tamamen dönerek eteğini düzelitti gösterişli bir reverans yaptı. Kardeşleri de aynısını yaparken Leon, çok ince bir reverans yaparak şapkasıyla selam verdi.

Yorklu Elizabeth, hamile bir kadının yavaş ve hantal hareketleriyle küçük gruplarına katılırken, “Benim için de zahmetlerinizi hiçe saymanıza gerek yok Mösyö Leon,” dedi. “Size ne kadar meşakkatli gelse de sonuç her zaman keyif verici oluyor.”

Leon, “Majesteleri!” diye alçak sesle keyiflenerek, iltifatı karşısında derin bir minnettarlık ifadesiyle Henry’nin kraliçesi önünde dizinin üzerine çöktü. “Sizin eğlenmeniz için gösterilen hiçbir görev zahmet değildir. Benim için her zaman en büyük zevk olacaktır.”

Henry’nin kraliçesi hafif, müzikal sesiyle, “Kalkın Sör Rascal,” dedi, “ve beni daha fazla pohpohlamayın. Kocaman halimden anlayabileceğiniz gibi buna bağışıklığım var.” Isabel’e dönüp bir el hareketiyle onu ve kardeşlerini ayağa kaldırdı. “Bana tekrar aramıza dönmüş olduğun söylendi Leydi Isabel. Seni bu kadar iyi görmek güzel.”

Isabel tam bir doğrulukla, “Sizi de efendim,” dedi. Elizabeth herkes tarafından ve onun tavrına, esasen onun doğal asil havasına sahip olmayan Henry’den daha fazla sevilirdi. Çocukluktan beri, yabancı bir sarayda olaksa bile bir kralın eşi olmak üzere eğitildiği için bu elbette şaşırtıcı değildi. Bazıları, halk arasında çok popüler olmasından korktuğu için Henry’nin onu halkın gözünden olabildiğince uzakta tuttuğunu söylüyordu. IV. Edward’ın en büyük kızı olarak taht üzerindeki talebi ondan çok daha üstündü. Britanya bir kraliçe tarafından yönetilmeyeli yüzyıllar geçmiş olsa da ülke yasalarında, onu egemen kraliçe olmakta men edecek hiçbir şey bulunmuyordu.

Gerçek Plantagenet soyunun harikulade açık tenine sahip olan Elizabeth, solgun sarı saçları, ince teni ve kırılgan kemik yapısıyla var olan ideal güzellik anlayışının ete kemiğe bürünmüş haliydi. Sadece boyun hizasına sıralanmış incilere sahip mavi damasko kumaşından elbisesi sade tutulmuş olsa da mavi gözleriyle kusursuz bir uyum içindeydi. Taç olarak taktığı küçük altın halka, saçını kaplayan ince beyaz örtüsünü tutmak için bir saç bandı gibi alınına kadar iniyordu. Kuşağında, bir saray sahibesinin anahtarları yerine gümüşü örme bir çantada küçük bir kitapçık asılıydı. Güzelce boyanmış ahşap cildi, kitabın, De Lorrise'in bir aşk ve kefarete hikâyesi olan *Le Roman de la Rose* olduğunu gösteriyordu. Hamileliğinin geç dönemindeki haliyle, Henry'nin varisini doğurabilme becerisi hakkındaki korkularına rağmen o hikâyedeki kadar dinç görünüyordu.

Elizabeth, çehresindeki huzura yansıyan merakla, "Ama nasıl oldu da tekrar aramızdasınız?" diye sordu. "Bana evlenmek için kuzeye gittiğinizin söylendiğine eminim, majestelerinin başka planlar yaptığından haberim yoktu. Yoksa düğüne beklenmedik bir durum engel mi oldu?"

Bu, kraliçenin Braesford'a yöneltilen suçlamalardan habersiz bırakıldığına dair bir işaretti. Henry'nin Matmazel Juliette d'Amboise'la olan gizli ilişkisini de bilmiyordu ancak Isabel'in deneyimlerine göre, bu tür şeyler her zaman öğrenilirdi. Kaba bir şaka, ardından gülünese bir açıklama ve kısa süre sonra nedimeler kraliçenin kulağına fısıldamaya başlardı. Eğer bilmiyormuş numarasına yarmak, bazen akıllı bir kadına koruma sağlıyorduydu ki çocukluğundan beri bir eğitmenle çalışmış olan ve bazen bu yüzden resmi kocasına Latince belgelerin tercümanlığını yapan Elizabeth öyle bir kadındı, bu başka bir konuydu.

Isabel, “Bu kralın isteğiydi,” diye yanıtladı. “Niçin olduğunuysa kim bilebilir? Belki düğünde bulunmak istediğini fark etmiştir.”

Yorklu Elizabeth ruhsuz bir edayla, “Çok doğru, hepimiz merakta bırakılıyor,” diye yanıtladı. “Her halükarda evlendiğini göreceğim için mutluyum. Sör Rand kralın bir gözdesi, ona zor günlerinde iyi ve sadık bir yoldaş olmuş biri ve savaş alanında kudretli bir sağ kol.” Gülümseyişi yumuşadı. “Onunla sarayda ilk kez karşılaştığımda bana da çoğu kişiden daha nazik davranmıştı. Koca olarak daha iyi bir beyefendi bulamazsın.”

Isabel böyle bir övgüye nasıl cevap vereceğini bilemiyordu, o yüzden buna yeltenmedi.

Hemen devam ederek, “Ben ve Braesford varlığımızdan şeref duyacağız,” dedi. “Yakında saraydan ayrılacağınızı sanıyorum. Ne zaman gidiyorsunuz, sorabilir miyim?”

“Yeminleriniz edildikten birkaç gün sonra sanırım. Yapılacak çok şey var. Winchester’daki St. Swithin Manastırı’na gideceğim, efsanevi Kral Arthur tarafından inşa edilmiş ya da öyle söylüyorlar. İyi bir fikir, değil mi?”

Isabel, kraliçenin gözlerindeki sıcaklığa bakarak onu anladığını belli eden bir gülümseyişle cevapladı. “Peki çocuk bir erkek olursa adı Arthur olabilir mi?”

“Majestelerinin isteğinin bu olduğunu duydun, değil mi? Bu güne kadar bütün Lancaster kralları Henry diye adlandırılmış olsa da ben de aynı fikirdeyim. Biliyorsun, bu Caxton’un hatası, geçen sene bu ülkede matbaadan çıkarılan ilk kitaplardan biri olarak Sör Thomas Malory’nin *Morte d’Arthur*’unu bastığı için.” Elini şefkatli bir okşayışla karnına koydu. “Tanrı bizi çocuğun bir oğlan ve varis ol-

mamasından csirgesin. Kâhini Henry'ye öyle vaat etti ve ben de hayal kırıklığına uğramayı göze alamam.”

Sözlerini özensizce sarf etmiş olsa da Isabel yine de ciddiye aldı. Yorklu Elizabeth, taktığı taca rağmen onun olduğundan daha az kendi kaderinin kurbanı değildi. Kraliçenin evliliği, uzun zamandır ailesinin düşmanı sayılmış, onunla nişanlanana dek karşılaşmadığı bir adamla yapılan bir hanedan birliğiydi. Bedeninden bir varis elde etmek amacıyla, sanki hakkıymış gibi yatağına girmişti. Isabel, bunun ve onu umursamayan, kendisinin de onu umursamadığı bir adamın çocuğunu taşımanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Yakında bunu öğrenmesi muhtemeldi. Bu ihtimal karşısında dizleri boşaldı.

Kendi için olduğu kadar Elizabeth için de konuyu değiştirmek maksadıyla, “Kral hazretleri bu akşam bize katılacaklar mı?” diye sordu.

“Henüz isteğini bildirmemiş olsa da büyük ihtimalle evet.” Kraliçe herkese şöyle bir gülümsedi. “Fakat oyalanmamalıyım. Sevgili kayınvalidem, genç prens için yatak örtüsü nakışı işlemek için ona katılmamı bekliyor. Hoşça kalın.”

Gelirken gösterdiği aynı zarafetle kraliyet dairelerine ve şahsi odasına doğru ağır ağır yürürken herkes onun gidişini seyretti. Isabel, Elizabeth'in yıldız odasındaki yokluğunu düşünerek bir miktar yüzünü buruşturdu. Bunun bir nedeni vardı elbette ancak kralın annesi, sanki bu doğal hakkıymış gibi orada bulunmuştu. Leydi Margaret, Henry'nin itimadına karısından daha fazla sahip olabilir-miş gibi görünüyordu. Bu bir kralın kızına nasıl hissettiriyordu acaba?

Leon iç çekerek, “Asil bir leydi,” dedi.

Cate, mavi gözlerinde ciddiyetle, “İiikâyesini yazabilir ve buna bir müzik uydurabilirsin,” dedi.

“Onu da yapabilirim,” diye mırıldandı Leon, “aslında olabilir.”

Daha fazla izleyemeyeceğini hisseden Isabel arkasını döndü. Yapmacık bir canlılıkla ve Leon’a hızlıca dönerek, “Pekala,” dedi, “bu akşam için hazırladığın özel bir eğlence var mı?”

“Daha önce, Ren’in batısında, kral maiyetinin huzurunda oynamış ve aralarında nadir bulunur bir yeteneği olan bir dansçının da bulunduğu bir Roma topluluğu, ateş yutan bir hokkabaz ve dönüşünüz için şu anda kafamda çalmakta bir *bien entendu*, yani bir *bel canto*.”

“Yalvarırım sonuncusu olmasın.”

Leon, “Eğer beğenmezseniz asla,” diye yanıtladı hemen, “yine de ara sıra yeni ilhamlar almalıyım, yoksa Henry binlerce kez çalınan şarkılarımdan sıkılıp beni yollar.”

Marguerite, “Asla!” diye haykırdı.

Cate, kirpiklerinin altından muzip bir bakışla, “İlanımlardan yükselecek feryatlar ve ağlamalar dayanılmaz olacaktır,” diye ifade etti.

“Bunun olmasına izin veremeyiz, o yüzden yakın zamanda kesin bir şeyler besteleyeceğim.” Gözleri Isabel’de, başını yana eğdi. “Şimdilik, düğün kutlamaların için büyük bir temsil üzerinde çalışmaya odaklanmalıyım. Yakında mı olacak?”

“Korkarım yarın.”

“Korkarım mı? *Le diable*! Yapılacak iş çok; desene, yatağa girme hayallerimden şimdilik vazgeçmeliyim. Sırada ne var, evlilik saadetinden bahseden şairler mi? Mızrak dövü-

şü ve kanla vahşet içeren başka oyunlardan savaş sahneleri mi?

“İkisi de değil, yani sevinebilirsin,” dedi Isabel yüzünü asarak. “Hem zaman yok.”

“Piyesim önceden hazırlanmış olmalı, sonra gerisi ateş, yıldırım ve hareketli bölümlere kalacak.”

“Gerisi mi?”

“Fazlastıyla hoşuna gidecek, eminim.”

Isabel, kardeşlerinin onları bekleyen sürprizlere karşı coşkunluklarına ya da sahte tavırlarına gülümserken, hoşuna gideceğinden emin olduğunu düşündü. Şenlikçibaşı, tuhaf şeyler yapmayı beceren makineler yapmak ve eğlendirip şaşırtacak piyesler hazırlamak konusunda bir dehaydı. İtalya’da, İhmalkâr Leonardo dediği gizemli bir ustaya çırak olarak hizmet etmişti. Ne var ki Leon, icatlarını pratik amaçlar için kullanmak yerine asileri ve devletin kraliyet büyüklerini eğlendirmeye adanmıştı.

Henry’nin sarayına nasıl geldiğiye tam bir muammaydı, anlatmadığı için değil fakat hikâyenin o kadar farklı çeşitlerini anlatmıştı ki gerçeği ayırt etmek imkânsızdı. Tahttan inmiş bir kralın torunu olduğunu ve artık dünyada kendi yolunu bulmak zorunda olduğunu iddia ediyordu. Ya da bir soylunun karısına tutkuyla âşık olmuş ve onu kendisiyle kaçırmaya ikna etmiş bir gençti, ne var ki kadın bir deniz fırtınasında trajik biçimde ölmüştü. Zor durumda kalınca nüfuslu bir adamı dövüşte öldürmüş ve anayurdunu terk edip dünyayı dolaşmak zorunda kalmıştı. Sonra, bir rahibe çömezini çok sevmiş bir keşişti ancak sevgisi kalıcı olmamıştı. Bu sadece hatırlayabildikleriydi.

“Bu piyesi iple çekeceğim ama bu kadar büyük bir şeyle nasıl başa çıkacağımı anlamakta zorlanıyorum.”

“Ah, bir süredir üzerinde çalışıyordum. Onu sahnelemek için bu kadar uygun bir fırsat bulmak beni mutlu edecek.”

Cate ellerini yapmacık bir aşağılama havasında kalçalarına koydu. “Görüyor musun Isabel? Üstü kapalı konuşup dalga geçiyor ama bu zimbirtinin ne olduğunu açıklamayacak. Evet öyle ve saray duvarlarının ötesinde, tahıl ambarında, yanına kimseyi sokmadan çalışıyor.”

Isabel başını yana eğdi. “Benim adıma gözler önüne serileceği için onur duydum o halde.”

O konuşurken küçük kardeşi Marguerite koluna dokunup kafasını onun arkasına doğru çevirdi. Uyarıyı almış olduğundan, kulağına ironi ve tahammül edişle karışık derin bir ses geldiğinde yalnızca hafifçe irkildi.

“Hem ben ayrıca piyesi birlikte seyretmek için onun yanında oturan kişi olacağım.”

Leon, Isabel’in arkasına baktı ve dudaklarının rengi atarken yüzünden soğuk ve sert bir şey geçti. Isabel kadife eteğini savurarak döndü ve Braesford’la karşılaştı. Bir yandan da etraflarındaki fısıltıları, birbirlerini dürtenleri ve yüz ekşitmeleri, durdukları yere en yakın olanların uzaklaşırken çıkardıkları ayak seslerini fark ediyordu.

İlk toparlanan, aralarına bir cinayet zanlısını kabul etmek önemsiz bir şeymiş gibi yüzü açılan Leon oldu. “Söyleyebilirim ki şanslı birisiniz, çünkü salondaki en iyi yer sizin olacak. Tahtı hariç tutuyorum tabii ki, güzel Isabel’in yanı.”

“Kusura bakmayın fakat oturduğum en alçak yeri, en yüksek yerin üzerine koyarım.”

Şenlikçibaşı duygusuz bir sesle, “Güzel söz!” dedi. “Belki de ona layık olabilirsiniz ki bu, onun evlilik esare-

tinde kaybolacağına üzülmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Heyhat.”

Cate, Marguerite'nin koluna girip Isabel'e anlamlı bir bakış atarak, “Ah, ama biz hâlâ buradayız,” dedi.

Isabel imayı anlayıp kız kardeşlerini müstakbel kocasıyla tanıştırdı. Reverans yaparlarken hepsinin yüzünde gülümsemeler ve ölçen biçen bakışlar olsa da Cate'in fırlattığı hızlı bakışta yeterli miktarda bir tasvip yatıyor gibiydi. Isabel'in de iyi bildiği gibi bunun fazla bir anlam ifade ettiği söylenemezdi. Yaş olarak ondan sonra gelen kardeşi kudretli bir adamı takdir ederdi. Üstelik hâlâ saç ve dişleri olan bir adamla evlendirilen herhangi bir kadının, koşullar ne olursa olsun tebrik edilmesi gerekirdi.

Braesford, Marguerite ve Cate'in hatırını sorduktan sonra tekrar Isabel'e döndü. “Sizi böyle cana yakın bir gruptan alıkoymak istemezdim ancak konuşmamız gereken bir konu var.”

“Şimdi mi?”

“İzin verirseniz.”

Sözleri yalnızca nezaket icabıydı. Isabel, kolunu uzatışının altında bir emir yatıyor, diye düşündü. Onunla gitmeye karşı gelebilirdi ama bu gözüne akılsızca göründü. Üstüne üstlük çevrelerindekielerin üstü kapalı husumeti düşünülecek olursa salondan çıkmaya isteksiz de değildi. Elini koluna koyup diğerlerine veda etti ve yanında yürüyerek ayrıldı.

Dış avlu, çökmekte olan karanlıkta, uşaklar ve elçiler, caka satan askerler, gece için ahırlarına götürülen atlar ve papaz tıraşlarını ortaya çıkaran soluk kafa derileriyle orada burada gezinen rahiplerle bir keşmekeşti. Küfreden adamlar, havlayan köpekler, yolun üzerindeki Domuz Kellesi

hanından müstehcen bir şarkı söyleyen ozanın biri ve salondan uzaklaşan dar sokaklarda evlerin pencerelerinden sarkan hizmetçi kadınlar.

Isabel ve Rand büyük açıklığın kenarından ve büyük salonun dışında bulunan ahşap mutfağın yanından dolanıp, bir mutfak arkası bahçesine çıkan taş sütunların arasındaki ağır kapıdan geçtiler. Burada patırtı, uzak bir uğultuya dönüştü. Tek kalan, geçmek bilmez bir sıcak, arıların vızıldamaları ve kuş sesleriydi. Çiğnenmiş yolun üzerine taşmış coşkun çalılardan geçerken kekik, nane ve adaçayınnın belirgin kokusu yükseldi. Bir karatavuk, büyük lahana başları üzerindeki arayışı sırasında ürküp, bir korku ciyaklamasıyla uçup gitti ve taş duvarın dibinde büyümüş bir elma ağacına konup gelişmeleri şüpheli bir gözle izlemeye koyuldu.

Birkaç metre yürüdüklerinde Rand, “Şenlikçibaşını yakından tanıyormuş gibi gözüküyorsun,” dedi.

Isabel böyle bir yorumu bekliyordu. Beklediğinden daha nükteli oluşuysa bunu daha az rahatsız edici yapıyordu. Sağ elini kolundan alıp yaralı parmağını karnının hizasında dinlendirmek için kullandı.

“Keyifli bir arkadaşdır ve bir dost olarak kendini kanıtladı.”

“Ağabeyin seni bu tür arkadaşlıklara karşı uyarmış olmalı.”

“Böyle düşündüğüne göre Graydon’ı tanımıyorsun. Bir üvey kardeşinin iyiliği için pek az kafa yorar. Cate, Marguerite ve ben sarayda kendi yolumuzu bulmak için tek başımıza bırakıldık. Fakat, eğer Leon’un herhangi birimizden faydalanabileceğini söylemek istiyorsan ona çamur atmış olursun.”

“Her erkek doğru şartlar altında fırsatları değerlendirebilir.”

Isabel’in aklına ikisinin tahtırevanda kalışlarının görüntüsü geldi ve kızaran yüzünün sıcaklığıyla kaplandı. Sımsıkı dudaklarının arasından, “Uyarın öncekinden daha gerekli değil. Bir eşin uyması gereken davranışların son derece farkındayım,” dedi.

Rand başını kısaca salladı ve sessizlik içinde yürüdüler. Isabel onun sert hatlarına şöyle bir bakıp gözlerini kaçırdı.

Leon’la karşılaştırıldığında ne kadar da heybetliydi. Rand sadece daha uzun ve geniş değildi, özünde daha erkeksi, görünüşü daha kudretliydi. Ayrıca kabul etmeliydi ki sert yapılı tarzıyla son derece çekiciydi. Ondan sadece Cate etkilenmemişti; büyük salondan ayrınlırlarken Isabel diğer kadınların da ona bakmak için döndüklerini fark etmişti.

Braesford küçük bir ilgi bile göstermemişti. Kibir, kusurlarından biri değil gibi dursa da onu Leon’un yanından götürmekte çok kararlı olduğundan bundan dolayı böyle davranmış olabilirdi pekâlâ. Önlerindeki yolun kenarında oturmuş, bir yana açtığı bacağını yalayan gri bir kedi yavrusunu seyrederken müstakbel eşinin kıskanç olabileceğini düşündü. Bu fikirden hemen vazgeçti, çünkü öyle olması için hiçbir neden düşünemiyordu. Sonuçta ona hiçbir sevgi beslemiyordu. Besliyor muydu yoksa?

Bir süre sonra, “Bunu sormak için geç ama daha önce bunu düşünmemiştim,” dedi. “Kalbin başka birinde değil, değil mi?”

Isabel hafifçe kaşlarını çatı. “Hâlâ Şenlikçibaşını mı düşünüyorsun? Eğer öyleyse rahat olabilirsin. Leon aşk

maceraları için dulları ve maceraperest evli kadınları tercih eder.”

Braesford soğuk bir edayla, “Akıllıca,” dedi, “fakat zafferleri çokmuş gibi konuşuyorsun. Tanrı, bazı erkekleri diğerlerine göre daha çekici yaptığından tuhaf şakalara konu olmuştur.”

“Belki de onu çekici yapan Leon’un kendisidir.”

Rand gözlerini tekrar ona çevirip nahış bir an boyunca üzerinde gezdirse de ona karşı çıkmadı. “Aslında düşüncem başka türlü bir sevgiliyle ilgiliydi, muhtemelen burada, Westminster’da tanışmış olabileceğin bir soyluyla.”

“Öyle biri yok, hiç olmadı, tabii küçük bir kızın aptalca sevdalarını geçerek. Böyle bağlılıklar sadece hevesinin kırılmasına yol açar ve iyi rahibelerin bize tembih ettiğine göre hayal kırıklığıyla sonuçlanır.”

“O halde kalbin boş.”

“Öyle denebilir.”

“Hiç kimsenin yakınlaşma çabasına girmemiş olması şaşırtıcı.”

“Laneti hatırlıyorsundur.”

Omzunu kayıtsızca havaya kaldırdı. “Ona rağmen.”

Böylesi imalı bir övgüye cevap vermeye gerek yoktu, özellikle de ne demek istediğinden emin olamazken. Kedi yavrusunu geçip, yükselen güllerin sarmaladığı çardağın altından devam ettiler.

Sonunda, “Konuşmak istediğin bu muydu, ilişkilerimin durumu?” diye sordu Isabel.

“Kısmen.” Cevap verirken sesinde hiçbir yükselip alçalma olmamasına rağmen ona kısa bir bakış attı. “Elini tutuyorsun, parmağın hâlâ acıyor mu?”

“Umduğumdan daha fazla değil.” Hemen yaralı parmağını yanına indirdi. Onu saklamak öyle bir alışkanlık haline gelmişti ki ne yaptığını farkında bile değildi. İlgilenmiş olması, üstünde kafa yormaya gerek görmediği tuhaf bir biçimde memnuniyet vericiydi.

Rand durdu ve elini ona uzattı. “Bakabilir miyim?”

Isabel onun yanında durdu. Buna mecburmuş gibi parmaklarını onun avcuna teslim etti. Dokunuşu, kırığı bir hasır dalıyla tutturduğundaki gibi nazik ve duygusuz olsa da her şeye rağmen kalbinin güm güm atmasına neden oldu. Tam manasıyla kıpırdamadan durup sargıları incelemesini ve elini bir o yana bir bu yana çevirip kırık tahtasını yerinde tutan düğümü sıkmasını seyretti. Solmakta olan ışık yandan yüzüne vuruyor, cildinin sert yüzeyini yumuşatıyor, dudaklarının eğimlerini aydınlatıyor ve gözlerini gölgede bırakıyordu.

Rand, gözleri yapmakta olduğu işin üzerinde, “Bana yöneltilen suçlama hakkında fikrini değiştirip değiştirmediğini sormak istemiştım,” dedi. “Kralın huzuruna çıkmamızdan sonra demek istiyorum.”

Isabel zar zor, “Ne fark eder ki?” diye sordu. “Ne olursa olsun... evleneceğiz.”

“Sen... Ne düşündüğünü bilmek isterim.”

Isabel’in deneyimlerine göre bu alışılmamış bir tavrıydı. Şüphesiz ki ne üvey babası ne de Graydon asla onun fikrini sormamışlardı. İçinde yükselen tuhaf minnettarlık hissinden sakınarak, dikkatle cevapladı. “Braesford Malikânesi’ne getirilen çocuğa zarar vermek istemen için bir sebep göremiyorum.”

Rand, sesinde bir boğuklukla, “En azından bunun için sana minnettarlık duyuyorum,” dedi. “Ya gerisi?”

Isabel gözlerini çevirerek yutkundu. “Sonra, söylediğin gibi, kadını götürmek için askerler gelmiş olmalı çünkü başka türlü olması için çok fazla kanıt gerek. Onları kimin gönderdiğine gelince, bunun Henry’nin emri haricinde olmuş olması imkânsız gözüküyor.”

“Yine de bunu kabul etmediğini duydun. Sözünden şüphe mi ediyorsun? Kendi etinden ve kanından olan birini yok edebileceğine inanabiliyor musun?” Kaşlarını çatarak ona baktı.

“Birinin kendi elleriyle yapabilecekleriyle başkalarına yapmalarını emredebilecekleri genellikle farklı şeylerdir.”

“Böyle bir işi görebileceğimi mi düşünüyorsun?”

“İnsanlar kralın iyi niyetini edinmek için daha kötülelerini yaptılar.”

“Ben değil,” dedi Rand, sesi dövülmüş çelik gibiydi.

Ona inanmak isterdi ama nasıl yapabilirdi ki? Geçen birkaç yıldaki sayısız kalfeşlik, insanların yeminli sözlerine olan inancını kırmıştı. Bazıları onur ve mertliğin kanlı York ve Lancaster savaşlarında öldüğünü dahi söylüyordu. Kolay yolu seçip, ona inanmadığı bir düşünce hakkında güven de veremezdi. Onun olumlu kanısına sahip olmak istiyorsa masumiyetini kanıtlamalıydı.

Her ne olursa olsun, azalmakta olan ışıktaki dururken öyle kudretli bir havası vardı ki askerlerin onu alıp asmak için darağacına götürmesi inanılması güç görünüyordu. Ölebileceği düşüncesi karşısında, içinde büyük bir boşluk yankılandı.

Bir an sonra Rand, “Açık sözlüsün, bu hoşuma gidiyor,” dedi ancak sesi öyleymiş gibi çıkmıyordu. “Ne var ki açmam gereken başka bir konu daha var. Kral, bize kullanmamız için kraliyet dairelerinden çok uzakta olmayan bir

oda önerdi. İkimizin de şu an kullandığı odalardan daha büyük fakat bizi kralın hane muhafızlarının gözetimi altına sokuyor. Tercih edersen saray duvarlarının ötesinde, daha mahrem ve hükümdarımızın çağrılarından uzakta kalabiliriz. Bunun sıkıntılı kısmıysa Henry'nin, teklifini reddetmemizi bir aşağılama olarak değerlendirebilecek olması. Bu odayı bir ev hapsi babında kabul etmem konusunda da ısrar edebilir.”

Isabel bir kaşını kaldırarak, “Bunda tartışılacak ne var?” diye sordu. “Meseleyi çözmüşsün gibi görünüyor.”

“Yine de arzunu öğrenip Henry'ye iletmek istiyorum.”

Bu da başka bir alışılmadık durumdu; nerede oturmak isteyeceği hakkında ona danışılması. Beraberinde getirdiği sorumluluk düşünülürse bunun hoşuna gidip gitmediğinden emin değildi. “Şahsen daha mahrem bir yer tercih ederim,” dedi Isabel. “Ancak kralın cömertliğini geri çevirmek budalalık olur gibi görünüyor.”

“O halde bunu ikimiz için de kabul edebilir miyim?”

“Tercih ettiğin buysa.”

Rand kısa bir kahkaha attı. “Benim tercihim, yeminlerimiz edilir edilmez kralı, sarayı ve töreni bırakıp Braesford'a yola koyulmak. Ya da orayı hiç terk etmek zorunda kalmamış olmak.”

“Ama yapamazsın. Yapamayız.”

“Evet.” Bir süre daha elini ellerinin arasında tuttu. Sonra başını eğip iç gıcıklayıcı bir hareketle dudaklarını avuçlarına bastırdı. Elini bırakırken, “Her halükarda,” dedi, “beraber olduğumuz sürece yarın hangi yatakta yattığımızın bir önemi yok.”

Son söylediği, yatak odalarından ve kralın isteğinden bahsederlerken ikisinin de kafasında yatan önemli bir ha-

tırlatmaydı, diye düşündü. Yüksek sesle söylenmiş olmasısıya daha gerçekçi gelmesine neden oluyordu. Isabel'in kafasında kaygılar dolanırken midesi sıkıştı.

Bir yandan da beraberinde, bu adamın kollarında çıplak yatmanın, iradesinin, dokunuşunun ve sahipliğinin öznesi olmanın nasıl bir şey olabileceğine dair rahatsız edici bir merak dalgası doldu içine.

Gerdek gecesi hakkında yüksek sesle konuşmamış olmasını diledi. Gerçekten diledi.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

6. Bölüm

Isabel'in ona doğru geldiğini gördüğünde Rand'in yüzüne, gelmesinden duyduğu rahatlamanın, ona sahip olma isteğinin ve ne yazık ki şehvet dolu bir arzusunun neden olduğu bir gülümseme yayıldı. Altın şeritler ve zümrütlerle ortaya çıkan, yeşil ve beyaz ipekten gelinliği içinde her zerresine kadar güzel ve asil bir leydiydi. Ona yaraşır derecede parlak kumaşlardan kıyafeti içinde kendini neredeyse önemli birisi gibi hissetmişti. Neredeyse ancak tam olarak değil.

Yeminleri, majestelerinin lütfuyla, Henry'nin geçen akşam belirttiği gibi, kralın şahsi mabedi olan St. Stephens Kilisesi'nde okundu. Loş ve heybetli olan mekân oyulup yaldızlanmış ve kırmızı boyanmış yakut, safir ve zümrüt pencerelerle donatılmıştı. Taşları eskiden kalma is, toz, tütsü ve kutsiyet kokusunu taşıyordu.

Isabel'in, Rand'in elinin üzerine koyduğu eli soğuktu ve hafifçe titriyordu. Tören için Piskopos Morton'a döndüklerinde Rand ona destek olmak için elini sıkıca tuttu. Arkalarında birkaç tanık oturuyordu; kral, kraliçe, kralın

annesi, Isabel'in üvey kardeşi Graydon ve Rand'in üvey kardeşi William McConnell. Rand'e göre bu yeter de artardı bile.

Yeminlerine hiçbir şey engel olmadı. Ne bir silahlı saldırı, ne ilahi bir müdahale ne de kötü şöhretli Graydon lanetinin bir cilvesi. Rand böyle bir şey beklemiyordu ama yine de tören bittiğinde rahatladı.

Yanında eşiyile mabetten saraya çıkan geçitte yürüdükten sonra, temiz akşamüstü havasını evli bir adam olarak içine çekti. Yanında yürüyen karısına bakmaktan, dingin ve solgun yüzünü, yumuşak ipeğin altında inip kalkan göğüslerini ve yüzünü ısıltılı tellerine gömmek istediği saçını incelemekten kendini alamıyordu. Geleceği ne kadar tehlikede olursa olsun, önlerindeki gecenin düşüncesiyle içinde yükselen sevinci durduramıyordu.

Henry'nin düğün elbisesi hediyesine bir de yeni bir kasık takımı eklemiş olması gerektiğini düşündü. O sahte kabartı Rand'e göre biraz münasebetsiz bir donanım olsa da rahatsız edici derecede gerçek olanı gizlemesine yardımcı olabilirdi.

Isabel, önlerinde yürüyenler duymasın diye sessiz konuşarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Yüzümde pislik var diye mi bana öyle bakıyorsun?"

Rand keyifle, "Kusursuz olduğunu bilmen gerekir," dedi. "Sadece eşime hayran kalıyorum, o kadar. Ve ondan nasıl bir iyilik isteyebilirim diye düşünüyorum."

Gözleri açılırken ve yanakları yaban gülleri renginde kızarırken, "İyilik," diye tekrarladı Isabel.

Rand'in sırtından aşağı bir sıcaklık yayılırken ağzı çarpık bir gülümsemeyle eğildi. "O tür bir iyilik değil, her ne kadar onu nerede istersen hevesle kabul edecek olsam

da. Hayır, tertiplenen turnuvada ya da daha çok dövüşte takmak için bir sembol.”

Isabel konuyu uzatarak, “Dövüş mü?” diye sordu, elbette ki teklifini atlatmak için. “Öyle sahte dövüşler yasak değil mi?”

“Kral özel bir etkinlik olarak bunda karar kıldı. Bahçelerde yapılan hazırlıkları görmedin mi?”

“Taşraya düzenleyeceği askeri bir sefer olduğunu düşünmüştüm.”

“Çok farklı olmayacağını sana temin ederim.”

Isabel ona dönerken elbisesinin kollarına takılı olan uzun, çan ağızlı yenleri rüzgâra kapıldı. “Sen katılmayacaksın, değil mi? Herhalde yeni evlenmiş bir damat muafıdır.”

Rand düz bir sesle, “Dövüş katılmam emredildi,” dedi. “Henry’nin bunu bir sınama olarak gördüğüne inanıyorum.” Rand bunu daha çok, gece çabuk gelsin diye önündeki uzun kutlama gününü geçirmenin iyi bir yolu olarak görüyordu.

“Demek istediğin...”

Şaşkınlığına cevap olarak Rand’in dudağının bir kenarı havaya kalktı. “Öldürülür ya da ağır yaralanırsam suçluyum demektir. Eğer yaşarsam bu masumiyetime dair Tanrı’nın bir işareti olacaktır. Anladığın üzere zafer, daha sonra Kral Mahkemesi’nde gerçekleşecek yasal bir davaya engel olmayacak.”

“Bu barbarca!”

“Gelenek böyle, her ne kadar kendime çok önem versem ve kraliyetin amacı yalnızca izlemek için alanı dolduranlara eğlence sunmak olsa da. Gördüğün gibi Henry kamusal gösterileri nasıl kullanacağını öğreniyor. Kralın

kudreti hakkında hiçbir şey şövalyelerin dövüşmesini görmek kadar halkı ikna edici olamaz.”

Isabel, onunki gibi Henry’nin beyaz ve yeşiliyle işlenmiş olan düğün kıyafetine doğru kısa bir hareketle, “Ya da sevdiklerini ipek ve satenlerle giydirmek,” dedi.

“İyi bir çift olduk, değil mi?” diye sözcükleri uzata uzata konuştu Rand, “birbirine uyan mezar heykelleri gibi.”

Isabel boğulur gibi bir kahkaha attı. Bu sesin üzerine önde yürüyen Henry ve kolundaki kraliçesi arkalarına baktılar. Isabel derhal ağırbaşlı havasını takındı ancak kral bunu yutmadı. Aralarındaki uyum hoşuna gitmiş olacak ki sevecen bir biçimde güldü.

Rand de eşiyse aralarındaki mesafenin bir kısmının ortadan kalkmasından mutluydu. Mabette elleri buz gibiydi ve bütün tören boyunca ısınmamıştı. İpek yeni üzerindeki dokunuşu şimdi daha sıcaktı - neredeyse Rand’ın ruh ve beden sağlığı için fazla sıcak - ve önceden ölü gibi solgun olan yüzünü yumuşak bir renk almıştı.

Birkaç adım daha yürüdüler. Isabel, yüzündeki neşe kaçarken önüne baktı. Bir an sonra kısa bir nefes alıp ona bakmadan konuşmaya başladı. “Duyduğuma göre bazı yeni evlenmiş çiftler Tobias Gecesi geleneğine uyarlanmış.”

“Kırsal kesim de öyle yapıyor olabilirler.” Rand, aralarında bir yerde onları takip etmekte olan Graydon ve McConnell’in özellikle sohbetin bu kısmını dinlemiyor olmalarını diledi. Bu, sarayda kolaylıkla bayağı bir şaka olarak yayılabilirdi. Tobias Gecesi, bazen dindarlar tarafından uygulanan kadim bir usuldü. Sert taş zeminlere çömelip ateşli dualar etmenin yanı sıra, katı bekârlık kurallarıyla tanınan Aziz Tobias’ın onuruna, evlilik gecesinde cinsel

yakınlaşmadan geri durmayı da içeriyordu. Bu olasılık pek hoşuna gitmiyordu.

Isabel, "Bunun etkisi altında birbirimizi tanımamız bana medenice geliyor," diye direndi.

"Birbirine dokunmadan aynı odayı, aynı yatağı paylaşmayı kastediyorsan, bu bana işkence gibi geldi."

"Böyle sınavların ruha iyi geldiği söylenir."

"Kimin ruhu, benim mi yoksa senin mi?" diye sordu Rand. "Seninkinin arınmaya ihtiyacı yok diyebilirim ve eminim ki günah benim ruhumu kirletecektir. Ayrıca kral hem düşün hem de gerdek yapılması emrini verdi."

Isabel'in bakışı bir domuzun derisindeki kılları yaka-bilecek cinstendi, ancak beraberinde korku gibi bir şeyin parıltısını taşıyordu.

"Cinayet suçlaması senin üzerine kalırsa geride bir çocuk bırakma ihtimaline rağmen, onun iradesine boyun mu eğeceksin?"

"Ya da bu yüzden," diye sakince cevapladı Rand. "Evli-liğimizden Braesford'u miras alabilecek bir çocuk doğarsa orası senin olacak ve onu elinde tutabileceğine inanmaya başladım." Kısa bir süre için onu bu şekilde koruma fikrini düşündü. Şimdi onu karnında büyüyen çocuğuyla, Mer-yem Ana kadar duru güzelliğiyle görmek istiyordu.

Isabel, ona olan inancını takdir ettiyse ya da düşünüy-beğendiyse bile bunu belli etmedi. "Yani kabul etmeyecek-sin."

"Etmeyeceğim." Rand cevabını basit tuttu ama eğer ge-rekirse daha ikna edici olabilirdi.

Isabel mesafeli ve kati bir tonda konuşmaya başlarken çenesini havaya kaldırdı. "O halde turnuva için size iyiliği-mi sunacağımı sanmıyorum."

Yeminleriyle ona tanınmış olan mahrem haktan vazgeçmeyi kabul etmezse onu aleni yardımından mahrum bırakmayı düşünüyordu. Tehdit karşısında Rand'in ense-sine, kanında kabaran öfkenin sıcaklığı yayıldı.

Ricasını reddetmek ne ona ne de kendisine bir çıkar sağlamayacaktı. Gerdek gecesiyle ilgili önyargıları ve korkuları olduğunu anlamıştı ancak o, kendi zevk alırken karşılığında hiçbir şey vermeyen bir gaddar değildi. Onu karısı yapmak için istediğinden daha fazla beklemişti.

Önceki gece onu kale bahçesine götürdüğünde bir nane veya maydanoz çalısında ona sahip olabileceğinin farkında değil miydi? Onun iyiliği için beklemişti çünkü konforu, mahremiyeti ve kutsallığı tercih edeceğini düşünmüştü. Gereken bir an bile daha fazla beklemeyecekti.

Ondan bir şey saklamayabileceğini düşündüyse yanlış hesap yapmıştı. Onun armağanlarını, her birini bugün, o ya da bu şekilde alacaktı.

Isabel, düğün kahvaltısı için yüksek masadaki onur koltuğunda otururken sessizce öfkeden köpürüyordu. Kralın oyununda bir kukla olmaktan, oraya buraya sürüklenip kraliyet iradesiyle feda edilışinden nasıl da nefret ediyordu.

Usulüyle evlendirilecekmış!

Bunlar, yıldız odasında Henry'nin sarf ettiği kelimelerdi, Braesford'a gerdek gecesinde yetki veren kelimeler. Birlikteliğin cinsel ilişkiyle tamamen erdirilmesi kralın buyruğuydu. Kadınların bu konularda uzlaşmacı olmaları bekleniyordu, en ufak bir yakınmada bulunmaksızın ya da

şikâyet etmeksizin bedenlerini kocalarının ellerine teslim etmelilerdi.

Bu tahammül edilemezdi.

Buna rağmen tahammül etmeliydi. Başka ne yapabiliirdi? Sokaklarda kalan bir kadın bütün erkeklerin merhametine kalacağı için kaçamazdı. Sığınmak isterse, onu yeni kocasının ellerinden çekip alabilecek kadar güçlü her beyefendi pekâlâ Braesford'dan kötü olabilirdi. Boyun eğmesini emreden kralın ta kendisi olduğu için ona başvurmak da faydasızdı.

Güvenebileceği tek kişi kendisiydi. Hâlâ olacaklardan kurtulmanın bir yolunu bulabilirdi. Ancak, eğer bulamazsa en azından acı çekenin bir tek kendi olmayacağından emin olabilirdi.

“Şarap?” diye sordu kocası, şeref konuğu olarak paylaşıkları altın kadehi sunarak.

Isabel kısaca, “Teşekkür ederim, almayayım,” dedi. Yemek yemek imkânsızdı ve boş mideyle içki içmeyecekti. Aklının başında olması gerekiyordu.

“Ağzınıza bir lokma bile almadınız. Kendinizi hasta edeceksiniz.”

“Her ne kadar geç kalmış olsanız da ilginiz beni duygulandırdı.”

Gülümsemesi, en az onun sesi kadar soğuktu. “En büyük endişem iyiliğinizdir. Bayılan bir eş istemiyorum.”

“O halde belki de başka yere bakmalısınız.”

“Ya da sizi canlandırmak için daha fazla çaba sarf etmiyim. Bir öpücük sonrasında ne olur merak ediyorum. Mesela bir göğsünü açıp yalayarak aşağıya...”

Dehşet ve ondan da beter bir şey Isabel'in damarlarında dolaştı.

“Lütfen! Biri seni duyacak.”

“Keyfine bak, bundan hiç şüphem yok, hem ne çıkar? Sonuçta evlendik.”

Sesinde aksilikle, “Hatırlatmana gerek yok,” dedi.

“Buna katılamayacağım. Sık sık buna ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Henry’nin lütfuyla bu boşluğu gece gündüz, sabah akşam doldurmaktan büyük mutluluk duyacağım. Şimdi benimle gel de sana...”

“Hayır! Bana hiçbir şey göstermeyeceksin çünkü biz daha yatağa girmeden...”

Kararlı ve karanlık bir tavırla, “Hiç de değil,” diye düzeltti onu. “Belirli bir saat yok. Ve öyle yapması gereken sensin, benim içinse durum başka. İstiyorum. Hasretini çekiyorum. Eksikliği beni öldürüyor.”

Salonda Isabel’in üzerine çökmekte olan şey Ağustos sonunun sabah sıcaklığı değildi. “Aptal olma.”

“İkimizi de mahrum bırakarak aptallık eden sensin ama uzun sürmeyecek. Ne kaçırdığını hiç merak etmiyor musun? Gece yarısı şöleninden önce biraz olsun tadına bakmak için yanıp tutuşmuyor musun?” Sıcak elini masa örtüsünün aşağı sarkan kenarının altından bacağına üzerine koydu.

Isabel’in bacağına üst kısmındaki kaslara yıldırım çarpmış gibi sıçradı. Örtünün altından bileğini tutup itti.

“Beklemekten... memnunum.”

“Neden, buna gerek yok ki?”

Parmaklarını hareket ettiriyor, elinin altındaki eteğinin katlarını müthiş bir çeviklikle sıyrarak yukarı topluyordu. Isabel, ümitsiz ve tıslar gibi bir fısıldamayla, “Dur,” dedi.

“Kefaretini ödersen dururum belki,” dedi, gözlerindeki

cüretkârlık, çelik kılıcın parıltısı gibiydi. “Bir öpücüğü kabul edebilirim.”

“Bu bir tehdit mi?”

“Bu numarayı biliyor olman lazım.”

Biliyordu ancak bu, durumu daha tahammül edilir kılmiyordu. Eteğinin kenarına ulaşmıştı, çünkü bacağına doğru kayan sıcak parmak uçlarını hissedebiliyordu. Vücuduna bir nevi panik duygusuyla birlikte ılık bir titreme yayıldı. Parmaklarına yapıştı fakat Rand elinden sıyrılıp bacaklarının birleştiği noktaya doğru yakınlaştı. Görünüşe göre herkes onları izliyor, yüksek masada neler döndüğünü tahmin ediyormuşçasına hafiften sırtıyordu. Onlara bakan taraftaki ağır örtünün yere sarkması yüzünden ne olduğunu göremiyorlardı. Elbette göremezlerdi.

Nefesi kesilmiş bir halde, “Bırak çabuk!” dedi Isabel nafile. “Yalvarıyorum.”

“Öp beni,” dedi, sesi alçak bir mırıltıdan ibaret, gözleri gözlerine kenetlenmiş.

Yapmayacaktı. Yapamazdı. Çok zordu. Zira bacağı ve gövdesi arasındaki hassas kıvrımı okşuyor, yaz sıcağında iç çamaşırının korumasından mahrum olan ince buklelere doğru, onların fırladığı tepciğin ucuna değerek yolunu arıyordu. Çaresizlikle elini pençe yapıp tırnaklarını derisine geçirirdi.

Braesford gülümsedi. “Şehvetin acısıyla tırnağını geçirenlerden sin demek. Peki, ısırır mısın?”

Ne demek istediğini tahmin edebiliyordu fakat bundan emin olabilecek bilgiye sahip değildi. “Hayır, yapamam...”

“Öp beni,” diye fısıldayarak ona dokunup, bulduğu küçük çukura nazikçe sokulurken ve yumuşak kıvrımlarına ufak, kurnaz hareketlerle bastırırken gözleri koyulaştı.

Isabel nefesini tutup tırnaklarını daha derine batırdı. Acıyı hissetmiyor gibiydi. Damarlarında dolaşan heyecanla dehşete düşmüş bir halde ve kemikleri çözülüyormuş gibi tuhaf bir hisle onun suratını süzdü. Alnı terden parlamış, yanakları kızarmış ve nefes alıp veriş hızlanmıştı. Masanın altında yapmakta olduğu şeyden etkilenmiyor değildi. Bu onun için bir nevi avuntu niteliğindeydi.

Bakışlarından kaçınılmaksızın, soylulardan oluşan kalabalığın gözleri önünde ve kralla kraliçenin yanı başında, tek bir parmağının uzun bir hareketiyle daha derine indi. Isabel buna daha fazla dayanamadı. Gözlerini kapatıp kararını verdi. Dua ve küfür arasında alçak bir ses çıkararak dudaklarını dudaklarına yapıştırmak üzere eğildi.

Rand ağzını açıp dilini dudaklarında gezdirdi ve dişlerinin arasından içeri kaydırıldı. Saldırısı, bedeninin merkezine yapmakta olduğu küçük, kıvrılan hareketlerle uyum içindeydi. Isabel, teninin yüzeyine bir ateş yayılırken nefesi kesilip ürperdi. Bir an sonra belinin altındaki his bir araya gelerek Rand'in avcuna doğru sıvı bir sıcaklık halinde sızdı.

Rand kaskatı kesildi ve Isabel'in yaslanmakta olduğu omuz kasları taş gibi sertleşti. Uzun saniyeler boyunca kıpırdamadı. Sonra nefesini Isabel'in yanağına doğru bıraktı. Ufak ufak geri çekilmeye başladı ve elbisesinin eteğini eski haline getirdi. Isabel bakışlarını kirpikleriyle saklayarak geri çekildi.

Aynı anda sessizce mırıldanan seslerin ve bastırılan gülüşlerin farkına varıyordu. Üzerine acı bir küçük düşürölme hissi hücum etti. Ayağa sıçrayıp burayı terk etmeyi, halkın en alt tabakasından olanların arasında kaybolmayı, bekâret güvencesi altında kız kardeşleriyle paylaştığı oda-

sına çekilmeyi ve bir daha ne evliliği ne de bir kocayı düşünmemeyi istedi. Bu mümkün değildi. Ne olursa olsun katlanılması gereken bir şeydi.

Çenesini havaya kaldırıp belini dikleştirdi, doğrudan kocasının gümüşü-gri gözlerine bakarak kendini gülmeye zorladı. “Kefarctinizi aldınız beyim, sizi memnun etmiş olmalı.”

Braesford tembel bir gülümsemeyle, “Pek değil,” dedi. “Korkarım ki sadece daha fazlasına sahip olma arzusuyla iştahım kabardı. Öyle tatlı bir lokma buldum ki tümünü tatmak için bekleyemiyorum.”

“Efendim!”

“Paylaştığımız şeyden sonra bana Rand diyebilirsin sanırım.”

Kastettiği karşılıklı yeminleriydi, hepsi bu. Tadına bakmak istediği şeyiyse... Onu kastetmiş olamazdı, kesinlikle hayır! Onu sinirlendirmek istiyordu sadece.

Başarmasına izin veremezdi. Ya da en azından sinirlendiğini bilmesine izin veremezdi. Şiddetli bir çabayla zihnini kontrol altına alıp ona döndü ve aralarında duran küçük etli böreği aldı. Onu öldürecek olsa bile umursamaz gözükmek niyetiyle böreği ısırdı Isabel. Lokmayı çiğneyip boğazından geçirmeye uğraşırken, bu beni öldürebilirdi, diye düşündü. Ktır kabuğunun içinde ne olduğunu tahmin edemiyordu. Tadı ona küll ve kederden farksız geldi.

Düğün turnuvası Westminster kasabasının sınırları dışındaki Tothill Ovası’nda gerçekleşti. Koruluklarla kaplı açık alan, boğa ve köpek dövüşleri, ayı ve köpek dövüşleri, horoz dövüşleri ve arada bir gerçekleştirilen asımları içeren, her yıl düzenlenen üç günlük bir festival manzarasına sahne oluyordu. Kral, kraliçe ve onların maiyetiyle şeref

konukları için, Ağustos güneşine gölge olsun diye tenteli büyük bir çadır kurulmuştu. Bugün için, büyük çadırın ilerisinde şövalyelerin ve atlarının müsabaka için zırh giydikleri dalgalanan beyaz çadırlar bulunuyordu. Diğer herkes, etrafta düzensiz bir sıra halinde dolanıyor, atlarının üzerinde oturmuş ya da arabaların oturaklarına tünemiş bekliyordu.

Kimileri rahat etmek için halılar, tabureler ve erzakla dolu sepetler ile sinekler ve sıcaklığı kovuşturmak için yelpaze sallayan hizmetkârlar getirmişti. Bu mevki sahibi şahısların arkasında, gürültülü ve karmaşık bir grup halindeki kasaba halkı vardı. Aralarında bira ve şarap satıcılarının yanı sıra kek, çörek ve yabancı meyvesi satanlar ve her daim hazırda bulunan yan kesicilerle fahişeler dolanıyordu.

Bu, Braesford'un önceden belirttiği gibi, mızraklı ve zırhlı şövalyelerin çiftler halinde birbirleriyle karşılaştıkları medeni bir müsabaka değildi. Daha çok, halis soylular için yasak olan gerçek bir tür dövüştü. Yarışmanın ateşiyle gerçekleşen yaralanmalara sık rastlanırdı ve kavgalar neredeyse kaçınılmazdı. İngiltere'de ve Avrupa'daki kralların eğlencesi için böyle etkinlikler düzenlenmesi müşterek talimatla yasaklanmıştı.

Bu sahte dövüşte şövalye sıraları arazinin aksi uçlarına konumlandırılırdı. İşaret verilmesiyle birbirlerine doğru hücum eder, ortada kuvvetli bir çarpışmayla buluşurlardı. İzin verilen tek teçhizat, ucu kütleştirilmiş bir kılıç ve birer kalkandı. Çatışmadan geri çekilen bir şövalye kovalanıp ele geçirilebilir ve fidye için esir alınabilirdi. Dövüşte en cesur, en güçlü ve en kurnaz olduğuna karar kılınan kişi kraldan büyük bir ödül alırdı. Keskin kenarlı silahlarla kanlı yaralar

açılmaz ve sakatlanmalar gerçekleşmediği takdirdeyse de kalabalık fena halde düş kırıklığına uğrardı.

Güneş yakıcı bir sıcakla parılıyordu, etrafta dolaşan atların ayakları altından toz kalkıyor ve kalabalık, huzursuz bir arı kovarı gibi uğultu çıkarıyordu. Isabel'in onur konusu olarak oturduğu tentenin altında yaprak bile kımıldamıyordu. Yana yatık bir söğüdün gölgesi altında, bir tirşe tabakasıyla yelpazeleniyor olsa da hâlâ sıcaktan yandığını hissediyordu. En büyük isteği başka bir yerde olmaktı. Daha önce hiçbir dövüşte bulunmamış ancak hakkında bir şeyler duymuştu. Beceriksizlikten ya da korkaklıktan kimin yuhalanacağını, kimin kılıçtan geçirileceğini, eyrinden düşürülüp ezileceğini, sakatlanacağını ya da başına betterinin geleceğini görmeye hevesli değildi. Kral bu etkinliği Braesford'la evliliği adına düzenlemiş olsa da bu, Isabel için vazgeçilmez değildi.

Görüldüğü kadarıyla yeni kocası ve Graydon'ın sahada karşı taraflara konulması kaçınılmazdı. Üvey kardeşinin yanında Vikont Henley'nin cüssesi görünebiliyorken Braesford'un üvey kardeşi William McConnell, Rand'le aynı birliğe verilmişti. Renklerinden, simge ve armalarla işaretlenmiş dalgalanan flamalarından birkaç dövüşçüyü daha tanıyabildi, Graydon'ın boğası, vikontun ayısı, Braesford'un kuzgunu gibi fakat hepsinin adını çıkaramıyordu. Bunun nedeni kısmen yerlerinde durmayıp kollarını esnetmek, teçhizatlarının güvenilirliğini kontrol etmek veya atlarının huzursuzluğunu gidermek için orada burada dolanmalarıydı.

Braesford'un kanatlarını açmış siyah bir kuzgunla işaretlenmiş mavi beyaz flamasını gözünün hizasında tuttu. Yaveri David'le vakti gelince esas çarpışmanın olacağı yeri

inceliyor gibi görünüyordu. Gözleri çimen kaplı toprakta, ileri geri gidip gelerek at sürüyor olsa da Isabel ne bulmaya çalıştığından emin değildi. Belki de sadece beklenmeyen ıslak yerlerden, engebeli zeminlerden ve tavşan yuvalarından korunmak için yapıyordu bunu.

Sonunda tatmin olmuş gibi göründü, kısa bir süre sonra yaverinden ayrılarak atını çevirip ağır ağır büyük çadıra doğru sürdü. Kral Henry henüz tahtına kurulurken Rand onu resmiyetle selamladı ve Isabel'e döndü.

Zırhlı yumruğunu kalbinin hizasında zırhlı göğsüne vurup, henüz miğferiyle kaplı olmayan başını öne eğerek onu selamladı ve, "Madam Braesford, leydim," diye seslendi. "Bu nikâh günümüzde sizi binlerce kez selamlarım! Ben, turnuvaya katılmak üzere olan aciz bir şövalye olarak bu dövüşte cesur olmak ve korunmak için sizden lütuf diliyorum. Bunu bana bahşetmeyecek misiniz?"

Ona nişanını vermeyeceğini söylemişti fakat şimdi o, insanların ortasında ondan ricada bulunuyordu. Kapalı dudaklar ve öfkeli gözlerle ona baktı fakat kocası etkilenmemiş, aksine, şahsi düsturuna uygun biçimde korkusuz görünüyordu. Güçlü bedenine kusursuz oturan örgü zırhı içinde, üzerinde kuzgun resmi bulunan ve gayrimeşruluğun simgesi olan eğik şeritli gök mavisi kalkan armasıyla, işlenmiş tertemiz beyaz bir tunikle kaplı ve mahvedici derecede yakışıklı bir biçimde oturmuş bekliyordu. Onun tarafından reddedilmeyi, gelini ona lütfunu ve duasını sunmadığı için alay konusu olmayı göze almıştı.

Onu geri çevirmeliydi. Braesford'un Tobias Gecesi dileği hakkındaki inatçılığı ve özellikle de kahvaltılık masasındaki alçakça suistimali yüzünden. Her şeye rağmen böyle bir lütuf istemesi alışılmadıktı.

Kral da yüzünde sert simasını vurgulayan bir somurtmayla bekliyordu. Yorklu Elizabeth utanmış gözüktüyordu. Nedimelerinden biri bir diğerine ağzını eliyle gizleyerek kıkırdadı. Çadırın sonunda bir köşe direğine yaslanmış olan Şenlikçibaşı Leon, lavtasını tıngırdatıp kendi kendine gülümsedi. İğneleyici eğlence anlayışının Isabel'in ikilemi mi yoksa insanoğlunun budalalığına mı yönelik olduğunu söylemek imkânsızdı.

Bu gergin anda küçük bir oğlan çocuğu araziye koştu. Üç yaşından büyük olmayan, sarışın, melek yüzlü çocuk, minik tombul bacakları yeleğinin altında çırpınır ve ince bukleleri güneşte parıldarken dışarı kaçmış olmanın sevinciyle yüksek sesli bir kahkaha attı. Nereye koştuğuna aldırmadan, tiz bir feryatla ona seslenen bir kadından kaçmış gibi omzundan geriye doğru baktı. Braesford'un arkasından fırlayıp, zırhı nedeniyle kısmen kör olmuş bir aygırı yönlendiren bir yamağı atlattı ve doğrudan dört nala gitmekte olan bir şövalyenin yoluna atladı.

Çığlıklar ve feryatlar yükseldi. Isabel, bir eli ağzında oturduğu yerden kalktı. Kral emirler yağdırdı ve bir sürü adam itaat etmek için fırladı.

Çok geçti. Çok geç.

Büyük kır atını döndürüp hâlihazırda çocuğun peşinden giden Braesford olmasaydı. Zıhlı kolunu uzatıp eyerinden aşağı eğildi. Parmaklarıyla çocuğun yeleğinin arkasını kavrayıp onu havaya kaldırdı ve kır aygırı hücum etmekte olan şövalyeye çarptığı anda çocuğu göğsüyle siper etti.

Isabel bir an için atın Braesford'u fırlatacağını, o ve çocuğun yere düşüp çarpışan atlar arasında ezileceğini düşündü.

Öyle olmadı.

Rand atını salıp dengesini sağladı ve kısa mesafe için tırıs gidip kır atını durdurdu. Ona tutunmuş, şimdi hüngür hüngür ağlayan çocukla konuşuyor, cevabını duymak için başını eğiyordu. Çocuk, minik yüzünde bir nevi huşu belirirken susup Braesford'a bakakaldı.

Isabel'in boğazını tuhaf, boğucu bir his kapladı. Tuzlu gözyaşlarını bastırdı ve ellerini kucığında öyle sert kavuşturup yerine oturdu ki yaralı parmağı şiddetli bir sızıyla zonkladı. Braesford'un kenara gitmesini ve küçük kaçağı, araziye koşup kollarını açarak duran, yüzü ağlamaktan sırlıslıklam olmuş kadına teslim etmesini izlerken ağrısının pek farkında değildi.

Kadının etrafında, kraliyet çadırından şükran, şaşkınlık ve övgü haykırıışlarının yanı sıra alkışlar yükseldi. Bir sürü kadın tepesi küt başlıklarından örtülerini ve uzun yenlerinden mendillerini çıkarmaya, yakalarından kurdelelerini sökmeye başladı. "Alın bunu Sör Rant!" diye bağırdılar. "Benim nişanım! Benim nişanım! İyi şans getirmesi için şövalye! Bahtınız açık olsun!"

Isabel gelinliğine baktı. Ne mendili ne de kurdelesini vardı. Başı açıktı, dolayısıyla başörtüsü de yoktu. Bir tek düğümlerle elbisesinin omuzlarına tutturulmuş uzun yenleri vardı. İşlemeli beyaz ipek parçasını çekip kolundan sıyrarak tekrar ayağa kalktı. Diğerleriyle birlikte bağıırırken ipek parçasını başının üzerinde çevirdi. "Braesford! Buraya Braesford!"

Rand, diğer titrek kadın seslerini yok saydığı gibi ona doğru da bakmadı. Annesinin kollarına teslim ettiği çocukla bir kez daha konuşup atını sürdü.

"Braesford!"

Sanki duymamış gibiydi. Şimdi arazinin öteki ucunda düzen almakta olan birliğine katılmak için gidiyordu. Onun koruması, nişanı olmadan gidiyordu. Onu sunmayı reddedişini kabullenmişti.

"Rand!" diye bağırdı pişmanlık ve yalvarışla.

Braesford hızla eyerinde geriye döndü. Isabel'in elindeki elbise yenini görünce gözlerine bir gülümseme yayıldı. Savaş atının başını çevirip gerisin geriye tırıs gitti ve çadırın ahşap tırabzanına kadar geldi. Etraflarındaki tiz perdeli yakarışlar gibi övgü haykırışları da sustu.

Isabel ona bakarken gülümseyişi tereddütlüydü. Isabel yeni dirseğine bağlarken, Rand çelik kadar keskin gözlerini onunkilerden ayırmadı. İş bittiğinde ansızın eğilip zırhla kaplı koluyla belini kavradı ve onu kendine çekti. Bükülmez çelik, sert kucaklayışıyla beline kenetlendi ve göğüslerini gömleğinin altında bir ağ varmışçasına sıkıştırdı. Denge sağlamak için elini kullanırken zırhın sıcaklığını ve altındaki sıcak bedeni hissetti. Sonra ılık, hükmedici ve inanılmaz derecede tatlı dudakları dudaklarını yakaladı ve bir fatih misali yağmalayıp kendi hakkıymış gibi boyun eğmesini buyurdu.

Isabel tek bir saniye için teslim oldu. Dudaklarını ona bastırıp içeri girmesine izin verdi ve teslimiyet içinde dilini onun diline doladı. Etraflarındaki gürültü soldu. Kapalı gözkapaklarının altında kızıl bir pus belirdi. İnsanın en saf arzusunun saldırısı altında nefes almayı unuttu ve bunun hasretini çektiğini kısmen de olsa kabullendi.

Braesford eğilerek onu yere bıraktı ve bir an için sabit tuttu. Kır atı biraz gerileyip, Rand arkaya yatarken şaha kalktı. Yumruğunu kalbine vurup selam verirken, berrak gözlerinde hayat dolu bir meramla, sonsuz saniyeler bo-

yunca gözlerinin içine baktı. Sonra atını döndürüp, kolunda mahrem bir flama gibi dalgalanan Isabel'in beyaz yeniyle fırladı gitti.

Gidişini seyreden Isabel aniden nişanının onu sağ salim geri getirmek için yeterli olmayacağından korktu. Üç Güzeller'in Laneti'ne karşı hiçbir koruma sağlayamayabilirdi.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

7. Bölüm

Dövüş vahşiceydi; kalkanlarda tınlayan darbelerden, toz ve terden, çığlık çığlığa kişneyen atlardan, acı çığlıkları, öfke ve umutsuzluk feryatlarından oluşan bir keşmekeş. Rand dövüşün ortasında uzun dakikalar boyunca savaşın ateşli öfkesine ve yeniden Bosworth Ovası'nda olduğuna, her şeyin öldürülmeden önce öldürmeye dayalı olduğu kanısına kapılmıştı.

Silkelenmesini sağlayan şey kralın çadırındaki Isabel'in düşüncesi idi. O dövüşü seyretmekteydi ve yerlere yığılan bedenleri görmenin hoşuna gitmesi muhtemel değildi. Onun nişanını takıyordu ve onu hakkaniyet, şeref ve cesaretle taşımalıydı.

Fikrini değiştirmişti. Bunu niçin yapmış olabilirdi? Niçin?

Ona seslenmesine neredeyse inanamamıştı, kendinden daha aşağı sınıfta doğmuş birisine bağlanmaktan, koca olarak hakkı olanları almak konusunda ısrar ettiği için ondan nefret ettiğinden o kadar emindi ki. Onunla ilgili fikri de-

gişmiş miydi? Yoksa bu onun beklenen geceyi iple çektiğini söyleme yolu muydu?

Bu pek olası gözökmüyordu. O halde onu tetikleyen neydi? Henry'nin emri, kraliçenin üzüntüsü ya da kalabalığın onları izlediğini bilmek mi? Çok güçlü bir iradesi yoktu ve ortaya çıkmak istemişti. Onu toplum içinde geri çevirmek istememiş olması da mümkündü.

Belki de değişmesinin nedeni arazideki bızdık ve onu kurtarma çabasıydı. Bunu ondan kabul görmek için değil, sadece orada bulunduğu için yapmıştı. Belki de genç hatırlara önem verdiğini görmüştü.

Bir yandan, onu kamçılayan şey kıskançlık da olabilir; henüz evlendiği kocasının başka bir kadının nişanını takmasına izin vermeye gönülsüz olması. Karısı haricinde başka birisinin nişanını kabul etmeye niyeti yoktu elbet. Ona gösterdiği tavır ne olursa olsun, onu saray maiyetinin önünde küçük düşürmezdi. Bu bir prensip meselesiydi.

Yüksek ilkeler onun kılavuzuydu. Onun nişanını almak hakkı olduğu ve vermek de onun vazifesi olduğu için istemişti. Ne özel bir manası ne de olağanüstü bir gücü vardı, bir tılsım gibi önemli bir yanı yoktu. Kolunda uçuşan ipek ne ruhunu sevindiriyor ne de gururunu kabartıyordu. Hayır, hiç de değil.

Arkasında yere çarpan nal sesleri dikkatini tekrar dövuşce yöneltti. Büyük kır atı Gölge'yi döndürüp arkadan gelen bir saldırıyı karşıladı. Graydon ve Henley birer yandan ona doğru geldiler. Isık çalan kılıçlarını kafasına doğru savurdular ve Rand, Graydon'ın kılıcının ucunun parıltısını görürken nahoş bir kabullenmeyle kütleştirilmediğini anladı.

Graydon'ın hamlesine karşı kendini kalkarıyla koru-

yup eğilerek Henley'nin kılıcından kaçındı, ancak yine de bu darbenin arkasında miğferini kafasına yapıştırmaya yetecek bir güç vardı. Graydon'dan gelen bir hamleden daha sıyrılıp bir diğerini de bloke etti. Turnuvaların yaşlı kurdu Henley, Rand, Graydon'la meşgulken atını mahmuzlayıp Gölge'nin tepesine çullandı. Ne var ki ağır kılıcını savurmaktansa eyerinin üzerinde öne atılıp zırhlı pençesiyle uzanarak Isabel'in nişanını sökmeye çalıştı.

Savaşın yakıcı vahşiliği bir kez daha Rand'i ele geçirdi. Amansız bir kurnazlık ve sınırsız bir güç dalgasıyla kılıcını savurup aldatıcı hamleler yaptı. Kasları, Leon'un şeytani makinelerinin sıcak ve iyi yağlanmış hassasiyetiyle çalışıyordu. Kılıcı Henley'nin kılıcına öyle bir güçle çarptı ki ikisi de darbenin etkisiyle çatırdayacak gibi oldu. Sağında bir yerde üvey kardeşinin bu tek taraflı dövüşüne katılmak için ona doğru koşmakta olduğunun farkındaydı. McConnell karmakarışık bir toz bulutunun içinden çıkagelip yolunu değiştirdiğinde ve tekrar uzaklaştığında ne onu tanımaya ne de hayal meyal bir şaşkınlıktan daha fazlasına zaman yoktu.

Hemen elinin tersiyle Graydon'a bir darbe çıkarıp onun eyerinde inlemesine neden oldu. Isabel'in üvey kardeşinin atı geriledi ve Graydon'ın ayağı üzengiye takıldı, bu sayede at kaçıp giderken adam, başı aşağıda, eyerin üzerinde zıpladı. Henley küfrederek geri çekildi ve arkadaşını ölüme sürüklenmekten korumak için onun peşine düştü.

Rand ise damarlarında köpürüp acı veren öfkeyle dövüşmeye devam etti. Saldırdı, kılıcını sağa sola savurdu, düşman kuvvetlerini yere serdi, ta ki aniden kalabalığın bağırması, kana susamışlığının indirdiği perdeyi delene kadar.

Tezahüratlar, övgü haykırışları ve zafer çığlıkları, hiçbir bir anlam ifade etmiyordu. Rand'ın kulakları çınlıyor, teni güneşe maruz kalmış zırhı altında yanıyor ve vücudundaki her kas sızlıyordu. Etrafındaki kimseyi belli belirsiz bir aşinalığın dışında tanımiyordu. Üvey kardeşi rakip kampın başıboş şövalyelerinden birini fidye koparmak maksadıyla meşe koruluklarına doğru kovalıyordu. Rand, gözlerinden terler akararak arazinin diğer kıyısındaki şövalye çadırlarına döndü.

Oraya giden yolu yarılanışken bir borazan korosu çalmaya başladı. Kralın habercisi öne çıkıp onun adını zikretti. Turnuvanın şampiyonu olarak öne çıkıp ödölünü almalıydı.

Rand ona söyleneni yaptı ancak bu onur onun için hiçbir mana ifade etmiyordu. Değer verdiği tek ödöl ona verilmişti zaten. Isabel'i karısı olarak almıştı ve şeytan bile gelse Isabel onun olacaktı.

Ödöl, Henry'nin kendi elinden alınmış oyma akikli altın bir yüzüktü. Rand uzun dakikalar boyunca yüzüğe bakıp oturdu. Bir gün, karısının kardeşine karşı yaşamı uğruna dövüşerek o ödölü nasıl kazandığının hikâyesiyle birlikte oğluna vereceği bir şeydi bu. Karısının onun ölmesini istediğini mi söyleyecekti? Bu öğrenmesi gereken bir şeydi.

Aynı zamanda, geleneğe göre şampiyon, turnuvada kazandığı her ödölü nişanını taktığı hanıma verirdi. Bu düşünce karşısında ağzında kısa bir gülümseme belirdi. Yüzüğu öpüp, en derin reveransıyla eşine takdim etti. Sonra atını mahmuzlayıp araziden uzaklaştı.

Onu bir süre sonra, bir bira fıçısının etrafında bağırıp çağırarak kutlama yapan savaşçıların arasında, baş ağrısın-

dan önünü göremeden dolaşırken bulan, yaveri David'di. Delikanlı, onu ve kır atını Westminster ve savaş atının ahırına doğru götürdü. Orada Rand'in zırhını çıkarmasına yardım etti ve bu sırada miğferine aldığı darbenin, miğferi kafasından çıkmayacak kadar yamulttuğunu fark etti. Tek çare bir demirciye gitmekti ve oraya doğru yola koyuldular. Kellesini uçurtacakmış gibi bir pozisyonda diz çöküp başını örse dayamışken ve sersem herif metali tekrar yuvarlaştırmak için çınlatırken o ve çekici Rand'i neredeyse sağır edecekti.

Sonra David miğferi koltukaltında taşıyarak Rand'i, o ve eşine tahsis edilen yeni odaya götürdü. Isabel'i orada, solgun yüzünde öfke ve sabırsızlıkla beklerken buldular.

"Neredeydin..." diye başladı fakat sonra gözlerini alnına dikerek sustu. "Yaralanmışsın. Bundan korkuyordum."

Şaşkınlıktan serseme dönmüş bir halde ve başında zonklayan acıyla, "Korktun mu?" diye sordu Rand.

"Graydon ve Henley'nin sana saldırdığını gördüğümde. Sana ikisinin birden, hem de arkadan saldırmaları alçakça bir numaraydı."

Parmaklarını başına dokundurup kanla lekelenmiş olduklarını görerek, "Dövüşte her şey mubahtır," dedi Rand.

"Alçakça bir saldırıydı. İkiye karşı bir, ne şövalyeliğe ne de soyluluğa yaraşır."

"Fakat ben izlemeye tenezzül etmezsın diye düşünmüştüm."

Isabel, gözleri yeşilden fırtına grisine dönerken uzun bir an boyunca ona baktı. "Nasıl dersin bunu?"

Onun için endişelenmişti. O, saldırının onun isteğiyle

le yapıldığından şüphelenirken şaşılacak bir durumdu bu. Rand başındaki sızının geçmeye başladığını hissetti.

Odalarının sessizliğinde ve Tothill Ovası'nın vahşetinden uzakta öyle çekici görünüyordu ki orada olması bir rüya gibiydi. Hizmetçi kadını beyaz ipek yenini ona verdikten sonra Isabel'de kalan eşini sökmüş, ikisini de altınla işlenmiş soluk yeşil ipekli kumaştan yenileriyle değiştirmişti. Tıpatıp aynısı olmasa da yeterince benzerdi. Kadın burada olmadığına göre Isabel daha sonra onu yollamış olmalıydı. Tabii yatak örtülerinin altında saklanmıyorduydu.

Henry'nin emriyle onlara tahsis edilen odanın yatak örtüleri, kır çiçekleri desenli lacivert yündendi. Yatak öyle büyüktü ki zeminin üçte birini rahat rahat kaplıyordu. Gözlerini yataktan çevirse de istemsiz olarak yine oraya baktı.

Isabel onun sersemliğine aldırış etmedi. David'e dönüp kaşlarını çatı. "Niye orada öyle duruyorsun? Git ılık su ve sargı getir hemen."

Herhalde kızgınlıkla perdelenen ilgi ona endişeden daha tanıdık geldiği için delikanlının sabit, mazbut suratından bir gülümseme geçti. Aziz David yortusunda annesi tarafından manastır kapısına bırakılmış, manastırın sivri dilli sakinleri tarafından yetiştirilmiş olan delikanlının kısa ömrü boyunca bildiği bir şeydi bu. Onu gücendirmek istemezmişçesine gözlerinin mavisini kirpiklerinin altına gizleyerek altın sarısı başını öne eğdi ve emrini yerine getirmeye gitti.

Rand, ses tonuna rağmen Isabel'in kaygısını üzerine alma hatasına düşmedi. Onun kocasıydı ve onun nişanını takarken yaralanmıştı. Onunla ilgilenmek vazifesiydi ve o da bunu yapacaktı. Bu beklenen bir durumdu.

Duygudan yoksun bir yardıma pek az ihtiyacı vardı. Ansızın arzuladığı şey onun şefkati ve kadınsı hassaslığı, en temel haliyle kadınsı desteği oldu. Bu kuvvetli arzusun nedeninin savaşın hiddeti olduğunu biliyordu. Savaş sona erdiğinde ve hâlâ hayatta olduklarını fark ettiğinde, her erkek yaşamın bu nihai doğrulamasını arzulardı. Eğer ona şimdi sahip olursa bu manasız bir çiftleşme olacaktı.

O daha fazlasını hak ediyordu. Onun, evlilik yatağının mahremiyetine nazik ve oldukça duyarlı bir başlangıca ihtiyacı vardı. Bunu bilmek aklının ona kaymasına engel olmuyordu.

“Yere düşmeden önce otur şöyle,” dedi Isabel ve koluna girip onu bir tabureye götürdü. Yumuşaklığını hissedebileceği kadar yakınında dururken Isabel elini kaldırıp parmaklarını terle düzleşmiş saçlarına koydu.

Bu Rand’e öyle iyi geldi ki boğazından kısık bir inilti çıktı. Tadını çıkarmak için gözlerini kapadı.

“Canını mı yaktım?” Elini geri çekti. “Üzgünüm fakat bir şey yapılması lazım. Başındaki kesik kanıyor.”

Elini çekmesine karşı çıkan boğuk bir sesle, “Hayır,” dedi. Bu bir okşama olmasa dahi onu arzulamıştı.

“Öylece bırakamazsın.”

Elbette bırakabilirdi, turnuvalardan sonra sık sık öyle yapardı. Yavaş sızıntı bir tehlike olmaktan çok can sıkıntısından ibaretti. “David daha sonra yarayla ilgilenebilir.”

“Yaverinin iğne tutma becerisine sahip olması pek muhtemel değil ve bence bu gerekli.”

“Becerilerini görsen şaşarsın.” Parlak kafalı ve parlak zekâlı David, vazgeçilmez olduğunu sayısız biçimde kanıtlamıştı. Yaverini Rand kendisi tayin etmiş olsa da delikanlının şövalye olmaya pek az hevesi vardı, aksine ken-

dini hizmetkâr olarak adlandırıyordu. Her zaman öyle kalmayacağı Rand için muhakkaktı. Buna istinaden ahlak, nezaket ve mertlik konusunda ve buna ek olarak hayatta kalmak için ihtiyaç duyacağı kılıç ve muzrak kullanma becerisiyle ilgili bildiklerini David'e öğretmişti.

"Dinlenmeden önce önünde ziyafet ve oyun var daha," diye ısrar etti Isabel. "Tekrar düğün elbiseni giymen gerekiyor ve tüm ipeği kana bulamamalısın."

Rand iç çekerek, "Hayır," dedi. Turnuvada giydiği gömlek, yelek ve pantolon, bir beyefendiden köylülere yakışacak cinsten kaba kıyafetlerdi ancak amaca uygundu. Leş gibi sıcak metal, koyun yağı, at ve azgın erkek kokuyordu fakat David dönene kadar bununla ilgili yapabileceği bir şey yoktu. Isabel buna dayanmak zorundaydı, aynı evliliklerindeki diğer şeylere de dayanmak zorunda olduğu gibi. "Üzgünüm."

"Niçin? Kana bulanman senin suçun değil. Graydon'ın niyetini anlayamadım. Fidyeye ihtiyacı yoktu."

Rand dudaklarında imalı bir gülümsemeyle, "Niyetinin o olduğundan şüpheliyim," dedi.

"O halde ne?"

"Henley beni alt etmek istemiş olabilir."

Isabel dudaklarını son derece cazibeli bir biçimde birbirine bastırırken göğüslerinden yukarısına renk geldi. Zırhını çıkarırken Rand'ın David'e bırakmasında ısrar ettiği kolundaki kirlenmiş ipek yeni tutan düğümü çözmeye başladı. "Kral, kocalarımı benim için seçme hakkına sahip olduktan sonra bunun ona pek az faydası dokunur."

"Ya da Graydon, Braesford'un idaresini ve gelirini senin adına üzerine almak istemiş olabilir." Isabel ipek yeni çö-

züp bir kenara atmak üzereyken Rand onun bileğini yakaladı. Onu elinden alıp özenle katladı ve elinde tuttu.

Isabel onun ne yaptığına bakmıyordu bile. “Braesford’da kırık parmağım için hesap vermesini istediğinden sana kin gütmüş bile olabilir. O karmaşık biri değildir.”

Bunu derken başkalarının öyle olduğunu ima ediyordu. Aklında onların arasında olup olmadığını merak etti. Böyle düşünmek cesaret vericiydi.

“Öte yandan üvey kardeşime,” dedi Rand kasten, “basit demek doğru olmaz. Beni astırmaya teşebbüs etmek gibi apaçık bir şey yapacağından şüphe ederim. Her şeye rağmen Graydon’la dostluk kurduklarını öğrenmek şaşırtıcı olmaz.”

“Düşündüğün şey...”

“Graydon ve Henley’nin saldırısını püskürtmek için bana katılabilirdi. Yapmadı.”

“Onlarla kendin başa çıkabileceğini düşünmüş olabilir.”

Bu doğrudu. “Belki.”

“Seni kendi yerinde görmek onu çileden çıkarmış olmalı.”

“Artık onun yeri değil, benim yerim,” diye cevapladı Rand. Göğüsleri çok yakın, korsesinin üstündeki yumuşak hatları bal liköründen daha cazipti. Elinin kendi kendine havaya kalkıp dolgun göğsünü avuçlayışını, tepe noktasının saklanmış olduğunu sandığı yeri nasırlı parmağıyla okşayışını şaşkınlıkla seyretti. Göğüs ucunun kumaşın altında aniden sertleştiğini hissetmek, küçük ve sıkı çeperini görmek mantığın ötesinde tatmin ediciydi.

Isabel aralanmış dudaklarının arasından usulca soluk

verdi. Gözleri ona dönerken şehvetli bir hal aldı. Ona doğru meylediyor, kucağına kayıyor gibiydi.

Dışarıdaki koridorda hafif ve seri ayak sesleri yankılandı. Kirpikleri aşağı indi ve geri çekildi. “Yapma.”

Rand elinin düşmesine izin verdi. David açık kapıyı dirseğiyle itip odaya mutfak kazanlarından alınmış sıcak iki kova su getirirken Rand sessizce, “Görünen o ki bir kez daha dileğine boyun eğmek zorundayım,” dedi. “Fakat sonsuza kadar öyle olmayacak.”

Isabel onu David’in ihtimamına bıraktı, onun yakınlığına karşı bu kadar hassasken daha fazlasını isteyemezdi. Bununla birlikte gerçekten ne zaman gücünü toplayabileceğinden emin olamıyordu. Güvenilir yaveri, pantolon yırttığı dikmekten fazla telaşa düşmeden kaşına üç dikiş attı ve bunu yaparken telaşsızdı. Delikanlı daha sonra baş ağrısı için söğüt kabuğu şerbeti ve yorgunluğunu gidermesi için bir kupa bira getirip onu yeni bir damat gibi giydirdi. Akşamüstü öğününü duyuran borazanlar öttüğünde, Henry’nin salonundaki yüksek masada yerini almaya hazırıldı.

David onlara hizmet edip o ve Isabel’in ellerini yıkamak için nane ve kakule kokulu temiz su ile ellerini kurulamak için temiz havlular getirdi, baharatlı ve sulu şaraplarını servis etti, onlara et ve lezzetli yiyecek tabakları hazırladı. Yılanbalığı füme, et sulu dana kavurması, kırmızı şaraba yatırılmış karaca eti, kendi suyunda pişmiş domuz budu ve hamur köftesi, tüylerle kaplı turna kuşu, yufkaya sarılmış yağmurkuşu, tere salatası ve ballı safranlı bezelye yediler. Bir yandan manastırdaki oğlan korosu *a capella* söylüyordu, ardından bir sürü pahalı portakalı havaya fırlatan bir hokkabaz ve arkasında dönüp ayaklarını yere vuran dansçılarla

viyol çalarak onlara çılgın bir müzik sunan bir Arap geldi. Yabancı armutlar, yumuşak peynirler, yemişler ve daha çok baharatlı şarabın yanı sıra badem ve koz helvası getirildi.

Yemeğin yarısında Rand, yan masalardan birinde düşük rütbeli soyluların arasındaki Henley'yi fark etti. Graydon ortalıklarda yoktu; David'in söylediği gibi turnuva yaralarıyla yatakta yatıyor olduğuna göre bu şaşırtıcı değildi. Üvey kardeşinin soyluların arasında olması gerekirken uzaklaştırılmış olması Rand'in vicdan azabı duymasına neden oldu. Yine de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sonunda tıka basa doyan Rand ve Isabel, David'in döktüğü bitki kokulu suda ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra temaşayı bekleyerek arkalarına yaslandılar. Maskeli tiplerin kinayeli rolleri ve diğer gülünç saçmalıklardan oluşan oyun, şüphesiz ki akşamın son eğlencesi olacaktı. Bu küçük merhamet için Tanrı'ya şükürler olsun.

Şenlikçibaşı Leon, tümüyle siyah beyaz dikilmiş, parlak ipek tuniğinin kenarlarıyla yenlerinin dikişlerinden sarkan çanlara sahip kostümüyle, önlerinde zarafet ve özgüvenle durup kendi tasarısı olan bu sunumu tanıttı. Kral ve annesi Leydi Margaret'a yaptığı reverans gösterişliydi; kraliçesi Yorklu Elizabeth için olanıysa daha gösterişli. Sesi kusursuz biçimde yükselip yankılı salonun en uzak köşelerine ve yemek yiyen herkesin kulaklarına ulaştı; oradaki-lerden dikkatlerini vermelerini diledi. Bu vesileyle özel bir canlı tablo hazırlamıştı, kız kardeşi Anne'in naipliği altındaki küçük VIII. Charles'ın mutlu sarayında popüler olan bir gösteri. Az çok geliştirilmişti ancak hazırlanma zamanı kısa sürmüştü. Kusurlara anlayış göstermelerini diledi. Salonun sonunda, kilerler ve daha ilerideki ahşap mutfak

giriş çıkışlarının bulunduğu bölgenin bir perdeyle kapandığı yere dönerek, çanların uyumsuz tıngırtısıyla kolunu çevirdi.

Gür bir sesle, “Majesteleri, soylu beyefendiler ve güzel hanımlar,” dedi, “size *La Danse Macabre*’ı sunuyorum!”

Görünmez eller tarafından çekilen perde açıldı. Arkasından, şamdanlardaki tombul mumlarla aydınlatılmış bir grup erkek ve kadın ortaya çıktı. Hepsi siyah ve beyaz kuşanmışlar ve başlarını kefen gibi gizleyen kukuletalı pelerinler giiyorlardı. Biri papaz, bir diğeri de kral gibi giyinmişti. Bazıları soylu, bazıları tüccar ve bazıları da hür vatandaş ya da köylü kılığındaydı. Kimisinin derin yaraları vardı, kimisi de sıska ve hastalıktan tükenmiş görünüyordu. Aralarında gençler ve yaşlılar, hatta çocuklar vardı. Her birinin suratı düz beyaza, gözleri siyah bir oval şeklinde, ağızlarının olması gereken yerce keder daireleriyle boyanmıştı.

“Ölüler...”

Isabel’inkini de içeren bir sürü sestten aynı fısıltı duyuldu. Rand ona bakınca yüzünün, eğlenceleri için getirilen tipler kadar solgun olduğunu gördü. Fal taşı gibi açılmış gözlerini takip edince nedenini anladı. Kadınlardan biri yeni doğum yapmış bir anneydi. Ölü doğmuş bir bebeğin gevşek çıplaklığıyla kucağından sarkan doldurulmuş bir bebekleydi.

Bakışlarını Isabel’den kraliçeye çeviren Rand, Yorklu Elizabeth’in de oyunun ima ettiklerini kaçırmadığını fark etti. Karşı çıkmamak ya da rahatsızlanmamak için elini ağzına kapamıştı ve uzun, asil parmakları hiç de sabit değildi. Onun diğer yanındaki Leydi Margaret ağırbaşlı bir mü-

samaha havasında oturuyordu ve dudakları hor görüyle kapanmıştı.

Henry, şenlikçibaşına dönerken gözleri kısıldı. Tahtının uzun sırtına yaslanırken ağır, sabit bir ritimle kolçağını tı-kırdatıyordu.

Hastalıklı tablo şimdi yürüyor, bir davulun yavaş ve düz ahengine ayak uydurarak bir sıra oluşturunuyordu. Grup üyelerinden üçte biri ayaklarını sürüyerek ve arkalarından kıvrımlı çarşaf lar sürükleyerek masa sıralarının arasında dolaşırken iri yarı olanlarından birkaçı da donuk bir güm-bürtü ve gıcırtyla yuvarlanan kutu benzeri bir nesneyi itip çeki yordu. Onlar kutuyu hareket ettirirken oyuncuların kalan kısmı diğerlerinin arkasından takip ettiler.

Bunun düğünler için hazırlanan neşeli piyeslerle alakası yoktu. Rand'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Suratını asarak, sinirleri gergin bir şekilde sandalyesinde dikildi.

Davulun düzenli gidişine lavta, arp ve santurun minör perdeden ağlamaklı bir melodisi eşlik etti. Marazi tiplmeler ağır ve şelhvani bir parodi içinde kucaklaşmaya ve hop-layıp zıplamaya başladılar. Kimisi dudaklarını şapırdatarak ziyafet çekiyormuş gibi yaptı. Kimisi sevişme taklidi yaptı. Kimileri birbirlerini art arda bıçakladılar. Sondaki adamlardan biri kafasını koparıp koltukaltına alır gibiydi.

Aşağıdaki masaların birinde bir kadın inledi. Diğer tarafta bir yerde adamlardan biri müstehcen bir laf geveledi ve arkadaş ı asabi bir kahkaha patlattı.

Oyuncular tökezleyerek yüksek masaya yaklaştılar ve kralla kraliçeye eğilip reverans yaparken, neredeyse yere düşecek kadar, öyle abartılı bir hürmetle davrandılar ki bu bir parodiden ibaretti sadece. Henry'nin dudakları kısılsa da elini oynatmadı.

Rand nedenini tahmin edebiliyordu. Kral, geçmişte nükteden anlamayan birisi olarak anılırdı ve bunu kanıtlamaya niyeti yoktu. Eğer Fransız kraliyet ailesi bu ürkütücü gösteride bir nebze olsun eğlence bulabildilerse Henry'nin oyunu hor görmesi, oyunun eğlendirmeyi becerememesine değil onun aksi doğasına yorulurdu. Ayrıca oyun, yarısında izdivaç mutluluğu hakkında tatsız fakat nükteli bir hicve dönüşebilirdi.

Rand kendi açısından bunda hiçbir gülünç taraf görmüyordu. Ne var ki bir ana fikre sahip gözüktüyordu. Bu ölüler alayında herkesin eşit olduğunu anlatıyordu. Genç ya da yaşlı, zengin ya da yoksul, kimse ölüm meleğinden kaçamıyor, kimse ebedi yaşama kavuşamıyordu. Bu aklında kendine yer edinebilen düşünce olmasına rağmen düğün ziyafetine uygun olduğunu kabul edemezdi. Meşru bir kral soyundan geldiğini kanıtlayamadığı için hâkimiyeti muallâkta olan bir kralın önünde temsil edilmeye de uygun değildi.

İşin içinde kolaylıkla Yorkçu bir entrika görülebilirdi ya da en azından York sempatizanlarının parmağının olduğu.

Rand hafifçe Isabel'e doğru eğilerek alçak sesle, "Sence nasıl?" diye sual etti.

Isabel, "Bayağı," diye öyle sessiz fısıldadı ki onu bir tek Rand duyabildi, "ve oldukça iğrenç. Leon'un ne yapmaya çalıştığını anlıyorum."

"Durdurulması gerekirdi fakat etrafta Şenlikçibaşını görmüyorum."

Isabel oyuncular, masaları ve ilerisini taradı. "Gitmiş galiba. Sanırım... Henry, Elizabeth'i götürmeli."

Rand hararetle bir fısıldamayla, "Bunu ona öner," dedi.

Isabel ona söylendiği gibi yapıp, kralın dikkatini çekmek

için parmaklarını kasılmış elinin üzerine, tam manasıyla dokunmadan getirdi ve Henry konuşmasına izin verdiğinde onun kulağına fısıldadı. Bir an sonra Henry, arkasına bakmadan çekip giden annesine bir el hareketi yaptı. Sonra kalkıp kraliçesine kolunu uzattı. Gitmeye başladılar.

Oyuncular yüksek masanın önündeki boş alana ulaşıp dağıldılar, böylece gıcırdayan ve tangırdayan metal tekerleklerin üzerinde yuvarladıkları kutu doğrudan tahtın karşısına geldi. Kral bakmak için başını döndürdüğünde kutuyla ilgilenen iri kıyım bir oyuncu öne çıkıp kutunun önündeki çift kanatlı kapıyı açtı.

Eğreti alev kazanının içinde kükreyen alevler yükseldi. Kral, yanında kraliçeyle geriledi ancak tertibatın alevli iç kısmından büyülenmiş gibiydi. Rand başını çevirdi ve alevlerin arasında metalden yapılmış minik erkek, kadın ve çocuk figürleri olduğunu gördü. Gürüldeyen mekanizma, yakıcı alev yüzünden figürlerin acı ve işkence içindeymiş gibi kıvranmalarına neden oluyordu.

Kutu minyatür bir cehennemdi ve alevleri git gide daha yükseğe saçılıyordu.

Rand, Henry'ye, "Gidin efendim!" diye bağırdı. "Çabuk!"

Henry geriye doğru uzunca bir adım attı, sonra bir tane daha. Arkasını dönüp dairelerine çıkan arka geçide doğru, kraliçe önünde ilerledi. O harekete geçer geçmez Rand, Isabel'in kolunu yakalayıp onu ayağa kaldırdı ve kraliyet çiftini takip etmek için peşinden sürükledi.

Alev kazanı büyük ve boğuk bir gümbürtüyle patladı. İçinden ateşler saçılıp yüksek masaya ulaştı. Rand ağır tah-taya bir tekme salladı. Masa düşerken Rand, Isabel'i yakaladı ve onunla birlikte masanın siperinin arkasına, yere atladı.

Her bir yandan acı feryatları, korku çığlıkları ve dehşet iniltileri yükseldi. Yüksek tavanın altında bağırtilar, küfürler ve çaresiz yakarışlar cınıladı. Sıralar ters dönmüş, çoğu masanın üst kısmı ayaklarından fırlamıştı. Koşuşturan ayakların sesi sersemletici bir gürültü koparıyordu, hepsinin altındaysa alevlerin çatırtısı vardı.

Rand ayağa sıçrayıp kısa bir bakışla kral ve kraliçenin arka geçitte gözden kaybolduğunu ve Isabel'in sersemlemiş fakat yaralanmamış olduğunu gördü. Paniğe kapılmış kalabalığa, "Durun!" diye bağırdı. "Kaçmayın! Alevleri söndürmek için örtüleri masalardan çekin. Şarap ve su fıçılarını getirin. Hasırları ayağınızla ezin. İş başına! Çabuk olun yoksa saray alevlere boğulacak!"

Adamlardan bazıları durup geri dönmeye çalıştı. Bu kadarı yeterli değildi. Isabel'i ayağa kaldırarak kral ve kraliçeyi takip etmesini emretti ve o yöne koştuğunu gördü. Sonra kraliyet masa örtüsünü düştüğü yerden kaptı. Podyumdan aşağı zıplayıp örtüyle alevlere vurmaya başladı.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

8. Bölüm

Her şey hazırdu: Meşe küvet buharı tüten suyla doluydu. Banyo yapanı cereyandan koruyan bir panel bulunuyordu. Yanda, nadide sandal ağacı kokulu bir sabun kabı duruyordu. Yatağın yanındaki masanın üzerinde, gümüş bir sürahide sulandırılmış şarap vardı. Nemi önlemesi için şöminenin önüne temiz, büyük bir keten çarşaf serilmişti. Tek eksik olan, adına bu hazırlıkların yapıldığı adamdı.

Gwynne banyo işlerine yardım ettikten ve giysisini çıkarıp onu yatmaya hazırladıktan sonra Isabel onu göndermişti. David'i de göndermişti. Sör Rand'le kendisi ilgile-necekti.

Hizmetçi rolünü üstlenmek hoşuna gitmiyordu ancak bu karısı olarak yükümlülüğüydü. Üstüne üstlük onu ateşlerden kurtardığı için Rand'e ufak bir ödül borçluydu ve o borçlarını öderdi. Sahte bir dövüşle uzun ve yorucu bir gün geçirmiş, Isabel'in bildiği en az bir yarayla, belki de daha fazlasıyla devam etmiş, sonra tek başına Henry'yi, kraliçeyi ve doğmamış çocuğunu yaralanmadan veya

ölümden korumuştı. Sonra Westminster Sarayı'nın kıymetli duvarlarını alevlerden kurtarmıştı. En azından isten ve kirden arınmasıyla, dövüşte ve yangında aldığı yaraların yatıştırılmasıyla ve şarap içme ya da rahat etme isteğiyle ilgilenebilirdi.

Düğünlerinin akşamında nasıl rahat ettirilmeyi tercih edeceğiniye aklına getirmeyecekti.

Onu saatlerdir görmemişti. Yangın söndürüldükten sonra ve hizmetkârlar salonu tekrar düzene sokmaya koyulduğunda özel bir görüşme için kralın yanına çıkmıştı. Orada neler olduğunu kimse bilemezdi ancak Isabel, Henry'nin bir şekilde minnettarlığını dile getirdiğini sanıyordu. Sonra Rand, şenlikçibaşını bulmak için önceden başlamış olan, saraydan Westminster sokaklarına ve nehir kenarı yerleşimlerine, hatta oradan da Londra kapılarının dışına yayılan arama çalışmalarına katılmıştı.

En azından David'in ona getirdiği rapor böyleydi. Kocasından hiç ses seda duymamıştı, artık bir karısı olduğunu hatırladığını gösterecek hiçbir şey.

Isabel önceden duş alıp ısı ve sıcak metal kokusunu saçından ve üzerinden atmıştı. Şahsi bir odaya uygun biçimde, kendi uzun kollu ve yuvarlak yakalı geniş iç çamaşırını giymiş, aklında bin bir tilki dolaşarak bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Niçin Leon böylesine korkunç bir gösteri tertiplenmişti? Bir şekilde Rand'e yönelik suçlamayla mı ilgisi vardı? Yangın çıkararak cinayete teşebbüse mi yeltenmişti? Peki ya bunun cezası neydi?

Leon tertibatının patlamasını amaçlamış mıydı yoksa tesadüf eseri mi böyle olmuştu? Eğer bir silah olarak tasarlandıysa yüksek masadaki hangi kişi kurban olarak se-

çilmişti, kral mı, kraliçe mi, Rand mı yoksa kendisi mi? Peki neden?

Şenlikçibaşı mizah ve şarkı üreten biri, efendilerinin emri ya da kendi isteğiyle oradan oraya dolaşan bir ozandı. Krallıklara, saltanatlara veya iktidara pek ilgisi yoktu. Ona eğlence karşılığında kalacak bir oda, yemek yiyecek bir masa ve arada sırada armağanlar verdikten sonra kralın kim olduğunun önemi yoktu. Isabel, Leon'un kimseyi incitmek için bir nedeni yok, diye düşündü. Henry'yi ortadan kaldırmak, kendi geçim kaynağını yok etmek olurdu ve Yorklu Elizabeth'e kasten zarar verebileceğine de inanmıyordu.

Ne var ki patlama bir kazadan ibaretse Leon niçin bulunamıyordu? Niçin öne çıkıp hatasını açıklamamış ve af dilememişti? Isabel'in görebildiği tek açıklama, masumiyetine rağmen suçlanmaktan ve kralı tehlikeye attığı için düşünmeden asılmaktan korktuğuydu.

Korkmak için nedeni olması mümkündü. Bu günlerde asılma ihtimalleri çok kolay dilden dile yayılıyordu.

Her türden fevri hükümler çok yaygındı. Mesela bu sabahki turnuva. Henry bunu dövüşlü bir sınav olarak düzenletmişti. Rand ölmüş olsa suçlu mu yoksa masum mu olduğu sorusuna münasip bir cevap bulmuş olacak mıydı?

Bu olmamıştı. Aksine Rand mahareti ve cesaretiyle turnuvayı kazanmıştı.

Kocasının sahadaki hüneri, kolunun durmak bilmeyen kuvveti, taktiklerinin etkisi, savaş atı ve önünden kaçan kuvvetlerin üzerindeki hâkimiyeti Isabel'in kafasına kazınmış gibiydi. Karşısına ilk çıktığında onun bir savaşçı olduğunu düşünmüştü. Bunu kanıtlamıştı. Yakın zamanda unutacağı türden bir şey değildi bu.

Önünden kaçan düşmanlarıyla sahadaki eşsiz bir şövalyenin görüntüsü karşısında akılsız bir coşkuya kapılıp heyecanlandığından değil fakat hakkını vermeliydi. Adil olan buydu.

Kapıdan gelen hafif bir ses onu düşüncelerinden kopardı. Rand kapı ağzından geçerken Isabel ketenden bir dalga halinde arkasına döndü. Rand, eli kapı kulpunda durdu ve bakışları Isabel'in omzundan aşağı sarkan açık saçlarından iç çamaşırına ve boncuklarla süslü kalın ipekten terlikler içindeki ayaklarına kaydı. Birkinlik ve acı, yüzünde ve kara gölgeler halinde gözlerinin altında iz bırakmıştı. Güzel kıyafeti kırıkmış, yağ ve isle çizgi çizgi olmuştu. Bunlara rağmen veya bunlar sebebiyle, daha önce hiç bu kadar güçlü, bu kadar kas ve sinirle kaplı gözükmemişti.

Isabel dudaklarını açıp söyleyecek bir şey bulamadı, boğazındaki tıkanma yüzünden bir ses çıkaramadı.

Rand boğuk sesli bir şaşırma belirtisiyle, "Niye hâlâ ayaktasın?" diye sordu. "Seni yatmış bulmayı bekliyordum."

Isabel yutkunup cevap verme yeteneğini geri kazandı. "Her şey bu kadar belirsizken nasıl uyuyabilirim? Kral ne dedi? Senden... özür diledi mi?"

"Birkaç uyarı lafı etmek için demek istiyorsun, değil mi? Hayır." Kapıyı kapayıp içeri girerken belindeki kemerden bir kese çıkardı. "Uğraşlarım için bana bunu bahsetti."

Keseyi baş aşağı çevirdi ve eline altın bir kolye düştü. Kolye mum ışığında parılıyordu, özellikle de üzerinde, York ve Lancaster sembollerinin karışımı olan beyaz ve kırmızı sırlı güller şeklinde madalyonlar oluşturan kısımları. Kolyeyi iki eliyle tartıp Isabel'in yanına gelerek başının üzerinden geçirdi, ağır altın halkaları omuzlarına yerleştirdi.

di ve kolye göğüslerinin kıvrımları üzerinde durdu.

Rand hafifçe gülümseyerek, "Sende dahi iyi durdu," dedi.

Isabel kolyenin madalyonlarından birini eline aldı. Kaşlarını çatı. "Ama bu şey değil mi...?"

"Garter Tarikatı'nın" Henry için yaptığı yeni tasarım mı? Öyle fakat henüz üzerinde kafa yormadım. Matmazel Juliette ve çocuğu yakında ortaya çıkmazsa da bunun için pek şansım olmayacak."

Isabel neredeyse kendi kendine, "Henry bunu bekliyor olmalı," dedi.

"Olabilir ama söz konusu Henry'yken emin olmak imkânsızdır. Eğer suçlu bulunursam bu ona hiçbir şeye mal olmayacak bir iyilik de olabilir."

"Öyle deme, öyle deme!" İtirazı içgüdüseli.

Rand kısa bir kahkaha attı. "Gerçek bir eş gibi konuş-tun. Ciddi misin?"

Buna verecek bir cevabı yoktu. Gözlerini çevirip aklını dağıtacak bir şeyler düşündü. Isabel, "Yangında yaralanan çok mu?" diye sordu nihayet.

"Alele en yakın olanlardan bir düzine kadar kişi yandı fakat yaşadıkları için Tanrı'ya şükretmeliler. Şükürler olsun ki kimse ölmedi."

"Evet, büyük bir merhamet," dedi, hatırasında ateşin patlaması ve alevlerin kükreyişi hâlâ canlıydı. Gayretle görünümleri aklından uzaklaştırdı. "Gel, banyo için su hazır. Soyunmana yardım etmeme izin ver."

Rand uzun bir an boyunca ifadesiz bir yüzle onun suratını inceledi. Gözlerini çevirip odaya bakındı. "David nerede?"

* III. Edward'ın 1344'te kurduğu, İngiltere'nin en yüksek mevkili şövalye tarikatı.

“Odasına gitti,” dedi kısaca. Elini uzatıp belinde yeleğini kavrayan kemeri açıp çözdü. “Kralın armağanı olan elbisenin mahvolması ne üzücü.”

“Öyle mi?”

Kafasındaki huzursuzluğun bir belirtisi olarak düşünmeden konuşmuştu. Yeşil beyaz kıyafet ona daha kibar bir görüntü katmış ve çiftçi şövalyeden çok saraylıya benzemişti. “Tutarına bakılırsa demek istiyorum.”

“Ah, evet, tutarı.”

Yüzünde bir nevi şaşkınlıkla onu seyretti Rand. İlgisi onu sakarlaştırmıştı, bu yüzden kenara oturur oturmaz kemeri bıraktı. Kemer, Isabel’in onu koymaya çalıştığı iskemlenin üzerinden kaydı fakat onu orada bıraktı. Dönüp yeleğinin düğümlerini çözmeye başladı.

Sesinde aksi bir tavırla, “David’den daha hoş hizmetçilik ettiğini kabul etmeliyim fakat nedenini biliyorum,” dedi.

Isabel ona çok kısa bir bakış attı. “Braesford’un sahibesi unvanını aldığında misafirlerine sunmam gerekenden fazlası değil.”

“Kim demiş?”

“Ölmeden önce annem ve vazifelerim hakkında beni eğiten rahibeler.”

“Güzel.” Rand ellerini tutup uğraşlarına bir son verdi. Düğümleri çabucak halledip omuzlarını silkerek yeleği çıkardı ve kemerin üstüne atıp küvetin yanında duran tabureye doğru gitti. Duraksamadan tabureye oturup bir bacağın uzattı. Gözlerinin gümüşü derinliklerinde bir meydan okuyuşla bekledi.

Isabel, pantolonunu tutan bağları çözüp çözmeyeceğini görmeyi kastettiğini anladı. Bağlar, gömleğinin altındaki

kopçalara geçirilmişti, yani gövdesi ve kaslı bacaklarının arasındaki kıvrımda yer alıyordu. Onlara ulaşmanın tek yolu eğilmektir.

Bunu o başlatmıştı, o yüzden devam etmeliydi.

Sinirlerine hâkim olup onun önünde eğildi. Rand vakit kaybetmeden onu dirseklerinden tutup açık duran bacaklarının arasına yöneltti. Onu yakına çekti ve Isabel, göğüslerinin arasında ileri geri sallanan ağır altın kolyeyle dizlerinin üzerinde sakarca tökezledi.

Nahoş bir his, sıcak yün ve misk kokusuyla çevrelenip kuşatılmıştı. Oldukça garip bir biçimde, tehdit edildiğini değil destek olunduğunu hissetti. Yine de oyalanmamalıydı. Kaçmanın en iyi yolu görevini tamamlamaktı. Bundan dolayı pantolonu tutan ilmekleri çözmeye başladı.

Oda, bir mum fitilinin üzerinde titreşen alev, kralın işlerine koşturan bir grup atlının duvarların ötesinde bir yerden gelen takırtısı ve içki içilen mekânlarla dolu bu şehirdeki hanlardan birinden gelen bir sarhoş şarkısı dışında sessizdi. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki bedenini sarsıyor ve parmaklarını, işlerini görürken titretiyor gibiydi. Dirsekleri, pantolonla kaplı bacaklarının gergin kaslarını okşadı. Çamaşırının üstünden bile sıcaklığı hissedebiliyordu.

Bir erkeğin pantolonunu tutmak için kaç düğüm gerekirdi? Görünüşe bakılırsa binlercesi vardı.

Rand rahat bir hareketle elini uzatıp parmağının ucuyla, Isabel'in iç çamaşırının yumuşak kumaşına dayanmış göğüs ucunu okşadı. "Demek bu sadece bana ait."

Bedeni onun ilgisi altında katılaştı, göğüs ucu küçük ve sert bir boğum halini alarak ona ihanet etti. Bu istemsiz tepkiden duyduğu utanç, verdiği cevaba yansıyor. "Pek değil. Yatak odasının mahremiyetinde fazlalık olan giysileri çıkarmak olağandır."

Rand, keyifli bakışı kaybolurken elini çekti. “Kadınca düşüncelerini paylaştığını sanmıyorum. Misafirlerimle ilgilenmesi için bir hizmetçi kadın yollamak yeter.”

“Güvende olmayacaktır, oysa bir misafir, ev sahibinin karısının namusunu lekelemez.”

“Yaşlı ve çirkin bir hizmetçi kadın gönder o zaman.”

Buna memnuniyetle uyardı. Her çeşit insanla uğraşma ihtimalinin hiçbir cazip yanı yoktu. “Nasıl istersen.”

“Şu anda ateşte çevrilmiş bir domuz gibi kokuyorum. Henüz bitmedi mi?”

Daha arka tarafındaki düğümleri çözmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. O tabureden kalkarken Isabel dişlerini sıkarak düğümleri çözmek için elini uzattı. Sonra, hayvan derisi yüzer gibi, pantolonunun içini dışarı çıkardı ve topuklarının üzerine oturdu.

Rand onun kızarmış yüzünü incelerken gözlerinde şeytani bir parıltıyla ona gülümsedi. Bir an sonra ellerini çapraz yapıp gömleğini başının üzerinden sıyırdı.

Aniden Rand neredeyse çıplak kalmıştı, kalçalarında, aşağıda duran gevşek iç çamaşırı olmasa çıplak olabilirdi de. Isabel çok yakınındaydı, çok yakın. Göğsünün sert yüzeyi önünde duran bir duvar gibiydi, karnının iniş çıkışlı sathı, düz midesi ve bacaklarının heykelvari kıvrımlarına bir ramak mesafedeydi. Aklını baş döndürücü bir his kapladı. Tek yapması gereken, donunu indirip ellerini...

Haşın bir sesle, “Susuzluktan ölüyorum,” dedi. “Oradaki sürahide şarap mı var?”

Isabel ondan uzaklaşma düşüncesiyle rahat bir nefes aldı. Elini onun bacaklarına koyup doğrulmaya hazırlandı, serbest kalmış olmaktan öyle mutluydu ki nereden destek aldığının farkında bile değildi.

Rand ıslık çıkarır gibi bir soluk verdi. Isabel onun gözlerine baktı, canını yakmış olabileceğinden korktuğunday-sa gözleri endişeyle büyüdü.

İstirap çekiyormuş gibi görünüyordu. Çenesi sıkı sıkıya kapalıydı ve üst dudağında ter damlacıkları belirmişti. Şakağında atan damarın üzerinde bulunan kesik şişmiş görünüyordu. Bakışlarını aşağı indirdi.

Isabel, hacaklarının birleştiği yerde iç çamaşırının ön kısmına parmaklarının süründüğü yere doğru onun bakışlarını takip etti. Orada beliren uzun şekli tanıdığında ve parmaklarının onu iki taraftan birden kavradığını fark ettiğinde kıpırmızı kesildi.

Aniden kendini yukarı iterek ayağa kalktı. Hızla dönüp şarap tepsisine doğru gitti. Elleri öyle çılginca titriyordu ki şarabı dökerken sürahi, gümüş kadehin ağzında takırdadı.

Aralarında olan şeyden duyduğu utançı kovuşturmak için bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı. Rand'e bakmadan, "Leon'u buldun mu?" diye sordu. "Neyin ters gittiğini söyledi mi?"

Rand'in cevap vermesi vakit aldı. Ancak konuşmaya başladığında kelimeleri düz ve inişsiz çıkışsızdı. "Sana bir şeylerin yanlış gittiğini düşündüren ne?"

Sürahiyi yerine koyup dolu kadehi eline aldı. "Başka türlü olduğunu düşünmek bana akıl almaz geliyor. O kraliçeyi asla incitmez."

"Majesteleri de öyle dedi. Henry ikna olmuş değil."

Isabel şarapla birlikte döndüğü esnada çamaşırını çıkardığını ve küvete girmekte olduğunu gördü. Elindeki kadeh, o durduramadan önce titredi. Derin bir nefes aldı, sonra bir defa daha. Onun sorunu neydi? Çıplak bir adamın karşısında onu bu kadar tedirgin edecek bir şey olma-

malıydı. Diğer kadınlar bu manzaranın karşısında aptalca donup kalmadan idare edebiliyorlardı.

Ah, fakat çıplakken fevkaladeydi ve tüm aziz heykellerinden daha kusursuz bir biçime, o heykellerin ahşap oymaları kadar sert bir bedene sahipti. Bununla birlikte o azizler gibi acılarla damgalanmıştı. Kolunun üzerindeki yana yatık beyaz çizgi, eski bir kılıç yarasına benziyordu ve bacaklarında birçok yara vardı. Sırtı, kalkan büyüklüğünde çirkin bir çürükle lekelenmişti, onun altındaysa, ancak kırbaça yapılmış olabilecek çokça beyaz çapraz çizik uzanıyordu.

Bu geçmiş savaşlar, acılar ve zorluklar karşısında Isabel, içinde garip bir biçimde değişen bir duygu hissetti. Yakından tanıdığı kadını çevresinden, kız kardeşlerinden ve ona Latinceyi, toplamayı, yazı yazmayı, nakış örmeyi ve gıdaları muhafaza etme sanatını öğreten rahibelerden o kadar farklıydı ki. Daha büyük ve ağırdı, diğer yaraları yüzünden kırılmamış olduğuna göre çelikten yapılmış olması gereken uzun kemikleri vardı. Kendisi yuvarlak ve yumuşakken o köşeli ve sertti. Gerektiğinde yoğun bir şekilde dikkatini toplayabilir, vahşi bir istekle dövüşme gücünü ve kuvvetinin her bir zerresini kullanabilirdi. İnsani zayıflıklara pek az fırsat tanıyan katı bir nizamla göre yaşıyordu.

Sözünü verdiği için Westminster Sarayı denen hapishaneye adım atmıştı ve eğer ondan istenirse kendini kralının iradesine ve cellâdın zalim ellerine teslim ederdi. Bir şövalye olarak onurunu adanmış olduğu için itiraz etmeden öldürdü.

Sarayın karanlık bahçelerinden birine sürüklenip atıldığı düşünmek dehşet uyandırıcıydı. Beraber sürgünü

paylaştıkları adam için krallığı kurtarmak haricinde başka bir nedenden dolayı ölmesini düşünmeye katlanamıyordu. Isabel, Londra'daki amacının bu olduğundan neredeyse emindi. Fransız kadın ve oğlunun cinayete kurban gittikleri bulunursa günah keçisi olacaktı. Rand bu suç yüzünden mahkûm edilecek ve VII. Henry suçlanmayacaktı.

Durumun adaletsizliği hiçbir adamdan üzerine almasının istenemeyeceği kadar fazlaydı. O anda ona öyle geliyordu ki onun da kaldırabileceğinden fazlaydı.

Rand küvete daldı fakat bacakları o kadar uzundu ki dizleri suyun üzerine çıkıyordu. Sağını köpürtüp bolca su sıçratarak yıkadı ve uzun tellerini parmaklarıyla düzeltip parıldaayan siyah tutamlar haline getirerek taradı. Gözlerini, içine kaçabilecek olan su yüzünden biraz kısarak Isabel'in tuttuğu şaraba uzandı.

Isabel kadehi onun eline verirken, "Dikişlerine su değdirmemelisin," dedi. O şarabı içerken Isabel havluyu alıp yarayı ve etrafındaki saçları kuruladı.

"Fark edeceğimi sanmam."

"Çünkü..." Sözlerini bitiremedi Isabel.

"Çünkü hafif bir yara ve ben çabuk iyileşirim. Başka bir şey demek istediğimi mi sandın?"

Eğer yaşamı ipin ucundaysa bir kesiğin fark yaratmayacağına demek istediğini düşünmüştü Isabel.

Küvetin kenarına sırtını dayamadan önce şarabın son damlasını da yudumlayıp kadehi ona verdi. Kollarını küvetin kumaş astarlı kenarlarına dayayıp gözlerini kapadı. "Matmazel Juliette"nin bulunacağına dair inancımı kaybetmedim. Aramaya katılmama izin verilseydi daha fazla şansım olurdu."

Bunun bir çılgınlık olduğuna şüphe yoktu fakat Isabel

büyük bir istekle lanet kadının ortaya çıkmasını istiyordu. “Nereye bakılması gerektiği hakkında fikrin var mı?”

“Taşraya. Şehirde varlığı kolayca fark edilebilir sanırım. Hizmetkârın, malikâne muhafızının ya da tüccarın birinin merakı uyanacak ve haberi saraya ulaşacaktır.” Konuşmasına ara verip Isabel’in tutmakta olduğu beze baktı. “O elinde olduğu ve hürmetkâr olduğun sürece onu kullanabilirsin.”

Bu onu yıkayabileceğine dair bir izin veya büyük olasılıkla bir ricaydı. Bu iş ondan beklendiği için itiraz etmesi zordu. Ne var ki sesindeki bir şey, beklenti dolu zayıf bir haykırış onu cinsel yakınlaşma hakkında çılgınca uyardı. Bu hissi elinden geldiğince görmezden gelip küvetin yanında bir dizinin üzerine çöktü ve bezi ılık suya batırdı. Nereden başlayacağını düşünürken bezi iyice sabunladı.

“Kırık tahtanı ıslatma,” diye usulca uyardı.

Gözkapaklarının arasındaki dar yarıklardan onu seyrederken dudağının bir köşesi fazlasıyla sırtıtmaya benzer bir şekilde yukarı kalktı. Isabel, ne hissettiğini bildiğinden emindi. Metanetle nefes alıp bezi göğsünün ortasına yapıştırdı ve küçük daireler halinde ovalamaya başladı.

Rand homurdandı ve omuzlarından başlayıp kollarına kadar tüyleri diken diken oldu. Yine de hiçbir itirazda bulunmadı. Kirpiklerini kırıştırıp gözlerini tamamıyla kapadı. Derin derin nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. Bir süre sonra tüyleri yatıştı. Kaslarındaki katılık kaybolmaya başladı.

İlgisinden keyif alıyor ya da öyle görünüyordu. Bu onu saçma bir biçimde memnun etti. Hareketleri yavaşladı. Bezi bastırışı nazik bir sürtünmeye dönüştü. Bir süre sonra elini bezin içine koyup göğsünün sıkı kasları üzerinde

kaydırarak sabunun göğsünü örten kolların arasına nüfuz etmesini sağladı. Göğüs uçlarının, aynı kendininkiler gibi, dokunduğu anda sertleştiğini fark etti ancak renkleri tabaklanmış deri gibiydi.

Rand uyuklarken ve farkında değilken çehresini önce olduğundan daha fazla inceleme fırsatı buldu. Kirpikleri ne kadar uzun, çenesinin kıvrımları ne kadar da sıkıydı. Tüm kudretine rağmen vahşi bir surat değildi ama hassasiyet ve keskin bir zekâyla bezenmişti. Küçük bir çizik bir kaşını ikiye bölüp elmacık kemiğine iniyordu ancak daha yeni yaralara da sahipti. Başının sağ tarafındaki saçlar yanmıştı ve kırmızı kabarık yanıklar çenesinden boynuna ve köprücük kemiğine iniyordu. Sırtındaki çürük omzundan yayılıp üst sırtının büyük kısmına doğru genişliyordu.

Yaralı elinin ufak bir baskısıyla onu öne doğru oynatıp kürek kemiklerinin arasındaki bölgeyi yıkamaya başladı fakat bu kısımda daha fazla özenli davranıyordu. “Şu çürükler, tam buradakiler Graydon’ın saldırısından oldu, değil mi?”

“Herhalde.” Kelime ağzından alçak bir homurtu halinde çıktı.

“Üzgünüm.”

“O da öyle, eminim onun da bir sürü çürüğü vardır. Bacağı kırılmışsa hiç şaşmam.”

“David’in dediğine göre ciddi şekilde burkulmuş sadece, bir de dizi zedelenmiş,” diye cevap verdi Isabel. “Daha fazlasını hak etmedi diye demiyorum.” Rand cevap vermeyip yarı uyuklar gibi görününce konuşmaya devam etti. “Ya yara izleri, onlar ne?”

“Yara izleri mi?” Gözünü açmasa da bir kaşını havaya kaldırdı.

Bezi ince beyaz çizgilerden oluşan ağın üzerinde gezdirerek, "Tam şurada," dedi.

Rand omuz silkti. "Hiç."

"Bana öyle gibi gelmedi." Etraflarını özenle ovarken izlere göz gezdirdi. "Uzun zaman önce olmuş olmamalılar. Üstlerinde neredeyse hiç kabartı yok."

"On yaşından beri varlar."

"On mu! Kim bir çocuğa böyle bir şey yapabilir?" Sesindeki kızgınlığı bastıramıyordu.

Rand sonunda ona omzunun üzerinden kısa bir bakış attığında kahkahası neşeden yoksundu. "Görünüşe bakılırsa benden çok da büyük olmayan bir üvey kardeş. William on üç yaşındaydı ve babamızın beni Braesford'a, konağın gelecekteki uşağı olmak üzere eğitmek için getirmesinden pek memnun değildi. O güne dek çiftlik kulübelerinde yaşayan babaannem ve amcamla yaşıyordum fakat ateşli hummadan ölmüşlerdi. McConnell'a, yani William'a bana kalacağım yeri göstermesi söylenmişti, böylece iki kişi beni tutarken o da binicilik kırbacını üzerimde kullandı."

"Seni kıskanmış."

"Belki fakat kıskanmaya ihtiyacı yoktu. Sonuçta meşru evlat oydu. Her neyse, bunun bir hata olduğu ortaya çıktı. Babamız onun bu hareketini yakaladı. Yaptıklarının yanlışlığını göstermek için beni, William'ın ayrıcalıklarını paylaşmak ve eğitmeninden yararlanmak üzere eve getirdi. Tabii, elbette ki McConnell ismini paylaşmak için değil."

Isabel anlamaya başlarken, "Ama o ismi yine de aldın," dedi. "Veya en azından babanın mülkünün adını aldın."

"Bana uygun görünmüştü."

Henry'nin ödülü olan babasının topraklarını ve onlarla birlikte gelen Braesford ismini almıştı. Yine de bugün ga-

yet iyi kanıtladığı gibi ilk adıyla anılmayı tercih ediyordu. Kendini hâlâ nasıl biri olarak gördüğüyle mi ilgiliydi bu?

Kararsız bir sesle Isabel, "Artık McConnell'la iyi başa çıkıyor gibi gözüküyorsun," dedi.

"Babamızın ona gösterdiği saygı buna bağlı olduğu için bana tahammül etmeyi öğrendi. Hatta Pembroke'a evlatlık verildiğimizde bir nevi yoldaş olduk."

"Malikâne, amcasının elinden alındıktan sonra Henry'nin tutuklu bulunduğu yerd sanırım. Onunla orada mı tanıştın?"

"Aynen öyle. Henry ve ben arkadaşlık kurduk. Sürgüne gittiğinde bana yaveri olarak onunla gitmeyi teklif etti."

"Fakat kardeşine değil."

"William annesinin halkıyla beraber geride kaldı. Bir süre sonra Edward'la barış kurdu."

"IV. Edward'ın babanı idam ettirmiş olmasına rağmen mi?"

Rand başını sallayarak, "Onun da babasını," diye onayladı, "bu demek değil ki McConnell onu bağışladı. Ama şu geçen yıllarda bir sürü asilzadenin oğlunun yaptığı gibi, zaman içinde bilinçli olarak bir karara vardı. Dünyada yolunu çizebilmek ve lütuf kazanmak umuduyla Edward'ın ordusuna katıldı."

"Braesford'u geri almak, mesela."

"Tam olarak öyle. Edward'ın küçük kardeşi Richard'a bir komutan olarak saygı duyuyordu ve ona büyük hevesle hizmet etti. Edward öldükten sonra Richard'ın taht sevdasını midesi kaldırmadı. Fırsatını bulunca tekrar York'un beyaz gülünden Lancaster'ın kırmızısına geçti. Henry'nin Braesford'u ona geri verecek kadar müteşekkik olacağını düşündü. Hesaba katmadığı şeyse benim Henry'yle beraber dönüşüm oldu."

“Fakat bir yaver olarak değil.”

Rand kafasını hafifçe salladı. “Britanya’da on yılı aşkın bir süre dışlanmış bir halde beraber olmak bana onun dostluğunu kazandırdığı kadar, hizmeti altında daha yüksek bir merteye de kazandırdı. Hudutlarda ve yabancı saraylarda kılıç ve mızrakla dövüşmek, turnuvalarda mücadele etmekten başka yapacak pek az şeyle geçen yıllar, bir yaveri savaşçıya çevirmeye yetecek bir süredir.”

Isabel açık bir kuşkuyla durdu. “Buna zamanınız olduğuna gerçekten emin misin?”

“Bilmen gerekiyorsa, neredeyse tamamen.” İmalı imalı güldü. “Bizi ağırlayanlar, ikisi de saraylarının şatafatıyla tanınan bir Brüton soylusu ve ardından da bir Fransız kralı olunca keşiflerinkine benzer bir yaşam sürmedik. Şarap ve dans, Fransızca, İtalyanca, lavta ve arp dersleriyle hem güzel hem de güzel olmayan hanımların eşliğinde kırsal seyahatler vardı. Ne var ki Henry o zamanlar ki halen de öyledir, aklında ciddi konular olan dindar bir adamdı. Se-fahatten çok dualara ve siyasi hamlelere zaman ayırdık.”

Oldukça tuhaftır ki Isabel ona inanıyordu. Daha merak uyandırıcı olanı ise Henry’yle birlikteki sürgün hayatına dair çizdiği resmin hoşuna gitmiş olmasıydı. “Yani Bosworth Ovası’nda şövalye ilan edilip Braesford Malikânesi’ni aldın. Üvey kardeşin buna içerlemiş olmalı.”

“Braesford’u bana verdiği için Henry’ye de içerledi. Şimdi aldığım eşime de içerlemiş olmalı.”

Isabel, omuzlarının üzerine sıkıdığı suyun omurgasının bulunduğu yerdeki uzun ince yoldan aşağı akmasını izleme işini yarıda kesti. “Ne?”

“Geçen sene saraya ilk gelişinde William sana karşı ilgi duymuştu, hâlâ da duyuyor. Fark etmemiş miydin?”

Rand'ın yüzünü görebiliyor olmayı diledi ancak tek görebildiği güçlü ensesindeki sert şeritlerdi. "Hayır."

"Çok belli. Hem Braesford'da hem de bu sabah sana nasıl baktığını gördüm. Daha iyi bir koca olacağına sonuna kadar inanmasıyla birlikte de kıskançlıktan içi içini yiyor."

"Bunun hakkında hiçbir şey söylemedi," diye üsteledi Isabel.

Rand sessizce gülüp ardından iç çekti. "Belki de yanlış yorumdur. Belki meşru doğduğu ve babamız onu daha çok sevdiği için ona kızıyorumdur. Belki bugün sahada Graydon'ın saldırısına katılmak yerine benim yardımına geliyordu."

"Başka türlüünü nasıl düşünürsün?"

Isabel bezini mor ve mavi renklerle lekelenmiş ve ortasında uzun, kırmızı bir şerit bulunan büyük çürük üzerinde gezdirdi. Henley'nin ona arkadan vurduğu darbenin daha kalıcı bir yaralanmaya neden olmasından onu koruyan tek şey zırhı olmalıydı. Dalgın bir sesle, "Graydon'ı alt ettin, peşine düşüp fidye isteyebilirdin," dedi. "Evet, sanırım Henley'den de öyle. Neden yapmadın?"

Rand omuz silkti. "Esir alayım derken öldürmekten korktum. Vicdanıma yük olan savaş meydanı günahlarıma bir yenisini daha eklemek istemedim."

"Savaş meydanı günahları mı?"

Hırıltılı bir sesle, "Bosworth'ta ölenler," dedi. "Savaşın ortasında insanlar hayvana, o anın ötesini düşünemeyen bir canavara dönüşürler; ben dönüşüyorum. Tek amacı kralın emirlerini yerine getirmek ve diğer adamlara getirisi ne olursa olsun hayatta kalmak zorunda olan bir şövalye."

Isabel, sesinde duyduğu kendinden nefret etme hissin-

den derinden üzülerək tekrar çürüğün üzerini sildi. “Yine de Graydon’ı öldürmemə soğukkanlılığına sahiptin.”

“Bu farklıydı.”

Sesindeki kararlılığı sezmesine rağmen, “Nasıl?” diye sordu Isabel.

“Dövüş nispeten kansızdı, şeyle karşılaştırılacak olursa...” Bir an durup sonra devam etti. “Farklıydı.”

“Ya da zannettiğinden daha az hayvansın.”

“Büyük ihtimalle daha iyi düşünen bir hayvan. Neyse boş ver. Bana düğün gecemizde ne kadar hürmetkâr bir eş olmak istediğinden bahset.”

Tek istediği sesinde duyduğu gereksiz kendini suçlamayı ortadan kaldırmakken kasıtlı olarak konuyu değiştirmesine aldırış etmedi. Bir yandan alaylı ses tonu ve omzunun üzerinden baktığında gözlerinde beliren kararlı ışık da tatsızdı. Elindeki bezi kucağını kaplayan köpüklü suya atıp sağlam elini küvetin kenarına koydu ve doğrulmaya başladı.

Rand elini bileğine atıp diğer elini uzattı ve belini tuttu. Isabel dengesini kaybedince boğazına bir öfke çılgılığı takıldı. Bacakları kenara asılı ve arkası onun bacaklarının arasına sertçe bastırır bir halde küvete düşerken etrafa parıltılı damlalar halinde sular sıçradı.

“Ne yapıyorsun? Çamaşırlarım ıslanacak. Yarın giyecek hiçbir şeyim yok.”

Doğrulmaya çabalarırken onu tutmak için elini karnına koyup, “Bir şeye ihtiyacın olmayabilir,” dedi Rand. Diğer kolunu etrafından dolaştırıp dolgun göğsünü avuçlayarak avantaj kazandı.

Isabel üstünlük sağlamak için dönerek ve tekmele-

rek çabalarını iki katına çıkardı. “Saçım da ıslanacak. Bırak kalkayım.”

Konuşmasına karışan bir kahkahayla, alnına doğru, “Ben kuru tutmaya çalışıyorum ama sen işi zorlaştırıyorsun, tıpkı başka şeyleri de sertleştirdiğin gibi,” dedi. “Durmazsan küvette yapmak zorunda kalabiliriz.”

Poposunun kıvrımları altında uzanan sert erkekliğini hissettiğinde Isabel’in bütün kasları kaskatı kesildi. Kalbi güm güm atmaya başladı. Göğsü, nefes alıp verişinin hızlı temposuyla inip kalkıyordu. Boğazı tıkanmadan önce, “Ne?” diyebilirdi. Zar zor yutkunup tekrar denedi. “Ne istiyorsun?”

“Ah, Isabel, nasıl sorarsın bunu?” Başını salladı; dirseğiyle onu tutarken bile suyun altında aranıyor, uzun parmaklarını hatları üzerinde gezdiriyor, onu kavrayıp sıkıyordu. “Ancak şu anda tek bulmak istediğim bana fırlattığın bez...”

“Fırlatmadım!” diye itiraz etti.

Acımasızca, “Bana attığın bez,” diye devam etti, “böylece senin bana hizmet ettiğin gibi ben de sana hizmet edebileyim.”

“Ben banyo yaptım, teşekkür ederim.” Kaçmak için küçük bir hamlede bulundu ancak ona yukarı doğru baskı uygulayıp bacaklarının bir araya geldiği boşluğa bir şekilde daha sağlam yerleşince hemen vazgeçti.

“Ne yazık.”

“Beni yıkaman gerekmiyor. Bu yakışık almaz.”

“Ben senin kocam ve sen de benim karımsın. Birbirimizden mutlu mutlu zevk almadan önce birbirimize türlü türlü hizmetlerde bulunmamız tam da olması gerektiği gibi.”

Sesi çatlayarak, “Mutlu mutlu,” dedi Isabel.

“Aynen öyle.” Bezi buldu ve yumruğunda sıkınca su, göğüslerinin üzerindeki kumaşı ıslatarak aşağı aktı. Göğsünün gül pembe halesi ıslak ketenin altında ışıldarken, göğüs uçları dolgun ve olgun böğürtlenler gibi boncuk boncuk oldu. Kafasını eğip göğüslerinden birinin üzerindeki ıslak kumaşı ve altındaki eti ağzına alıp emdi.

Isabel’in nefes alışşı şaşkın bir haz iniltisine dönüştü. Tamamen istemsiz olarak elini Rand’ın ıslak saçına götürdü. Onu yalayıp emerken, sıcak nefesini üfleyip sert göğüs ucunda diliyle daireler çizerken ve tekrar ağzına alırken kafasını orada tutmak için parmaklarını saçlarına geçirdi Isabel. Küvetten çıkmak istediğini, niyetlendiği şeye dair korkusunu unuttu. Tek bildiği yaslandığı kolunun gücü, omzunun dayandığı göğsünün sertliği, bedeninin alt kısmını çevreleyen ılık su ve damarlarına üşüşen sarhoşluktu.

Rand başını kaldırıp göğsüne sahip oluşundaki aynı kendinden emin hâkimiyetle dudaklarına da sahip oldu. Isabel dilinin içeri kayışını, saldırgan ararışını ve kendi diliyle olan sürtüşmesini kabul edip onunla birleşti. Tadı onu da cüretkârlığa itti. Onu hoş karşılayan nazik emişini hissederken dudaklarının kıvrımlarını, nabzının attığı pürüzsüz yüzeyleri okşayarak, baştan çıkarışını kabul etti.

Rand, o farkına bile varamadan elini giysisinin içine kaydırıp, avuçlayıp kavrayarak bacaklarının arasına kayd. Bu mahrem hücumu karşısında Isabel’i bir ürperti kapladı ve nefesini bir an tutup alçak ve istemsiz bir keyif sesi çıkarak ağzının içine bıraktı. Bedeninden, etraflarında sakinleşen sudan daha ılık, sıvı halinde bir sıcaklık aktı.

Rand homurdanıp dudaklarını bıraktı ve Isabel dik

oturana kadar onu küvetin kenarına dengeli bir şekilde kaldırdı. Aniden ayağa kalkıp onu kendine çekerken ıslak giysisini soydu ve yere bıraktı. Sonra onu kollarına alıp küvetten çıktı. Yere damlayan su, hasırların üzerinde ıslak izler bırakırken onu yatağa taşıyıp kendini onunla birlikte döşegün üzerine bıraktı.

Yanında gerinirken üzerine doğru dönüp onu yumuşak yatağın içine yarı yarıya gömdü. Isabel onu teninde hissetme arzusuyla titreyip sızlayarak ona sarıldı ve o geri çekilirken neredeyse bağırıyordu. Oysa sadece onu tekrar sırt üstü çevirip yüzünü göğüslerinin arasına gömdü, kendi ödülü olan altın kolyeyi kenara itip öpücüklerini nemli buklelerinden aşağı doğru gezdirdi. Dilini buklelerinin arasına geçirip orada saklı olan en hassas, küçük tomurcuğu buldu. Isabel çarşafın üzerinde başını bir aşağı bir yukarı çevirip mest olurken Rand sulu bir Ağustos seftalisi gibi onun tadına bakıp tatlı suyunu içti. Ve Isabel kendini kaybedip derin derin nefes alırken, neredeyse arzudan çaresiz kalmışken Rand yukarı kayıp sert kalçalarını yerleştirmek için bacaklarını genişçe açarak tek bir kaygan süzülüşle onu doldurdu. İçerideki engele öyle hızlı ulaşıp yırttı ki Isabel'in karşı koyacak zamanı olmadı. İğne gibi batan bir acıyla yansa da acı, sanki başladığı gibi yok oldu.

Rand, her bir kası gerilmiş bir halde durdu. Isabel'e, saçlarına doğru fısıldamak için açtığı çenesi bir nebze çıttırdadı gibi geldi. "Her şey yolunda mı?"

Isabel hafifçe başını salladı. Onu neredeyse dayanabileceğinden daha fazla, böylesi bir dolgunlukla kaplarken tek yapabildiği buydu. Rand biraz geri çekildi ve Isabel, sanki o nefes alması için ona yer bırakmış gibi soluk aldı. Yine de onu geri istiyordu, parmaklarını açıp sırtından aşağı doğru

inen sert çizgi üzerinde gezdirdi. Sıkı kıvrımlarını kavrayıp onu bir kez daha kendine çekerken sıcaklığından ve yavaş sürtünüşünden keyif aldı.

Sıcak ve güçlü kaslarının akıcı bir hareketiyle öne doğru bastırıp boğulacak kadar derin, kesik iniltiler çıkarmasına neden olan bir ritim tutturdu. Isabel onunla birleşip ona uyum sağladı, devam etmesi için bacaklarını bacaklarına doladı ve daha, daha fazlasını almak için dizlerini yukarı çekti. Tüm varlığı ona açılıp derin içsel kasılmalarla ona sarıldı. Kim ve ne olduğu hakkındaki tüm bilinci uçup gitti.

Boşalma, derinlerden bir yerden onu tutan adam dışında hiçbir şey kalmayana dek filizlenerek, çoğalarak ve yayılarak, azar azar geldi. Boğazı, gözlerinden dökülüp saçlarına süzülen gözyaşlarıyla ıslandı.

Matemle karışık alçak sesli bir şaşkınlıkla, "Rand," dedi.

Rand gözlerini açtı ve suratı can çekişir gibi bir ifadeyle buruşurken gözlerinin içine baktı. Kalbinin atışını derinlerinde hissedebiliyordu, nihayete erişimin patlamaya hazır, yükselen ilk kuvvetini hissetti. Sonra, başlarına gelebilecekleri düşünmeden gözlerini kapayıp yüzünü omzuna gömdü.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

9. Bölüm

Rand, tüm duyuları ani ve keskin bir biçimde canlanarak uyandı. Kıpırdamayıp, yatak çarşaflarının içindeki erken sabahın loşluğuna bakarak yattı. Bir süre sonra rahatlayıp, ona dayanan biçimli kolları ve sıcak, kadınsı kıvrımların yarattığı hissi özümseyince rahatlayarak kendi kendine gülümsedi. Doyuma ulaşmıştı, hem nasıl ulaşmıştı ki? Eşine bir ya da iki kere değil, hava karardıktan şafak doğana kadar, son olarak da horozlar öttüğünde, defalarca sahip olmuştu.

Sadece bunu düşünmekle bile vücudu hazır olmanın eşiğine geldi. Görünüşe göre kadına olan açlığı zor yatıştırılacak gibiydi. Hanımefendi tavırlarıyla o kadar duyarlı davranmıştı ki açlığını hayal edebileceğinin ötesinde körüklemişti. Soğuk ve mesafeli halinin altında böyle tutku-lu olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?

Tabii ona tekrar sahip olabilmek için hayatta kalabilirse. Onu böyle hunharca kullanmaya iten şey, bir daha ona sahip olamama korkusuydu. Yatak oyunlarına yabancı bir bakireydi o ve onun sert yanlarına aşına değildi. Daha fazla

ilgi ve özen göstermeli, alışması için ona zaman tanımalıydı. Şeytanlıksa, zamanın, onun sahip olmadığı bir öge olmasında yatıyordu.

Bedeni azgın bir adam gibi söz dinlemezdi. Isabel'in ıslak ve sıcak yumuşaklığı bir kez aklına geldi mi hemen peyda olup sallana sallana onu arıyordu. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce yataktan çıksa iyi ederdi. En azından tekrar gece olana kadar dinlenmesine izin vermeliydi.

Yavaşça onları örten çarşafın altından kaydı. Şiltenin yarısına geldiğinde durdu. Isabel, sabah soğuğuna karşı onun sıcaklığını ararmışçasına elini uzatıp, bir keyif yorgunluğuyla gerinerek dönüyordu. Tanrı aşkına, yastığa yayılmış saçları, gözlerinin altındaki silik gölgenin üstünde ipek tüyler gibi uzanan kirpikleri ve tepesinde, güneşte kızarmış şeftali renginde taçlanmış, çarşafın üzerine çıkmış göğsünün süt beyazı yuvarlağıyla çok güzel, cennetten çıkmış gibiydi.

Rand'in ağzı sulandı ve ona hücum eden ateşli arzudan gözleri yandı. Sessiz bir küfür savurup ayağa kalkıverdi ve arkasından yatak perdesini çekip örttü. Çıplak olsa da odanın taş duvarına yerleştirilmiş küçük pencerenin yanına gitti. Pencerenin girintisine monte edilmiş sekinin üstüne diz çöküp ağır ahşap panjurları açtı ve dışarı eğilip derin derin nefes aldı.

Efsunlanmıştı; lanetli Graydonlu Üç Güzeller'den birine esir olmuştu. Yine de istediği son şey bunun bitmesiydi. En son şey.

Isabel, üvey kardeşini yaralaması günahını bağışlamıştı. Bu, onu Leon'un şeytani makinelerinden biri gibi duygusuz bir yok edici değil, gerçekten bir insan olarak gördüğü mü yoksa Graydon'dan, ondan daha çok nefret ettiği

anlamına mı geliyordu. Yine de gönlünün rahat olması-
nın yanında ne düşündüğünü bilmenin pek önemi yoktu.
İçindeki dürtülere, ona karısı olarak verdiği değer kadar
fazla değer veriyordu.

Onun karısı. Nihayet. Bu mucize son bulmasın diye
kısa bir dua okurken gözlerini kapadı. En azından henüz
son bulmasın diye.

Başboş bir esintiyle burnuna sabah kokuları geldi, at ve
saman, pişmiş ekmek, fırınlanan et, mayalanan şerbetçiotu
ve tezek kokularıyla insan kokusu. Dünyaya geri dönüp,
pencerenin ahırlara ve daha ileride kralın av atmacalarının
kafeslerine baktığını gördü. Serçeler cıvıdayıp ötüyor, ön
bahçenin çakıl taşlarının arasındaki boşlukları dolduran
gevşek otları eşiyorlardı. Bir kedi ahır kapısından sinsice
yaklaştı ve kuşlar, fırtınadan önce sallanan yapraklar gibi
uçup gittiler. Bir tanesi diğerlerinden daha çok yükselip
Rand'in yüzüne ramak kala kanatlarını çırparak önündeki
pencere pervazına kondu.

Rand pes bir homurtuyla, "Sana da günaydın," dedi.
"Birileri seni ekmek kırıntılarıyla beslemiş olmalı."

Serçe başını yana eğip hayali bir kırıntıyı gagaladı. Rand,
hayvanın uçup gideceğini sanarak elini uzattı. Aksine, ser-
çe başparmağına sızdı ve oraya tüneyip bekledi.

Rand, kendi iradesinden etkilenerек sessizce kıkırdadı.
Tam o anda manastırın çanları çalmaya başladı. Küçük kuş
hiç orali olmadı. Tüylü dostu ya şafağı çoktan şükran dolu
bir yürekle karşılamış ya da hayatta daha talihsiz olanları
sabah duasına çağıran yaygaraya alışmıştı.

Odanın içinden bir fısıltı sesi geldi. Rand başını yatağa
doğru çevirdi. Isabel yatak perdelerini açmış, onu seyre-
derek yatıyordu. Dudaklarında, gözlerini yaz yaprakları

renginde ısıtan belli belirsiz bir gülümseme vardı. Rand'ın göğsünü garip bir his kapladı, bu his kalbini öyle sert bir kavrayışla sıkıyordu ki kalp atışı değişir oldu.

Tam konuşacakken kapıdan bir ses duyuldu. Rand kimin geldiğini tahmin edebiliyor olsa da yine de seslendi fakat gözlerini Isabel'in yüzünden hiç ayırmadı.

“Benim David, efendim. Kahvaltınız için ekmek ve şarap getirdim.”

Isabel, kendini bir anda kapatıverdiği yatak perdelerinin koruması ardına gizledi. Rand kapıya doğru gitmeden önce perdelerin arasında hiç boşluk kalmadığından emin oldu. Kapıyı açtığı anda David dolu bir tepsiyle içeri girdi. Yükünü masaya bırakırken mavi gözleriyle yatağa kısacık bir bakış attıktan sonra tüm dikkatini tepsideki ekmek sepeti, şarap testisi ve gümüş kadehi yerleştirmeye verdi. Ondan sonra yarısı dolu testiyle getirdiği kadehi ve önceki geceden kalan şarap lekeli kadehi doldurdu. Dokunulmamış peyniri, kuruyemişleri ve elmaları olduğu gibi bıraktı.

Rand, “Mükemmel,” dedi. “Bir saat içinde geri gel.”

David sarı kafasını öne eğdi. “Emredersiniz fakat neler olduğunu duymak isteyebilirsiniz.”

“Neler olmuş?”

“Kraliçe tan vaktinde kaleden ayrıldı. Annesi, kız kardeşleri, kralın annesi ve Richmond'la Derby Düşesi de bin askerin muhafızlığında onla birlikte gittiler. Resmi beyana göre kraliçenin doğumdan önce kırk gün inzivada kalacağı Winchester'a gittiler. Saray söylentilerine göre kral, onun ve henüz doğmamış varisinin güvenliği için neredeyse aklını kaybedecekmış. Geçen geceki *Danse Macabre*'ın bir suikast teşebbüsü olduğuna inanıyor.”

“Yani tekrar teşebbüs edebileceklerinden korkuyor.”

“Aynen öyle.”

Rand, düşünceler aklında cıva gibi dolaşırken çenesindeki sakalları ovaladı. “Peki ya Şenlikçibaşı?”

“Hâlâ her yerde onu arıyorlar. Hiçbir yerde bulunamıyor.”

Rand suratını asarak, “Çok kötü,” dedi. “Leon’un bize anlatabileceği çok şey olduğunu düşünüyorum.”

David’in gülümsemesi neşesizdi. “Kral da öyle düşünüyor. Eğer ortaya çıkarsa ona nazik davranmayacak.”

“Gözlerden uzak durmak için iyi bir neden.”

David duygusuz bir ifadeyle, “Suçlu olsa da olmasa da,” diye yanıtladı.

Perdenin arkasından bir hışırtı geldi. Rand, hem kendisinin hem de David’in bunu duyduğunu biliyordu ancak ikisi de duymamış gibi davrandılar. “Nereye gitmiş olabilir?” diye sordu. “Onu saklayacağını bildiği birinin yanına mı?”

David, “Kimbilir?” diye yanıtladı. “Herkesi tanıyor, hanımlar tarafından seviliyor, ne var ki artık çok az gerçek dosta sahip.”

“Kıyıya varıp anakaraya gitmek için hızlı bir gemi ayarlamamışsa ortadan kaybolmuş olamaz.”

“İmkânsız değil.” David, düşünmeden hareket edermiş gibi, içinde önceki geceden kalan soğuk ve köpüklü suyun durduğu küvetin yanına gitti. Eğilip Rand’in pantolonunu, yeleşini ve gömleğini alıp koluna astı.

Rand düşüncelere dalmış bir halde, “Hayır,” dedi, “fakat bu mümkün mü? Burada tanıdığı herkesi terk eder mi?” Ozanın tanıdığı insanlar üzerine kafa yoruyordu, özellikle de Isabel üzerine. Şenlikçibaşının yerinde olsa adını temize çıkarmak için bir girişimde bulunmadan Isabel’i terk etmezdi.

David başını eğip ona göz ucuyla bakarken, "Kralı öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Rand, "Bunu ancak Tanrı bilir," dedi. "Kurban, yüksek masadaki herhangi biri olabilir."

"Ya da hepiniz," dedi yaveri.

Rand buna cevap vermedi. Bir cevap gerektirmeyecek kadar doğrudu.

"Yani günü diğerleriyle beraber aramaya katılarak mı geçireceğiz?"

"Yapabilirsem öyle yapardım ancak kral buna izin vermez. Belki salondan bir tür arama ekibi gönderebilirim. Başka ne yapabilirim, bilmiyorum."

Yaveri Isabel'in çamaşırını yatağın ucunda durduğu yerden aldı. İç çamaşırını silkeleyip bir an için havada tuttu ve sonra koluna astı. Rand çamaşırını yıkatmak için Isabel'in hizmetçisine vermeyi amaçladığını düşündü fakat sormak istemedi.

Delikanlı, bakışları yapmakta olduğu işte, "Bunu yapabileceğinizden emin misiniz?" diye sordu.

Rand istemsiz olarak yatağa baktı. "Eminim."

"Dövüşte aldığınız darbe ve yanıklarınız yüzünden öyle söyledim."

Rand gidip kapıyı açık tutarken homurtuyla, "Elbette öyle," dedi. "Yani geri gelme, çok gecikmeden beni ahırda bekliyor ol. Karıma hizmetçisini yollayabilirsin ama şimdi değil. Bir saat sonra olur. Belki iki."

David, yüzü ifadesiz fakat gözlerinin mavi derinliklerinde gülünç bir afacanlık saklı bir halde, "Tabii," dedi.

Rand yaverinin arkasından kapıyı çarptı. Arkasını dönüp şarabı kadehe koydu, su ekledi, taze ekmek sepetini

aldı ve yatağa yaklaştı. Yatağın perdeleri açıldı ve Isabel şarabı alıp Rand'ın bileğini yakaladığı gibi onu içeriye çekti.

Mesaj Isabel'e ulaştığında öğle yemeğinin hemen önce-siydi ve Rand yanından ayrılalı saatler geçmişti. Isabel mesajı inanmakta zorlanarak okudu. Leon ondan manastırda buluşmalarını rica ediyordu. Gelişini bekleyecekti.

Niçin kiliseyi tercih ettiğini tahmin edebiliyordu. Son yıllarda, başta III. Richard'ın tahta geçişi sırasında IV. Edward'ın kraliçesi ve çocukları olmak üzere birçoklarının yaptığı gibi, sığınma talep edebilirdi. Isabel eski şenlikçi-başının, Bosworth Ovası'ndaki zaferden sonra Henry'nin adamlarının sığınma talebini ihlal etmiş olduklarını ve üstüne gidilirse tekrar yapabileceklerini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Gitmemeliydi. Kralın aradığı bir adamla bir arada bulunmak, büsbütün tehlikeli olmasa bile küçük düşürücü olabilirdi. Ayrıca artık evliydi ve başka bir adamla, özellikle de yakışıklı bir ozanla buluşmasına Rand'ın göz yumacağını sanmıyordu. Savaştaki öfkeli halini görmüştü ve öfkesinin hedefi olmaya niyeti yoktu.

Her şeye rağmen Leon onun dostuydu. Kırıkkan lakırdılarının arkasında iyi bir yürek yatıyordu. Ona ve kız kardeşlerine sarayda belli bir derece güvenlik sağlamış ve o Rand'le sözlenmeden önce açgözlü alçaklara karşı siper olmuştu. Onun birisine zarar vermeye yeltenmiş olacağına inanamıyordu, özellikle de ona ya da Elizabeth'e. Kadınları sever ve onlara çoğu erkekten daha çok değer verirdi. Onları korurdu da. Mesaj yollamış olması, çaresiz durumda

olduğu anlamına gelebilirdi bir tek. Hem tüm parmaklar onu gösteriyorken nasıl öyle olmasındı? En çok da şimdi dostlarına ihtiyacı vardı.

Buna ek olarak patlamayla ilgili söyleyebileceklerini duymak için can atıyordu. Ondan, buna sebep olan şeyi, mekanizmayı kimin neden patlattığını öğrenebilirse bu faydalı olmaz mıydı?

Rand patlamanın yüksek masada oturan herkesi hedef aldığını düşünüyor gibiydi. O buna katılmıyordu. Bu talihsiz bir kazaydı. Hepsi bu. Eğer fırsat tanınırsa Leon her şeyi açıklayabilir ve herkes rahat bir nefes alabilirdi.

Şenlikçibaşı onun için bir tehdit oluşturmuyordu. Onunla birlikte görülse bile bunu Rand'e muhakkak açıklayabilirdi. Yeni kocasının onun sadakatinden kuşku duyması için hiçbir nedeni yoktu. Tabii ki ona bedeninin güçlü cazibesinin ötesinde bir ilgi duyuyordu fakat kuşkusuz ki başka bir erkeğe verecek ilgisi de yoktu.

Onun ne hissettiğini ise tahmin etmeye teşebbüs edemiyordu. Rand onu arzuluyor, öpücükleri ve dokunuşundan mest oluyor gibi görünüyordu ancak erkekler bu konuda bir sır gibiydiler. İstediklerini alır ve bunun bir anlamı yokmuş gibi ilişkilerinin yönünü değiştirirlerdi. Belki de Rand için bir anlam ifade etmiyordu ve Leon'a refakat etmesini umursamazdı.

Hem, eğer kimse onları görmezse kimsenin de onunla konuşmuş olduğunu bilmesine gerek kalmazdı.

Herkes günün ana öğünü için hazırlanmakta olduğundan içeri girdiğinde manastır tenhaydı. Boyalı cam pencereler loşluğun içinde parıldıyordu. Titreşen mumlar, karanlığı ancak delebiliyordu ve çıkarttıkları duman döne döne yükselip muazzam tavanın hemen altında mavi-grı

bir sis oluşturuyordu. Isabel dua etmek için diz çöktükten sonra sıraya yerleşip tefekkür içinde oturdu.

Onu bekleyen kimse yoktu. Kimse onu aramaya gelmedi.

Aklı kralın mabedindeki düğün törenine giderken Bakire Meryem'in bir resmine gözlerini dikerek oturdu. Daha dn gerçekleşmiş olsa da ne kadar uzak gözüküyor, diye düşündü. Öyle çok şey olmuştu ki. Rand'le yatak perdeleri arkasında paylaştıkları birlikteliklerini hatırlayınca yanakları kızardı. Sonra, etrafını saran saflığa münasebet-sizlik ettiğini fark edince suçluluk duygusuyla kızarak bu düşünceyi kovdu. Kraliçenin, kralın emriyle çıkılan yolculuk için yeterince sağlıklı olup olmadığını merak etti. Yaklaşan doğumdan korkuyor muydu? Zamanı yaklaşırken Henry'den ayrıldığına üzülüyor muydu yoksa ciddi ve talepkar varlığından uzaklaşmak ona huzur mu veriyordu?

Elizabeth'in sancıları başladığında etrafındaki kadınlar onu kesinlikle ağıracaktı. ıkarları ve hkimiyetini sağlamlaştırma ihtiyaı yüzünden evlendiği kadının yanına koşup teselli verecek miydi? Yoksa uğruna yanıp tutuştuğu oğlanı doğurduğunu öğrenene kadar bekleyecek miydi?

Dünyaya gelecek olan ocuk Henry'nin fakat aynı zamanda annesi Yorklu Elizabeth'in de varisi olacaktı. Acaba Henry, tahtı, çocuğunu doğuracak olan kadından gasp etmiş olduğunu hiç fark etti mi diye düşündü Isabel.

Isabel sessiz manastırda ne kadar uzun zaman oturduğunu bilmiyordu ancak sert oturaktan yorgun düşecek kadar uzundu. Bir kere yanından bir rahip geçip yoluna devam ederken bir takdis hareketiyle ona gülümsedi. Yaşlı

bir kadın geldi ve dua edip gitti. İki rahibe ayin dualarını etmek için geldiler ve fısıldaşıp durdular.

Leon ortaya çıkmadı. Ya fikrini değiştirmiş ya da gelmesine engel olunmuştu.

Isabel gitmek için ayağa kalkıp büyük giriş kapısına doğru ilerledi. Kapıdan birkaç adım ötede, karanlık bir nişin önünden geçtiği sırada gölgelerden bir ses yükseldi.

“Sizi görmek ne hoş leydim. Olduğunuz yerde kalın ve dinleyin. Hayır! Buraya dönmeyin.”

Isabel bu sesin, şenlikçibaşının ahenkli bariton sesi olmadığına yemin edebilirdi. Sesi tanımak için kendini zorlasa da tınısı sert bir fısıltıdan ibaretti. Ona söylendiği gibi dümdüz karşısına bakarak, “Kimsiniz?” diye sordu. “Ne istiyorsunuz?”

“Bir mesaj getirdim. Eğer kendinizi evliliğinizden kurtarmak istiyorsanız harekete geçmelisiniz. Birisi size ne yapılması gerektiğini söyleyecek. İhtiyatlı olun. Gelmelerini bekleyin. Uzun sürmeyecektir.”

Konuşan kişi bir cevap almak için beklemedi. Hızla hareket eden ayak sesleri azaldı. Sesi takip etse de tek görebildiği karanlıkta oradan oraya hızla geçen bir gölgeydi. Kenardaki kapı gıcırdatarak açıldı ve ardından sert bir güm sesiyle kapandı. Manastır tekrar sessizdi.

Isabel kış soğuğu varmış gibi ürperdi. Bir adım attı, sonra bir adım daha. Aniden koşmaya başladı. Manastırın büyük kapılarından geçip sıcak ağustos güneşine çıkana kadar da yavaşlamadı.

“Aziz Catherine aşkına, Isabel! Nerelerdeydin? Hayalet görmüş gibisin!”

Seslenen, saray koridorundan ona doğru gelen Cate’ti. Peşi sıra takip eden Marguerite’le hızlıca gelip Isabel’in

atelsiz elini tuttu ve iki elinin arasına aldı. Marguerite onun yanına gelip elini beline koydu.

Küçük kardeşi, "Neredeydin?" diye sordu. "Akşam yemeğinde yoktun, Bracesford'da öyle. Seni zorla kapatıp kapatmadığından emin olamadık."

Söz konusu olmaktan çok uzak olan bu olasılık, Isabel'in küçük bir kahkaha atmasına sebep oldu. "Yok, yok, o kadar alçalmaz."

Birden, nasıl bu kadar emin olabildiğini merak etti. Bilmiyordu fakat gerçekten de emindi.

Marguerite sıkıntılı bir sesle, "Gördüğüm kadarıyla hiç mi hiç alçalmasına gerek yok" dedi. "Artık laneti bozdu, o yüzden korkacak hiçbir şeyi yok. Başka hiçbir erkeğin de öyle."

Isabel kolunu Marguerite'e dolayıp Cate'i de öteki yanına aldı ve tekrar yürümeye başladı. "Bir şeyler olmuş olmalı. Size şimdiden evlilik ayarlanmış olamaz herhalde."

Marguerite, "Hayır ama en az o kadar kötü," diye yakındı. "Kuşatma altındayız, yemin ederim. Masada beraber oturmak için altı davet aldım. Reddetmeye bahane olsun diye yardımına başvurduğum bir kardeşim olmasından hiç bu kadar memnun olmamıştım."

"Adıma iki sone bir şarkı yazıldı, sonra dört beyefendi de bana Graydon'la konuşmaya niyetli olduğunu söyledi."

Marguerite inleyerek ve Başını Isabel'in omzuna indirip gözlerini kapayarak, "Mahvolduk," dedi.

Isabel yanağını küçük kardeşinin başına değdirip bir anlığına örtüsünün altındaki küçük boncunun üzerinde dinlendirdi. "Yapabileceğim bir şey olsaydı keşke fakat..."

Cate iç çekerek, "Annemiz öldüğünden beri bizi bir koyunun kuzularını koruduğu gibi korumuş olsan da son-

suza dek koruyamazsın,” dedi. “Bu kadar uzun zamandır evlendirilmediğimiz için müteşekkir olmalıyız.”

Isabel ters ters, “Veya Graydon’ın açgözlülüğüne teşekkür edin,” dedi. “Hayır ama gerçekten, Rand’in etrafında dolaşan söylentiler, en gözü pek talibinizin bile iki kez düşünmesini sağlayacaktır.”

Marguerite, “Hâlâ sarayda olmanın özgürlüğüne sahip ki bu da hiç yıldırıcı değil,” diye söylendi. “Tabii yakında hapse atılacağını düşünmüyorsan.”

Isabel çabucak, “Hayır,” dedi ve bu düşüncenin ona ne kadar tatsız geldiğine şaşırdı. Kısa süre önce aynı şeyi kısmen de olsa dilemiyor muydu?

Cate, “Braesford’a ne oldu?” diye sordu. “Hastalandı mı acaba? Yaraları görüldüğünden daha ağırsa... Bu diğerlerini caydıracaktır, anlıyorsun ya.”

Isabel, “İyileşme konusunda büyük bir yeteneğe sahip,” diye yanıtlarken bu söylediğiyle ilgili elindeki kanıtı düşünerek kardeşlerinin gözlerine bakmaktan kaçındı.

“Ya da en azından lanet, bir Tobias Gecesi’yle sonlandı diyebilir miyiz?”

Isabel kafasını salladı.

“Yani, ah, Isabel!”

Hafifçe omuz silkerek, “Gerçek anlamda evlendik,” dedi.

Marguerite ümitsiz bir tatminle Cate’e dönüp, “Mahvolduk demiştim,” dedi.

“Tam olarak değil, henüz değil.” Isabel manastırda olanları anlatmaya başladı.

Cate kaşlarını çatarak, “Sanki bu adam, her kimse, Braesford’dan kurtulmak için bir şeyler yapmanı bekliyor,” dedi. “Ona bakma zahmetine girmiş mi? Öylesine

korkusuz bir şövalyeye zarar verebileceğini düşünüyor mu gerçekten?”

“Sanki mümkünmüş gibi!”

Cate, Isabel’in yüzünü süzmek için öne eğilerek, “Bu yapmayacağın anlamına mı geliyor,” diye sordu, “yoksa ondan koca olarak itirazın olmadığı anlamına mı?”

Isabel inatçı inatçı, “Öyle bir şey değil,” dedi. “Sadece daha kötü yazgılar da var.” Aklına, üzerinde duran Rand’in anısı geldi, omzunun heykelvari kusursuzluğu, gözlerinin değişmez siyahlığı ve onunla sevişirken gösterdiği ateşli ilgi. Bu yakınlığı veya sıcaklığının büyüyle içinde hissettiği gücü yok saymak kayıp olurdu. Bir anlamı olduğu için değil. Tabii ki yoktu.

Cate yüzünü buruştursa da bir cevap vermedi.

Marguerite, “Bu tuhaf mesajın Leon’la ne alakası var?” diye sordu. “Ya da bir ilgisi var mı?”

“Sanırım bu pek mümkün değil.”

“Bence de öyle, sonuçta Braesford’u ortadan kaldırmak şenlikbaşının ne işine yarar ki? Kral basit bir ozanla evlenmene asla izin vermez.”

“Leon da bunu kabul etmez ki bu da bana buluşma isteğinin başkası tarafından onun adına gönderildiğini düşündürüyor.”

Yürürlerken Isabel kardeşinin ince belini sıktı. En küçükleri olsa da genellikle insanlar ve onların neyi nasıl yaptıkları hakkında en açık görüşe sahip olan Marguerite olurdu. “Elbette onunla dostluğumuzu fark etmiş olan birisi.”

“Eğer Leon seni dul bırakma niyetiyle iyilik yaptığını düşünmüyorsa,” diye belirtti Cate.

Isabel suratını ekşiterek bu fikri geçiştirdi. “İkiniz de onu görmediniz, değil mi?”

Cate, "Gerçekten kayboldu," dedi. "Çok endişe verici."

Marguerite, "Bence hapsedildi," diye belirtti.

Cate sertçe karşı çıkarak, "Ah, yapma," dedi.

Isabel ona teskin edici bir bakış atıp küçük kardeşine döndü. "Henry tarafından mı diyorsun?"

"Ya da onun yetkisiyle hareket eden birisi. Mantıklı geliyor, değil mi? Leon'un, makinesine ne olduğunu ve kimin onu kurcalamış olabileceğini dile getirmesinin önüne geçilmiş olabilir. Henry'nin tahttan inmesini isteyen Yorkçuların hesabına çalışıyormuş görüntüsü çizilmek istenmiş olabilir. Hem böylece, zamanı geldiğinde feda edilebilsin diye el altında bulunacaktır."

Bir kurban, bir günah keçisi.

Isabel, Rand için düşündüğü şeyin de tam olarak bunun aynısı olduğunu hatırladı. Fakat, şayet rüzgâr bu yöne esiyorsa, ateşli patlama konusu ve Matmazel Juliette'in kaybolmasının bir şekilde ilintili olduğuna dalalet etmiyor muydu?

Ortada nasıl bir bağlantı olabilirdi? Peki, iki ayrı günah keçisinin maksadı ne olabilirdi?

O ve kardeşleri, saraylılara tahsis edilen, aralarında Isabel'in artık Rand'le paylaştığı odanın da bulunduğu bir grup küçük odaya açılan giriş salonuna geldiler. Odalarının bulunduğu tarafa baktı.

Kocası, sırtını kapı sövesine dayamış ve kollarını göğsünde birleştirmiş bir vaziyette, açık duran kapı ağzına yaslanmış bekliyordu. Gözleri onun üzerinde dolaşırken ifadesinde sert bir hava vardı.

Marguerite kısık sesle, "Hay aksi," dedi. "Hiç neşeli görünmüyor."

Cate bir kaşını havaya kaldırdı. “Bence aç görünüyor, sanki akşam yemeğini kaçırmış da kaybını senden ya öyle ya da böyle telafî etmek istiyormuş gibi.”

Isabel, “Cate!” diye karşı çıksa da onu inkâr etmedi. Üzerine bir kaygı titremesi geldi. Ya da bu bir önsezi olabilir miydi?

Cate, Rand’in olduğu tarafa doğru ufak bir reverans yaparken, “Amacı her ne olursa olsun sanırım biz araya gireceğiz,” dedi. “Marguerite ve ben seni burada bırakacağız, umarız akşam seni büyük salonda görebiliriz.”

“Tabii önce seni yemezse,” diye ekledi Marguerite.

Rand’in dudaklarının damarlarını sıcak kanla doldurmasını, göğüslerini korsesinin altında ellemesini hatırlayınca alçak, boğulur gibi bir ses çıkardı. Kardeşleri meraklı bakışlarını ona çevirseler de onları görmezden geldi. “Zamanı gelince orada olurum ama... bizi yalnız bırakmanıza gerek yok.”

Rand duruşunu değiştirip tüm varlığıyla dikleşirken Cate aceleyle, “Ah, sanırım gerek var,” dedi.

Marguerite, “Tanrı seni korusun,” diye fısıldadı.

İki kardeşi de ona çabucak sarılıp geldikleri yönde geri gittiler. Isabel tek başına ilerledi.

Rand o yaklaşırken, “Dua mı ediyordun?” diye sordu, sesi taşın taşa sürmesi gibiydi.

“Seni öyle düşündüren ne?” Rand ona yol verirken Isabel ihtiyatla odaya girdi.

Rand arkasından takip edip kapıyı kapadı. “Biri seni manastırda görmüş.”

Leon’la, ondan hoşlandığını düşündüğü bir adamla, yalnızca dostu olması ve onun için endişelenmesi nedeniyle buluşmaya gittiğine inanacağına nasıl güveneabilirdi?

Ah, hem kendisine özgürlük vaadi verildiğini, bunu elde etmek için ölmesi gerektiğini söylemeden nasıl anlatabilirdi bunu ona?

İkisini de yapamazdı. Erkeklerin öfkesinden her ne pahasına olursa olsun sakınılmalıydı. Bu dersi çok uzun zaman önce almıştı. Kepini ve örtüsünü çıkarıp ağırlığın kafa derisini ağrıttığı yeri ovuşturduktan sonra omzunun üzerinden konuşarak gerçekleri yarım yamalak anlattı. “Yatakta çok kaldığımdan ayini kaçırdım.”

“Kocanın ilgisinden mahrum kalmak için dua etmemiş olmanı umarım.”

Sesi sanki onu takip ediyormuş gibi yakınındaydı. Ellerini beline koyup onu kendine doğru çekerek ilerleyişi durdurdu. Isabel nefesi kesilerek konuşmaya başladı. “Hayır. Niye yapacağımı ki?”

Alçak sesli bir mırıltıyla, “Çünkü cevapsız kalması gerekir,” dedi, boynunun kenarındaki nefesi sıcaktı.

Vicdan azabı sandığı bir tepkiyle titreyerek onun kollarına doğru döndü ve ellerini göğsünün sert duvarına kaydırıp boynuna doladı. Rand onu yakınına çekip dudaklarını dudaklarına götürürken, bacaklarının arasındaki sıcak ve sert uzvunu ona yaslamak için elini kalçalarına koydu.

Takip eden akşamda ikisi de büyük salondaki akşam yemeğine katılmamış olsa da bu onları ziyafet çekmekten alıkoymadı.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

10. Bölüm

Rand, büyük salondaki bir sıranın üzerine bırakılmış bir lavtanın üzerine eğilmiş telleri sessizce tıngırdatırken, Yorklu Elizabeth'in yokluğunda saray aynı değil, diye düşündü. Hafif bir varlığı olsa da sarayın her köşesine lütufkâr bir etki yaymayı başarmıştı. Kral onun yokluğunda asık suratlı ve huysuzdu. Saraylılar, usuller ve yöntemler konusunda sert sözler sarf ediyorlardı. Hizmetkârlar işlerini gevşek yapıyor ve birbirlerine ukalalık ediyorlardı. Mutfak, ne yüksek ne de alçak masalara maharetlerini göstermiyordu ve büyük salonun sandıklarını süsleyen gümüş ve altın tabaklar parlaklığını kaybedip toz ve parmak izleriyle matlaşmıştı. Eğlence tertipleyecek bir şenlikçibaşı da olmayınca farklılık tamamlanıyordu.

Rand, kraliçesini gönderdiği için Henry'yi suçluyor değildi. Onu rahatsız etmek için birilerinin kulağına hangi hikâyeyi fısıldayacağını kim bilebilirdi? Kral ona kaybolan çocuk gizeminin daha basit bir halini anlatabilirdi, fakat şu an buna ihtiyacı yoktu. Kimileri böyle fena bir vakayı duy-

manın çocuğu ana rahminde işaretleyeceğini söylüyordu. Bu, oyun sırasındaki patlamanın yarattığı korkudan harıçtı.

Sarayın üzerinde gergin bir bekleyiş hissi vardı. Herkes Henry'nin varisini edineceği mi yoksa yeniden deneme külfetinin altına girmek zorunda kalacağını öğrenmek için Winchester'dan gelecek haberleri bekliyordu elbette. Yine de bundan fazlası vardı. Leon hâlâ bulunamamıştı. Cehennemvari makinesinin nasıl ve neden ateş ve duman püskürdüüğünü ya da kurbanın kim olduğunu kimse öğrenememişti. Kimse dostu ya da düşmanı suçlamak için öne atılmamıştı. Kralı devirme söylentileri her zaman etrafta dolanırdı fakat böylesi bir ittifaka dair ciddi bir kanıt bulunmamaktaydı.

Rand düşündükçe durumdan daha memnuniyetsiz oluyordu. Makine, kralı ortadan kaldırmakta beceriksiz ve belirsiz bir yöntem olarak kalmıştı. Fransız'ın, şayet niyeti buysa, elinde çok daha ölümcül suikast yöntemleri yatıyordu. Zehir bunlardan birisiydi ve Fransız sarayında gözde olan bir yöntemdi. İyi bilenmiş bir bıçak darbesiysse başka bir yöntemdi. Kulenin birinden gelebilecek bir atış, kral yatağındaki bir engerek veya av sırasında yaydan çıkabilecek serseri bir ok; eğer kişi, güvenliğine önem vermemiş olsaydı bunlardan herhangi biri işi halledebilirdi. Şenlikçibaşı tüm bunlarla suçlanmaktan kurtulmuş olsa da *La Danse Macabre* doğrudan onu işaret ediyordu.

Diğer yandan kraldan kurtulmak isteyen birisi imkânı görmüş ve buna göre harekete geçmiş olabilirdi. Parlak zekâlı bir adam olan Leon, kumpası henüz gerçekleşmekteyken sezmiş ve boynunu darağacından kurtarmak için kaçmış olabilirdi pekâlâ.

Rand'in görebildiği bir olasılık daha vardı. O çelik ve dişlilerden oluşan alazlı ağzın içindeki küçük ruhların ölüm dansı, üzerine yüklenen yeni doğanın yanarak ölmesi suçlamasıyla rahatsız edici bir benzerlik taşıyordu. Leon, dolayısıyla da kral, bu sözde kıymı anımsatarak onu eleştirmeyi mi düşünmüştü? Bir Fransız olan Leon, Matmazel Juliette d'Amboise'i, kaderini ve çocuğunu umursayacak kadar yakından tanıyor muydu?

Rand, çaldığı ezgideki karmaşık akor dizilerine suratını ekşiterek, bu soruların yanıtlarını en kolay nasıl bulabileceğini düşündü. Yanıtlar bulunmalıydı, aksi takdirde bu yaşamına mal olabilirdi. Henry, eski arkadaşlıklar ve minnettarlıklar nedeniyle şu son günlerde sessiz kalmış olsa da bu sonsuza dek böyle süremezdi. Matmazel Juliette ve çocuğu yakında ortaya çıkmazsa harekete geçmek zorunda kalırdı.

Karıncalandıran bir uyarılma hissi Rand'in ense tüylelerini diken diken etti. Başını kaldırdı ve bakışlarını, çoğu zaman olduğu gibi yine kız kardeşlerinin eşliğinde büyük salona giren Isabel'e dikti. Isabel odada onu gördüğünde başını kaldırdı ancak gülümsemedi. Nasıl hissettiriyor olursa olsun bu onu hafife aldığı değil, yalnızca bir leydinin, insanların içinde kocasına hoşgörü göstermemesi gerektiği saray adabına itibar ettiği anlamına geliyordu. Rand de gülümsemedi ancak onu tepeden tırnağa süzüp türlü türlü kıvrımlarında vakit geçirirken dudagının gizli bir hazla kıvrılmasını engellemek zordu.

Bu sabah Gwynne onu gün için dalgalı yakalı keten iç çamaşırı üzerine, deniz yeşili ipekle kuşatırken Rand yatağa uzanıp giyinmesini seyretmişti. Taktığı güz seması rengindeki yenlerle onları yerine tutan mavi ve yeşil dü-

ğümleleri seçen de oydu. Maviyi sadakat için seçmişti; özel bir kibir ve gizli bir haz.

Kusursuz ihtişamının altında ne giydiğini de tam olarak biliyordu; hiçbir şey. Biliyordu çünkü hizmetçisini yollayıp durumdan yararlanmış, güzel karısına basitçe eteklerini kaldırıp dizlerini omzuna alarak ve onu sırt üstü yatağa uzatarak sahip olmuştu. Yatak perdelerini kuvvetli bir rüzgâra kapılmış gibi sallandırmıştı ve belinde, onu ince bacaklarıyla kendine kenetlediği yerde kalan izi hâlâ hissediyordu.

Göründüğünden daha güçlüydü.

Tanı aşkına, ona ne zaman doycaktı?

Bunun yakında olacağını sanmıyordu. Tam şu anda, lavtay kenara fırlatmak ve onu odalarına götürmemek için tek yapabildiği buydu.

Onu büyülüyordu. Yürüyüşünü, tatlı yanağının kıvrımını ve kadehlerinden şarap yudumlarırken veya başörtüsünü yüzünden geriye atarken gösterdiği zarafeti özümseyerek onu saatlerce seyredebilirdi. Teninin tıpkı bir incinin göz alıcılığı gibi görünen parıltısı onun için hayranlık uyandırıcıydı. Yumuşak fakat sıkı hatları, sıcak ve nemli boşlukları onu görünmeyen bağlarla çekiyordu. Akli, çözmek için yanıp tutuştuğu bir gizemdi. Gizli ve özel düşüncelerle dolup taşıyor, serinkanlı, gururlu ve her adımı hesaplar görünüyordu. Bununla birlikte sıcak ve şefkatliydi, başkalarının acılarını hemen anlar, adil ve zeki hükümlere varırdı. Açık tenli bedeninde ne kötü niyetli tek bir tarafı vardı ne de bir kişi hakkında kötü konuşurdu.

Hem sözde hem de eylemde yeminlerine değer verir, geri çekilmeden veya itiraz etmeden onunla yatağa gelirdi. Geldiğindeyse ona gösterdiği tepki hayal edebileceğinin

ötesinde tatlı olur, şehvani bir haz damarından öyle geniş ve derin akardı ki henüz sınırlarını bulamamıştı.

Sınırlarını aramıştı. Sahiden de aramıştı ve Tanrı izin verirse yakında yine arayacaktı.

Parmakları bilingsizce, güzel bir yaz günü böğürtlen toplamaya giden bir delikanlıyla genç kızı ve böğürtlenlerinin keyfini çıkarmak için buldukları bütün yolları, gölgede dinlenirken meyve suyuna bulanabilmek için buldukları tüm yerleri anlatan şehvetli bir Fransız baladının ezgisini buldu. Isabel arkasını dönmeden önce yanakları kızardı, gözlerindeki ateşli, yaprak yeşili parıltıyı görünce sırtıttı.

Saray kilerlerinde böğürtlen olup olmadığı merak etti.

Rand, onlar giderlerken Isabel'in kardeşi Cate'in fısıldayarak bir yorum yapmak için eğildiğini fark etti. Diğer yandaysa Marguerite kahkahasını bastırdı. Hızla odadan geçseler de Rand, adımlarının parmaklarından süzülen ezginin temposuyla uyumlu olduğunu fark etti. Kraliçenin odasına giden, sarayın hanımlarının gelişi ümitle beklenen genç prens için bir yatak örtüsü nakışı işledikleri girişe geldiklerindeyse Isabel durdu. Bir eli kapı eşiğinde dönüp arkasına baktı ve gözlerinin içine gülümsedi.

Rand onun peşinden gitmek için oturduğu yerden kısmen kalktı. Arkasından gelen anlaşılmaz ses olmasa onu kolundan tutup odalarına götürebilirdi.

"Ona hiç layık olmasan da çok şanslı bir hergelesin."

Rand döndü ve Vikont Henley'nin, Isabel'in olduğu yere doğru bakmakta olduğunu gördü. Bira maşrapasını ağzına götürürken dudakları gevşek ve gözleri suluydu. Gömleğinin koltukaltlarında terden halka halka lekeler oluşmuş, giydiği tuniğin üzerine işlenmiş ayı arması birçok öğünden artakalanlarla ve günlerdir sarhoş olduğuna

ya da banyo yapmaktan haz almadığına işaret eden kek-remi, hayvansı bir kokuyla lekelenmişti.

Rand ayağa kalkıp vikonta doğru bir adım atarken öfke-
den köpürüyordu.

Henley ona doğru sendeleyip, ardından hızla geriye git-
ti, arkasında bir sıraya denk geldi. Öyle sert bir hızla otu-
rup kaldı ki bira kupağına döküldü. Aniden sanki ağlaya-
cakmış gibi göründü.

Adamın zavallı sarhoşluğunu görünce Rand'in öfke-
si yatıştı. İlk tepkisi, birkaç iyi yerleştirilmiş kılıç darbe-
siyle budala herifi delik deşik etmek olmuştı. Ne var ki
Isabel'in nikâhlı kocası olarak cömertlik edebilirdi.

Buna ek olarak, Henley'yle Graydon'ın yanında olma-
dığı zamanlarda nadiren karşılaşıyordu. Yalnız olmasının
nedeni muhakkak ki Isabel'in üvey kardeşinin turnuva
yaralanmaları nedeniyle yatıyor olmasıydı. Yapacak bir işi
yoktu ve sarhoş dertlerini paylaşacak birilerini arıyordu.

Rand sakın bir nezaketle, "Hanımına layık olmadığıma
hak vermekten kendimi alamıyorum," dedi. "Onun gibi
eşsiz bir kadına kimse layık olamaz."

"Henry araya girmese benim olacaktı." Sözleri aciz bir
öfke ve kederle doluydu.

"Gerçekten mi?"

Henley koca kafasını salladı. "Graydon bana bu konuda
destek oldu. Her şey hazırды. Sonra..." Sesi azaldı, yüzünü
tekrar maşrapasını gömdü.

"Hiçbir sözleşme imzalanmamıştı elbette." Rand ayağı-
nı sıraya, Graydon'ın arkadaşının yanına koyup hâlâ dirse-
ğine takılı olan Isabel'in nişanını Henley'ye doğru çıkarıp
lavtasıyla bir kez daha böğürtlen şarkısını tıngırdatmaya
başladı. Henley dikkatle dinlese de evlilik sözleşmeleri

bağlayıcı olduğu için her türlü kibarlık anlamsız ve boş kalıyordu.

“Kâğıda dökmenin vakti değil, dedi bana. O zamandan beri arkamdan Henry’yle konuşuyordu.”

Rand sessiz bir rahatlamayla iç çekti. “Ama ikiniz, onunla birlikte Bracsford’a gelirken ve turnuvada yoldaşlığa devam ettiniz. Aslına bakarsan dostum, cömert bir yüreğe sahip olmalısın.”

Henley baykuş gibi bilge bir tavır takındı. Dudakları sözcükleri bulana kadar bir süre çabaladı. “Graydon tek yapmam gerekenin beklemek olduğunu söyledi. Lanet seni de bulacak, sonra benim sıram gelecekti.”

Rand elinden geldiğince kibarca, “Senin sıran da gelecek yani. Pek de meziyet değil,” diye belirtti.

“Leydi Isabel’le benim sıram. Ama lanet henüz seni yakalamadı, kör olasıca. Belki de onu yenmişsindir. Ya da yenmemişsindir.” Henry hırıltılı ve alaylı bir sesle güldükten sonra Rand’ın kolunda duran Isabel’in nişanına fiske attı. “Karının nişanını hâlâ takıyorsun. Farkında olmadan onun büyüüne kapılmış olabilirsin. Belki de azar azar ölüyorsundur.”

Henley oturduğu yerde sallanıyordu. Rand çalmayı bırakıp adamı sabitlemek için elini omzuna koydu. Soğuk bir samimiyetle, “Onun esiri olmuş olabilirim,” dedi. “Eğer öyleyse bunun sürmesi için dua et. Ve tabii kimsenin şu lanete yardımcı olmaya karar vermemesine de.”

Henley, şaşıymış gibi gözükmesine neden olan bir göz kırpışla, “Ah, evet, dikkat etsen iyi edersin,” dedi. Tekrar güldü.

Rand lavtayı kenara koydu. “Yani Leydi Isabel’le beni eşleştirme fikrini Graydon önerdi. Bu Henry’nin fikri değildi.”

“Ben öyle demezdim. Bekleneceği gibi bu kralın isteği.” Henley bir an susup derin düşüncelere daldı. “Yalnız bu Graydon’ın hoşuna gitti. Braesford’un arazisinden, kendi miras aldığı topraklardan daha fazla kâr edecek, anlıyorsun ya.”

Isabel’in üvey kardeşinin, Rand’in mülklerinin gelirine el koymasının tek yolu, Isabel’in bir çocukla dul kalmasıydı. Graydon en yakın erkek akrabası ve ailesinin başı olarak Isabel’in ölü bir kocadan aldığı mirasın kontrolünü ele alacaktı, en azından o tekrar evlenene kadar. Vakti gelince onu Henley’ye verirse vikontun, onun devam eden gelir kontrolüne rakip olması pek muhtemel değildi ya da en azından paylaştığı sürece.

Eğer çocuğu olmadan dul kalırsa da Braesford’un bir kısmını yine miras alacak, ancak Graydon Konağı’na geri dönüp üvey kardeşi ya da kral tarafından ayarlanan başka bir evlilik yapmak zorunda kalacaktı. Braesford Malikânesi ve topraklarının çoğu Rand’in en yakın akrabasına geçecekti. Üvey kardeşi dışında bir akrabası olmadığına göre, ödülü ve leydiye sahip olma hakkını William’in alma olasılığı neydi?

Bu düşünceler ne rahatlatıcı ne de yeniydi.

Yakın erkek akrabası olmayan bir dul ise çok daha fazla özgürlük anlamına geliyordu. Kralın araya girmesine mahal vermeden kendi haracını alabilir, mülk alıp satabilir, ticaret yapabilir ve böyle başka girişimlerde bulunabilirdi. Rand, eğer asılacaksa bunun neden olduğu bir ölümden dolayı olabileceğini düşündü. Belki gittiğinde Isabel’in bir üvey kardeşten noksan kalmasını sağlardı.

Rand, “Graydon’ın göz koyduğu gelirlerin keyfini çı-

karması pek mümkün değil,” dedi. “Bunu ona söyleyebilirsin.”

“Evet, söyledim de. Bu Üç Güzeller Laneti’nin kız kardeşlerin ürettiği sahte bir hikâye olduğunu da söyledim. Bunu duymak hoşuna gitmedi.”

Rand en yumuşak sesiyle, “Bu, Leydi Isabel’in parmağını kırdığında mı olmuştu?” dedi.

Henley kaşlarını çatı. “Bunu yaptı mı?”

“Evet, hem de bundan keyif aldı ve onu evlenmeye zorlamak için bunu kullandı.”

“Yapmamalıydı.” Henley maşrapasını boşaltmayı denedi ancak boş olduğunu gördü. Uzun saniyeler boyunca maşrapaya bakarak oturdu. Kafasını sallayıp daha fazla birayla ilgili bir şeyler homurdandıktan sonra kendini sıradan kaldırıp sallana sallana uzaklaştı.

Rand gitmesine izin verse de gözlerini geri çekilen suretten ayırmadı. Açığa çıkardıklarıyla iyilikten çok kötülük yapmış olması mümkündü.

Sonucu ne olursa olsun, ucunun Isabel’e değmesine izin vermemeliydi. Öyle olmasını sağlayacaktı.

Sabah, dayanılmaz bir yavaşlıkta geçti. Bu zorunlu durgunluk Rand’in sınırlarını bozdu. Sarayda sabırsızca beklemek, onun için Kule zindanına kapatılmaktan farksızdı. Eyer üzerinde olmak, hâlâ şehrin dışındaki yaylalarda, bataklıklarda, tepelerde ve vadilerde Matmazel Juliette’le Leon’u arayarak dolaşan askerleriyle at sürmek için can atıyordu. Aramaya katılmasına izin verilse içgüdüleri birinden birini bulması için ona yol gösterecekmiş gibiydi neredeyse.

Manastır çanı ikindi vaktinin geldiğini belirtti. Akşam yemeği zamanının gelmesi çabuk sürmeyecekti. Isabel’le

yemek ve içki paylaşmadan önce ellerinin temiz olduğundan emin olmak için ve ayrıca onun da aynı şeyi yapacağını beklediğinden, ondan bir öpücük koparabilmek ümidiyle onlara ayrılan odaya doğru yola koyuldu. Eğer Isabel tahrik olursa daha fazlası da olabilirdi.

Odaya yaklaşırken daha önce çaldığı aynı nağmeyle ısıklık çalıyordu. Şarkı, canlılığıyla ve akla getirdiği cilveli sevişme görüntüleriyle onu çıldırtarak aklından çıkmıyordu. Odaya giden giriş salonuna geldiğinde, düşünceleri bir kez daha böğürtlenlerin nasıl kullanılabileceğine kaydı.

Uzun salonun diğer ucunda, iç karartıcı siyah beyaz giyimli bir suret, gölgelerde durduğu yerde dikildi. Kuğu tüylü geniş şapkasını ayarlayıp yüzünün büyük kısmını kapatan havahı bir açıyla eğdi. Bir koridorlar labirenti ve sarayın arka köşelerini oluşturan eski tavşan yuvasına açılan başka bir kapıya doğru sallana sallana yürüdü.

Yürüyüşü tanıdıktı. Rand kararsız kalıp yüzünü buruşturdu. Olamazdı. Hayır, kesinlikle olamaz. Henry'nin hizmetindeki askerlerin yarısı dere tepe onun peşine düşmüşken Leon burada, sarayda olamazdı. Olabilir miydi?

Rand adımlarını diğer adamın yürüdüğü yöne çevirdi. Geniş şapkalı centilmen adımlarını hızlandırdı ve kapıya ulaşip içeri girdi. Rand koşmaya başladı. Hemen sonra ilerisinde koşuşturan ayak sesleri duydu. Yarı açık kapıyı hızla açıp sağa sola baktı, belli belirsiz çan şingirtılarını duydu ve hizmetkâr merdiveninin gıcırdayan basamaklarından inen siyah beyaz parıltıları gördü. Kovalamaya başladı.

O ve avı geçitler boyunca koştu, dokumalar ve şam halılarıyla mücevhervari odalarda dolaştılar, depolara ve sandık odalarına daldılar. Su ve eskimiş sabun köpüğüyle kayganlaşmış bir avluda kaydılar, askılarla dolu bir çama-

şırhaneye daldılar ve dar bir yoldan eğilerek geçtiler. Mezbahaya çevrilmiş bir avluya vardılar, satırlarla silahlanmış uşakların arasından sıyrılıp domuz kellesi yağlarının erildiği ve içleri temizlenen tavuklara ayrılan bir köşeye dikkatle atıldığı fiçilerin etrafında daireler çizdiler. Uçuşan tüyler şenlikçibaşının bir güvercin yuvasının yanından geçtiğini gösterdi.

Kısa bir süre sonra siyah ve beyaz giyimli bir suret, binck ve savaş atlarının olduğu bir ağılın tozlu gölgelerine girip yarım kapıların üzerinden meraklı bakışları üzerine çekti. Rand artık nereye gittiğini biliyordu. Uzun binanın arka kapılarına doğru saptı. İleri atılıp durdu ve at nalı biçiminde bir kapıya sırtını dayadı. Leon kapıdan fırlarken, Rand yeleşini sıkıca yakaladı ve onu taş çarpan etin sert sesiyle yanındaki duvara çaldı. Sonra onu yere indirdi.

Bir demircinin körüğü gibi hırıldarcasına nefes alıyorlardı. Yüzleri terden şerit şerit, saçları da keçe gibi olmuştu. Leon, alnında şahin yumurtası kadar büyük bir şişle ve kan sızan burnuyla yarı ölü gibi duruyordu. Gözleri cam gibiydi ve solgun yüzünde, zeytuni teninin altında mavimsi bir renk vardı.

Rand ayakkabılarında domuz kanı, kolunda tavuk tüyleri ve ruhunda tam bir acımasızlıkla durdu. Kaçağın inip kalkan göğsüne dizini koyarak kınından bir bıçak çıkardı ve ucunu Leon'un boğazına dayadı.

Sert bir buyurganlıkla, "Leydimin odasının yanında ne yapıyordun?" diye sordu. "Sana yeni bir soluk yolu açmadan önce cevap vermek için bir nefeslik süren var."

"Hiçbir şey, yemin ederim... Yemin ederim."

Rand bıçağın ucundaki baskıyı artırdı. "O halde orada ne yaptın?"

“Leydi çok... merhametli birisi.”

Kalbi güm güm atarken, “Tam olarak nasıl?” diye sordu.

“Konuşuyor... anlıyor... kendisini benden üstün görmüyor. Sandım ki...”

Bu kulağa bir buluşma gibi gelmiyordu. Rand dizinde ve bıçağının ucundaki baskıyı biraz azalttı. “Ne?”

“Bana... Senin ve kralın Juliette’ime ne yaptığınızı söyleyebilir.”

Rand topuklarının üzerine oturdu. Her ne bekliye duysa bu o değildi. “Juliette’in mi?”

“Evet,” dedi Leon boğuk bir kesinlikle. “Henry mücevherler ve güzel kıyafetlerle başını döndürmeden önce, onun hanımı, gözdesi ya da kraliçesi olabileceğini düşünmeden önce benimdi. Hâlâ benim, onun yatağını ve onun soğuk kalbini ısıtırken bile.”

Kralın gözdesiyle yatmak gerçek bir vatan hainliğiydi. “Böyle bir şeyi itiraf etmekten ya da hiçbir iz bırakmadan kaybolmaktan asılabilirsin.”

“Umrumda değil, asla da olmadı. Juliette için... başka türlü hissediyordum.”

“Tahmin edebiliyorum. Bir İngiliz kralı, sadakatsiz eşini çuvala tıkpı uçurumdan aşağı atmaz ama yine de merhametli olmaktan çok uzaktır.”

“Ah, o kendisi için hiç korkmadı.”

“Senin için mi korktu o zaman?”

Leon hastalıklı ve acayip bir şekilde başını sallayıp gülümsemeyi başardı. “Bebeginin babası için.”

Rand, kadınların ikiye bölünmüşlüklerinin inanılmaz olduğunu düşündü. Matmazel Juliette’e altı haftadan fazla ev sahipliği yapmış, masasını onunla paylaşmış ve o küçük

giysiler dikerken uzun akşamlar boyunca onunla sohbet etmişti. Doğumunun ilk sancılarında yanında olmuş, bir kız dünyaya getirirken yanında beklemişti. Tüm bu zaman boyunca çocuğun krala ait olmadığını ima eden tek kelime dahi etmemişti.

“Sence Henry aldatmacayı fark edip onun işini mi bitirdi?”

“Bilmiyorum. Bunu öğrenemiyorum, yerini bulamıyorum ve bu beni deliye döndürüyor.”

Rand, o kadın Isabel olsa ne hissedeceğini tahmin edebiliyordu. Düşünceyi hemen aklından çıkardı.

Gergin bir sabırla, “Juliette’le ne bekliyordunuz?” diye sordu. “İlişkinize devam ederken geçinmek için iyi bir maaş mı? Yoksa gelip onu kaçırmayı mı düşündünüz?”

“Onu götürme şansım ne kadardı? Ya da senin onu Henry’nin emri haricinde bırakma ihtimalin?”

“Muhafızlar geldiğinde öyle bir istekle gitti ki sanki bunu bekliyordu.”

Ozan, nefesi yerine geldikçe daha düzgün konuşmaya başlayarak, “Hiçbir plan yapmadık, bunun için paramız yoktu,” diye sürdürdü. “Westminster’a geldikten sonra Henry’nin ilgisinden kurtulup bana dönmeyi düşünmüş olabilir.”

Bu biraz olsun mümkündü. İnsanlar hemen her konuda kendilerini ikna edebilirlerdi. Tabii Juliette şehre hiç ulaşmamıştı.

Rand, “Geçen gecceki oyun, *La Danse Macabre*,” dedi, “çocuğu ölü olan kadın Matmazel Juliette değil kraliçe olmalıydı.”

“Henry’yi düşündürmek istedim. Onu bir yerde tutuyorsa diye. Kraliçeye gelince, oyun ona herhangi bir papa-

zın cehennem ateşi hakkındaki vaazından daha fazla rahatsızlık vermiş olamaz. Yine de kötü bir etkisi olmaması için dua ediyorum.”

“Taşıdığı çocuk Henry’nin çocuğu olmasına rağmen mi?”

“Onun kötülüğünü istediğimi mi düşünüyorsun?”

Rand ona dik dik baktı. Daha biraz önce kıskançlıktan katil olacakmış gibi hissediyordu. Aylarca bunun acısını çekmenin nasıl bir şey olduğunu tahmin etmekte zorlanıyordu. “İstemiyor musun?”

“Tevazuuyla bir ders vermek, yaşamın zayıf ve ölümün kuvvetli olduğunu ona göstermek istedim. Dans eden ölümlerim herkese, *‘Bir zamanlar sizin gibiydik bizler de / Bizim gibi olacaksınız bir gün sizler de,’* dediler.”

Rand daha önce üzerinde durduğu düşünceyi hatırlayarak homurdandı. “O halde Azrail rolünü kendin üstlenmedin, öyle mi?”

“Asla! Mekanizmanın patlamaması gerekiyordu. Sadece söylentiye göre Juliette’in çocuğunun başına gelenleri hatırlatması için yüksek masanın önünden geçip gitmesi gerekiyordu. Biri onunla oynadı.”

“Kralın daha acılı bir ders almasını isteyen biri. Kim yapmış olabilir? Atölyene kimler girebiliyordu?”

Leon gözlerini kapayıp başını salladı. Ya ümitsizlikten ya da düşünmeye gönülsüz oluğundan söylemesi imkânsızdı.

“Gerçekten emin misin? O zımbırtı üzerinde çalışırken kimse gelmedi mi, kimse normalden daha fazla soru sormadı mı?”

“Çoğu kişi meraklıydı ama hatırladığım kadarıyla kim-

se bir diğferinden daha fazla değildi. Hem ben her zaman orada değildim.”

“Kral ve kraliçenin ölmesini istemek için daha büyük bir nedenin yok mu yani?”

Şenlikçibaşı Rand’e bakmak için kirpiklerini kaldırdı, siyah çikolata gözleri donuktu. “Ne soruyorsun sen? Yabancı bir devletin casusu, emirlerini yerine getirmek için bir araç olup olmadığımı mı öğrenmek istiyorsun? Sarayda bu rol için yeterince diplomat var.”

Rand, bu kısmı gerçekten de doğru, diye düşündü. Başını kısaca salladı.

“Benim kaygım kızım için, yeni doğmuş hassas bir bebek o ve aşkım olan annesi için. Kralın onlara ne yaptığını öğrenene dek huzura ermeyeceğim.”

“Peki ya hiçbir şey yapmadıysa, onların nerede olduğu hakkında senin kadar bilinmezlikteyse, kendisinin olduğunu sandığı çocuk için telaştaysa?”

“O zaman onları kimin nereye götürdüğünü bulurum. Eğer onlara zarar gelmişse, eğer artık yaşamıyorlarsa acıyla, ölümü ölümle ödetene kadar durmam.”

Bu Rand’in anlayabildiği bir yemindi. Kasıtlı olarak, “Doğruyu söylediğin ortaya çıkarsa o zaman ben de sana katılırım,” dedi.

“Ve hoş karşılanan bir müttefik olursun,” dedi şenlikçibaşı, gözleri parlamıştı.

Rand ayağa kalktı ve diğferinin de kalkması için ona elini uzattı. Leon kolunu bileğinden tutup sıkıca kavradı. Kendini yukarı çekmeye başladı.

Ansızın Rand’i çekerek dengesini sarsıp onu ahır duvarına itti. Sonra siyah ve beyazdan oluşan çift renkli bir gölge gibi hızlanarak, sarayı çevreleyen dış binaların oluşturduğu labirentte kaybolup gitti.

Rand onu durdurmak ya da kovalamak için hiçbir girişimde bulunmadan gidişini izledi. Düşünecek çok şeyi vardı ve duyduğu hikâyenin ne kadarının gerçek olduğunu bulmak için yapacak çok işi. Yalan söylediği ortaya çıkarsa şenlikçibaşını zindana tıkmak için yeterli zaman olacaktı.

Şimdilik tümüyle başka bir ihtiyacı vardı, aklını yerinden oynatan ve kalbini kurutan bir ihtiyaç ancak bundan ürkmüyordu. Eşinin, öğrenmiş olduklarının ne kadarını bildiğini ve ne zamandır ondan sakladığını duymaya ihtiyacı vardı.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

11. Bölüm

Isabel göğsünün tam ucunda zarif bir dokunuş hissederek aklını başından alan düşlerinden uyandı. Son zamanlarda böyle şeylere karşı öyle hassaslaşmıştı ki anında şehvete boğuluyordu. Gırtlığının derinliklerinden alçak bir ses çıkarıp dönmeye çalıştı. Yapamadı. Rand, bir dirseği şiltede üzerine eğilmişti, böylece koluyla vücudunun alt kısmı arasında sıkışıp kalmıştı.

Çoğu kişinin yazın yaptığı gibi kıyafetleri olmadan yatıyordu. Pikeyi üzerinden almış, böylelikle göğüsleri çıplak kalmıştı. Şu anda ona tek parmağının kılıç tutmaktan nasırlaşmış yüzeyiyle dokunuyor, göğüs ucunun üzerinde daireler çiziyor, gergin ve hassas ucunu neredeyse yüzüyordu.

Kirpiklerini azar azar açtı; hâlâ tam olarak uyanık değildi. Kocasının suratı ciddi ve düşünceliydi. Rand, sanki daha büyüleyici bir şey yokmuş gibi yapmakta olduğu şeye ve onun tepkisine bakıyordu. Böylesine özenle dokunulmak yeterince heyecanlandırıcıydı.

Gülümsemeye başlayarak, “Bu akşam yatağa geç girdin,” dedi.

“İşlerim vardı.”

“Öyle mi?” diye sorsa da pek meraklı değildi. Bakışlarının derinliklerinde tanımayı öğrendiği bir sıcaklık vardı. Şimdi tüylü şiltede ona katılmışken uyumak niyetinde olmadığını düşündü. Elbiselerini çıkarmıştı; tamamen çıplaktı.

“Meyve toplamaya gitmem gerekti.”

Isabel’in alnı çizgi çizgi oldu. Doğru duyduğundan emin değildi. “Meyve toplamak mı?”

“Bunlar için.” Avcunu göğsünden çekip şiltenin üzerinde, omzunun yanında duran ufak bir çömleği aldı.

Çömleğin içinde ahududular vardı. Tatlı ve hafif kokuları Isabel’in burnuna ulaştı. Daha önce söylediği şarkıyı hatırlayınca niyeti hakkında küçük bir fikre kapıldı ancak buna pek ihtimal vermedi. Hafif boğuk bir sesle, “Bir şövalyeye pek yaraşır bir iş değil,” dedi.

“Ah, kendim toplamadım, yalnızca şehirde arayıp buldum.”

Kâseye uzanıp bir avuç ahududu aldı. Tekrar göğüslerine gelip yakut kırmızısı meyveleri tek tek, bir köprücük kemiğinden diğerine, geniş yarım daireler halinde yerleştirip göğüs uçlarının hemen üzerinde bir çizgi oluşturdu. Meyvelerin bazıları üzerinden geçtiği solgun tepelerde durmayıp aralarındaki vadiye yuvarlandı. Kaçak meyveleri dudakları ve ağzıyla yakalayıp beyaz dişlerinin arasında çıkırtıdırırken ciddi bir suratla başını eğdi.

Cezbedici bir his Isabel’in bedeninin alt kısmını ele geçirdi. Rand’in altında bir miktar kıpırdandı. “Rand...”

“Şişşt,” derken sıcak nefesi göğüslerinin üzerinde süzül-
dü.

“Ne yapıyorsun?”

“Çıkartığın Garter Tarikatı kolyesinin yerine yeni bir kolye yapıyorum.” Bir çift ahududu daha yerinden düştü ve o da onları takip ederek gittikleri yolda öpücüklerden bir patika bıraktı.

Isabel soluğu kesilerek, “Buna gerek yok,” diye itiraz etti. “Sadece kalkmama izin ver ve...”

“Yalvarırım bana karşı çıkma. Bütün gün bunu düşündüm.”

“Öyle mi?” Göğsünün yüzeyi yanıyormuş gibiydi. Nabız gibi atan bir ısı damarlarında dolaştı. Kalbi göğüslerinin altında güm güm atıyordu.

Rand başını ağırbaşlı bir uzlaşmayla yana eğdi, ahududu kolyesini bir kenara bıraktı ve meyvelerin düşüp bir araya geldiği vadide küçük bir piramit yaptı. “Seni büyük salonda gördüğümünden beri ağzım bunlar ve senin için sulanıyor.”

Ahududulardan birini göğüs ucuyla beraber kaparak emmeye başladı, hangi kadın böyle bir itiraftan cezboldu ki? Sarhoşluk damarlarına akarken, hassas ve kadınsı özü ısınıp şişerken Isabel gözlerini kapadı. Kollarından biri vücutları arasında sıkışmış olsa da diğeri serbestti ve elini kaldırıp parmaklarını onun saçlarına doladı.

Rand memnuniyetle inledi ya da öyle gözüküyordu. Bir an sonra Isabel onun döndüğünü, bir şeye, belki de daha fazla ahududuya uzandığı gördü.

Tenindeki his farklıydı, serpinti gibi bir his, tüy kadar hafif. Kirpiklerinin arasından, yerleştirdiği meyvelerin üzerine düşen soluk altın rengi şekerin parmaklarının ara-

sından süzülüşünü seyretti. Şekeri bu kadar ince öğütmek hatırı sayılır bir çaba ister, diye bağdaşmazlık içinde düşündü. Belki de emeği sarf eden David'di. Efendisinin onunla ne yapacağı hakkında bir fikri olmamasını umdu.

"Meyveler çarşafaları lekeleyecekler," dedi Isabel, mantıklı olmaya çalışarak. "Gwynne ne düşünür?"

"Umrumda değil. Bir şey söylerse onu bana gönder." Rand, bir tutam şeker daha alıp tenine dökülmesini izlerken aynı dalgın, sohbetvari konuşmayla devam etti. "Bugün bir arkadaşını gördüm."

O ahududuları gayet usulca, sert parmak ucuyla şekerin içinde ezmeye başlarken Isabel, sesi hafifçe çatlayarak, "Öyle... mi?" diye sordu.

"Şenlikçibaşı Leon."

Isabel'in gözleri aniden açıldı. "Gerçekten mi?"

"Gayet iyi görünüyordu. I İâlâ sarayda olduğunu biliyor muydun?" Dilinin kadifemsi sıcaklığıyla bir damla şekerli ahududuyu göğüs ucundan alıp daha fazlası için hassas tomurcuğu zorlamadan hemen önce tenine doğru konuştu.

Isabel hırıltılı bir fısıltı halinde, "Nasıl... bilebilirim?" diye sordu.

"Odamızın uzağında değildi. Bir ziyaret bekliyor olabileceğini düşündüm."

Isabel kafasını hafifçe salladı. "Buralarda olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Rand bir başka ahududuyu daha ilgisini çeken aynı gül kırmızısı tepenin üzerine itti. "Seninle konuşmak istemiş, senin anlayışlı olacağını hissetmiş. Senin iyiliğin için beni bir sırdaş olarak görmeyi kabul etmek konusunda... Gönülsüz görünse de en sonunda ikna oldu."

Daha çok Rand'in sesinin alçak tınısının ardında duy-

duğu çeliksi sertlik nedeniyle zihni açılmaya başladı. Bacaklarının arasındaki zonklamayı elinden geldiğince görmezden gelerek, “Dövüştünüz mü?” diye sordu.

“Nasıl böyle düşünebilirsin? Senin şu Leon, kendisinin de bana soracağı sorular olduğu için kendi isteğiyle konuştu. Anlıyorsun ya, onu Matmazel Juliette’e götürüp götürmeyeceğimi öğrenmek istedi.”

“Matmazel mi? Peki neden?”

Kasvetli gözlerle ona baktı. “Bildiğini sanıyordum. Onun iyiliği ve sağlığı için endişeleniyor, onun sevgilisi ve bebeğinin babası olduğu düşünülürse.”

Yüzünü süzerken gözleri açılarak, “Hayır,” diye fısıldadı Isabel. Bu tamamen imkânsızdı, bundan emindi.

“Onun sözünü aldım.”

“Ama bu demek oluyor ki...”

“Sana karşı dürüst olmadı.”

Dikkati başka yerde, “Hiç de değil,” dedi. Leon, Rand’in böyle bir hikâyeye inanmasını istediye bunun için bir sebebi olması lazımdı. Daha fazla konuşmadan önce ne olduğunu bilmesi gerekiyordu. “Aramızda sadece arkadaşlık olduğunu söyledim. Kralı düşünüyordum, böyle bir ihaneti duyarsa nasıl hissedeceğini.”

Dalgın bir sesle, “Peki ya eğer Henry zaten duymuşsa?” dedi Rand.

Isabel doğrulup Rand’i öyle ansızın itti ki adam yataktan yarı yarıya fırlayıp taş gibi sert karın kaslarının bükülmesiyle tekrar doğruldu. “O zaman, sonuçta adamları Matmazel Juliette’in peşine göndermiş olabilir,” diye belirtti. “Kimin çocuğunu doğurduğundan emin olana kadar onu tutuyor olabilir.”

“Ya da piçi için kraliyet hazinesinden hak istemesini ön-lüyor olabilir.”

“Sen onun öldürölmesiyle zan altında bırakılıyorken. Bu alçakça!”

Rand cevap vermek yerine tekrar dirseğinin üzerinde durup, göğüslerinin arasından göbeğine, sonra da karnının altından, kapalı bacaklarının arasındaki yumuşak, altın sarısı üçgene doğru akan ahududu suyunun ve şeker tanelerinin bıraktığı izi takip etmek için işaret parmağını uzattı. Katılmadığını belirten alçak bir sesle, “Şu yaptığına bak,” dedi.

“Ben bir şey yapmadım!”

Kurnazca bir titizlikle parmağını dökülen meyvelerin arasına soktukten sonra kaldırıp yalarken Isabel nefesi kesilerek durup kaldı. Rand tekrar gözlerini kapayarak zevkten inledi.

Isabel tamamen farklı, yumuşaklığının altında gergin bir sesle, “Rand?” dedi. Onu bacaklarının arasına damlayan sıcak ve tatlı ıslaklık gibi yakan bir sıcaklık vücuduna yayıldı. Düşünmeyi, hatta nefes almayı bile unuttu.

“Ever?” Gözünü ondan ayırmadan ahududu çömleğini aradı. Çömleği bulduktan sonra bacaklarının birleştiği yerdeki V biçimli küçük aralığa boşalttı.

Isabel biraz anlaşılmaz bir biçimde, “Anlayamıyorum...” diye söze başladı.

“Ben anlıyorum ama önemli değil. Önümüzde daha önemli bir iş var.” Yumuşak kıvrımlarını süsleyen ezilmiş ve şekerlenmiş ahududu topağına tekrar gömölüp çabasının meyvesini ağzına çekti.

“Demek istiyorsun ki...”

Rand uzun ve acılı bir iç çekip karnının üzerine döndü ve aralarına girebilsin diye bacaklarını açana dek ağırlığını dengeledi. Dirseklerinin üzerinde durarak tekrar iç çekti

ve, “GörünüŖe göre yine meyve toplamaya gitmeliyim,” diye ağır ağır konuŖurken sıcak nefesini karnı boyunca, varlığının merkezine doğru üfledi.

Gün doğumunda Rand yataklarını terk ederken Isabel ulandı. Odanın gölgeli karanlığında yürürken ve soğuk suda banyo yapıp, önceki gece çıkarttığı giysileri David’in yardımı olmadan giyerken onu gizli gizli izledi. Pantolonunu giyerken turnuvadan kalan çürüklerinin geçtiğini, alnındaki kesiğin neredeyse iyileŖmiş olduğunu gördü. DikiŖlerini bıçağının ucuyla çıkaracağını söylemiş ancak Isabel daha fazla iz bırakacağını söylediğinde geri adım atmıştı. Gömleğini alıp sağ tarafını ters yüz etti. Gömleği giyerken sırtı ve yan tarafında eğilip bükülen kaslarını izledi. Onları parmaklarının altında, bacaklarının arasında hissedebiliyordu neredeyse. Aklına geöen gecenin hatıraları geldi ve kıvrılmış ayak parmaklarından saçına kadar bir sıcaklık yükseldi. Gerçekten o Ŗeyleri yapmış, o sesleri çıkmış ve öyle utanç verici bir arzuyla yalvarmış mıydı?

Yapmış olmalıydı. Kendini Ŗeker, meyve suyu ve adlandırmak istemediğı diğer sıvılarla yapış yapış hissediyordu. ÇeŖitli yerlerinin, ateŖli ilgisi nedeniyle son derece tahriŖ olduğunu biliyordu. Ve neredeyse kesin bir biçimde, kalçalarından birinin altında bir ahududu tanesinin batışını hissedebiliyordu.

Tanrı aşkına, tüm âşıklar bu kadar hassas ama doyum-suz, bu kadar talepkar ama bir o kadar da özenli miydiler? Öyle olduğunu sanmıyordu. Kocalar, duyduğu kadarıyla kesinlikle öyle değildiler.

Yalnızca onu tadışını, onu dolduruşunu, kalbinin sert ve hızlı atışına uyum sağlayan bir ahenkle içine girişini düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu. Az kalsın ona seslenip elini uzatıyordu.

Şiddetli bir çabayla kendine hâkim oldu. Ona sarılmamalıydı. Önceki gece onu ateşlendiren duyguyu bu sabah unutmuş gibiydi. Yataktan çıkmadan önce ona dokunmamıştı, şimdiyse ondan yana bakmıyordu. Gitmesini gerektiren işe veya göreve yoğunlaşmış bir halde, arkasına dönüp bakmadan odadan çıktı.

İç çekerek, belki de onu düşündüğü içindir, onu bir daha arzuladığında buna hazır olması için dinlenmesine izin veriyordur, diye düşündü. Bu kabul edilebilirdi.

Tekrar uyumak yerine hemen kalktı. Çabuk hareket ederek çarşafı ahududu lekelerinin üzerine katladı ve Rand'in tenini temizlemesi için bıraktığı soğuk suyu kullandı. İş bitince sandığına dönüp giyecek bir şeyler aradı. Gwynne ekmek ve sulu şarapla odaya gelmeden önce, hizmetçisi gecenin bir kısmını nasıl geçirdiğini öğrenmeden önce odadan çıkabilmeyi umdu. Gwynne'in ne düşündüğünü çok umursadığından değil fakat onun paylaşmasını duyacak halde değildi.

Bu işe yaramadı. Gwynne, elinde tepsiyle odaya girdiğinde hâlâ sandığın önünde diz çökmüş duruyordu. Sabah soğuğuna karşı bir pelerine sarınıp ekmek ve şarabını almak için bir tabureye oturmaktan başka yapılacak bir şey yoktu.

Isabel kahvaltısını ederken Gwynne odada koşuşturuyordu. Rand'in çıkarttığı giysileri aldı, yıkandıkları yerde kalan suyu alıp tualete boşalttı ve Isabel için temiz bir iç çamaşırı, kenarları gül işlemeli bir şeritle dolu erik rengi

ipekten elbise, örtüsüyle birlikte taksın diye huni şeklinde ucu kesik bir şapka çıkardı.

Gwynne yatağa doğru dönerken Isabel, "Saçlarım," diye söze başladı ancak çok geç kalmıştı. Hizmetçi kadın, Isabel'in topladığı çarşafı açtı ve bakakaldı. Nihayet arkasını döndü.

"Düğünden hemen önce adet geçirmiştiniz leydim. Yaralandınız mı? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Isabel kıpkırmızı kesildiğini hissetti fakat aynı zamanda delicesine kahkaha atmak istiyordu. "O kan değil."

"Ama leydim..."

"Sör Rand'in canı çok fena ahududu çekiyordu ve yatağa ahududuyla geldi. Dökülüvermişler."

"Ah." Gwynne yatağa geri döndü ancak yüzünde anladığını belli eden bir ışıkla. "Anlıyorum, kazayı fark etmediniz ve meyvelerin içinde yattınız. Başka şeylerle meşgul olduğunuza şüphe yok."

"Evet." Isabel tekrar konuşmadan önce bir süre geçmesine izin verdi. "Tüm erkekler yatak oyununa kendilerini adanmışlar mıdır?"

"Bence başka şey pek düşünmezler."

"Peki ama onlar..."

Kayıtsız bir gerçekçilikle, "Bununla ilgili ne yapıyor oldukları erkeğe ve hanımına bağlıdır," diye yanıtladı Gwynne.

Hizmetçisi yapışkan çarşafı tüylü şilteden çıkarıp örtü dolabından getirdiği temizleriyle değiştirirken, Isabel bu yavan değerlendirmenin geçip gitmesini bekleyerek onu seyretti. Tanıdığı diğer erkeklerden Rand gibi büyük bir özenle sevişebilecek birisini bulmaya çalıştı fakat aklına kimse gelmedi. Çoğu konuda hedefleri kendi hazlarına

yönelikti ki bu da rahatlıkla yatak odasına taşınabilirdi. Bunu bitmek tükenmek bilmez, ortaklaşa bir zevk olarak görmesi muhtemel gözükten tek kişi Leon'du. Fakat seven, hatta yaratıcı bir âşık olsa da Rand'in gücü ve dayanıklılığına sahip değilmiş gibi duruyordu.

Centilmen olma gayretinde olmayan birisinin nazik bir şövalyenin nezaketini tam olarak gösterip gösteremeyeceği bir muammaydı.

Bir süre sonra, "Gwynne," diye sordu, "ozanların hikâyelerinde anlatılan şövalyelerin leydilerine olan sevgilerinin, anlatıldıkları kadar gerçek olduğuna inanıyor musun? Kendini adadığı hanımla hiç yatmayan iyi ve dürüst bir şövalye var mıdır?"

"Pöh!" diye küçümseyerek yanıtladı hizmetçi kadın, kuş tüyü bir yastığı kabartırken. "Sanki bu ikisine de yetecekmiş gibi. Hayır, hayır, bir şövalyenin leydisine sunduğu hizmet, narin ayaklarını çamurdan korumak için pelerini ni yere sermek ve hatta canını vermekle bitmiyor. Onu da yatağa seriyor ve sözlerine kulak ver, ondan sonra leydisinin her emrini dinliyor."

Onun emri. Bu ilginç bir fikirdi. Rand'e ne buyurabilirdi ki?

Tüm azizler adına onu rahatsız eden ne vardı? Onan hiçbir şey istemiyordu. Kocasının hizmetleriyle ilgilenmiyordu, onları başlatmaya, hele sürdürmeye hiç ilgisi yoktu.

Lanet onu eskiden olduğu gibi evlenmekten kurtarmamıştı ancak aslında vaat ettiği şey bu değildi. Graydon kızlarıyla sevmeden evlenenlerin başına gelecekleri söylüyordu sadece ve öyle de olmuştu. Bu tesadüfün doğurduğu sonuç onu hâlâ özgür kılabilirdi.

Özgür, öyle çok özgür olmak istiyordu ki. Kendi yaşamından sorumlu olmak, hiçbir erkeğe hesap vermeden gidip gelebilmek istiyordu. Başkalarının eleştirileri hakkında endişelenmeden, nereye gittiği ve orada ne yaptığıyla, cüzdanından ne kadar ve nasıl harcadığıyla ilgili hesap vermek zorunda kalmadan yaşamaya hasret çekiyordu. Evet, özgürlük onun hayaliydi.

Aynı zamanda hakkıyla ait olduğu, güvende olduğu, korunduğu ve değer verildiği bir yerde yaşamayı isteyecek kadar da kendisiyle çelişiyordu. Hiç ikisine birden sahip olabilecek miydi? Bu pek mümkün görünmüyordu.

Yine de Rand yanındayken kendini güvende hissediyordu. Üstüne üstlük kollarında bulduğu tutku, henüz keşfetmekten sıkılmadığı daimi bir şaşkınlık kaynağıydı. Onu banyoda ya da yatakta harikulade bir şekilde çıplak görmenin, ona dokunmanın ve onu içine almanın getirdiği yenilikten de sıkılmamıştı. Evlenmeye mecbur bırakıldığı için küçük bir gücenmişlik olsa da asılması düşüncesine katlanamıyordu. Bu ihtimalin gerçekleşmesi üvey kardeşi Graydon'ın boyunduruğuna dönmesi anlamına geleceği için ölümünde hiçbir özgürlük de göremiyordu.

Düğün gününden beri üvey kardeşini görmemişti. Artık daha iyiydi ya da ona söylenen buydu. Onu düşünmek, Rand'e yapılan saldırı için bir açıklaması ve vermesi gereken cevaplar olduğunu hatırlattı.

Hatta bu sabah olabilirdi.

Isabel geldiğinde Graydon odasında sabah ekmeğini yiyor ve şarabını içiyordu. Uşağı tarafından ona bildirilen konuşma ricasıyla giriş salonunda Isabel'e katıldı. Tüniği ve pantolonu üzerine bir yelek giymişti ama bu kadardı. Günlerdir ne yıkanmış, ne tıraş olmuş ne de saçını taramış

gibi görünüyordu. Bir bastonla yürüyordu ve sol ayağında çizme yoktu. Kendini onun yanındaki bir banka bırakırken boğuk bir küfre karışan iniltileri duydu.

Isabel bakışlarını yüzünü süsleyen mor-sarı lekelerde ve alnındaki tahriş olmuş, sıyrılmış deri üzerinde gezdirirken, “Nasılsın?” diye sordu. “Turnuvadan sonra iyileşiyor musun?”

Graydon ağır bir alayla, “Yeterince,” dedi, “gerçi, bakıyorum da sonunda gelmişsin.”

Haklıydı; ihmalkâr davranmıştı. Yalnızca ilgi bekleyebileceğini düşünememişti. Graydon her zaman daha büyük ve daha sert olmuş, aynı evde oturlurken bile onunla ve kız kardeşleriyle zaman geçirmeye hevesli olmamıştı. Tutkusu avlanmak ve dövüşmektir. Isabel’in bildiği kadarıyla başka tutkusu yoktu.

“Seni sorması ve sana iyi gelebilecek şekerlemeler getirmesi için Gwynne’i gönderdim.”

“Paça jölesi ve tavuk suyu. Böyle bir domuz yemi neyime yarar?”

“Kafasına fırlattığın için bir şeye yaramaz.”

“Aksi yaşlı cadı. O insanı şımartayım derken zehirler. Daha on iki yaşındayken hasta odasında ondan daha iyi iş çıkarmıştın. Kafamın sopayla yarıldığı zamanı çok iyi hatırlıyorum.”

Isabel de hatırlıyordu. Annesi onu baharatlı ve şaraplı sütle onun yanına göndermişti. Üvey kardeşi bir anda ortaya çıkmış ve o kaçarken arkasından gülmüştü.

Kayıtsızca, “Şimdi buradayım,” dedi. “Canın yanıyor mu? Sence bacağın kalıcı olarak mı yaralandı?”

“Bir-iki güne yeterince iyi olur. Braesford’cuğun sağ olsun. Bana kalırsa beni öldürmek istedi.”

Isabel'in sabit bakışları titreşti. "Benim bulunduğum yerden gördüğüm kadarıyla ilk vuruşlar ve arkadan gelenler senle Henley'ye aitti. Ölmüş olsa umrunda olacağını sanmıyorum."

"Şans eseri kurtuldu."

"Yani kasıtlı bir saldırıydı."

Bastonunun dibinde kaşlarını çatarak, "Bu bir dövüş-tü," diye karşı çıktı. "Kocan karşı taraftaydı. Ama ona bir-iki tokat çakıp haddini bildirmeyi düşündüğümü kabul edeceğim."

Isabel, kim kime haddini bildirdi acaba, diye düşündü. O anda kocası ona hem daha büyük hem de daha iyi bir adam gibi göründü. "Hepsi bu mu yani?"

Gür kaşlarının altındaki gözleri kısıl-sa da kaba çehre-sinde bir tedirginlik belirerek, "Başka ne olabilir ki?" diye sordu.

"Yaverine göre zırhı, kılıcının kütleştirilmediğini gösteriyor." Bu bilgiyi ona aktaran, Rand'in genç yaveriyle beraber çalışan Gwynne'di.

"Böyle şeyler olur."

"Özellikle de planlandıklarında." Tedbirli bir yansızlık-la devam etmeden önce bir an tereddüt etti. "Bunu sen mi ayarladın Graydon? Yoksa birisi Braesford'un müsabakada düşmesinin iyi bir ceza olacağını mı ortaya attı?"

Homurdanarak, "Sence beynimi çalıştırmak için başkasına ihtiyacım mı var?" diye sordu küçümsemeyle.

"Bence Braesford'a olan kızgınlığını fazla açığa vurdun. Bunu kâfi bulacaklar olabilir."

"Ve öyle bulmaları seni rahatsız ediyor, öyle mi? Düşmanın tarafına geçtin." Dudağını büktü. "Kadınların, eteklerinin altına giren erkekleri tercih edecekleri muhakkak."

Isabel'in yanakları kıpkırmızı oldu. Suratına tokat atma isteğine hâkim olmak için ellerini kucagında kavuşturdu. "Bu yersiz oldu, özellikle de beni evlendirmeye zorlayan kişi sen olduğun için."

"O da kötü bir pazarlıktı; arsaya sahip olabileceksen senin için çeyiz toplamak. Ama geri alacağım, görürsün."

Damarlarında tehlikenin varlığını hissederek, "Sen ne söylüyorsun?" diye sordu.

"Bu kadın aklının almayacağı bir konu. İyisi mi git de Braesford'un yatağını ısıtmaya devam et ve böyle şeyleri erkeklere bırak."

"Braesford yakında ölecek ve sen de benim dul payımın keyfini sürebileceksin demek istiyorsun."

"Buna güvenmiyorum fakat bana uygun olacağını inkâr etmeyeceğim."

"Hakkındaki suçlamayla ilgili ne duydun? Şehirde ya da askerler neler konuşuyor?"

Omuz silkti. "Çok bir şey değil. Herkes kralın kararını bekliyor."

Ya kral neyi bekliyordu? İlk başta düğünü beklediğini düşünmüştü ve belki de dövüşün sonucunu. Peki ya şimdi?

Henry vaat edilen oğlunun doğumuna kadar bekliyor olabilirdi. O olayın üstüne, damarlarında hem York hem de Lancaster kanı akan bir çocukla kazanılmış olan ülkenin güvenliği vaadiyle, basit bir taşra şövalyesinin ortadan kaybolması gözden kaçabilirdi. Göğsüne saplanan bir hisle bunun mümkün olabileceğini gördü.

Evliliğine özel bir sevgi beslemiyordu fakat yine de bu, durumu çözmek için adil bir yol gibi görünmüyordu. Dürrüst olmak gerekirse doğal olarak tek endişesi buydu.

“Hanımefendinin kayboluşu ya da... hakkında bir şey duydun mu?” Ne kadar fazla şeyi açığa vuruyor olabileceğini düşünüp duraksadı. Rand’e yapılan suçlama okunurken Graydon oradaydı, yani hem annenin hem de çocuğun kayboluşunun kapısına dayandığını gayet iyi biliyordu.

“Ya kralın veledi? Ses seda yok. Bahse girerim ki kadın, Henry’nin sürtüğü olduğu günlerin sona erdiğinin farkındadır ve asil ya da değil kendini tokmaklayacak başka birisini bulmuştur.”

Tokmaklamak. Isabel, ne kadar da uygun bir anlatım tarzı, diye düşündü; tokmak, sarkaç ya da koç boynuzu gibi sallanan ağır bir nesneydi. Ayrıca son derece kabaydı da; kendisi için bu bakış açısını görmezden gelmişti. Graydon, kralın veledi demişti, Leon’un değil. Bu olasılık ki doğru olmaktan ne kadar uzak olsa da yanlış olduğuna inanmak için güçlü sebepleri vardı, henüz herkesçe duyulmamıştı.

Üvey kardeşi, gözlerinde sinsi bir kurnazlıkla devam etti: “Fakat Braesford kadını kendisi göndermiş de olabilir. Kralın artıklarının keyfini sürmek için her gün sıvışıyor olabilir.”

Isabel’in bakışlarında tam anlamıyla bir küçümseme vardı. “Asılma riskine rağmen mi? Bundan niyeyse emin değilim.”

Üvey kardeşi, “Ama hanımları memnun etmeye bu kadar yatkın olduğu için denemeye değer olduğunu düşünebilir,” dedi. “Manş Tüneli’nden geçerken böylesi ‘*plaisance*’larla meşhur olduğunu duymuştum.”

Isabel, göğsü bir iple sıkıştırılıp nefesi kesiliyormuş gibi hissetti. Rand’i başka kadınlarla, yabancı bir saraydaki soylu ve eğitilmiş hanımlarla hayal etmemeye çalıştı ancak bu imkânsızdı. Bu, onun zevk alması için gösterdiği özveriye, ağır ve titiz özeni açıklayabilirdi.

Plaisance; haz, dünyevi ve bedensel haz anlamına gelen bir sözcüktü. Graydon'ın ağzına yakışmıyordu, tokmaklamak, onun usulüne çok daha uygundu. Üvey kardeşinin Fransızcası pek yoktu ve sahip olduğu kadarını kullanmayı da hakir görürdü. İngilizcenin onun için yeterince iyi olduğunu söylüyordu ve başka dillere ihtiyacı olursa kâtipler ne güne duruyordu. Birisi dağarcığına bu kelimeyi sokmuştu, aynı, Rand'in I Henry'yle sürgündeyken yaptıklarının dedikodularıyla aklını doldurduğu gibi.

Bu bilginin kaynağını yanlış kılıyordu.

Sesi çatlayarak, "Bunu sana kim söyledi?" diye sordu. "Kim Braesford'u ortadan kaldırmak istiyor?"

Kaba bir küçümsemeyle, "Canını sıkma güzel kardeşim," dedi. "Bilmene gerek olmayan işler. Nakışlarına ve kadınca işlerine geri dön. İşleri bittiğinde ve sana yeni bir koca bulunduğunda açıklaması için birisi gönderilecek."

Tartışmak manasızdı. Ona daha fazla şey söylemeyecekti, muhtemelen ona anlatabilecek başka bir şeyi de yoktu. Ama neyi öğrenmesi ve ne yapması gerektiği hakkında yanılıyordu.

Isabel karanlığa kapatılmaktan ölümüne sıkılmış, iradesinin aksine emirler almaktan bunalmış ve kararlarının onun yerine başkaları tarafından verilmesinden tiksinimişti. Artık bunları kabul etmeyecekti. Kaderine karar verilirken oturup nakış dikmeyecekti. Öğrenilecek her şeyi öğrenecekti.

Sonraysa bununla ilgili ne yapacağına kendisi karar verecekti.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

12. Bölüm

Saraylı, Rand'in önünde durduğunda, İngiltere kıyılarının ötesindeki bir ülkeye ait, tutuk bir aksanla, "Mavi, hanımınıza bağlılığınızı sürdürmeniz için," dedi. "Sonra kraliçe arının erkek arısı olacaksınız, senin iğnen onun içinde değil, onunki senin içinde olacak."

Rand, büyük salonda arkasına yaslandığı sıradan bakarak, şövalyeler, askerler ve kemikleri gömmek için çalılarda yer açmış eski yoldaşlardan oluşan altı yedi kişilik bir topluluk gördü. Adam tanıdık gelse de tam olarak çıkarmıyordu. Onu geçen yıl Leon'la birlikte görmüştü ya da sadece saraydaki beleşçilerden biriydi. Konumu ne olursa olsun sarf ettiği kelimeler düpedüz kışkırtmadan ibaret, diye düşündü. Nedenini öğrenmeden önce tepki vermek yanlış olurdu fakat imalı konuşma biçimi karşısında galeyana geliyordu.

"Yeğimden bahsediyorsanız," diye ağır ağır konuştu, "onun rengi gri."

"Bana mavi gibi geldi."

Aslında yelek, bulutlu bir gökyüzünün griyle karışık

hafif mavi rengindeydi ve tam olarak saraylının belirttiği amaç için seçilmişti. Ne var ki mesajının hedefindeki leydi bunu fark ettiyse de konu hakkındaki fikrini dile getirmekte başarısız olmuştu. Rand lakayt bir rahatlıkla, “Belki, ancak kimi insanlar renkleri seçemezler,” dedi.

Bir sürü ülkede geçen savaşıardan çıkmış kır saçlı bir paralı bir asker ve gazi olan oyunculardan birisi, tek sağlam gözünü yeni gelen kişinin giydiğı, yeşil siyah çizgileri olan bir pantolonla eşleştirilmiş pas kırmızısı bir yelek ve ucuna mor bir tüy takılmış sarı bir yün şapkadan oluşan rengârenk giyimi üzerinde gezdirerek homurdandı. “Bresford haklı lordum.”

Saraylının yüzü alacalı bir kırmızı beyaza döndü. Sert bakışları haşinceydi ve eli bıçağının kabzasında dolaştı. “Bence mavi. Bence o boynuzlanmayı bekleyen bir erkek tavuk.”

Bu kadarı fazlaydı. Rand iç çekti, borcu için kenara sikke koydu ve ayağı kalktı. “Dışarıda, bahçede,” dedi. “Ne olsun, kılıç mı asa mı?”

Adam, gözleri büyüyerek, “Hemen burada,” diye bağırdı. “Seninle şafakta buluşacağım, öncesinde değil.”

Cevap öyle çabuk geldi ki Rand’in içine bir kuşku düştü. Saraylıyı inceledi. Etkileyici bir endamı yoktu ancak sıırım gibi ve sert bir yapıya sahipti. İspanyol, Mağripli ve İtalyan karışımı bir soydan gelme olarak, onur meselelerinden doğan çatışmalara tanıdık birinin kibrine sahipti. Yine de hazırlıksız bir karşılaşma için yüreğı yoktu.

Rand art niyetsiz bir gülümsemeyle, “Benimle senden başka kimler buluşacak?” diye sordu.

“Adil bir dövüş olmayacağını mı söylüyorsun?”

“Bunu da nereden çıkardın?” Saraylının omzuna vurup

kolunu boynuna doladı ve onu seyredenlerden uzağa götürdü. “Gel bir şeyler içelim ve bu işi en iyi nasıl halledeceğimize karar verelim.”

Rand’in sabık rakibi kurtulmaya çalıştıysa da Rand ona izin vermedi. Arkalarındaki zar oyuncuları, iyi bir gösteri olacağını beklediklerinden hüsrana uğrayarak bıkkınlıkla oyunlarına geri döndüler. Bununla birlikte birkaç başka kişi, belki de can sıkıntılarını geçirebilecek başka bir şey olmadığı için izlemeye devam etti.

Saraylı, Rand gömleğinin sırtını eliyle sıkarken kısmen boğularak, “Seninle içmeyeceğim,” dedi.

Rand sert bir imayla, “Ben de seninle içmeye hevesli değilim,” dedi, “ama gerekirse şarabın bir daha asla boğazından akmamasını ayarlayabilirim. Kim seni bu oyuna soktu? Hayır, yalan söylemeye zahmet etme. Yalnızca git ve işe yaramadığını söyle. Ve eğer dudaklarından karım hakkında tek kaba söz daha çıkarsa zavallı boynundan başlayarak onları senin için durdururum.”

Çeşitli giriş odalarına ve salonlara çıkan bir geçide ulaşıp sonunda kralın dairelerinden oldukça uzakta, yatak odalarından oluşan bir fare yuvasına gelip durdular. Rand sözde rakibinin kürek kemiklerinin ortasına sert bir şaplak geçirerek, tüm şen şakrak arkadaşlığını bir kenara bırakıp karanlık gölgelere doğru sendelemesini sağladı. Adam dengesini sağlayıp bir el hareketiyle yeleğini düzeltti. Omzunun üzerinden kötücül bir bakış atarak döndü ve uzaklaştı.

Belki saraylıyı başkalarının önünde küçük düşürmek bir hataydı. İnsanlar öğ almak konusunda asla aptal yerine koyuldukları zamanki kadar hırçın olamazlardı. Yine de bunun neye yarayacağını görmek zordu. Rand’in şu anda

ihtiyacı olan tek şey kazanamayacağı bir karşılaşmaya girmek zorunda kalmaktı. Ölümcül bir yara alırsa Isabel dul kalırdı. Başının üstünde bir cinayet suçlaması varken yara alırsa iki katı kötü duruma düşerdi.

Amaçlanan da bu muydu? Saraylı, Braesford'un efendisinin başına ilmik geçmesi umuduyla bir kurban olarak mı gönderilmişti?

Isabel arkasından öyle sessizce yaklaşıp, "Bu da neydi?" diye sordu ki Rand ona dönmeden önce ilk turnuvasına katılmış bir yaver gibi irkildi.

"Bir şey değil. Sadece mantıktan çok gurura sahip olan bir aptal." Başka sorulara engel olmak için karşı saldırıya geçti. "Nerelerdeydin? Kraliçenin odasına baktım ama seni orada diğer hanımlarla dikiş dikerken görmedim."

"Şimdi onlara katılmaya gidiyorum. Peki eğlence olsun diye onlara bir-iki Fransız şarkısı çalmak için oyalanmadın mı? Şaşırdım doğrusu."

Kendi taktiğini ona çevirmişti. Dudaklarında bir beğeni gülümseyişi belirdi. Kaygısızca, "En iyi şarkılarımı karıma saklıyorum," dedi Rand. "Hoşuna gidiyor mu acaba, merak ediyorum."

Isabel'in yüzünü koyu bir gül rengi kapladı. "Hayır... Tam olarak değil. Fakat bazı şeyler..."

"Söylenilmeyecek kadar müstehcen mi?"

Onu kirpiklerinin altından, ruhunu yakabilecek bir bakışla süzüp, "Özel," diye sonlandırdı Isabel. "Fazlasıyla özel."

Rand, dudaklarını boynunun kıvrımı üzerinde gezdirirken ve kulak memesini diliyle yalarken, boğuk sesli bir imayla, "Ve daha fazla üzerinde durmaları için mahremiyet icap ediyor," dedi.

“Bunun akıllıca olacağından kuşkuluyum.” Daha fazla yaklaşmasını engellemek için elini göğsüne koydu. “Heyecan verici bir davet olsa da gerekenden fazla ilgi uyandırıyor.”

Kirpiklerinin altından hızlıca bakarak gerçekten de öyle olduğunu gördü. Sohbetleri salondan geçen bir sürü erkeği ve kadını cezbediyor, saraylıyla olan kısa yüzleşmesi kadar ya da daha fazla ilgi çekiyor gibiydi.

Sorun o anda kafasından silindi. Karısı, yeleği ve gömleği üzerinden düz göğüs ucunu şaşmaz bir biçimde bulmuş, hafifçe bir çimdikle tepesini sıkıyordu. Kasıklarına bir Çinli arkebüzünün patlaması gibi bir ateş saplandı. Isabel onu serbest bırakıp hızla uzaklaşırken ağzının bir karış açık kalmış olabileceğini düşündü. Kalçaları normalde olduğundan daha fazla mı sallanıyordu? Öyle olduğuna, bunu bilerek yaptığına yemin edebilirdi çünkü izlediğini biliyordu.

Göğsünden sersemce bir kıkırdama yükseldi. Şimdilik gitmesine izin vermeye karar verdi. Gecikme için öç almak daha tatlı olacaktı. Karısı söz konusu olduğunda ayran gönüllü olsa da ona hem şimdi hem de daha sonra sahip olmak istiyordu.

Bu sabah odalarından ayrılmak işkence gibi gelmişti. Ahududu aromasıyla karışmış tadı dilinde uzun süre kalmıştı. Bu tat, çıldırtıcı ve unicorn boynuzundan bile daha güçlü bir afrodizyaktı. Çıplak omzu ya da çarşaftan çıkmış pürüzsüz, beyaz baldırı tüm iyi niyetini yok edebileceğinden yatağa bakmadan dağınık elbiselerini bulup giyinmişti. Kesinlikle elbiselerini fırlatıp ona yine sahip olabilirdi. Bütün gün yataktan çıkmayabilirdi.

Böyle bir oyalanmayı göze alamazdı. Bela alameti veren

güçler bir araya geliyordu. Düğünden bu yana Henry'nin aralarına koyduğu mesafede, koridorlardan geçenlerin sinsî bakışlarında ve saraya girip çıkarken muhafızların ihtiyatlılıklarındaki çağrışımı hissedebiliyordu. İçinde yürüttüğü ıssızlıkta da vardı bu. Fransa ve Bosworth Ovası'nda silah dostu olan soylular, vebalıymış gibi ondan sakınıyorlardı. Kimse bir katille arkadaş olmanın getireceği lekelenmeyi ya da Henry'nin asılmasına izin vereceği kadar kralın gözünden düşecek olursa onunla aynı kaderi paylaşma ihtimalini göze alamıyordu.

Isabel, isteklerine rağmen onun kaderinin bir parçasıydı. Rand bundan pişmandı ancak yapılabilecek bir şey yoktu.

Bu bir yalandı. Yeminlerini duymuş olan Piskopos Morton'a, onunla evlenmeye gönülsüz olduğuna dair yemin edebilirdi. Bu konuya bir son verebilirdi çünkü kilise zoraki evlilikleri hoş görmüyordu, kralın emriyle olanları bile. Bu fedakârlık için arzularına fazlasıyla bağlı olmuştu. Üstelik yalan yere yemin etmiş ve sonra da günahını itiraf etmiş olurdu, çünkü bu hayatta hiçbir şeyi Isabel'i eşi olarak almaktan daha çok istememişti.

Törende konuşup kendi isteksizliğini dile getireceğini beklemişti. Buna kendisini hazırlamış, Graydon önceden yaptığı gibi onu işbirliği yapmaya zorlarsa ona nasıl destek olacağını düşündüğünü kendine hatırlatmıştı. Neredeyse buna cesaret etmiş olmasını istemişti. Sonuçta onunla gerçekten istediği için mi yoksa karşı koymaya korktuğundan mı evlendiğini bilmiyordu.

Hal böyleyken...

Braesford Malikânesi'nde kısa bir an boyunca kendini bütün hissetmişti. Zavallı, avare soysuz yüreği sonunda ait

olduğu yeri bulmuş gibiydi. Kabul edildiği, hoş karşılandığı ve doğumuna rağmen değer verildiği bir aileci olacaktı. Isabel ile güçlü ve uzun süreli bir şey kurabiliriz, diye hayal kurdu.

Kralın hediyesi olarak Braesford'u almadan önce mülkiyetinde kıvanç duyacağını ummuştu. Kendine Braesfordlu Sör Randall, alabildiğine geniş toprakların sahibi demek, ömrü boyunca kendisini tatmin eder diye düşünmüştü. Bu şeref kısa sürede solup gitmişti. Bir şeyler eksikti. Graydon Konağı'ndan Isabel'i Westminster'daki büyük salonda dans ederken gördüğünde neyin eksik olduğunu anlamıştı. Yüzünde binlerce neşenin ışıyla gülümsemesini seyretmiş ve ansızın, açlık çeken birinin yiyecek ve içecek istemesi gibi arzulanmıştı onu. Ona sahip olmak için her bedeli ama her bedeli ödeyeceğini düşünmüştü.

Bu sahiplik hâlâ yaşamına bedel olabiliirdi ancak ne çıkardı? Sadece düşlemek bile buna değmişti.

David onu, Gölge'yi kontrol etmek ve ağaçtan düşen bir elmayı ata yedirmek için gittiği ahırda bulduğunda Angelus çanı çalıyordu ve gün ilerlemişti. Delikanlı, lacivert gözlerinde endişeyle kıpkırmızı olmuş ve nefessiz kalmıştı. Rand'i büyük, yankılı binanın içindeki loşlukta görünce koşmaya başladı.

"Efendim, bir mesaj var! Geleli bir saat olmadı. Her yerde sizi arıyordum."

Rand tiz bir sesle, "Leydi Isabel?" diye sordu.

David endişesini çabucak anlayıp, "Hayır, hayır," diye onu yatıştırdı. "Onu şimdi odada gördüm. Size bakmam için beni buraya gönderdi."

Rand, davranışlarından, onun düşündüğünden daha fazla haberdar olmadıkça ya da odalarının penceresinden

onu izlemediği takdirde bunu nasıl bilmiş olabileceğini merak etti. Bunu daha sonra düşünecekti. “O halde Braesford’dan mı?”

David başını hızlıca sallayıp akşam ışığının, sarı saçlarının dalgaları üzerinde parıldamasını sağladı. İzlenmediklerinden emin olmak için etrafa hızlıca bakarak tuniğinden rulo yapılmış bir parşömen parçası çıkardı. “Mesajı hizmetkârlar salonuna getiren bir köylüydü.”

Rand, efendisinin kölesi ancak diğer herkes için özgür birisi olan bir köylüye hemen her şeyi yapmasının emredilebileceğini biliyordu. Sakat bırakılma cezası korkusuyla daha sonra bunun bahsini de açmazlardı. Kaşlarını çatarak, “Bana değil de sana mı getirildi?” diye sordu.

“Birisi beni sizin yaveriniz olarak göstermiş olabilir. Onu daha önce görmediğime yemin edebilirim.”

Parşömen, Rand onu açarken çıtırdadı. Süslemeler, çizgiler ve doğru Fransızcasının özgün imlasiyla güzelleştirilmiş yazı sayfa boyunca dağılıyordu. Rand kâğıdı ışığa doğru çevirdi.

“*Cher ami...*”

İlk kelimeler gözüne çarparken sırtı endişeyle iğnelenerek karıncalandı. Gözleri birkaç satır aşağı inerken parmaklarını ölümcül bir kavrayışla sıktı.

Yazar, mesajını ona ilettiği için onu bağışlamasını istiyordu fakat başka kime döneceğini bilmiyordu. Kısa süre önce çektiği doğum sancılarında ona gösterilen iyilikleri göz önüne alarak yardım dilenmeye cüret ediyordu. Ona barınak olarak sunulmuş olan kale, bir hapishaneye dönmüştü. Kendisinin ve çocuğunun hayatı için korkutğundan, kaçmak zaruri hale gelmişti. En içten ricası, gecikmeden onunla ilgilenmesiydi. Yolculuğunda, her yer-

de bulunan düşmanlara karşı dikkatli olmalıydı. Salimen ulaşması için büyük dualar ederek gelişini bekleyecekti. Bunları yazan, ona minnettarlık ve şükran duyan Juliette d'Amboise'dı.

Rand bir küfür fısıldadı. Tarzı onu andırıyordu; biraz dramatik ancak kibar ve başkalarını düşünen.

"Efendim?"

Rand kaşlarını çatarak yaverine mesajın içeriğini söyledi. "Başka hiçbir şey yok muydu?" diye sordu. "Yer tarif edilmedi mi?"

"Mesajı getiren köylü sizin müsait olmanızı bekliyor. Konuşmak yerine homurdanıyor fakat size rehberlik edeceğini belirtti."

"Şimdi mi? Peki kime hizmet ediyor olabilir?"

"Ne köylü kıyafetinden başka bir kıyafet giyiyor ne de efendisinin adı sorulduğunda düzgün bir cevap verebiliyor." David başını salladı. "Bu kulağa hoş gelmiyor."

Rand tüm kalbiyle ona katıldı. Evet, Matmazel Juliette'i bulmak istiyordu ancak daha önce hiç görmediği bir rehberle gece apar topar yola çıkmak ona doğru gelmiyordu.

"Size saraydan ayrılmayacağınıza dair ettiğiniz yemini bozdurmak ve böylelikle krala sizi Kule'ye göndermek için bir sebep sunabilmek için bir numara olabilir."

Parşömeni başparmağına vurarak, "Olabilir ama ya değilse?" diye yanıtladı.

Bu, yaverinin yanıtlamaya kalkışmadığı bir soruydu. "Adam fersahlarca yol kat etmiş gibi görünüyor. Şafaktan önce gidip dönmek istiyorsanız hemen gitmeniz gerek."

David, yokluğu hissedilmeden önce demek istemişti. Uzun uzadıya düşünmek için az zaman vardı. Ama her şey konuşulmuşken buna ne gerek vardı? Matmazel Juliette'in

yardımına ihtiyacı olabileceği ihtimalini göz ardı edemezdi.

Parmaklarını Gölge'nin kâkülüne geçirmek için elini uzatırken kayıtsız bir kabullenişle, "Görünen o ki beni daha uygun bir yerde bulamazdın," dedi.

"Gidiyoruz o halde."

"Ben gidiyorum. Sen kalacaksın." Duraksadı. "Bunun hakkında Leydi Isabel'e hiçbir şey söylemedin değil mi?"

"Hayır."

David, sanki sadakatinden kuşkulandırılmış, aşağılanmış gibi konuştu. Ya da onu bir yaver olarak atının başına geçirebilecek hizmetlerinin geri çevrilmesi yüzündendi. Rand elini delikanlının omzuna koyup, "Leydimin yanında kalmanı tercih ediyorum," dedi. "Aynı anda iki hanımefendiyi birden koruyamam."

David iç çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "Nasıl isterse-niz efendim."

Sesine özgüven katarak, "Mükemmel," dedi. Fakat aslında hiç de mutlu olmamıştı.

Rand neredeydi?

Isabel günün erken saatlerindeki sohbetlerinden beri onu görmemişti. O zamandan beri vakit, kurşun gibi ağır bir yavaşlıkta geçmişti. Dikiş dikerken parmağına öyle çok iğne batırmıştı ki kraliçenin hanımları tarafından yapılan duvar örtüsünün sonsuza kadar kan lekelerini taşıyacağından korkuyordu. Çalışırken keyif almaları için lavta ve klavsenle çalınan ezgiler akortsuz ve yavan geliyordu. Akşam yemeğini, tabağını ve kadehini Cate'le paylaşarak

yemiş ancak içkisini kocasıyla birlikte içmeyi ummuştu. Akşam çökerken hâlâ ortaya çıkmaması endişe vericiydi.

Uzun, sis dolu alacakaranlık yavaş yavaş karanlığa döndüğünde ve o hâlâ ortaya çıkmadığında ciddi olarak kaygılanmaya başladı. Nerede olabiliirdi? Kralın emriyle saraydan ve çevresinden ayrılamazdı. Büyük salonda ya da mızrak sahasında yoktu, hiçbir hanın geniş duvarlarının ardında keyfine bakıyor değildi, çünkü bakması için David'i göndermişti. Henry'ye gitmemişti, çünkü herkes kralın günün büyük kısmında divanıyla görüşmede olduğunu biliyordu. Bu ne demek oluyordu?

Rand başka bir kadına gitmiş demekti. Birçoğunun, onun incinmiş gururunu ve bazı erkeksi kısımlarını okşamaktan keyif alacağından şüphesi yoktu, ancak nasıl olur da bu kadar gamsız bir şekilde onun yatağından onlarınkine geçebilirdi? Nasıl olur da başka bir kadının önünde soyunur ve kalbini durdurup kemiklerini mum gibi eritmek için kullandığı aynı eller, dudaklar ve dille ona dokunurdu?

Odalarında bir aşağı bir yukarı yürürken kendisine umrunda olmadığını, tabii ki de öyle olmadığını söylüyordu. Yine de hiçbir ayırım yapmaması küçük düşürücüydü. Onun için, zevk alması için kullanabileceği bir bedenden daha fazlası olduğunu düşünmüştü. Sonuçta onun karısıydı!

Niye dönmüyordu? İtaatkâr bir kadını, nasıl söyleniyordu, *tokmaklamak* ne kadar sürebilirdi? Fakat hayır, bunu düşünmeyecekti. Hayretle öğrenmişti ki bütün bir gece sürebiliyordu. Bu bir dayanıklılık meselesi değil, işe kendini adamayla, kasıtlı yöneltlen tepkilerle ve doyum-

suz arzularla karışık sonsuz bir ilgiyle alakalı bir durumdu. Rand öyle...

Bunu düşünmeyecekti, düşünmeyecekti.

Rand'in gölgesi gibi olan David mutlaka onun kaçamkalarından haberdar olmalıydı. Efendisi istese bile böyle şeyleri ondan saklaması mümkün değildi. Son saatlerde delikanlının, kocasının yokluğunu telafi etmek istercesine ilgili olması, durumu acı verici biçimde açık hale getiriyordu.

David'i çağırttığına saraya gecenin sessizliği çökmüş olsa da şehrin hanlarının şamatası ve manastırdan gelen ilahiler duyulabiliyordu. Gwynne, odanın kapısını delikanlı için açtıktan sonra kendini kadife bir korseyi düzeltmek ve bağcıklarını değiştirmekle meşgul etti. Isabel, ifadesinin sakın olduğundan emin olana kadar açık pencerenin önünde durup gözlerini fırtınanın habercisi olan geceye daktı. Sonra Rand'in yaveriyle yüzleşmek için döndü.

"Nerede o?"

"Leydim?"

"Bana aptal numarası yapma. Bu öğleden sonra onu aradığını biliyorum. Onu buldun mu?"

"Evet leydim."

"Nerede?"

Ona anlattı fakat ayrıntı vermedi; kocasının şu anda ne yapmakta olduğu ve neye niyetlendiği hakkında tahminde bulunmasına neden olacak hiçbir şey. Konuşmayı bitirdiğinde çenesini sıkıca kapadı, mavi gözleri onun başının üstünde bir yere kenetlenmişti.

"Saraydan mı ayrıldı?"

Delikanlının yüzünü, sanki vereceği herhangi bir ce-

vap onu daha derin bir sıkıntıya sokacakmış gibi bir endişe kapladı. "Bilemiyorum leydim."

"Bilemiyor musun yoksa söylemeyecek misin? Her neyse. Niçin onunla gitmedin?"

"Burada kalıp size göz kulak olmam gerektiğini söyledi."

"Öyle mi?" Dişlerini sıkıp ondan bilgiyi nasıl alabileceğini düşünmeye çalıştı. "Başka bir kadını görmeye mi gitti?"

"Leydim..."

Isabel onu haşın bakışlarıyla deldi. "Gitti mi?"

Genç adam hiçbir şey demeden dudaklarını sımsıkı kapadı. Bu bir itiraf kadar eziciydi.

Şimdi acı, yüreğine sızıp onu kaplarken fark etti. Onu metanetli, dürüst, mert, sadık ve iyi yürekli, şövalye erdemlerinin gerçek bir yansıması sanmıştı. Yanıldığını anlamak harap ediciydi.

Safça davranmıştı. Bu bir daha yapmayacağı bir hataydı.

Sonunda hırıltılı bir sesle, "Ne zaman döneceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hayır leydim."

Çenesini kaldırıp, "Gidebilirsin," dedi ve Rand'ın yaveri gözlerinden dökülecek olan yaşları göremeden arkasını döndü.

David sessizce, "Gitmesi gerekliydi, yemin ederim," dedi, "ama geri dönecek leydim. Geri dönecek."

Evet, elbette dönecekti. Geri dönecekti ve Isabel bekliyor olacaktı. Yataklarına sokulacak ve her şey eskisi gibiymiş gibi ona elini uzatacaktı. Fakat yanılıyor olacaktı.

Çok yanılıyor olacaktı.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

13. Bölüm

Akşam semasını mor ve gri bulut kümeleri kaplıyordu ve havada hissedilir düzeyde nem vardı. Rand ve rehberi mumların ve fenerlerin yakılmış olduğu Westminster şehrinde yollarını bulurlarken karanlık yaklaşıyordu. Komşuların dar sokaklarda birbirlerine sırlar fısıldayabileceği kadar birbirine yakın duran hanlar veya evlerden gelen parıltı, ihtiyaçlarını karşılıyordu. Ne var ki başıboş izlerin yoldan ayrılıp dağınık köylere doğru gittiği açık alanlara geldiklerinde hava gerçekten de karardı.

Olgun tahıl ve nemli toprak kokusu gece rüzgârıyla süzülüyordu. Yüzlerine ince bir sis vursa da hava hiç yağmura çevirmedi. Saz çatılı kulübelerin gölgemsi, kambur sırtlı karaltılarının etrafından geçerlerken ara sıra köpekler havladı ve inekler böğürdü. Hışırtılı yaprakların bir tünel gibi üzerlerine kapandığı, asilzade topraklarından birine ait ormanlık bir bölgeden geçtiler. Bir baykuş öttü, bir tilki havladı ancak sonra atlarının nallarının çıkardığı ses dışında her şey tekrar sessizleşti. Bu ses, atlı bir birliğin uzaktan

gelen sesi gibi, etrafa yayılan ağaçlardan geri yansıyordu. Sesi geride bırakmaları bir saat ya da daha fazla sürdü. Sonra yol bomboş, çalıların arasında bol bol çiğnenmiş ve gölgeleriyle nal seslerini yumuşak çamuruyla soğurur bir halde devam ediyordu.

Rehber konuşmadı. Rand ilk başta onu, homurdanmaları ve kaba saba hareketleriyle bilindik, suskun bir taşralı sandı. Kısa süre sonra yanıldığını anladı. Orta yaşlı, geniş yapılı, ot rengi yünden kukuletalı tuniği ve kabaca onarılmış ayakkabılarıyla hantal gözüken adamın dili yoktu.

Birinin dili ihanetten, yalan yanlış söylentiler yaymaktan, komşusuna iftira atmaktan ya da efendisinin keyfine göre kesilebilirdi. Ne olursa olsun trajedisi aynıydı. Rand eşlikçisinin acısını paylaşıp da bunun bir şeyi değiştirmesine izin vermedi. Önemli olan köylünün, yeri tarif edemese de nereye gittiğini biliyor olmasıydı.

Elbette gittikleri yerin nerede olduğunu söylemedi. Rand'ın ilk ortaya çıkışında niçin yola koyulmaya isteksiz görüldüğünü de açıklayamadı. Elini sallayıp itiraz sesleri çıkararak zıplamıştı. Görünüşe göre onu gece yarısı herkes uyumadan önce beklememiş, ayrılmak için o saate kadar beklemeleri gerektiğini düşünmüştü.

Rand'ın sabrı yoktu. Matmazel Juliette gecikmeden gelmesini rica etmişti. Tehlike üzerine çökerken sabırsızca oturup beklemeyecekti. Hem ikisi ne kadar çabuk ayrılırlarsa Rand o kadar çabuk dönebilirdi.

Henry'nin emriyle sarayda kalma sözünün üzerine aklı geri gitmek konusunda endişeliydi. Bu hafife aldığı bir şey değildi; sözü kutsaldı, çiğnenemezdi. Lakin yardımına ihtiyacı olan birisini yüz üstü bırakmak da öyle. Eğer bir

leydinin yardımına koşarak krala ya da papaza kefarete -mesi gerekiyorsa bunu yapacaktı.

Saraydan ayrılmak kolay olmamıştı. Gölge'ye binip kapıdan çıkması zor olacağından bir hileye başvurmak gerekmişti. Gölge'yi ahırdan almaya bahane olarak nallarından birini geveşetmişti. Sonra David her adımında, işi yapması için kralın saray demircisini bekleyemeyecek kadar kibirli bir efendiyle ilgili söylenerek kır atı saray kapılarının dışına gtrmşti.

Delikanlı gittikten sonra Rand odasına gidip en koyu ve dayanıklı elbiselerini giymişti. Isabel'i görmek ve belki ondan bir öpücük koparmak istemişti ancak hâlâ odada meşguldü. Hoşnutsuz bir halde, odalardan oluşan bir labirentten, hizmetkâr merdivenlerinden birine doğru ilerleyerek tekrar gitti. Oradan hemen inip mutfaktan ve mutfak bahçesine giden bir geçitten sıvıştı. Eski bir elma ağacının yardımıyla, ağacı kuşatan yığma taş duvarı tırmandı. Diğer tarafa atladığında Westminster şehrinin sokaklarında serbestti.

Kaçarken birkaç casus onu gözledi. şanslıysa yokluğu fark edilmeden geri dönerdi ve casuslar onun faaliyetlerini anlatmaları için ağrılmazlardı.

David ve Gölge, Rand'ın rehberle buluşmak için yönlendirildiği meyhaneye ve hana bitiştirilmiş ahırda onu bekliyorlardı. İili adamı bir bira maşrapasına gömülmüş halde buldu. Rand, gerek olursa diye David'le sabahın erken saatlerinde meyhaneye ahırına dönmeyi kararlaştırdı. Sonra hemen yola çıkmak için rehberi zorlamaya başladı.

Rand şimdi karanlıkta at sürerken çiftleşme dönemindeki bir erkek geyik kadar asabiydi. Rutubet karşısında gözlerini kısıp, yollarını bulmak için bir meşale olmasını

dileyerek ay ışığının azlığına küfretti. Arada bir dikleşip geldikleri yöne bakarak takip edilip edilmediklerini dinliyordu.

Hiç.

Gardını indireceği anlamına gelmiyordu bu.

Ne kadar uzağa gitmeleri gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve arkasında eyere yayılmış adamdan bilgi alamıyordu. Ne kadar fazla uzakta olursa yokluğunun fark edilmesi o kadar kesinleşirdi. Gün doğmadan dönmezse David tehlikeyi bildirmezdi ancak Isabel'in bunu yapabileceğinden korkuyordu. Bunu engellemek için yaverine güveniyordu ancak delikanlının bunu nasıl yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ana yoldan sapıp bitkilerin sardığı bir patıkaya kıvrıldıklarında ve taştan bir bekçi kulübesine varırken yavaşladıklarında gece yarısını biraz geçmişti diye düşündü. Kulübe, üzerinde yükselen, harabeye dönecek kadar eski küçük bir kale gibi duran karanlık bir binaya aitti. Tümsek yapmış toprağın üzerine kurulu taştan bir dış duvarı ve kuru bir hendeğin üzerinden geçen bir köprüsü vardı. İçeri girerlerken kimse onları sorgulamadı, hiçbir borazan çalmadı ve kimse onları karşılamaya çıkmadı.

Nal sesleri köprünün gevşek kalasları boyunca tıkırdadı ve birilerini dışarıda tutmaktansa daha çok kazığa geçirmeye yarar gibi duran kırık dişli bir parmaklığın altından eğilerek geçtiler. Tek bir meşalenin düzensiz alevi, kaba taş duvarları olan dış avluya doğru yollarını aydınlattı. Avlunun ortasında iki kat yüksekliğinde, pencere yerine ok delikleri olan büyük, mazgalı bir taş yığını vardı. Ön cephedeki iki köşesi de konik çatılı kulelerle korunuyordu ve merkezi bir girişe çıkan taş basamakları vardı. Sa-

vunma amaçlı bir burç olarak doğasını yumuşatmak için hiçbir girişimde bulunulmamış, ikamet etmek için rahat bir yer haline getirmeye yönelik hiçbir adım atılmamıştı. Gelen kimselere karşı savunmak veya sahiplerinin tutuklu bulundurmamak istediklerini hapsetmeleri için yapılmış bir yerdi.

Burcun üzerine turuncu ve sarı bir ışık saçan meşale, sağlam girişin yanındaki halkalı bir askıya yerleştirilmiş, geniş kapının tunç çivi başlarından ve binlerce çizmeli ayağın çığnemiş olduğu yüksek taş basamaklardaki ezik yerlerden yansıyordu. Mekân en azından üç asır, muhtemelen daha da eskiye dayanıyordu. Geçen otuz yıldaki savaşlar sırasında bir süre sığınak olarak kullanılmış olabilirdi fakat bir zamanlar koruduğuna şüphe olmayan köy ortadan kalkmış, veba veya kıtlıktan kırılmış ve kalenin artık bir amacı kalmamış görünüyordu.

Rand burcun içinde atını öyle sert yanaştırdı ki Gölge arka bacakları üzerinde geriledi. Atı sıkıca yatıştırıp etrafına bakındı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu; ne bir nöbetçi, ne bir asker ne de bir köle. Ne hisarın kime ait olduğunu belirten bir flama dalgalanıyordu ne de herhangi bir tür hayvana dair bir iz ya da ses vardı.

Kalbi güm güm atıyordu. Tüm duyuları acıya benzer bir hassasiyetle harekete geçti.

Sonra, Matmazel Juliette'in mesajını açtığı anda aklının bir köşesinde duran soruyu fark etti. Eğer tutukluysa, Braesford'u haftalar önce terk ettiğine göre isteğini ona Westminster'da ileteceğini nasıl bilebilmişti?

Rehberine danışmak için eyerinin üzerinde dönüp, "Herkes nerede?" diye sordu.

Adam artık arkasında değildi. Kapıdan geçince durmuş-

tu. Atını çevirip dirsekleri gövdesine vura vura parmaklığın ardından dörtnala geçti. Atının nalları köprünün üzerinde gümbürdeyip karanlıkta kayboldu.

Rand sakinleşti. Bir süre daha etrafına bakarak, hisarın tahkimatının un ufak olmuş halini, arka duvardaki bir kapının eğilmiş ağacını, kuru yaprak süprüntülerini ve basamakların dibine yerleşmiş çürük samanları ve kadim at izlerini gözlemleyerek oturdu. Atından inerek onu gemledi ve yağmır suyuyla yarısına kadar dolu bir yalağa götürdü. Onu orada bırakıp büyük kapıya doğru dikkatle ilerledi ve kapıyı çaldı.

Gelen olmadı.

Mekân, sanki yıllardır orada kimse yokmuş gibi fazlasıyla sessizdi. Yine de sağ omzunun yanındaki meşale, duvara is ve reçine akıtıp orada bir işaret fişegi gibi yanıyordu. Rand'ın tüm içgüdüleri bunun bir tuzak olduğunu haykırıyordu. Mutlak bir kesinlikle biliyordu ki izleyeceği en iyi yol, rehberinin yaptığı gibi topuklamaktır.

Yapamadı. Eğer Matmazel Juliette ve bebeğinin bu yıkılan harabede hapsedilmiş olması ihtimali varsa onları terk edemezdi.

Kapı, tekrar vurduğunda sallandı. Son bir darbeyle çerçevesinden çıktı ve bir miktar açıldı. Rand, yumruğu hâlâ havada, tereddütte kaldı. Kapıyı hızla iterek içeri girdi ve hemen hareket edip sırtını yandaki duvara verdi.

Gözlerinin karanlığa alışması için bir süre geçti. Gözleri karanlığa alışınca, bir duvarı kaplayan taş sıra haricinde misafirperverlikten yoksun bir tür sahanlıkta olduğunu gördü. En büyüğü tam karşıda olmak üzere yana açılan üç kapı vardı. Taş zeminin üzerinde yatan pisliği çatırdatarak ilerledi.

Arkasındaki meşale, kapı aralığından söntük ve titrek bir parıltı saçıyor, hisarın büyük salonu gibi gözüken mağaramsı karanlığa gölgesini vuruyordu. İçeride yankılı boşluğu tararken etrafı dinlemek için durdu.

Hiçbir ses yoktu, en azından insana ait hiçbir ses.

Kiler ve mutfak koridoruna açılan alanı geçti. Burada da her şey sessizdi. Kandil ışığında zar atan askerler, son yemekten kalan masa üzerinde horlayan uşaklar ya da hasırların üzerinde pirelerini kaşıyan av köpekleri yoktu. Tek gördüğü, çatlak bir tahta tabağın üzerinde kırıntı aramak için durduktan sonra fırlayıp giden bir fareydi. Burada boşlukla bayat kül, çürük hasır, kokuşmuş yağ ve fare pisliği kokusu dışında hiçbir şey yoktu.

Ya da, nihayetinde, başka bir şey, metalimsi, fazlasıyla insansı bir koku daha mı vardı? Rand, geç kalarak taze kan kokusunu fark ettiğinde midesi sıkıştı. Midesi ağzına geldi ve sert bir fısıltıyla küfrederek safrasını yuttu.

Giriş kapısına geri giderek meşaleyi yerinden kaptı. Meşaleyi sıkıca kavrayarak, kuvvetli bir isteksizlikle adımlarını takip etti.

Juliette d'Amboise, büyük salondaki kürsünün hemen karşısındaki hisarın sahibine ait özel odalara giden merdivenlerinde dibinde yere yığılmış yatıyordu. Gözleri ölümle sırlanmıştı. Kafası tuhaf bir açıyla duruyordu ancak ne kazara düşmüş ne de kırık bir boyun ya da başından yaranmayla ölmüştü. Boğazı kesilmişti, öyle acımasızca doğranmıştı ki kafası yarı yarıya vücudundan ayrılmıştı.

Saçları canlı görünüyor, üzerinde tuttuğu meşalenin parlak ışığında bakırimsı ısıltılarla parıldıyordu ancak derisine gül rengi bir parıltı hâkimdi. Rand yazın başlarındaki kahkahalarını, doğum yaparken gösterdiği cesareti, anne

olmaktan duyduğu neşeyi ve gururu hatırlayarak boğazının sıkıştığını hissetti. Öfkeyle ve beklenmedik, ağır bir kederle boğulacakmış gibi öksürdü. Öyle gençti ki, garip ve belirsiz durumu içinde öyle neşeliydi ki ve öyle kısa sürmüştü ki ömrü.

Meşalenin ışığı, bir kan birikintisinde yüzen buklelerinin uçlarını da aydınlatıyordu. Cildi hâlâ zayıf bir sıcaklığın izini taşıyor olsa da bu bir şeyi değiştirmiyordu. Çok geç kalmıştı.

Çok geç kalmıştı.

Tabii, bu iş en başından beri boş bir iş değilse geç kalmıştı. Yardım talebi gerçek miydi bir şekilde hisardan sızdırılmış mıydı? Yoksa onu öldüren her kimse onun emriyle mi yazılmıştı? Bunlar asla cevaplanamayacak olan sorulardı.

Rand kadın için hiçbir şey yapamazdı. Ancak doğurduğu çocuğa yardım edebilirdi.

Ayağa kalkıp cesedin üzerinden geçti ve arkasındaki odayı aradı. Hiçbir şey bulamasa da umutsuzluğa düşmedi. İnatla ve özenli bir biçimde hisarın kalan odalarını gezdi, önce en alt kattakileri, sonra da üsttekileri. Hiçbir odayı, hiçbir sandığı, taş duvarlara inşa edilmiş hiçbir silahlığı, en küçük bir deliği bile aramadan bırakmadı. Bir bebeğe uyacak türlü türlü küçük eşya, giysi ve köylülerin kulübe-lerinde kullandığı cinsten kaba bir meşe beşik buldu, fakat Madeleine adında bir bebek bulamadı.

Bir ucunda ok deliği bulunan bir üst geçitten geçerken bir ışık parıltısı fark etti. Birkaç uzun adımda deliğe ulaştı, meşalesini yerde tutarak bir yana dayanıp aradan baktı.

Bir grup adam hisara doğru at sürüyor, kafaları taşıdıkları meşalelerle aynı anda zıplıyordu. Alevler, topukların-

dan kalkan toza parlak ve ateşsi bir parıltı veriyordu. Altın ve bakır rengi parıldayan zırhları ışığı yansıttığı için zırhlı oldukları belli oluyor ve mızraklarıyla kargıları, koca bir canavarın kürkü gibi, tepelerinde diken diken duruyordu.

Kadim hisar gerçekten de bir tuzaktı ve yemi iyi yutmuştu.

Rand kendini ok deliğinden itip geçide ve oradan da sığ taş merdivenlerden aşağı fırlattı. Büyük salonu geçip giriş kapısına doğru gitti.

Boğulan bir kedininki gibi ağlamaklı bir feryat duyduğunda neredeyse oraya varmıştı. Aniden durduğunda ayaklarının altındaki hasırlar savrulup parçalandı. Meşalesini kaldırıp etrafına baktı.

Masalardan birinin altında gözüne beti benzi atmış bir suret ilişti. Bir anda onun yanında diz çökmüştü ve onu kırık dökük desteklerle ayakta duran kalasların altından çekti. Tepesinde, dibinde olduğundan daha kalın, beyaz kumaşla sarılmış küçük bir suntaydı bu. Zayıf ve mutsuz bir bebek ilıştırılmıştı suntaya.

Kaybedecek zaman yoktu. Bıçağını kılıfından çıkarıp kumaş bağları kesti, çocuğun etrafından alıp kenara attı. Bununla uğraşırken, Juliette arkasından yakalandığında bebeği taşıyor olmalıydı, diye düşündü. Kundak tahtası küçük Madeleine'i ciddi bir yaralanmadan korumuştur fakat sarsıcı düşüş sebebiyle sesi kesilmiş olabilirdi. Ya katilin gözünden kaçmış ya da annesinin yardımına gelen olmaz diye ölüme terk edilmişti.

Eğreti sargılarından kurtulan bebeği yeleşinin içine sıkıştırdı ve burnuna yükselen kokuyla yüzünü buruşturdu. Küçük kafasını omzuna dayayarak yeleşini sıkı ancak hava girmesi için yakasını açık bıraktı. Vücut ısı ve güm güm

atan kalbi biraz rahatlık sağlamıştı belki, çünkü bebek cılız ağlamalarını kesmişti.

Rand, yüküyle birlikte ayağa kalktı ve meşalesini üzerine basarak söndürdü, sonra birkaç sıçrarcasına adımda girişe ulaştı. Taş basamaklardan tangırdarak indi; inerken aceleyle az kalsın düşüyordu. Gölge, onu bıraktığı yerde duruyordu. Dizginlerini kapıp düşünmeksizin büyük savaş atını daha önce fark etmiş olduğu arka kapıya doğru sürdü.

Hisarın dışına çıktığında atına binmek yerine onu dış surlara yüksekliğini veren toprak setten aşağı indirdi. Muazzam taş kütleyi siper olarak kullanıp, dallardan kaçınarak ve dikenlerin üzerinden atlayarak mekânın etrafında birikmiş çalılıarın ve otların arasından kendine yol açtı. Sonra atına bindi ancak hızlıca kaçma isteğine karşı koydu. Olabildiğince ağaçların derin karanlığına sığınarak Gölge'yi ağır bir yürüyüşte tuttu. Yalnızca birliğin burca ulaşıp içeriye olduğundan emin olduktan sonra kır atını dörtlüle kaldırdı. Sonra bebeği bir eliyle kendine doğru tutarak atın güçlü boynuna eğilip Londra ve Westminster'a doğru yola koyuldu.

Oraya yarı yarıya vardığında bütün gece yağmayı bekleyen yağmur başladı. Gri perde, izini takip etmeyi zorlaştıracığından Rand onu memnuniyetle karşıladı. Herhangi bir takibi duyma çabalarını bozduğu, yolu bir çamur deresine çevirip gidişi yavaşlattığı ve çocuğun üzerine eğildiği yer dışında onu sırlıslam ettiği için ona küfür de etti. Bununla birlikte küçük Madeleine olabildiğince kuru ve sıcaktı. Tek önemli olan da buydu.

Onunla ne yapacaktı? Kollarında bir bebekle sarayda görünmesi zordu. Ağlaması ve sütanne ihtiyacı ilgi çeke-

bilir, hizmetkârlar arasında kaçınılmaz sorulara neden olabiliyordu. Henry öğrenmeden ondan haberdar olurdu.

Isabel ondan da önce öğrenirdi. Başka bir kadının çocuğuyla çıkagelirse ne düşünürdü? Ufaklığın işini bitirmediğinin kanıtlanmasından memnun mu olurdu yoksa onu saklamasına yardım etmeyi sormaya cüret etmesine öfkelenir miydi? Bebeği şefkatli ellerine mi alacaktı yoksa birisi gelip onu alana kadar bağırarak mıydı?

Elbette Madeleine'i Henry'ye teslim edebilirdi. Fakat ya onun Leon'un kızı olduğunu öğrenirse, o zaman ona ne olacaktı? Peki ya Henry bunu zaten biliyor ve Matmazel Juliette'in ölümü, ihanetinin bedeliyse? Eğer Madeleine bir kez ölüme terk edilmişse bunun tekrar olmasını engelleyecek olan neydi?

Hayır, bu ufaklık için geçici bir sığınak gerekiyordu, hem de hemen. Emzirilmeyeli saatler geçmiş olmalıydı. Süt olmadan fazla dayanamazdı.

Fersahlar atının nalları altında geçip giderken deneyebileceği tek bir çözüm vardı. Rand bundan nefret ediyor, Juliette'i yüz üstü bırakmış olduğunu düşünüyordu ancak bu, onu bir düşmana teslim etmekten daha iyiydi.

David, kararlaştırıldığı gibi meyhanenin yanındaki ahırda bekliyordu. Fikrine danışıldığında hemen St. Theresa manastırını önerdi. Rand'in tek yapabildiği kabul etmeye yetecek kadar ağzını açabilmektir. Korkakça bebeğin sıcak yükünü yaverinin genç ellerine bıraktı, sonra da rahibelere teslim edilmesini görmemek için yürüyüp gitti.

Odalarına girdiğinde Isabel uyuyordu. Ya da yatak perdelerinin arkasından yumuşak ve düzgün nefes alışını dinlerken öyle sandı. Bu küçük nimet için minnettar kalarak iç çekti. Büyük bir sessizlikle hareket ederek çırılçıplak

soyundu, sabunu bolca köpürterek yıkandı ve göğsünde bebeğin sokulduğu yeri koklayıp tekrar yıkandı. Bir havluyla vücudunu ovarak biraz ısınıp havluyu bir kenara attı ve yavaş yavaş yatağa doğru gitti.

Isabel şiddetli bir öfkeyle, "Gidip aynı onun gibi koktuğun atla yatabilirsin," dedi. "Yatağımda zina yapan bir kocaya yer yok."

At gibi mi kokuyordu? Rand bu olasılığı gözden kaçırmış olabileceğini düşünüp sağ elini burnuna götürdü. Hiçbir koku alamayınca kokunun yerde bıraktığı kıyafetlerden geldiğinden şüphelendi. Ancak, daha önce de fark ettiği gibi kadınların daha hassas burunları olduğunu yadsımayacaktı. Yine de adaletsizliği ve suçlaması, gecenin ihanetleri, sıkıntısı ve zor kararından sonra kışkırtıcı bir etki yarattı. Tek bir adımda yatağa ulaşip perdeleri açarken öfke sesini alevlendiriyordu.

"Benim yatağım," diye düzeltti, "ve burası zina için kullandığım tek yatak, sen de bugün sahip olacağım tek kadınsın."

Isabel doğruldu ve onu örten keten pike kucağına düştü. Rand loş odada onun sadece hatlarını seçebiliyordu, ellerini dokunma, hissetme ve tutma arzusuyla kaşıdıran biçimli ve sıcak bir suret. Onu görebiliyor olması şafağın yaklaştığının habercisiydi, özellikle de durmaksızın yağan yağmurun arasından görülebiliyorken.

"Bütün gece ortalıkta yokken böyle bir hikâyeye inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu.

"Uzanıp sana sarılmama izin verdiğin sürece neye inandığın umrumda değil." Böyle bir şey söylemek istememişti fakat umutsuzluğun kıyısında gezinen bir acı içindeyken

buna ihtiyacı olduğunu fark etti. Pikeyi yakalayıp onun yanına sokuldu ve ikisinin de üzerine örttü.

Ona uzanırken Isabel ondan sakınıp, “Yapma,” diye söylendi.

Bu kadarı fazlaydı. Yorulmuş, üşümüş, sevilmeğe izin vermektan başka hiçbir şey yapmamış olan genç Fransız kadının ölümüyle kahrolmuştu. Gururlu ve mağrur karısı onu bugün zaten bir kere reddetmişti ve şimdi de onu yanlış yere suçladıkları gibi suçluyordu. Bu kez onu reddemeyecekti.

Hızlı bir hamleyle üzerine çıkıp bacaklarını kendi uzun bacaklarıyla kısırdı. Kollarını yakaladı ve yaralı parmağına dikkat ederek bileklerini şiltenin üzerinde, suratının yanında kenetledi. Dizini onun dizlerinin arasına iterek bacaklarını açarken göğsüyle bastırıp göğüslerinin yumuşaklığını ve karnının titreyişini hissetti. Teninden yayılan ısı, başından ayak parmaklarına kadar şiddetli bir titremeye neden oldu.

Mücadele etmesini, nefesinin kesilmesini ve yalvarmaya başlamadan önce tehditler savurmasını bekledi. Onu hareketsiz uzanmaya ve onun yanında yatma hakkını kabul etmeye zorlamak istedi, fazlasını değil.

Bu olmadı.

Titremesi ona sirayet etmişçesine, hayret verici bir şey keşfetmiş gibi, “Donmuşsun,” dedi Isabel. “Nasıl oldu da bu kadar üşüdün?”

Güç bela, “Yağmur,” dedi, “ve neredeyse bir hiç için uzun bir yolculuk.” Dişleri titremeden daha fazla konuşmak için ağzını açamadı. Kendini aciz hissediyordu, neredeyse hasta gibi. Ansızın bunun sadece üşüme değil, tehlikenin bir sonucu, geçtikten sonra insanı bırakmayan,

kandaki şiddetli çalkantı olduğunu anladı. Yüreğinde, savas çılgınlığı gibi, korkuyu defetme, insani kırılğanlığı ve faniliği reddetme ihtiyacı vardı.

Isabel'e ne gördüğünü ve bunun ne anlama geldiğini anlatmak, engelleyemediği suçluluk duygusundan bahsetmek, nihai akıbette bir payı olmadığını açıklamak ve onu bu ağırlıktan azat ettiğini duymak istiyordu. Bu imkânsızdı. Bir kere başladı mı bir daha hiç duramayabilirdi. Üstelik onun aklında böyle bir dehşet barındırmaya ihtiyacı yoktu, elinden gelirse yapmayacaktı da.

Onun yerine ağzının derinliklerini ve tatlı sağduyusunu arayarak onu öptü. Ve o, mucizevî bir biçimde dudaklarına karşılık verdi; ona açılıp dilini kıymetli sıcaklığının içine aldı.

Aniden ona yeteri kadar yakınlaşamayan, avuçlarını yeteri kadar onun vücuduyla, yumuşaklığıyla, ıslaklığı ve akkor sıcaklığıyla dolduramayan yırtıcı ve kudurmuş bir hayvana dönüşmüştü. Isabel en az onunki kadar vahşi bir arzuyla ona sürtünüp inledi. Kavrayıp sıkıştıran, tepelerin ve çukurların üzerinde gezinen, hassas vadilere dalan ellerle ve onları takip eden dudaklar, diller ve mantıksız bir hevesle bir araya geldiler. Bacakları birbirine kenetlenmiş bir halde yatakta yuvarlandılar. Rand onu üzerine çekmek için döndü, onu sertleşmiş etine bastırırken parmaklarını kalçalarına yayıp sessizce etrafını sarması için onu kışkırttı. Isabel onu içeri aldı ve uzanabildiği son noktada nefesi kesildi. Sonra sırtını kabartıp, gözleri kapalı, boğazında giderilmiş özlemin alçak mırıltısıyla üzerine daha da fazla abandı.

Rand kafasını ve gövdesini kaldırıp çaresiz bir aılıkla onun göğüslerini aradı. Dilinin ucundaki göğüs ucu çok

tatlı ve narindi. Rand ellerini göğüs kafesine kaydırıp zevk almak için onu yakınında tutarak emdi. Isabel onun üzerinde önce usulca, sonra daha sert ve rahatça hareket edebilsin diye onu bırakmak zorunda kalana dek daha sert sallandı.

Sonra saçının gür ve hoş kokulu perdesini etraflarında sallayarak öne eğildi. Rand, o hareket ederken saçlarının ucunun suratına çarptığını, omuzlarından destek alırken ellerinin sert kavrayışını, bedeninden akan sıcak ıslaklığın içinde kayarken omuzlarının altındaki kemikleri tutuşunu hissetti. Ona çullanıp yukarı doğru iterek kalp atışlarını, hızlı ve sert nefes alışını ve içindeki titrek çarpınışları hissedecek kadar içine yerleşti. Kanının hızla akışını, hayatını hissetti ve çılgıncasına mutlu oldu.

Isabel aniden gerilip onu bir binicinin katı hâkimiyetiyle ve mümkün olacağını tahmin edebileceğinin ötesinde bir güçle, muzafferane bir hâkimiyetle tuttu. Rand ona istediğini verdi, teslimiyetini ve boyun eğişini. Rahat bir nefes alana kadar, gevşeyip göğsüne uzanana kadar vermeye devam etti.

Rand sonra onunla birlikte döndü ve çatıdan dere halinde aşağıdaki ahır bahçesine akan yağmur kadar sonsuz, sabit bir ritimle gidip gelirken tamamıyla yerleşmek için dizlerini havaya kaldırdı. Derinlerine inerek, onu kendi biçimine sokarak, sıcaklığının ve hiçbir şeyi geri çevirmeyen kabullenişinin tadını çıkararak ona sahip oldu. Yine de tüm kasları taş kadar sert, her bir arzusu çelik gibi, her bir zerresi teslimiyetini bekleyerek ve arzulayarak çabaladı.

Isabel'in gözleri açılıverdi ve bedeni tekrar kasılırken ona doğru ve çevresinde titreyip onu daha derine çekerken gözlerini yüzüne dikti. Rand çabalarını ikiye katlayıp

ikisini birden deliliğe ve ötesine, artık iki olmadıkları, bir oldukları yere götürdü. Isabel onu istese de istemese de ikisi de birbirlerine aittiler. Ondan ayrı yatamazdı, ondan kaçamazdı, kaçamazdı, asla ama asla...

Ancak...

Rand onu bırakmak zorunda kalmadıkça.

Bir süre sonra Rand, Isabel koynunda, poposu karnına dayanmış, göğsü de avcunun içinde, serserilemiş bir halde yatarken çizmeli ayaklar rüyasına daldı. Böyle bir haldeyken hareket edemiyor olsa da bu sesin neyin habercisi olduğunu biliyordu. Olayların gidişatına, tanrısının ve kralının iradesine ölümcül bir boyun eğişe karşı, batıl olmaya yakın bir huşuyla sarılmıştı.

Böyle olacağı her zaman belliydi. Başından beri bunu biliyordu, tüm gücüyle buna karşı çıkmıştı ve çıkacaktı fakat nafile. Son, daha başlangıçta oradaydı.

Üç Güzeller'in Laneti onu bulmuştu.

Odanın kapısı, arkasındaki duvara çarparak açıldı. Isabel çılgık atıp doğruldu. Pikeyi göğüslerine örterken ince koluyla yatak perdelerini kapadı. Göğsü hızlı nefes alıp verişiyile inip kalkarken etrafına saçılıp omzundan kıvrılarak, camdan sızan sabah ışığında ışıldayan saçlarıyla çok güzeldi, darmadağındı.

Rand çok kısa bir an için Juliette'in meşale ışığında ışıldayan kan lekeli lülelerini hatırladı. Görüntüyü kovuşturarak, dizleri yukarı çekilmiş ve payına düşen pike kucağında toparlanmış bir halde yatakta doğruldu.

Oda zırh giymiş ve mızrak kuşanmış askerlerle doldu. İçeri dalıp kapının her iki tarafına da yerleştiler. Yol emniyet altına alınınca içeri soylulardan oluşan bir üçlü girdi. Aralarında Graydon ve Henley de vardı. Başlarında

Rand'in üvey kardeşi McConnell vardı; onu süzen bakışları acılı, neredeyse kederliydi.

Öne çıkarken, eli kabzasının üzerinde, yataktan birkaç adım ötede durarak, "Kalk kardeşim ve giyin," dedi. "Kötü haberleri getiren kişi olmaktan dolayı üzgünüm ancak derhal Kule'ye götürülmen emredildi."

Isabel, varlıklarının anlamını kabul edemezcesine bakışlarını adamların üzerinde gezdirerek, "Hayır," diye fısıldadı.

"Ferman, Henry'nin kendi eliyle imzalandı ve damgasıyla mühürlendi Leydi Isabel. İsterseniz bakabilirsiniz."

Isabel anında elini uzattı. Rand, dümdüz karşıya bakıyormuş gibi yapıp göz ucuyla ona bakan askerlerle dolu bir odada yarı çıplak yatan bir kadın için bunun cesur bir hareket olduğunu düşündü. Ne var ki bakışları buyurgan, tavırlarıysa sanki mücevherlerle işlenmiş kadife bir elbise giyiyormuş gibi azametliydi. Kalın parşömeni aldı ve gözlerini sık yazılmış satırlarda gezdirdi. Latince cümlelerin üzerinden kısaca geçti. Yüzünün rengi çekildi. Gözlerini kapadı ve tekrar açana kadar bir süre geçti.

"Fakat bu suçlama aynı değil. Burada diyor ki..."

Rand ne yazdığını biliyordu. Buna rağmen Isabel'in gördüğü gerçek Rand'in yüreğini asit gibi yakıyordu. Yumrukları bacaklarını örten keteni kavradı. Alçak, keskin bir ses sessizliği böldü.

McConnell, "Öyle," diye yanıtladı, boğuk bir sesle konuşmaya devam ederken yüzünde vahim bir ifade vardı. "Şimdiki suçlama çifte cinayet. Kocanızın yakarak öldürmekle suçlandığı çocuğun annesi Matmazel Juliette d'Amboise'ın da öldürüldüğünü bildirmekten esef duyarım. Geçen gece Westminster'dan biraz uzaktaki bir yer-

de öldü. Cesedi, birisinin Braesford'un eşkalinin cinayet mahallinden kaçarken görüldüğü ifadesini vermesinden sonra bulundu."

McConnell konuşurken Graydon topallayarak bir adım öne çıktı. Rand'in çıkarttığı sırlıslıklam gömlek ve yelekle kırı ş kırı ş olmuş, ıslak pantolonu yerden kaldırırken bastonuna dayandı. "Evet ve işte sarayın dışında olduğunun kanıtı. Yaveri bu pislikle ilgilenmediğine göre yatağa geldiğinde saat geçti galiba."

McConnell kısaca omuz silkti. "Başka bir şeye gerek yok."

Isabel itiraz edercesine bir hareket yaptı ancak öyle solgundu ki neredeyse şeffaf görünüyordu. "Çıkin hepiniz ve giyinmesi için kocama izin verin." Bakışlarını önce Graydon'dan, gözlerinde hırslı bir bakışla geride duran Henley'ye sonra da çaresiz bir yüzle sallanıp duran David'in belirlediği kapıya çevirdi. "Yaverinin yardımından sonra size katılacak."

McConnell amansız bir sesle, "Korkarım bu riski göze alamayız," dedi.

"Fakat Rand'in sözü var," diye söze başladı Isabel.

"Westminster'in dışında görüldüğüne göre tutmadığı bir söz. Anlamanız gerekiyor ki..."

Graydon, ıslak giysileri Rand'e fırlatıp göğsüne su sıçratarak, "Bitmiştir," diye araya girdi. "Elinde ne varsa onu giyer ya da onsuz gelir. Bizim için hepsi bir."

McConnell üzgün görünüyordu. Rand bunun bir oyun olup olmadığını merak etti. Ne var ki bunu düşünecek zaman yoktu. Diğer taraftan Graydon ve Henley onu yataktan ve odadan dışarıya çıplak sürüklemek için bahane bulmaktan memnun olurlardı ve onlara bu zevki tattırma-

yacaktı. Isabel'i böylesi münasebetsiz bir vedayla utandırmayacaktı da.

Yataktan çabucak çıkıp ıslak pantolonla gömleği giydi ve terbiye gereği yeteri kadar deliği düğümleyip yeleğini üzerine geçirdi. Çok geçmeden üzerine yürüyen bir çift askerle mücadele ediyordu. Çekiştirilip kolları arkasında tutturuldu. Onu aralarında itip kakarak kapıya doğru gitmeye başladılar.

İki askeri de kendisiyle birlikte çeviren sert bir hareketle Isabel'e döndü. Ne kadar konuşmasına izin verileceğini bilmediği için hızlı ve sessiz konuşarak, "Ben kimseyi öldürmedim," dedi. "David'e güven. Yalnızken kendine dikkat et. Benden gelmeyen hiçbir şeye inanma."

"Olabilirdiğin çabuk krala gideceğim," dedi, sözleri güç bela bir fısıltının ötesine geçiyordu.

"Deneyebilirsin," dedi Rand, "ama bir işe yaramazsa..."

Kırpıklarının kenarına yaşlar dolarken eliyle ağzını kapayıp, "Öyle söyleme!" diye bağırды Isabel.

Onun için endişelendiğinin kanıtını görmek afallamasına neden oldu; manzara karşısında öyle şaşırdı ki tekrar konuşmayı becerebilmesi bir süre aldı. "Eğer bir işe yaramazsa şunu hatırla. Hiçbir şeyden pişman değilim."

Onu yarı sürükleyip yarı yürüterek ilerlettiler. David çizmelerini kapıp arkalarından koşturdu. Rand, arkalarında kalan zırhlı muhafızlar ve onu zaptedenlerin arasındaki kileri görmek için arkasına baktı. Isabel paylaştıkları yatakta şaşkınlıktan kaskatı ve dimdik bir halde, onu bakışlardan koruyan tek şey keten pike ve şelalemsi saçyken olduğu yerde oturuyordu. Şehvetli ilgilerinin pek farkında değil gibiydi. Ürkümüş ve dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Fakat Rand bir şey daha gördü, Leydi Isabel'i karısı yaptıktan sonra tanımayı öğrendiği bir şey. Onu sarsan ve kalbini yerinden oynatan kısık sesli bir kahkaha atmasına neden olan bir şeydi bu.

Bu, solmak bilmez gözlerinin koyu yeşilindeki öfkenin şafağıydı; zarif, kadınsı fakat ölümcül.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

14. Bölüm

Çizmeli ayakların yürüyüş sesleri uzaklaşırken yatakta dimdik oturan Isabel'in kalbine korkunç bir öfke saplandı. Nefesine hâkim olamıyordu. Pikeyi üzerine örten elleri titriyordu. Rand'in, Thames'ın yanındaki, genellikle hapisane olarak kullanılan kadim saraya hapsedilmek için götürülmesi mahvedici bir darbeydi. Aynı zamanda akıl almazdı da. Bir hata olmalıydı.

Henry ve annesi Rand'i yıllardır tanıyordu. O ve kral, sürgünün talihsizliklerini ve savaş alanında bir taş kazanmanın zaferini yaşamışlardı. Henry bu yeni suçlamanın kalmasına, Rand'in asılmasına izin vermeyecekti.

Herhalde vermezdi.

Henry'ye çıkacağını söylediğinde Rand'in gözlerindeki kuşkuyu ve kısık sesle söylenmiş sözlerindeki kabullenışı hatırlayınca onun kraliyet müdahalesine karşı bir inanca sahip olmadığını düşündü. Fark etmezdi. Yakında belli olacaktı.

Bunu görebiliyordu çünkü Rand'e böyle adice komplo kuran her kimse, onun Rand'i yenmesine katlanamazdı.

Ne bu ne de onun resmi bir ihlalin ve sonuçlarının acısını çekmek zorunda olması adil değildi. Isabel'in niyetinin ona karşı hissedebileceği ya da hissedemeyeceği şeylerle hiçbir alakası yoktu. Kesinlikle yoktu. Niyeti, doğrudan kocasına olan sadakati yüzündendi. Hepsı bu.

Bir an için yatak perdelerini örtüp pikeyi başının üzerine çekti ve uykudaki hissizliği aramak için çaresiz bir dürtü hissetti. Yeniden uyandığında tutuklama bir kâbus olarak görünecekti şüphesiz.

Hayır, tekrar olmaz. Uyumak ya da saklanmak için zaman yoktu, buna zamanı yoktu. Kalkıp eyleme geçmeliydi. Rand'in hayatı buna bağlı olabilirdi.

Bir saat sonra odadan ayrıldı. Deniz yeşili damasko kumaşı giyinmiş ve üzerinden, arkasında kanat gibi havalandıran dantel bir başörtüsü sallanan, dantel kaplı bir başlık takmış bir halde kralın dairesine doğru uzun adımlarla yürüdü. Bununla beraber tüm zamanı resmi görüşmeye uygun bir tuvaletle geçmemiştir. Kuru elbise ve çizmeden kitaplara, kaleme, parşömene ve mürekkebe kadar, lavta, şarap, tatlı ve muhafızlarından daha besleyici yiyecek ve içecekler alabilmesi için para da dahil olmak üzere kocasının hapsini kolaylaştırmak için aklına gelen ferahlatıcı her şeyi toplamaları için David ve Gwynne'i göndermişti.

Bu kadar ilgili olması hiçbir anlama gelmiyordu, tabii ki öyle. İyi yüreklilik bunu gerektiriyordu sadece.

Kralla görüşülemiyordu. Şahinlerini ve birkaç gözde beyefendiyi alıp ava gitmişti.

Haberler karşısında Isabel'in damarları öfkeyle doldu. Kraliyet dairelerini terk edip büyük salona doğru giderken adımları öfkeyle hızlanmıştı. Henry nasıl olurda bugün, diğer herhangi bir günmüş gibi davranmaya cüret ederdi?

Herkesin, bir dostu ölümle yüzleşirken dönüp gidebilir dediği kadar soğuk kalpli olsa gerekti.

Avmış, tabii ya! Savunmasız güvercinlerin ve tarlakuşlarının üzerine bıçak gibi keskin pençelere sahip yırtıcı kuşlar salmak, onun gözünde adil bir av olmaktan uzaktı. Her şeyin ve herkesin kralın keyfine göre ölebileceği tipik bir kraliyet oyunuydu elbette.

Bir çalışma odasının dışında başka bir beyle konuşarak oturan McConnell'ı neredeyse görmeden geçiyordu. Ancak oturduğu sıradan kalkıp eğildiğinde durdu.

“Leydi Isabel, bir dakikanızı rica edeceğim lütfen.”

Isabel'in reveransı öyle sığdı ki elbisesinin kenarında ancak tek bir kıvrım oluşturabildi. “Başka zaman. Bildiğiniz gibi önemli bir işim var.”

“Evet, ne yazık ki. Derby Kontu ile tanışıyor musunuz?”

McConnell'la birlikte olan adamın zar zor farkına vardı. Bu, Derby Kontu ve kralın annesinin üçüncü kocası Thomas Stanley'ydi. Onu tanıdığını ifade ederken daha gösterişli bir reverans yapıp gülümsedi. Kont ona cömert bir iltifatta bulunduyorsa da başka bir yerde işi olduğunu açıklayıp hemen müsaade istedi.

Kontun şişman suretinin koridordan gidişini izleyerek dururlarken McConnell, “İyi bir adam,” dedi, “ve müthiş zeki biri.”

“Ah, gerçekten de öyle. Belli ki bir cinayet zanlısının eşiyle görülmemenin iyi olduğunu anlıyor.”

“Üzgünsünüz fakat sizi kim suçlayabilir? Fakat hayır, kont, oğluyla ilgilenmesi için iyi karısının ondan ayrı yaşamasına izin verdiği için dedim bunu. Ayrı yaşamak için

mahkemeye niyaz etmekten bahsettiği söyleniyor. Kabul ediniz ki büyük bir adım.”

Kabul etmek akılsızca olurdu, özellikle de sarayda kalmak istiyorsa. Böyle dil sürçmeleri anında sürgün anlamına gelebilirdi. Tepkisizce, “Eminim ki,” dedi, “beni Leydi Margaret’in evlilik meselelerinden konuşmak için kışkırtmıyorsunuzdur.”

McConnell ona bakarken hafifçe gülümsedi. “Sadece sizin evliliğinizi yansıtabilecek kısımlarını.”

“Benimkini mi?”

“Öyle yapmayı seçerseniz. İsterseniz kız kardeşlerinizle paylaştığınız odaya, hatta Graydon’ın himayesi altına dönmekte serbestsiniz.”

“Bunları niçin yapayım?”

Vakur bir edayla, “Artık yalnızsınız,” dedi. “Sarayı terk etmek isterseniz kimse bunun hakkında kötü düşünmez.”

Rand’in tutuklanmasıyla üzüldüğünü mü yoksa rahatladığını mı öğrenmeyi amaçladığını düşündü. Ona bu tatmini yaşatmayacaktı. “Belki de kocamdan ayrı yaşamayı bir zorunluluk haline getirmiş gibi görünen kral haricinde.”

“Bu onun resmi imtiyazı. Onu azarlamaktan mı dönüyorsunuz?”

Çenesini havaya kaldırarak, “Majesteleri müsait değildiler,” dedi Isabel.

“Ah, evet, neredeyse unutmuşum. İsterseniz öfkenizi benden çıkarabilirsiniz.”

“Sizden mi?” Henry’nin avda olduğundan tamamen haberdar olduğunu düşündü. Bilmek onun göreviydi. Merak konusu olan ise onunla gitmemiş olmasıydı.

“Kardeşimin tutuklanması için bana da krala da gücenmeyeceğinizden eminim.”

“Size değil efendim fakat rol aldığınız kısma.”

“Aklımı ferahlattınız. Bu sabah odanıza izinsiz girdiğimde Henry’nin emirlerine uyuyordum yalnızca.”

Mavi gözlerinde titreyen bir ifade, ansızın Rand’in kardeşinin onu yatağında çıplak gördüğünü fark etmesine neden oldu. Üzerinde çarşaf vardı, orası doğrudu ancak giyinik olmadığını anlamış olmalıydı. O ve üvey kardeşinin sadece kısa bir süre önce kendilerini nasıl oyaladıklarının belirtisi olarak üzerinde sevişme kokusunun kalmış olması mümkündü.

Elmacık kemikleri rahatsızlık verici bir ısıyla yandı. Bu his onu sinirlendirdi ve böylece düşünmeden konuştu. “Braesford Malikânesi’ndeki düğünü bölerken görevinizi yaptığınız gibi mi?”

“Evet öyle fakat o zaman daha çok minnettar olduğunuzu sanmıştım.”

Öyle de olmuştu ancak şu anda hiçbir şey onu, bunu kabul etmeye zorlayamazdı. “Size Braesford Malikânesi’ni ve topraklarını geri kazandırabilecek bir görevden nefret etmek sahtekârca değil mi?”

“Konumumun rahat olmadığını kabul edeceğim. Bana fayda sağlayabilecek olmasına rağmen üvey kardeşimi hapse götürürken bile onun için endişelenmek, muhtemel kaderi için üzülme mi?” Çaresiz bir ifadeyle ellerini iki yana açtı. “Yine de Braesford tüm çocukluk hatıralarımı taşıyor, nesillerce ailemin evi oldu.”

“Babanızın hataları yüzünden kaybettiği bir ev.”

“Ya da başka bir Lancaster kralına, başka bir krala, katılıyor musunuz?” McConnell başını alayla salladı. “Sanırım

Rand hikâyesinin bu versiyonunu anlattı. Benimkiyle aynı olduğundan şüpheliyim ancak gerçekleri yadsıyamam.”

“O kralı öldüren IV. Edward’a ve bu işi yapmış olabilecek Gloucesterlı Richard’a hizmet ettiniz.”

“Siz ne yapardınız? Edward talita geçtiğinde beş parasız bir delikanlıydım. Soylular da karnımı doyurmalıydılar. Yüzlercesi aynı şeyi yaptı. Edward güçlüydü ve kendi soyundan bir saltanat kuracak oğulları vardı. Genç yaşta öleceğini ya da Richard’ın tacı kapacağını kim bilebilirdi?”

“Ya da tacı korumak için yeğenlerini öldüreceğini?”

İç çekerek, “O da yeterince üzücü,” dedi.

“Fakat sonra Richard’ı Bosworth Ovası’nda terk ettiniz.”

“Fakat dövuştüm ve şimdiki mevkiimi böyle kazandım.”

Bu yeterince doğruydu ancak adanımı sadakatının gerçekten nereye ait olduğu muameleliydi. Rüzgâra kapılan diğerleri gibi onun sadakatının kendinden başka hiç kimseye olmaması mümkündü. “Fakat aile topraklarınızı geri kazanamadınız,” diye belirtti Isabel.

“Bunun için hâlâ zaman var.”

“Rand’den geri alınsalar bile size geri verileceklerini hiçbir şeyin garanti etmediğini anlıyorsunuzdur herhalde,” dedi kasıtlı olarak. “Mülkiyet, gelirini, sizin sadakatınızı satın almaya tercih edebilecek olan Henry’ye geri dönecek.”

Sözlerindeki iğnelemeyi yakalamış olsa bile belli etmedi adam. “O halde kendimi onun gözünde daha değerli kılmalıyım.”

“Bunun bir yolunu bulacağımıza eminim.” Isabel yanından geçmek ister gibi yana doğru yürüdü.

McConnell onun gidişini engellemek için elini koluna koyarak, "Bekleyin lütfen," diye seslendi. "Bu işte beni bir canavar gibi görmenize izin vermeyeceğim."

Isabel kaskatı durarak, ta ki elini çekene dek gözlerini eline çevirdi. "Sizi başka türlü nasıl görebilirim," diye sordu, "özellikle de kocamın yara izlerini gördükten sonra?"

Kafası karışarak kaşlarını çatı ancak aniden düzeldi. "Yaraları, evet. Bu öyle uzun zaman önceydi ki neredeyse aklımdan çıkmış."

"Onun da öyle fakat ben unutmakta zorlanıyorum."

"Kötü bir işti, katılıyorum. Ancak genç ve gururluydum, babamın sevgisini paylaşmaya alışık değildim. Rand, ceza olarak yaşlı adamın kırbağı bana çevirdiğini anlattı mı?"

"Eğitmeninizden yararlanmak için eve getirildiğini söyledi."

"Odama, giysilerime, av eşyalarım ve köpeklerime de." McConnell buruk buruk gülümsedi. "Mutlu değilim ancak zamanla alıştım. Zamanla Rand ve ben farklılıklarımıza alıştık. Elindeki sopaya gerekenden fazla sevgi besleyen eğitmenimize dayanmak ve soyluların çocuklarının idman kuklası tarafından vurulmasını seven Pembroke mızrak dövüşü sahasının ustasından sağ kurtulmak için bu gerekliydi."

Isabel, mızrakla vurulduğunda dönerek, ondan kaçınmak için fazla yavaş olanlara acı verici bir darbe vuran şu insan boyundaki idman hedefini biliyor mu diye sorar gibi gözüken hızlı bakışını yakaladı. Tabii ki onu babasının dövüş sahasından biliyordu. Nüktesini yok sayarak, "Yine de aynı zamanda üvey kardeşinizi düşük bir konum olan yaverliğinize düşürdünüz," dedi.

McConnell başını sallayarak, "Leydi Isabel sonuçta o soysuz biriydi," dedi.

Onun kafasında bunun çok basit olduğunu anladı. Çok değil, kısa süre önce o da aynı şeyi düşündüğü için onu hatalı bulmak imkânsızdı. "Sör Rand'ın şövalyeliği, müstakbel bir kralın dostluğunu ve kendine Braesford Malikâncesi'nden Braesford deme hakkını kazanmasına rağmen."

William McConnell, muhtemelen savunmacılığı karşısında bir kaşını hafifçe kaldırdı. "Doğru Leydi Isabel ama şu an, Kule bölgesinin en güvenli yerlerinden birisi olan Çan Kulesi'nde bir tutuklu. Üzerine yüklenen suçlardan hüküm giyerse yaşamıyla birlikte sahip olduğu her şeyi de kaybedebilir. Tanrı'nın kanunuyla elinde tutabileceği tek bir şey var ki her erkek onu kıskanıyor olmalıdır."

"Neymiş peki o?"

McConnell başını kaldırdı. "Eşi sizsiniz, güzel leydim."

İnkâr eden bir ifadeyle, "Lütfen," dedi Isabel. Aklının bir köşesinde Rand'ın, üvey kardeşinin onu arzuladığı iddiası duruyordu. Öyle olabilir miydi? McConnell, mülk kendisine geri verilirse onunla beraber bir hanım, belki de üvey kardeşinin dulunu da alacağını mı düşünmüştü? Bu düşünce onu iliklerine kadar ürpertti.

"Rencide edildiniz, bunu anlıyorum. Hayır, bunun için size saygı duyuyorum. Yine de bilmenizi isterim ki bu zorlukta yalnız kalmayacaksınız. Kardeşim uğruna, her koşulda yanınızda duracağıma söz veriyorum."

"Rand için," dedi Isabel ve inanmadığını saklamak için çaba göstermedi.

“Kule odasındaki durumuyla ilgilenirken hapsinin mümkün olduğunca iyi olmasını emrettiğim gibi.”

“En azından bunun için teşekkürler.” Bu tavizi verirken sesi daha yumuşaktı. Neredeyse onunla duygudaş olabiliirdi.

“Daha azı gelmezdi elimden. Dava görülene kadar tutukluluğu uzun sürebilir.”

“Ya da Henry bir neden görmeye ikna edilebilirse sürmeyebilir.”

McConnell kaşlarını çatı. “Duymadınız mı? Henry bir-iki gün içinde gidiyor. Birkaç hafta boyunca kraliçenin lohusalığı için zamanında Winchester’a yetişmek üzere yavaş yavaş batıya gidiyor olacak.”

Isabel’in yüreğine bir korku saplandı. “Herhalde yapmaz...”

“Gitmeden önce Rand’ın asıldığını görmek mi? Pek olası değil. Kardeşim, Sör Thomas Malory ve ona benzer birçokları gibi yıllarca Henry’nin misafirperverliğinin tadını çıkarabilir.”

“Serbest de bırakılabilir.”

Hızlı adımlarla ondan uzaklaştığı için ne cevap vermiş olabileceğini söyleyemezdi. McConnell gözlerini dikerek olduğu yerde kaldı. Isabel onun görüş alanından çıkana dek bakışlarını arkasında hissetti.

Kralın odasını geride bırakıp sarayın bir bölümünden ötekine çıkan uzun bir sütun sırasından geçerken tuhaf bir yalnızlık hissiyle mücadele ederek yavaşladı. Bir an için yalnızdı, hemen sonraysa David yanında belirdi. Fazla heyecanlanmadan bir dikmenin arkasından çıkıp yanında yürümeye başladı.

Isabel ona doğru bakarken genç ve yakışıklı yüzüne çök-

müş hüznü fark etti. Morali önceden olduğundan daha da çok bozuldu.

Sesini alçak tutup, etraflarından gelip geçen saraylılara dikkat ederek, "Onu gördün mü?" diye sordu. David'e kimi kastettiğini söylemesine gerek yoktu.

"Evet leydim."

"Peki iyi miydi?" Aklının bir köşesinde Rand'ın dövülmüş olabileceği, hatta sözde suçlarını itiraf etmesi için işkence görmüş olabileceği korkusu vardı.

"Evet leydim."

"Gönderdiğim şeyleri ona verebildin mi?"

"Evet leydim," dedi ve sonra gözlerindeki tembihi görerek daha ayrıntılı cevap verdi. "Elden teslim ettim ancak onunla konuşmama izin verilmedi. Odası küçüktü ancak bir hücre değildi, birileriyle paylaşmak zorunda da değildi."

Isabel'in adımları bir an için rahatlamayla sekteye uğradı. McConnell'in yetkisinin bir işe yaraymış olması mümkünü. Rand'e sıradan bir suçludan daha iyi muamele edildiği sürece umut vardı.

Isabel tekrar konuşmadan önce bir kaç adım yürüdüler. "O..."

"Hayır leydim. Mesaj yok."

Zekâsı karşısında hafifçe gülümsedi. "Ne soracağımı nasıl tahmin ettin?"

"Sör Rand de aynı şeyi öğrenmek istedi."

Bu düşünce ona acı verdi. Rand bir mesaj var mı diye sormuştu fakat o hiçbir mesaj göndermemişti. Akli başka şeylerdeydi tabii ki ama cesaret vermek için birkaç kelime yollamak yeterince kolay olurdu.

"Başka bir şey sordu mu?"

“Hayır leydim.”

Hayır, sormuş olamazdı, diye düşündü. Haberler için henüz çok erkendi. Tekrar delikanlıya bakarak, yanında bir saraylının tüm zarafetiyle ve ayrıca aynı Rand’in uzun ve güçlü adımlarıyla ya da yapabildiği kadar benzer bir şekilde yürüdüğünü gördü. Kalbine tuhaf bir sevecenlik dokundu. Sessizce, “Sör Rand’in yanında durman gerektiğini söylediğini biliyorum,” dedi, “ama her saatini nöbette geçirmene gerek yok. Yapacak başka işlerin varsa ben kendi başıma gayet iyi olurum.”

Delikanlı, şüphesiz ki efendisiyle kılıç çalışırken geliştirdiği kaslı omzunu havaya kaldırdı. “Yapacak başka bir işim yok leydim. Gölge’yi şehirden alıp saray ahırına yerleştirdim. Sör Rand’in ıslak giysilerini ve üzerini değiştirdikten sonra bana verdiği şeyleri de çamaşırvhaneciye verdim.”

Isabel, onun için ayarladığı temiz elbiseleri giymesine izin verildiğini öğrendiğine sevindi. Ancak bu ona geçen gece sarayın dışında gerçekten ne işler çevirdiğini bilmediğini hatırlattı.

Yatakta yanına sokulduğunda ne kadar da üşümüştü. Gece yarısı ortalıktan kaybolduktan sonra ona müsamaha göstermemek istemişti fakat muhtaçlığı karşısında bunu yapmak imkânsızdı. Üstelik ona dokunduğu anda barut gibi alev almış, o üzerinde soğuktan titrerken çılgın bir arzuyla ona öyle kuvvetli sarılmıştı ki ürpermişti. Aralarındaki şehvet öyle yıkıcı, öyle yakıcıydı ki şiltenin üzerinde sarılarak, savaşçılar gibi bağırarak bir olmuşlardı. Gerçekten de ölçüsüzdü, şiddetli ve ezici bir mükemmeliyete sahipti ve bu sabah bunu kanıtlayacak bir sızısı da vardı. Zira ona sarılan ve onu efsunlu bir canavar gibi üzerine bin-

meye kıskırtan bu adamın doğrudan Juliette d'Amboise'ı öldürmekten geldiğine inanamıyordu.

İnanmayı reddediyordu.

Anlaşılmaz biçimde sıkışmış boğazını temizleyerek, David'e bakmaksızın söze başladı. "Sör Rand'in geçen gece nerede olduğunu biliyor musun?"

David kobalt mavisi gözleriyle ona bakıverip kafasını sallayarak gözlerini geri çevirdi.

"Ama nasıl olduğunu biliyorsun. Sanıyorum ki Gölge'yi şehirdeki demirciye götürmek bir numaraydı, böylece Rand saraydan çıktıktan sonra onu kullanabilecekti."

David'in gözlerinde, sivri zekâsına duyduğu saygının belirtisi olabilecek bir şey parıltadı ve onaylarcasına başını salladı.

"Yolculuğu için gerekenleri sağladığına göre ne zaman gittiğini ve ne zaman döndüğünü de biliyor olmalısın. Niye gittiğini de biliyor musun?"

"Bir mesaj aldı."

"Ne tür bir şey, Tanrı aşkına?"

David dudaklarını kapadı ve cevap vermedi ancak Isabel vazgeçmedi. Kısa süre içinde Rand'in ne tür bir mesaj aldığını ve mesajın bir kadının elinden çıkmış olduğunu tam olarak öğrendi.

"Yani bu hanımla buluşmaya gitti. Hem de Matmazel Juliette'in öldürüldüğü yerin yakınında görüldü. O halde bu mesajın kimden gelmiş olduğu apaçık ortada..."

"Oraya gittiğinde ölmüştü. Buna yemin etti."

Isabel, "Evet," diye fısıldadı. Oldukça tuhaf bir biçimde buna hiç sorgulamadan inandı. Başka türlü sü açıkça imkânsız olurdu.

"Belli ki birisi Rand'in onunla konuşmasını istemiştir."

“Ya da onun Rand’le konuşmasını.”

Isabel kaşlarını çatarak, “Aynı şey değil mi?” diye sordu.

“Ona söyleyeceği önemli bir şey varsa hayır leydim.”

Tek yapabileceği buna katılmaktı. “Bir olasılık daha var.”

Genç yüzünde kederle, “Evet,” dedi. “Onun ölmesini ve suçu ona atmayı istemiş olabilirler.”

Bu öyle mümkün görünüyordu ki cevap vermenin bir anlamı yoktu. Her halükarda acısı sözcüklerin çıkmasını imkânsız kılacak kadar keskindi. David büyük salonda ondan ayrılana kadar sessizlik içinde yürüdüler.

Kral meşgul olmaya devam etti. Isabel ertesi gün görüşme odasının bekleme salonunda arzda bulundu ve akşama kadar kabul edilemeyince geri döndü. Henry yeni tesis etiği saray muhafızları ve maiyetiyle bir odadan diğerine geçerken ona bir dakikasını bile ayırmadı. Ona gösterdiği ilgiye bakıldığında, daha önceden bir tanışıklıkları olmadığı sanılabilirdi.

Bir yandan büyüyen bir şüphe kasırgası, küçümseyici gülüşmeler ve inanılmaz derecede fesat suçlamalardan oluşan dedikodular salgın gibi yayılıyordu. Pek az kişi onunla konuşmaya yeltendiğinden Isabel en kötüsünden kurtulmuştu ancak gerisini tahmin etmek için kız kardeşleri, Gwynne ve David’den yeterince şey duymuştu. Kaçınmadığıysa arkasından gelen fısıltılar ve kıs kıs gülüşmelerdi. Bunların arasında, sanki Rand’e yüklenen suç paylaşmış gibi, üzeri örtülü bir düşmanlık gizliydi ya da öyle görünüyordu.

Fark etmezdi. Vazgeçmeyecekti. Sesini duyurmadan, Rand’e yüklenen suçlamalarla ilgili bir açıklama duymak

için en azından bir ricasını iletmeden gitmeyecekti. Ona ne olacağını söyleyecek ve ona Rand'i görme izni verecek birisine ihtiyacı vardı.

Yakında bir görüşme yoktu. Soruları yanıtsız kaldı. Rand'in tutuklanmasından sonraki üçüncü günün sabahında Henry yolculuğa çıkmak için hazırlandı.

Kralın ağır yolculuğunda onunla birlikte seyahat edecek olan büyük kalabalık, sarayın dışındaki avluda toplanmıştı. Şerefli soylular, büyük ve zırhlı savaş atlarıyla askerler, saraylılar, ozanlar, dansçılar, şaklabanlar, rahipler ve hizmetkârlar, hepsi ümitsiz bir karmaşa içinde yük katarlarının etrafında dolanıyorlardı. Nihayet aralarında yürüyen kralla birlikte Henry'nin saray muhafızları belirdi. Atlarına bindiler. Alay dışarı çıkarken aniden emir verildi. Gürültü ve karmaşa uzakta kayboldu. Westminster öyle sessizleşti ki sanki tüm yaşam hem şehirden hem de saraydan çekilmiş gibiydi.

Günler geçip gitti. Isabel kendini arafta sıkışıp kalmış hissetti, saraydan biri ama çemberin dışında, evli ama Rand'in yokluğunda gerçek bir eş değil, amaç ve imtiyazdan yoksun. Uyuduysa da kendini dinlenmiş hissetmedi, yedi ancak hiç acıkmadı. Bir şeyi bekliyor gibiydi ve asla gelmemesinden, yakında gelmeyecek olmasından korkuyordu.

Rand'in götürülüşünden bir hafta sonraki gün doğumunda odasının penceresinde duruyordu. Kahvaltısı için getirilmiş olan ekmeği parçalayıp kırıntılarını pencere pervazına atıyordu. Bir sürü küçük kuş şakayıp cıvıdayarak önlerine serdiği hazineyi kabul etti. Bir tanesi, bir serçe, başını yana eğip ona saygısını göstererek yaklaştı.

Isabel, Rand'in pencerede durmuş, başparmağına ko-

nan serçeyi tutarken fevkalade çıplak halinin anısının hücumuna uğradı. Küçük yaratığın güveni karşısında yüzünde hayret belirmiş ve bunu onunla paylaşmak için dönmüştü. Ne kadar genç görünmüştü, bir delikanlıyken, onu zorluklara sokan saray entrikalarından ve devlet işlerinden önceki gibi genç.

Kanatlı küçük yaratığa sessizce, "Hayır, bugün Sör Rand seni beslemek için burada yok," dedi. "Evet, emnim ki sana ılık çalısını özlüyorsundur. Belki bu sabah daha sonra Kule'nin etrafında uçabilirsin. Eminim ki seni görmekten..."

Kalbi dev bir el tarafından eziliyormuş gibi sıkıştı. Acıya karşı derin derin soluklandı. Damadını özleyecek kadar uzun süredir evli değildi, tabii ki değildi. O halde onun Thames'in yanındaki eski kaleye kapatılmış olduğunu düşünmek ona niye acı veriyordu?

Yatak odasının kapısı vuruldu. Bu hafif bir ses de olsa kuşların uçup gitmesine neden oldu. Isabel içeri girecek kişiyi kabul etmek için döndü.

Cate kapıyı aralayıp kenardan kafasını sokarak, "Kalkmışsın, güzel," dedi. Isabel'in kızarmış gözlerine baktı. "Rahatsızlanmadın, değil mi?"

Yorgun bir gülümsemeyle, "Önemli bir şey değil," dedi. "İçeri gel kardeşim, bir arkadaşa ihtiyacım var. Kahvaltı ettin mi?"

"Çok oldu." Üçü arasında en erken kalkan kardeş olan Cate içeri girip arkasından kapıyı sıkıca kaparken faziletli bir edayla konuşmaya başladı. "Dışarıdaki koridordan dönüyordum ki yanıma bir oğlan geldi. Kız kardeşin mi olduğumu sordu ve öyle olduğumu söyleyince bana bunu verdi."

Belinde asılı olan ipli keseden balmumuyla mühürlenmiş bir parşömen çıkardı. Isabel bunu görünce korkuya kapıldı. Günler önce manastıra gelmesinin istendiği parşömene çok benziyordu.

Mektubu almak için hiçbir harekette bulunmadan, “Ne tür bir oğlan?” diye sordu.

“Görünüşüne göre bir sokak çocuğunun teki. Sarayla hiçbir bağlantısı olmadığına yemin edebilirim. Teslimat için ona ödeme yapıldığını söylese de ona bir şilin verdim.”

Bunun aynı adamdan olması gerekmiyordu. Bir-iki sikke kazanmak için heyecanlanan sokak çocukları tarafından sarayda her gün yüzlerce mesaj iletiliyordu. Aslında, eğer fırsatını bulabilirse Rand’in mesaj iletmek için başvuracağı yol da buydu.

Ani bir kararla ileri atılarak parşömeni kaptı ve mührü kırdı. Balmumu parçalarını Cate’in açık duran ellerine silkeleyince kardeşi parçaları atmak için pencereye gitti. Isabel mektubu açıp az sayıdaki satırına göz gezdirdi.

Mektubun kime yazıldığına dair bir kelime yoktu. Tali-matlar kısa ve özdü. Kralın divanının önünde, Matmazel’in talihsiz vefat gününde kocasının günbatımından gece yarısı sonrasına kadar sarayda olmadığına yemin ederek nefret ettiği evliliğinden kurtulabilirdi. Odalarına döndüğünde ellerinde kan olduğunu da söylemeliydi.

Sayfanın altında hiçbir imza, unvan ya da mühür yoktu. El yazısı paralı bir kâtibe yazdırılmış gibi kusursuzdu. Bu önlemin alınmasının nedeni, yazarın el yazısının tanınmasından korkması ya da basitçe, bunu ayarlayan kişinin sonuçlarıyla asla ilişkilendirilmeyeceğini kesinleştirmesi olabilirdi.

Kâğıdı binlerce parçaya ayırmak istedi. Ya da başka birisi daha münasip şekilde kullansın diye, tuvalette temizlik için duran saman sepetine apaçık bir şekilde bırakmayı.

“Ne oldu Isabel? İyi misin? Kötü haber mi? Rand... Rand mi?”

Kafasını hızlıca sallayarak, “Hayır, hayır,” dedi. “Hiçbir şey değil.”

“Evet, herhalde kraliçenin üzüz doğurduğu ve hepsinin erkek varisler olduğu haberi de hiçbir şey değildir.”

Bu söylediği buruk bir kahkahayı hak etti. “Cidden o kadar mühim değil, sadece kocama karşı tanıklık yaparak asılmasına yardım etmem için bir rica. Ve yalan beyanla, düşünebiliyor musun?”

“Peki buna istekli misin?”

“Pek değil, şaşırtıcı değil mi?” Aklının bir köşesinde bu gerçeğe ilgili bir fikir belirdi ancak bunu tam yakalayamadı.

“Pek değil. Saklamaya çalışsan da hep iyi bir kalbin vardı sevgili Isabel. Ne yapacaksın?”

“Cevabımı nereye göndereceğimi bilmediğime göre hiçbir şey.”

Cate ona acıyor gibi baktı. “Tek fikrin reddetmek mi?”

“Kralın okumaya zahmet edeceğini düşünsem ona mektupla birlikte bir haberci yollayabilirdim.”

“Ki bundan hiç de hoşlanmadığını gayet iyi kanıtladı. Annesinin burada olmayışı ne kötü.”

“Leydi Margaret mı?”

“O Rand’i sever, yıllarca ondan yararlandı. Henry’yi tahta geçiren oyunu hazırlayan, oğlunun yüreğini minik ellerinde tutan da o. Yıllar boyunca birbirlerine yazıp dur-

muş olsalar da onu anlamaya en çok yaklaşan kişi de krali-yet soyundan olmasını sağlayan kanı ona veren de o ve...”

Isabel sözcüklerin ikna edici akışını durdurmak için eli-ni kaldırdı. “Anlıyorum, teşekkürler. Fakat kraliçe doğum yapmadan önce Winchester’den dönmesi mümkün değil, üzülmeye bile.”

Cate, “Sanırım,” diyerek iç çekti.

Isabel, içinde bir umut yükselmeye başlarken, “Ancak,” dedi.

Kardeşi başını uzattı. “Evet?”

“Tahtın tehlikede olduğuna inandırılmadığı sürece.”

Cate’in yüzü endişeyle doldu. “Isabel! Yapamazsın.”

“Yapamaz mıyım? Oğlu karşı çıksa da o beni görebilir. Tehlikeye gelince...”

“Winchester’a gitmek zorlu bir yolculukla en az iki gün alır.”

“Kuzeye yapılan ve geri dönülen uzun seyahate kıyasla bir hiç. Eğer Henry birini dinleyecekse bu kişi annesidir.” Aklında toplayabileceği ve yapması gereken şeylerin bir listesini yapmaya başladı.

Cate, “Bu sefer seninle geleceğim,” dedi.

“Sanmıyorum. Sana burada, beni odamda ziyaret edip soranlara üzüntüye gark olduğumu bildireceğin yerde ih-tiyaç olacak.”

“Ama sen... Ah!”

“Ya da daha iyi hizmet edeceğini düşünürsen ateşli bir hastalığa yakalandığımı da söyleyebilirsin. Gwynne ikini-zin de yemesi için yemek getirerek sana yardımcı olacak, böylece tepsî mutfığa dokunulmamış halde gitmeyecek. David benim için ve benimle gelmesi gerektiğinden ken-dine birer tane binek ayarlayacak.”

“Hayır, gerçekten, bundan fazla bir korunmaya ihtiyacın olacak...”

“Lütfen Cate, seninle Marguerite’in bu işe karışmanızı istemiyorum. Bunun yüzünden başınıza bir iş gelmesine dayanamam.”

“Yine riske giriyorsun ama. Rand’in bunu öğrendiğini düşün, ne der?”

Isabel, kızar ya da daha çok David’i ona yardım etmeye ikna ettiğine öfkelenir, diye düşündü. Tam donanımlı bir askeri birlikten azıyla yola çıktıkları için gerçekten de çok kızacaktı. “Şimdilik güvenli bir şekilde kapalı tutulduğu için sakınmamı gerektirecek bir şey yok,” diye yanıtladı.

“Ya Graydon?”

Hazırcevaplılıkla, “Şansım yaver giderse seyahatten hiç haberi olmayabilir,” dedi. “Duyarsa ne olacak? Majestelerinin lütfuyla evli bir kadının ben, yani artık sadece üvey kardeşim olan birisine hesap vermek zorunda değilim. Hayır, önüme engeller koymaya devam etme tatlı Cate çünkü bunlar için zamanım yok. Git ve David’i bana yolla, Gwynne’i de lütfen. Yapılacak çok şey var ve fazla zaman yok.”

Kardeşi daha fazla itiraz ve ciddi uyarılarda bulunsa da dediği gibi yaptı. Sonunda gittiğinde Isabel ellerini kavuşturmuş, odanın ortasında duruyordu. Her türlü felaketi düşünerek önündeki yolculuk yüzünden korkuyla dolmuş olmalıydı. Kralın annesiyle görüşeceği için dizleri titriyor olmalıydı çünkü o, budalalara ihsan etmeyen haşın ve dindar birisiydi. Aksine, damarlarında saf bir sevinç akıyordu.

Dilediğini yapmakta, yolunu çizmekte özgürdü. Bu gerçek, damarlarında sulandırılmamış şarabın tatlı sarhoş-

luğu gibi dolaştı. Ona itiraz edecek, kurallarına biat etmesini isteyecek ya da bekleyecek birisi yoktu. Kendi isteğiyle, kendi arzusuna ve aklına uyarak gidip gelebilirdi.

Bu çok sürmeyecekti. Rand'e bir şey olursa ya Graydon ya da kral yine onun kişiliğini ve ne varlığı varsa onu kontrol altına alacaktı. Rand yaşarsa bu hak ona dönecekti. Fakat şimdilik kimse ona hükmetmiyordu. Kimse.

Bu sürdüğü sürece ondan alabileceği tüm zevki alacaktı.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

15. Bölüm

Rand, ona verilen küçük odanın ana mobilyası olan, duvarın kenarına konmuş dar yatağında uzanıyordu. Başını yumruğunun üzerine dayamış, gözlerini tepesindeki tahta panelli tavana dikmişti. Sonra da gözlerini eskilikten kararmış ahşaba, oradan da yeni ve ince bir örümcek ağının gümüşü dantel parıltısına çevirdi. Hamarat bir dişi örümcek, ağın genişliğini ördüğü başka bir kısımla büyütüyordu.

Rand'in altındaki şilte özensizce samanla doldurulmuştu ve bu yüzden çeşitli büyüklükte yumrular içeriyordu. Üzerini örten çarşaf ve ince battaniyenin ikisi de temiz değildi. Bunun pek farkında da değildi zaten. Hatırasında, kollarında Isabel'le yatağındaydı.

Düşlerinde onu ağzının sıcak ve tatlı boşluğuna alırken, tadına bakarken ve gözlerinin içine gülümseyerek ona zevk verirken ne kadar uysaldı. Boştaki elini gözlerine götürdü. Başka bir şey, karısının saf cezbedişi dışında herhangi bir şey düşünmeliydi.

Bunu yapamıyordu. Ona duyduğu arzuyla ve onun ya-

tağından, refakatinden, avutmasından alınmanın dizginlenemez öfkesiyle yanıyordu. Böyle bir kayba kıyasla başka neyin önemi vardı?

Âşık olmak istememişti. Bir kere onun olduktan sonra ona olan açlığını doyurur ve karşılıksız özlemin ateşli şehvetinden daha fazla çekmez diye düşünmüştü. Bunun yerine şehveti ve özlemi bin kat artmıştı. Şimdi onu burada, yanında, kollarında istiyordu. Onu şefkatli bir itaatkârlıkla, tamamen çıplak ve onun için hazır bir şekilde istiyordu.

Aptalların şahtıydı o. Bir çocuk gibi cazibesine ve parlıtısına kapılmıştı.

Ayak sesleri onu uyandırdı. Beraberinde hayalindeki çanlar yerine anahtarların şıkırtısı geldi. Kıvrak bir güçle ayağa kalkıp denge için bacaklarını hafifçe açarak tetikte bekledi. Umutsuzluğun ve kötü yemeğin gururunu elinden alacağı kadar uzun süredir hapiste değildi fakat sonunda işin oraya varacağından korkuyordu. Ya da önce cellât onun için gelirse öyle olmazdı.

Kilit takırdadı. Kapı ardına kadar açıldı. İçeri ince bir figür girdi.

Gardiyan, “Yarım saat, daha fazla değil,” dedi ve ikisini de içeri kilitledi.

David.

Tabii ki Isabel değil. Bilmeliydi. Boğuk bir nefes aldı ve onu karşılamak için elini uzatmak üzere adımını atmadan önce hayal kırıklığını bir kenara itti.

“Haberler nedir?” diye sordu. “Bana hiçbir şey söylenmedi, en son burada olduğundan beri hiçbir şey duymadım.”

David omuz silkti. “Saray aynı, sadece seyahate çıkan kralın yokluğu dışında. Kurtardığınız bebek serpiliyor.

Orada burada görüldüğü söylentilerine rağmen Leon tekrar ortaya çıkmadı. Çok önemli bir şey yok.”

Delikanlı, serbest kalması anlamına gelebilecek olan şeyi kastetmişti. Rand’in beklediği buydu. Kral Mahkemesi’nin huzuruna, oradan da dosdoğru cellâda götürülmeden önce hiçbir şey duyulmayabilirdi. Duyacağı bir sonraki haber sonuncusu olabilirdi.

Diğer taraftaki duvara kadar ve oradan geriye altı adım saymak için dönerken ses tonunu bozmadan, “Peki ya leydim nasıl?” diye sordu. “Bu sefer ondan bir mesajın var mı?”

“Yüreğinizi ferah tutmanızı istiyor. Yakında serbest bırakılmanızı sağlamak için yolculuğa çıkacak.”

“Ne?” Bu Rand’in, bir örümceğin yürüyüşü kadar yavaşlamış gibi görünen beyni için hiçbir anlam ifade etmedi. “Nasıl?”

David, suçlanmaktan korkarmış gibi gergin bir sesle ona anlattı. Bitirdiğinde ellerini arkasına kavuşturmuş bir halde kapının yanında duruyordu.

Rand, kalbi korku ve umudun bir karışımıyla hızla atarken, “Winchester’a gidiyor,” diye tekrarladı.

“Leydiniz geçmişte kralın annesine fayda sağladığınızı ve onun size sevgi beslediğini biliyor. Kral onunla görüşmeyeceği için geriye kalan tek şey bu.”

“Görüşmeyi denedi mi?”

David kafasını sallayınca altın bukleleri sallandı. “Evet, hem de saatlerce bekledi ama bir işe yaramadı.”

Rand, sesindeki coşkuyu duyduğunda yaverine sert bir bakış attı. Leydisinin başka bir fetihi daha. Onunla ilgili bir şey erkekleri o şekilde etkiliyordu ve buna kocası da dahildi. Aynı zamanda planladığı şeyi de imkânsız kılıyor-

du. Winchester, her türlü tehlikeyle dolu yolların üzerinde yorucu ve uzun bir yolculuk gerektirecek kadar uzaktı.

“Gitmemeli. Onu bundan men ediyorum.”

David kaşlarını burnunun üstünde birleştirip başını yana eğdi. “Sizi asılmaktan kurtarabilecekse bile mi?”

“İkimiz de ölürsek neye yarar? Hayır, bunu göze almayı reddediyorum.”

“Onunla gitmemi istedi.”

“Buna rağmen hayır.”

“Korunmak için birkaç paralı asker tutulursa hırsızlardan ve canilerden endişe etmemize gerek kalacağından şüpheliyim.”

Rand elini delikanlının omzuna koydu. “Bu işte gözük-tüğünden fazlası var. Bir kadın zaten öldü. Hayır, leydim sarayı terk etmemeli. Git ve ona buna izin vermeyeceğimi söyle.”

“Ya dinlemezse?”

Leydi Isabel’in onun sözünü dinlememesi mümkündü. Hayır, tüm azizler adına, dinlemeyeceği neredeyse kesin-di. “Bana gelmesini söyle. McConnell aracılığıyla ayarla, gerekirse gizlice. Onu hemen görmeliyim. Söyle ona.”

Yaveri katı bir şekilde eğildi. “Emrinizdeyim efendim fakat leydinin yapacağından emin değilim.”

“Yapacak. Yapmalı, yoksa ben...”

“Evet Sör Rand?”

Gözlerini delikanlının koyu mavi gözlerindeki ilgi ve anlayıştan uzağa çevirdi. “Boş ver. Sadece ona buyruğumu ilet,” dedi ve aklını yatıştıracak başka bir sürü emir verdi.

Yaveri bir kez daha uysallıkla boyun eğdi ve dönmeye başladı.

“Bekle.”

“Efendim?”

Rand önce tereddüt edip sonunda, “Kılıcım sende mi?” diye sordu. “Ona iyi baktın mı?”

“Elbette efendim.”

“Olur da...”

“Evet Sör Rand?” Delikanlının yüzünde sabır vardı.

“Leydimi korumak için onu al. Gerekirse diye yakınında tut.” David’in gözlerinde oluşan acımayı görmeme isteğiyle yine döndü.

“Fakat efendim, ben sadece...”

“İyi eğitildin, yani gereken yeteneğe ve güce sahipsin. Hazırsın.”

Delikanlı, sesi ızdırapla titreyerek, “Öyle diyorsanız,” dedi, “yine de benim yerime sizin taşımanızı isterdim.”

Rand ona dönüp uzun bir süre gözlerine baktı. Bunca sene boyunca birlikte çok şey yaşamışlardı. Tanrı izin verirse David bir şövalye olarak mahmuzlarını kazanmadan önce daha da fazlasını atlatacaklardı. Bir gülümseme eseriyle, “Ben de,” diye yanıtladı. “Bu olamayacağına göre, kılıcı benim kullanacağım gibi kullan.”

David tekrar eğildi. Odanın kapısı demir ızgarasıyla birlikte arkasından tangırdadı.

Rand zaman geçirmek maksadıyla yıkanmak ve tıraş olmak için su istedi. Sonra oturup beklemeye koyuldu. Bütün gün bekledi, ertesi gün ve ondan sonraki gün de. Sonunda her sabah tıraş olmayı bıraktı, temiz su, temiz kıyafet ya da bir köşede duran kokuşmuş zindan tasının sık sık boşaltılmasını istemeyi bıraktı. Yatağına yatıp gözlerini tavana dikti.

Bazen, tepesinde sebatla ağını ören örümceklerle konuşuyordu. Hayvanı kadınların tüm günahlarıyla, kendi dik

başlı heveslerine itaat ederek ve kocasına karşı gelerek ağ-
lar örenlerin tüm bencil kibriyle suçladı. Aynısını yapan
bütün kadınlara lanet okudu.

Isabel, Rand'in çağrılarına uymayacağına yemin etti.
Öncelikle zaman yoktu. İkinci olarak ise kendisine bir
hapisane kaptısının arkasından emir verilmesine kızmış-
tı. Ayrıca her şeyi bırakıp Kule odasında cilveleşmek için
yanına koşacağını sandığı için de kızmıştı. İşin oraya vara-
cağından şüphesi yoktu. Ona karşı koyamayabileceği için
ondan sakınmıştı; bu onun sırrıydı.

Arayışı için ayrılma zamanı, saray kargaşa içindeyken,
tam şu andı. Batı Bataklıkları'nda küçük bir isyan çıktığı
haberi gelmişti. Tüm gün ve gece boyunca elçiler gidip
gelmiş, seyahatteki kral ve sarayda kalan müsteşarlar ve
soylular arasındaki yolu tepmişlerdi. Birkaç hafta sürecektir
bir sefer sorunu hallederdi ya da konuyu bildiğini iddia
edenler öyle söylüyorlardı. Bu bittiğinde Henry ilgisini
eski dostuna yöneltilen cinayet suçlamasına çevirecekti.
Talimatlarının Kral Mahkemesi'nin yargısı için bağlayıcı
olacağı gibi, konu hakkındaki değerlendirmesi de öyle ola-
caktı. Kimse onu kayırmayarak suçlayamayacaktı.

Winchester için yola koyulduğu sırada Isabel, biraz
kayırmamanın kime zararı var, diye kendi kendine içiyle-
rek sordu. Sadakat ve hizmetin hiçbir anlamı yok muy-
du? Onun davasını kendi davaları haline getiren, büyük
zorluklar karşısında yolundan şaşmayan ve Galler'e ayak
basmaktan Bosworth Ovası'ndaki katliama kadar onun ya-
nında yürümüş Rand gibi adamlar olmasa Henry bugün
kral olmayabilirdi.

Bu aydınlık şafakta şehirden dışarı çıkan, gerçek bir süvari alayıydı. Isabel refakatçi olarak yanına, David'in yanında, kralın annesiyle işi olan iki saraylı da almıştı; doğum hakkında yazılı bir bildiri gönderme talimatını almış İspanyol bir diplomat, saraylıların yanındaki askerler ve Rand'in kesesinin yardımıyla David'in topladığı paralı askerler. Fazladan atlar da ısmarlanmıştı ve yol üzerindeki hanlarda onları bekliyordu.

Atlı alay, Woking ve ötesine giden yoldan, yapacağı doğumda rahibelerin kraliçeyle ilgileneneceği Winchester'e bağlı şapele doğru yola çıktı. Köy'lerden, koyun otlaklarıyla çevrili çiftliklerden, kır çiçeklerinin tohum vermek üzere olduğu çalılıklardan ve balya balya tahılların bulunduğu tarlalardan geçtiler. Ve Isabel, Rand'in, bir kadının durması gereken yerde kalması emrine rağmen onun korumasının yanında olduğunu hissetti.

İkinci günün akşamının geç saatlerinde Winchester'a varıldı. Isabel, Leydi Margaret'in yanına gitmeden önce sabahı beklemeye karar verdi. Onu saran telaş yüzünden birçok uzun gece boyunca uyuyamamıştı ve yaptıkları seyahatten dolayı fazlasıyla yorulmuştu. Dinlenmek zekâsını keskinleştirebilirdi, kralın annesiyle yüzleştiğinde ihtiyacı olabilecek bir şeydi bu. Ayrıca ümitsiz bir görevdeymiş gibi onun karşısına yolculuğun tüm kırıyla çıkmak istemiyordu.

Uyuduğu tüm uykuya rağmen saray kapısını ancak gece yarısı çalabilirdi. Şişmiş gözler ve ağır bir yürekle, kahvaltı eder etmez görüşme talebini bildirdi. Hemen kabul edilmek büyük minnettarlık duymasına neden oldu.

Dev boyutlarda kırsal resimler ve hasırlar yerine bolca kullanılmış Şam halılarıyla sıcak bir hale sokulmuş bir

odaya alındı. Henry'nin annesi her zamanki siyah-beyaz giyimiyle kuşanmıştı ve ufak yüzünün üzerinde üçgen biçimli bir başlık vardı. Büyük ve kolçaklı bir sandalyede, ayakları yere değmeden havada sallanmasın diye bir taburenin üzerine yerleştirilmiş oturuyordu. Isabel huzuruna çıkarıldığında dua kitabını kenara koyarak ellerini geniş yenlerine soktu.

Richmond ve Derby Düşesi hafif, hoş bir sesle, "Seni görmek ne güzel Leydi Isabel," dedi. "Westminster'dan istenmeyen haberler getirmemiştir umarım."

Isabel, leydinin soluk mavi gözlerinde huzursuzluk doluştuğunu gördü. Elli senelik ömründe kralların gelip geçtiğini gören bir annenin doğal korkusuydu bu. Hızlı bir teselliyle, "Hayır ekselansları," dedi Isabel. "Kralın gayet iyi idare ettiğine inandığım küçük bir isyan haricinde her şey yolunda."

"Bunu duyduğuma sevindim, bununla ilgili raporları okuduktan sonra daha fazlasını konuşuruz. Bu esnada lütfen seni buraya getirenin ne olduğunu söyle çünkü burada olmak için bir nedenin olduğunu düşünüyorum."

Isabel, bu görüşmeye gelirken bol bol düşünecek zamanı olduğundan onun ne demek istediğini tam olarak biliyordu. Juliette d'Amboise'ın ölümü ve Rand'in cina-yetten tutuklanmasıyla derhal konuya girdi. "Leydi Margaret, kralın düşmanlarının Fransız kadının çocuğunun ölümüyle Kule'deki prensler arasında bir ilişki kurma girişimlerini daha önce tartıştık. Majestelerinin göremediği şey, hanımın doğum yapmak için Braesford Malikânesi'ne gönderildiğini saraydakilerin çoğunun bildiği. Bu kraliçenin iyiliği için yapılmıştı elbette..."

Margaret sertçe, "Bir kral, ilişkilerinin eşi üzerindeki etkilerinden endişe etmez," dedi.

Isabel'e göre etse iyi olurdu ancak bunu dile getirmek pek faydalı olmazdı. "Tabii ki öyle fakat ya müstakbel varis üzerindeki etkisi?"

Kraliçe arkasını dönüp odayı boylu boyunca adımladı. Göğsündeki haç bir yay çizerek sallanacak kadar şiddetle dönüp geri yürüdü. Odanın diğer ucuna doğru yürürken Isabel'in yanından geçip, "Oğlum tutuklama emrinin sonuçlarının tamamen farkında," dedi.

"Olabilir. Ya da Rand'in Fransız kadını Henry için sakladığını bilenlerin onu ortadan kaldırmak içinde onun adına hareket ettiğine inanacaklarının farkında olmayabilir. Rand'in asılmasına izin vererek kendisini cinayete bulaştırıyor olacaktır."

"Sör Rand'in masum olduğunu mu farz ediyorsun?"

"Evet." Isabel, turnuvadaki küçük çocuğu kurtarışı hariç, onu bu kadar emin yapanın ne olduğunu söyleyemezdi. Ya da sonrasında afacanı, sanki genç yaşamının sonsuz bir değeri varmış gibi tutuşu. Yaralı parmağının acısını sanki kendi acısıymış gibi hissetmişti; bunu suratında görmüştü. Bu kadar yufka yürekli olan kimse yeni doğmuş bir bebeğin ya da annesinin canını alamazdı.

"Sadakatin takdire şayan fakat oğlumun, onun asılmasına izin vermek gibi bir yargı hatasına izin verebileceğini ima ediyorsun."

"Tacını korumak için yapmaz mı?"

Margaret ona soğuk bir bakış attı. "Sağlam bir kanıt üzerinden Sör Rand'in suçlu olduğuna inanıyor da olabilir pekâlâ."

"O halde niçin Londra'ya geldiği anda onu hapse atmadı? Niçin bekledi? Hayır ekselansları. İnanıyorum ki kral, iyi doğasına karşı gelmekte zorlandı. Matmazel

d'Amboise'in ölümü onu utandırmak ve kendisini zora sokmak için tasarlandı. Birileri Sör Rand'in yargılanmasını ve böylece ona karşı sunulan kanıtın kralı lekelemek için kullanılabilesini istiyor. Henry, kendi etinden ve kanından olan birisinin, bebeğin annesinin namertçe katlini emretmekten şüpheli duruma geldikten sonra kendinden önceki III. Richard gibi tamamen kötülenebilir ve kolayca iktidardan düşürülebilir.”

Leydi Margaret, Isabel'e bakmak için durdu. “Bu fikir yeni değil.”

“Ama Rand'in, Matmazel Juliette'in cinayet mahalline çekilmesi duruma ağırlık katıyor, katılmıyor musunuz?”

“İşini bitirmeye kimin geldiğini bildiğimiz takdirde. Ve nereye götürüldüğünü.”

Isabel'in beklediği nokta buydu. Yumruk yaptığı ellerini elbisesinin katlarına saklayarak, “Siz bunu öğrenebilirsiniz Leydi Margaret,” dedi. “Siz kralın annesisiniz ve onun en sevdiği kişisiniz. Ne isterseniz isteyin kimse karşı gelemmez. Üstüne üstlük, bazen, majesteleri uğraşlarını daha ciddi konulara verebilsin diye, kralın lütfuyla ufak meselelerde size danışıldığını, arzuahaller kabul ettiğiniz ve kararlar verdiğinizizi duydum. Bu konu hakkında bir kürsü yürütemez misiniz?”

“Bir kürsü.” Yaşlı kadının yüzü düşünceli bir hal aldı.

“Tesirinizle ve emirlerinizin mührü altında, Fransız kadını Braesford'dan götürmüş olan askerlerin kumandanı bulunabilir. Bebeği doğurtan ebe sorgulanmak için önüne getirilebilir. Matmazel'in öldürüldüğü hisarın sahibi getirilip, onun oraya nasıl kapatıldığını ya da en azından niçin başka bir yerde değil de orada öldüğünü açıklayabilir.”

“Henry Westminster’da yokken bunu üstlenmemi mi öneriyorsun? Hem de diğer taraftan şu ayaklanmayla meşgulken?”

Isabel kızardı. “Hiç bu kadar... bu kadar dolambaçlı bir şeye niyetlenmemiştim. Sadece şimdi zamanı olduğundan...”

Kralın annesini tekrar arkasına dönmeden önce kayıtsız bir hareketle, “Söylediğin gibi,” dedi ve bakışlarını bir köşedeki kadife kaplı dua masası üzerinde gezdirdi. Sesi bir fısıltıya dönüştü. “Peki ya yanıtlar... yanlış çıkarsa?”

Isabel, “Çıkacağını sanmam,” diye cevapladı. “Fakat öyle olursa meseleyi yoluna koymalısınız ekselanları. Hem kendiniz olup hem de tersinin olmasını vicdanınıza sığdıramazsınız.”

Aralarına sessizlik çöktü. Bir yerlerde alçak ve duru fakat ölçülü bir güçle tekrarlanan bir sesle ilahi okunuyordu. Bir köpek havladı ve ardından da azarlandı. Tavuklar endişeyle gıdaklayıp sonra sessizliğe gömüldüler. Isabel öyle katı ve dik duruyordu ki dizleri acıdı. Geçen her saniyeyle artan bir hareketle sallanmaya başladı.

Leydi Margaret nihayet, “Hayır,” dedi. “Henry suçlu olamaz, buna inanmayı reddediyorum. Sör Rand’in suçunu da kabul edemem. Eğer... bir şey yapılacaksa hemen olmalı ve mühürlere, habercilere ve kime, ne zaman, niçin ödeme yapıldığını gösteren hesap sicillerine sahip olduğum Westminster’da yapılmalı. Buradan ayrılmam gerekecek.”

Isabel tamamıyla anlaştıklarını gördü. Kazanmıştı. Ferahlayışı öyle yoğundu ki dizlerini titretip ani bir hareketle kendini toparlamasına neden oldu. “Kusura bakmayın

ama kraliçenin... zamanının gelmesine hâlâ birkaç hafta var sanırım.”

“Evlendikleri günden hesapladıkları için herkes öyle düşünüyor. Ben ikna olmadım. Ama önemli değil. Selameti için hekimine ve olgun bir meyvenin etrafındaki arılar gibi etrafında dolananlara güvenmek zorundayız.”

“Her şeyin iyi olacağından eminim. Majesteleri... zinde bir bünyeye sahip olmayabilir fakat zayıf da değil.”

“Dediğin doğru.” Leydi Margaret derin bir nefes alıp uzun bir solukla havanın ciğerlerinden sızmasına izin verdi. “Eğer bu iş zamanında yapılacaksa yardıma ihtiyacım olacak. Benimkinin yanındaki bir odaya geçmeli ve şahsi mührüm altında gönderilecek mesajlar için kâtibim olmalı. Beraber bu çılgınlığı çözebilir ve sevdiğimiz adamların hayatlarını güvence altına alabiliriz.”

Kralın annesi Rand’i sevdiğini düşünüyordu. Isabel bunu inkâr etmek için ağzını açtı ancak hemen tekrar kapadı. Bu fikrin baki kalmasına izin vermek yararına dokunabilirdi. Çenesini havaya kaldırarak, “Hatırlarsanız ekselansları, Rand’le paylaştığım oda kralın dairelerine yakındı,” dedi.

Leydi Margaret başıyla onayladı. “Öyleydi. Harika. O halde git ve hazırlan. Her şey yoluna girer girmez Westminster’a gitmek için yola çıkacağız.”

Isabel, Leydi Margaret’ın azadını gösterişli bir reveransla kabul etti. Bir an sonra kapı arkasından kapanmış vaziyette odanın dışındaydı. Orada hiçliğe bakarak durdu.

Kazanmıştı.

Koparmaya çalıştığı taviz ona verilmişti.

Sevinçli olması gerekirdi. Coşku, kalbini güm güm atmaya zorlayarak damarlarına hücum etmeliydi. Aksine

bir anda çok ama çok yorgun düşmüştü. Ve aklında, Leydi Margaret'in dua masasında danıştığı Tanrı'ya fısıldadığı soru bitmeksizin tekrar ediyordu.

Buldukları cevap gerçekten de yanlış çıkarsa?

Winchester'dan dönüş yolculuğu için yapılan hazırlıklar sonsuzluk kadar uzun sürdü ya da öyle göründü. Hizmetkârlar katlı kumaş yığınlarıyla oradan oraya koşuşturuyorlardı. Uşaklar yatakları yüklemek için kaldırdılar, gümüş ve altın tabakları, kupaları, kâseleri ve ibrikleri topladılar. Atlar ve katırlar, faytonlar ve arabalar bir araya getirildi. Haberciler, gelişlerini bildirmek için konaklayabilecekleri hanlara önden gönderildi. Leydi Margaret'in maiyeti arasında kimin gidip kimin kalacağı çekişmelerinin halledilmesi gerekti.

Isabel beklerken sabırsızlandı. Hizmetkârları daha hızlı hareket etmeye zorlayıp acele ettirmek isterdi. Atına atlayıp geldiği hızla dörtlüye gitmek istedi. Bunların hiçbirinde elinde değildi. Hizmetkârlar ona ait değildi ve kralın anesini yalnız bırakarak onu gücendiremezdi.

Isabel manastır bahçesinde sabır için dua ederken Yorklu Elizabeth'le karşılaştığında toplanmanın üçüncü günüydü. Elbette onu yürürken ve yemeklerde görmüştü, ancak Henry'nin kraliçesi genelde nedimeler ve rahibelerle sarılı oluyordu, bu yüzden onunla konuşmak imkânsızdı. Şimdi bir gül çardağından süzülen yaz güneşinin ışıklarıyla parıltılar bir halde, mermer kaplı bir kitap okuyarak oturuyordu. Isabel'in ayak seslerine doğru evhamlı bir suratla döndü.

Hemen rahatlayarak, "Ah, Leydi Isabel, sensin," dedi.

Isabel reverans yaparken çabucak, "Af buyurun majesteleri," dedi. "Rahatsız etmek istemezdim."

“Hiç de değil, hoş geldin. Sadece düşündüm ki...” Susup kısa bir nefes aldı. “Şu kadarını söyleyeyim ki kaçmaya çalıştığım sen değildin. Gel, banka otur ve bana katıl. İki kişi için yeterince geniş, şimdiki bedenimi düşünsek bile yeterli.”

Resmi bir ricaya karşı gelmek mümkün değildi. Isabel bir teşekkür mırıldanarak sözüne uydu. Bir süreliğine sıradan şeylerden bahsedip hoşbeş ettiler.

Elizabeth kısa süre sonra güzel deniz mavisini gözlerinde bir gülümseme parıltısıyla, “Gitmeye heveslisin herhalde,” dedi. “Kraliyet gereklilikleri can sıkıcı olabiliyor, değil mi?”

“Ah, ben öyle demezdim.”

“Hayır, kibarlık ediyorsun. Bunun acısını her gün çeken biri olarak söylüyorum.”

“Aslında sizin buna dayanabilmenize şaşıyorum, özellikle de şimdi.”

Kraliçenin bakışları buruklaştı. “Gidişin bunu kolaylaştırır.”

Isabel’in yüzünü sıcak bir renk bürüdü. “Buraya gelerek size zorluk çıkarttıysam özür dilerim.”

“Hayır, hayır, sadece giderken kayınvalidemi götürmeni kastettim, bu büyük bir iyilik.” Omzunu silkti. “Leydi Margaret güçlü bir kadın, esasen benden daha güçlü. Dünyaya bir kraliyet çocuğu getirmek için gerekenler konusundaki fikirleri babamla evliken sekiz çocuk doğurmuş olan anneminkilerle çatışıyor. Bitmek bilmez tartışmaları, kuralları ve talimatları beni fazlasıyla altüst ediyor.”

“Nasıl olabileceğini anlıyorum.”

“Müstakbel bir kral taşıyorum elbette, bize söylendiğine göre yeni bir Tudor saltanatının öncüsü. Kayınvalidem

Henry'nin güvenliğınden sorumlu ve her şeyin ötesinde onun kısıtlamalarına uymalıyım."

"Sizden ayrılmayı kabul etmesine şaşıyorum."

"Ben de öyle, inan. Ciddi bir sorun olması gerektiğini farz edebiliyorum sadece."

Nazik ifadesinin altında belirsiz bir soru tınısı yatıyordu. İşi buraya vardiyan neden ve olayların açıklaması Isabel'in dilinin ucundaydı. Tam zamanında sözcüklerin ağzından kaçmasına engel oldu. Kraliçenin erken doğum yapacak kadar üzülmeye ne kadar korkunç olurdu. "Emimin, sorarsanız Leydi Margaret size her şeyi açıklayacaktır."

"Ben de bir o kadar eminim ki açıklamayacaktır," dedi Yorklu Elizabeth. "Bu süre boyunca tüm nahoşluklara karşı koruma altındayım. Ya da sonsuza kadar öyle olabilirim, olur ya." Şişmiş karnının üzerine elini koyup narin bir dokunuşla okşadı. "Babamın ve kendimin de varisi olan çocuğun iyiliği için olduğunu bildiğimden şikâyet etmiyorum."

Isabel kraliçenin gözlerine bakarken IV. Edward'ın kızının, kadın tarafından olsa da ailesinin Plantagenet soyunun devam edeceğinin gayet farkında olduğunu anladığında kendi gözleri yumuşadı. Ne var ki bir an sonra Henry'nin kraliçesinin sarf ettiği sözlerin gerçek etkisini anladı. "Meselenin nahoş olduğunu biliyorsanız, o halde..." derken kaşlarını çatı.

"Ah, ondan fazlasını biliyorum."

"Majesteleri?"

"Henry'nin gayet normal bir biçimde Fransa'dan bir metres getirdiğini ve bu kadının da bir çocuğu olduğunu biliyorum. Bebeğin yaşamadığına dair söylentiler duyuyo-

rum ve Sör Rand'le yaptığınız düğündeki oyundan sonra buna inanmaya meyilliyim.”

Eski Yorkçu yönetimle olan ilişkisi yüzünden Elizabeth'e iğzerleyen herkesin, dedikodularla huzurunu kaçıarak sessiz bir intikam alabileceği sarayda bunları öğrenmiş olması mantıklıydı. Isabel, kendisini, düpedüz düşman olmasalar da dost olmaktan uzak kişilerin arasını yapmak için bir araç olarak gördüğü bir adamla evli olan bu kadın için içinde bir şefkat hissetti.

Sessiz bir içtenlik içinde, “Gerçekten üzgünüm,” dedi.

“İyi bir yüreğin var Leydi Isabel ama sana yalvarırım benim şartlarımın üzerinde çok durma. Ben Tanrı ve kaderimin belirlediği yerdeyim. Bu ufak hoşnutsuzluktan sadece bana sağladığın dinlenme fırsatı için minnettarlığımı ifade etmek için bahsediyorum. Bu yüzden özgürce sunduğun dostluk için sana bir iyilik yapmak istiyorum. Senin için yapabileceğim bir şey varsa sorman yeter.”

Bu değerli bir armağandı ve Isabel bunu nasıl değerlendireceğini biliyordu. Yorklu Elizabeth kocasının sarayında dolaplar çevirmiyor ya da rol yapmıyordu belki fakat bu etkisiz olduğu anlamına gelmiyordu. Kralla yatıp onun çocuğunu taşıyan bir kadın asla güçten yoksun olmazdı. Isabel minnettarlığını olabildiğince iyi dile getirdi. İkili, etraflarındaki gül kokuları ve narin bir yağmur gibi süzülerek taç yapraklarıyla çardağın altında oturdular. Takip eden günlerde o ve Yorklu Elizabeth sık sık aynı yerde buluşup, erkekler ve onların aptallıkları, gönülsüz bir rızayla evli olmak ve yabancı bir erkekle yaşamayı öğrenmek de dahil binlerce şeyle ilgili sohbet ettiler. Sonunda gitme zamanı geldiğinde Isabel bir miktar hüzünlüydü.

Ne var ki Ağustos sona ererken sıcak bir günde ayrıldı-

lar. Winchester'ın duvarları geride kaldığında atlılar, muhafızlar, saraylılar, uşaklar, yük ve erzak arabalarından oluşan sıralar, ağır ve görkemli bir biçimde hareket ediyordu. Leydi Margaret'in isteğiyle tercih edilen bir hızla bineğini süren Isabel'in, sıcağın, tozdan ve kepiyle başörtüsünü nasıl takacağından dualarının sıklığına kadar her konudaki artan dersleri yüzünden kısa süre içinde başı ağrımaya başladı. Gelecekte kazandıracağı faydalar nedeniyle gülümseyen bir refakatçi rolü yapmalı ve hepsinden önemlisi, böylesine kasıtlı bir hızla olsa bile, Juliette d'Amboise'in ölümünün sorgulanması başlamış olduğu için minnettar olmalıydı. Hayatında Londra'nın müthiş büyüklüğüne ve Thames'in ısıtılı uzunluğuna yaklaştığı veya büyük bir nal gürültüsüyle Westminster Sarayı'na giden Kral Yolu'na saptığı için hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Kısa süre sonra kralın dairelerinin yanındaki gelin odasına yerleşti. Takip eden günler, Leydi Margaret'in mühürünün basılı olduğu, her yöne giden pusulalarla geçti. Kralın annesinin emriyle çeşit çeşit soylular ve kralın askerleri içeri girip çıksalar da Fransız kadını Braesford'dan götürmek için kuzeye gitme emrini kimin verdiği hakkında kimse bir şey söyleyemiyordu. Bu işte kimin parmağı olduğu ve sonrasında nereye gittikleri hakkında kimsenin bir fikri yoktu. Kimisi bu askerlerin işe alınıp kraliyet teçhizatıyla donatılmış paralı askerler olabileceğini belirtse de tek bir kişi bile onları kimin, ne sebeple tedarik ettiğini tahmin etmeye girişmedi. Sonuçta bunun ne önemi vardı ki? Kadın, sadece kralın metresiydi, bir fahişeden çok da fazlası değil, bu yüzden hakkındaki soruları cevaplamak için zaman kaybetmeye değmezdi.

Bu tutumu fark eden Isabel, sorgulananların, kralın ve

Lancaster ailesinin çıkarlarını koruduklarını sanıp sanmadıklarını merak etti. Bu pek çok şeyi açıklardı.

Bir süre sonra Braesford'da bulunan ebe, onu bulmak için gönderilmiş muhafızlarla çevrili bir halde Westminster'a getirildi. Apar topar, Leydi Margaret'in, ailesi Beaufortlar'ın nişanı olan kale kapısını içeren duvar kaplamalarıyla döşenmiş uzun bir oda biçimindeki divan odasına götürüldü.

Isabel, Leydi Margaret'in papazı ve işi tutanak tutmak olan, kırık dizinin üzerinde kalem kâğıtla diz çökmüş ketum bir beyefendiyle birlikte onun yanında duruyordu. Damarları beklentiyle uğulduyordu. Görünüşe bakılırsa, sonunda söylentilere dayanmak yerine Braesford'da gerçekten ne olduğunu öğrenebileceklerdi.

Geniş kalçaları, yuvarlak suratı ve küçük, neredeyse biçimi olmayan burnuyla tombul bir kadın olan ebe aklını kaçırarak kadar korkmuş gibiydi. Yüzü soluk beyazdı, gözleri pörtlemişti ve dudakları titriyordu. Giysileri kabaydı ve yolculukla kirlenmişti, başını örten düz keten eşarp bir tarafa kaymış, onu hafiften sarhoş gösteriyordu.

Isabel kadının bitaplığı ve dehşetine acısa da kalbini buna karşı sertleştirdi. Kadın etrafındakilerden ve soruyu soran kişiden ne kadar dehşet duyarsa gerçeği öğrenmeleri o kadar mümkün olur gibi görünüyordu.

Leydi Margaret başlangıç olarak, "İsmin?" diye sordu.

Ebenin rengi beyazdan ateş kırmızısına döndü. Görünüşünü düzeltmese de başörtüsünü ittirdi. "Dame Agnes Wellman leydim."

Sorular devam edip kadının konumunun, azat edilmiş bir kölenin dulu olduğu, nerede oturduğu, orada ne kadar kaldığı, çocuğu olup olmadığı, ne kadar zamandır ebe

olduğu, bu mesleği nasıl edindiği, kaç bebek doğurttuğu, bunların kaçının yaşadığı ve bir sürü başka şeyi açığa çıkardı. Sonunda meselenin düğüm noktasına gelindi.

“Temmuzun sonunda bir gece, Braesford Malikânesi’ne bir doğuma çağrıldın. Doğru mu?”

“Evet leydim.”

“Herhalde zamanında yetişip doğum yapan bir kadın buldun. Bize sonra neler olduğunu anlat.”

Kadın bayılacakmış gibi gözüktü. Yutkunurken ve tiki varmış kadar sık gözlerini kırparken ağzı çalışmaya başladı. “Elimden geldiğince iyi işimi yaptım. Leydi zorlanıyordu.”

“O bir leydi miydi?” Soruyu sorarken Leydi Margaret’ın yüzünde beliren ifade, bundan açıkça kuşku duyduğunu ortaya koyuyordu.

“Evet, yabancı olsa da öyleydi. Anlayamadığım sözlerle dua ederek çığlık atıyordu.”

“Bebeği doğurdu mu?”

“Uzun ve yorucu bir iş olsa da doğurdu. Ters doğum yaptı ama bebek sonunda döndü. Bebek bir kızdı, çok tatlı ufak bir şey.”

“Canlı ve sağlıklı mıydı?”

“Ah, evet. Boynunu temizlerken ağlayıp sızlandı ki bu olur. Uzun doğumdan ötürü biraz yorulmuştu ama turp gibi sağlamdı.”

“Sonra ne oldu?”

“Onu annesine gösterdim. Gurur duydu. Ama döl eşi geliyordu, anladınız mı, o yüzden onunla ilgilenmem gerekiyordu. Orada bulunan centilmen, yani Braesford’un kendisi bebeği alıp yandaki odaya gitti. Şaşırdım, çünkü

çoğu erkek küçüklere dokunmayı sevmez. Onları incitmekten korkarlar, anlıyorsunuz ya.”

“Evet, evet, sonra?”

“Şey, zavallı bebek aniden ağlamayı kesti. Ki bunu çok düşünmedim çünkü annenin çok fena kanaması vardı. Sonra...”

“Annenin kanaması durdu mu?”

“Evet çünkü yanımda böyle şeyler için şifalı bitkiler vardı.”

Leydi Margaret tatmin olmuş bir biçimde başını salladı. “Peki ne kadar süre sonra tekrar bebek aklına geldi?”

“Hemen hemen bir saat içinde galiba. Braesford leydiyi sormak için geri geldi. Leydinin hizmetçisinin, kız bebeğini yıkayıp kundağa sardığını ve bebeğin uykuya daldığını söyledi.”

“Sonra oradan ayrıldım yani. Anneye ve çocuğa bakmak için kalman söylenmedi mi?”

“Hayır leydim. Hanımı gibi yabancı olan hizmetçi kadın, doğum hakkında bir-iki şey biliyordu. Biliyor olmalıydı, çünkü ben getirilmeden önce bebeği doğurtmaya çalışan oydu. Ücretimi alıp gönderildim.” Fazladan para almak için herhalde birkaç gün hemşirelik yapmayı beklerken gönderilmesine gücenmiş gibi, konuşurken dudakları gerildi.

“Ya sonra?”

“Sonra merdivenlerden indim. Dışarıda beni eve götürecek olan adamla karşılaştım. Arkasından ata binerken kokuyu aldım.”

“Koku mu?”

“Yanan et kokusu gibiydi, yemin ederim. Sonra yukarıya bakıp bacadan çıkan siyah dumanı gördüm.”

Leydi Margaret kaşlarını çatı. “Kokusunu aldığın başka bir şey olamaz mıydı? Mutfak ateşi mesela.”

Kadın, başörtüsü neredeyse düşecek şekilde kafasını salladı. “Bence değildi leydim. Hiç onun gibi değildi. “Daha çok... daha çok...”

Leydi Margaret resmi bir hareketle sözünü kesip, “Sus,” dedi.

Odaya kâtipin parşömen üzerindeki kâğıt sesi dışında sessizlik çöktü. Kâtip söylenenlere yettiğinde ses durdu. Isabel kralın annesinin devam etmesini bekledi. Devam etmeyince alçak bir sesle boğazını temizledi.

Leydi Margaret sakince, “Evet Leydi Isabel,” dedi.

“Konuşabilir miyim?”

Leydi Margaret küçük elini sallayarak izin verdi. Isabel hemen ebeye döndü. “Şömine de önceden ateş yanıyor muydu?”

“Evet, yanıyordu. Yaz olmasına rağmen sisli ve yağmurlu, nemli gibi ve soğuk bir geceydi. Odada öyle bir ateş olması güzeldi. İşe başlamadan önce ellerimi ısıtmak için sıcak su kullanmak isterim, anlıyorsunuz ya.”

“Yani hep yanıyordu. Döl eşini çıkardığını söyledin sanırım. Onu ne yaptın?”

“Neden ki? Hiçbir şey. Bezleri falan kana bulayıp gitti. Odayı temizlemek hizmetçinin işiydi. Sonrasında yani.”

“Bezleri ve diğer şeyleri şömineye atmış olamaz mı? Koku, yanan döl eşinden gelmiş olamaz mı?”

Kadın gözlerini kocaman açtı. “Şey... şey, sanırım öyle olmuş olabilir. Ama bebeğin sesini sonra hiç duymadım.”

“Bebeğin uyuyor olması gerekirdi. Onu duyamamak bu kadar sıradışı mı?”

Kadın başını yavaşça salladı. “Doğum o kadar zorken

pek değil. Beyefendinin gelip onu alması sıradan değildi, anladınız mı?”

“Braesford’un yalan söylüyor olabileceğine dair herhangi bir nedenin var mıydı? O ve leydi arasında, sana, bebeğe bir zarar verilmiş olduğunu düşündürebilecek bir konuşma geçti mi?”

“şimdi düşününce, öyle bir şey oldu diyemem.”

“Yine de, yanmış et kokusu duymam üzerine hemen be-beğin öldürüldüğünü mü düşündün? Seni getiren adam-dan ne haber? O da fark etti mi?”

Kadının yüzü düzeldi. “Ah, bir öncekiyle aynı kişi de-ęildi. Beni köşke getiren, Yaşlı Tom’un oğlu genç Tom Croker’dı, biliyorsunuz. Beni eve götüreren adam, daha önce görmediğim beyefendi gibi birisiydi. Ama o da ko-kuyu kesinlikle duydu. Önce o fark edip fikrimi sordu, bir yaz gecesinde bunu koklamanın eğlenceli bir şey ol-madığını söyledi. Bunun ona, genç uşağının ateş çukuruna düşüşünü ve onu dışarı çıkarmak zorunda kalışını hatırlat-tığını söyledi.”

~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

16. Bölüm

Rand nihayet, uzatmış olduğu sakalını kesti. Kendine daha fazla dayanamadığı için yıkandı. Yüksek bir meblağa muhafızlardan tedarik edilen, acınası soğuk suyla yarısı dolu kova, Isabel'in turnuvadan sonra ona hazırladığı şaşaalı banyodan çok uzaktı. Rahat kumaş astarıyla büyük ve dolu küveti, kokulu sabunu, keten havluları, en çok da onu yıkamak için diz çöken ve kendisiyle beraber sudan dışarı sürüklediği güzel kadının baştan çıkarıcı dokunuşunu özlemişti.

Tanrı aşkına, Isabel sıcak ve narindi; teni fildişi üzerindeki saten gibiydi. Gözlerini kapatırsa onu saran taş duvarlardan kaçabilir, kendisini odalarında, bir kez daha kollarında onunla hayal edebilirdi. Ağzı öyle tatlı, ipeksi bir mucize olan saçları öyle yumuşaktı ki kendini onun içine gömmek istiyordu. Yapmıştı da, evet, yapmıştı.

Sert şilteden ötürü kıvranıp silkelenerek İngilizce, Fransızca ve Burgonya'nın çok dilli askerlerinin *lingua franca*'sıyla küfürler etti. Hatıralarla kendine işkence et-

mek ve eğlendirmekten başka yapacak bir şey bulamazsa çıldıracaktı.

Oldukça canlı biçimde hatırladığı duygulara karşı şiddetli bir mücadelede kaybolmuşken yaklaşan ayak seslerini duymadı. Ancak anahtar kilide girerken kapıya döndü. Çılgın bir an için ateşlendiğini ya da gerçekten delirdiği düşündü çünkü görüldüğü kadarıyla Isabel, büyük bir temiz hava esintisiyle hücre benzeri odasına girmişti.

Yaz kumaşından kırmızı bir elbisenin üstüne kırmızı işlemeli altın sarısı ince bir pelerin ve saçının üzerinde küçük kırmızı bir boneyle soluk turuncu bir örtü içinde inanılmayacak kadar güzeldi. Ellerinde, içinden, karnının kuvvetli bir beklentiyle guruldamasına neden olacak kadar nefis kokular yükselen, üstü kapalı bir sepet taşıyordu. Bununla birlikte yutmak istediği oydu; her bir parçasını aralıksızca, sadece ebediyen doyduğunda durarak istiyordu.

Kule muhafızı kapıyı arkasından kilitlerken kapının hemen önünde durarak, “Pekâlâ beyim,” dedi. “Galiba beni çağırtmışsınız. Gelmem iyi olmadı mı?”

Sesi konuşmamaktan dolayı boğuk çıkarak, “Evet,” dedi Rand. Daha konuşurken göğsü sıkıştıyordu ve üzerine şimşek gibi çarpan kara bir öfke hücum etti. “Tanrı aşkına, niye bu kadar geciktin?”

Isabel onu bir kuşun dolanmış bir yılanı gözetlediği gibi süzdü, tedbirli fakat uçup gidebileceğinin bilinciyle güven duyarak. Süzülen adımlarla yanından geçip okuduğu kitabı, lavtasını, birkaç parça parşömenini ve kalemiyle kurumuş mürekkep hokkasını kenara iterek yükünü pencerenin altındaki küçük masaya koydu. Rand, güneşe dönen ayçiçekleri gibi yavaşça ona doğru dönüp, vücudunun her bir zerresi tehlikeli bir gerilim içinde onu izleyerek

yaptıklarını takip etti. Pelerinini omuzlarından alıp taburesinin üzerine asarken Rand'ın karın kasları sıkışıp ensesine sıcak bastı.

“Matmazel d'Amboise'ı ilgilendiren gerçeği keşfetme işiyle meşguldüm.”

Rand, sesinin yatıştırıcı olması gerektiğini düşündü. Aksine, üzerinde hipnotik bir etki yarattı ve ona doğru bir adım attı. Bu istemsiz hareket karşısında gösterdiği rahatsızlık, Rand'ın cevabına bir kızgınlık kattı. “Bu işe girmemen gerektiğini sana söylemiştim.”

“Ya ne yapsaydım? Asıldığını duymayı beklerken güzel çiçekler mi dikseydim?”

“Daha çok lanetin gerçekleştiğini ve özgür kaldığını duymayı beklerken...”

Kirpikleri aşağı indi ancak Rand, canlı yeşil gözlerinde kati bir idrak parıltısını yakalamıştı bile. “Sabrım yoktu.”

“Ya da rahibin önünde yeminini ettiğin itaatkârlıktan eser yoktu”

“Bu sergilediğin erkekçe bir kibir sadece. Aynı rahip geçen pazarki ayinde kadınların aşırı tutkulu ve şeref yok-sunu aşağılık yaratıklar olduğunu açıkladı. Eğer şerefimiz yoksa niçin kendi seçiminiz olmayan bir yemini dert edelim?”

“Tutkuların gereğinden fazla mı güzel karıcığım?”

Isabel gözlerini açınca ateş püsküren bir bakışla karşı-laştı. “Bu rahibin tanımı, benim değil. Neyle uğraştığımı duymak istiyor musun istemiyor musun?”

İstiyordu ancak bu beynini dolduran diğer isteklerden sonra geliyordu. Daha çok tutkuları hakkındaki düşüncelerinin vücuduna yaptıklarını saklamak için elini olumlu bir hareketle kaldırıp arkasını döndü.

Gözünün ucuyla dar yatağını ve yatağının başında duran beyaz ipek kumaşı yakaladı. Bu, turnuvada Isabel'in nişanı olarak aldığı gelinliğin yeniydi. Kumaşı elinde gezdirip suratına sererek uyumak, rahatı için David'in getirdiği eşyalar arasında onu katli bulmasından sonra alışkanlığı olmuştu. Beyaz ipek üzerinde hâlâ kendi kanının soluk kahverengi lekeleri vardı ancak dokusunda Isabel'in belli belirsiz kokusunu, kullandığı parfümü ve onun doğal tatlılığını barındırıyordu. Onu burnuna doğru tutmak kalbinin atışını sakinleştiriyor ya da ona öyle geliyordu.

Onun verdiği avuntuya ne kadar bağlandığını tahmin etmesi onu rahatsız etmişti. Hızlıca hareket edip yatağın yanına gitti ve kirli çarşafı gerçermiş gibi yaparken ipek dikdörtgeni çarşafın altına soktu. Ona dönerek, oturması için alçak yatağı teklif ederken alaylı bir şekilde eğildi.

Isabel yumrulu şilteye bakıp kafasını sallayarak bakışlarını geri çevirdi. "Ayakta dursam daha iyi."

Parmak uçlarını yanındaki masada birleştirerek, "Matmazel Juliette d'Amboise çocuğunu doğurduktan sonra ebeyi evine götüren adamın Braesford'dan olmadığını biliyor muydun?" diye sordu Isabel. "Aslında bir beyefendi olduğunu?"

"Bir beyefendi mi?"

"Kadın öyle dedi. Onu tanı mıydı, ona adını da söylememiş. Çocuk cinayeti fikrini kafasına sokan o gibi görünüyor."

Rand bunu bilmiyordu. Her halükarda bu işi harekete geçirenin kim olduğuna dair fikirleri olsa bile bununla ilgili yapılabilecek çok şey yoktu. "Ne yapabilirsin ki? Korkarım ki iş, sebeplerin ve hilelerin bir şeyi değiştiremeyeceği kadar ileri gitti." Sustu ve konuyu elinin tersiyle

bir kenara itti. "Bakıyorum da parmağındaki kırık tahtası gitmiş. İyileşti mi yani?"

"Aynen öyle." Isabel bir an için savunmasız ve Rand'ın yüreğini burkacak kadar anılarla dolu gözlerini yere indirdi ve hemen ardından onun gözlerine baktı. "Bunun için sana tekrar teşekkür etmeliyim."

Rand'ın aklına bunu yapabileceği yollar geliyordu ancak kafasını kaldırırken sözlerini yuttu. "Önemli değil."

Göğüslerini korsesine daha çok bastıran hızlı bir nefes alarak, "Hayır," dedi. "Nerede kalmıştım? Leydi Margaret'in divanı ve neler keşfedildiği. İzin verirken anlatayım."

Rand küçük odada ona bakarken Isabel, çoğunu bilmediği bir sürü iyi şeyi anlatmaya başladı. Rand dinlerken, özellikle de Leydi Margaret'in işe girme kısmını fark ettiğinde içinde umut uyanışa geçti; erkeklerin ruhlarına düğüm atan şu serseri duygu.

Bu histen acımasızca silkelendi. İşe yaramayacaktı, kilitli kapılar ardında yatıp karısı için ufacık bir koruma sağlayamazken değil.

Kasıtlı bir küçümsemeyle, "Bir kadının, peşinde olduğun bilginin halka açıklanmasını engellemek için öldüğünü anlıyor musun?" dedi Rand. "Devam edersen öldürülebileceğini anlayabiliyor musun? Sen hiç anlamaz mısın?"

Çenesini havaya kaldırarak, "Aptal değilim," dedi Isabel. "Ancak haksızlıktan nefret ediyorum ve bunun, bunu başına dolayanın yanına kar kalmasına tahammül edemem."

"Yani seni harekete geçiren haksızlık. Benim hayatımdan hiç endişe etmiyorsun?"

"Ben öyle demedim. İşlemediğin bir suç yüzünden ölmenden dolayı hoşnut olsam ne tür bir eş olurum?"

Geçerli bir mantıkla, “İsteği dışında evlenmeye zorlanmış bir eş,” diye ağır ağır konuştu Rand. “Kimileri böyle birlikteliklerden kurtulmak için dua ederler. Ama eğer bizi her ne bağ bağlıyorsa, ona biraz olsun saygın varsa bu konuda benim sözümü dinleyeceksin. Westminster’a dön ve odamızda elinden geldiği kadar sakın bir şekilde otur. Braesford’da ne olduğunu unut çünkü gerçek olacakları değiştirmeyecek. Kendini ve bir ihtimal aramızda yaratmış olabileceğimiz çocuğu koru. Bana yapabileceğin en iyi şey bu.”

Isabel’in bakışlarında sadece küçümseme vardı. “Minnettar olmanı beklemiyordum ama yaptıklarımı biraz olsun takdir edeceğini düşündüm.”

“Ah, takdir ediyorum sevgili eşim, tahmin ettiğinden daha fazla. Ama elim kolum bağlıyken ölümünün dehşetiyle burada yatmayı reddediyorum. Asıldığımda senin çoktan beni karşılamak üzere öbür tarafta olduğunu öğrenmeye hiç niyetim yok.”

Isabel, yüzünün rengi atmış olsa bile endişeyle dolu koyu gözleriyle onun yüzünü inceledi. Uzun bir andan sonra iç çekti ve gözlerini omzunun arkasındaki bir noktaya çevirdi. Yalın bir fısıltı halinde, “Gerçekten Henry’nin bu işin arkasında olduğunu düşünüyorsun. Metresini ve çocuğunu hallettiğine inanıyorsun.”

“Bir krallık, kaybetmesi zor bir şeydir.”

“İlepsi bir kraliçe edinmeden birkaç hafta önce bir kadınla yattı diye, evet.”

Bir küçümseme homurtusuyla, “Yahut başka bir adamın çocuğunun hatrına,” diye cevapladı.

“Başka bir adamın mı?”

“Sana anlatmadım mı? Matmazel Juliette’in birden faz-

la sevgilisi olduğunu sağlam bir kaynaktan öğrendim. Görünüşe göre kralın şenlikçibaşısının da metresiymiş.”

“Eğer neyin peşinde olduğunu bilmeme izin verseydin sana önceden de söyleyeceğim gibi, bu açıkça imkânsız.”

Olayı hatırladığı gibi, sorgulandığı gece odalarına getirdiği ahududu çömleğini de hatırladı. Dikkati öyle dağınıktı ki sahip olduğu bilginin ruh haline yaramadığını görmedi. “Onu çok iyi tanıdığın için mi böyle söylüyorsun? Başka bir kadınla beraber olmayı düşünemeyecek kadar sana hayran olduğu mu hissettin? Pek az erkek bu kadar tek taraflı düşünür.”

“Öyle diyorum çünkü bu enstest olurdu. Öyle söylüyorum çünkü Matmazel Juliette’in onun kız kardeşi olduğunu biliyorum.”

Şaşkınlık ve kafa karışıklığı Rand’e çifte darbe vurdu. Berrak, gri yeşil gözlerinde gerçeği arayarak gözlerini Isabel’e dikti. Bir kuyunun dibinde duran yeni basılmış bir sikke gibi orada yatıyordu gerçek. “Sen bunu... nereden biliyorsun?”

“Birkaç ay önce, saraya ilk geldiğimde söyledi bana. Bir kralın boş hevesiyle cezbedilmiş tatlı bir genç kızla ilgili yazdığı bir şarkıdan bahsederken ağzından kaçırды sanırım. Bunu Henry’nin sarayında hiçbir zaman söyleyemeyeceğini ama daha sonra onunla ün kazanacağını söyledi, şeye döndükten sonra...”

“Britanya’ya,” diye tamamladı Rand, çünkü Leon’un önce bir ozan sonra da Henry’nin eğlence hayatının mimarı olarak onun maiyetine katıldığı yer orasıydı.

“Fransa’ya,” diye düzeltti Isabel.

Fransa’ya. Tabii ki Fransa. Leon ve Juliette şüphesiz ki Fransız iktidarının parasını alıyorlardı ya da almış-

Jardı. Yüzyıllardır Fransız toprakları üzerindeki İngiliz hâkimiyetinin tüm izlerini silmeye çalışan Fransız iktidarı..

Tanrı aşkına, nasıl bu kadar kör olabilmıştı. Nihayetinde çocuk Henry'nindi. Juliette'in kralla olan bağlanmasıyla, sadece kralın Fransız politikasına karşı iltimaslı davranması için bir rehine edinmek amacıyla tasarlanmış olmalıydı.

Yorklu Elizabeth bir kraliyet varisi doğurursa Juliette'in çocuğunun kazandıracağı fayda, her ne kadar tamamen etkisizleştirilemese de azalırdı. Henry yine de kendi eti ve kanını umursardı. O halde bebeği kim kaçırmıştı ve neden? Henry'nin küçük kızının ona karşı kullanılması- nı engellemek için mi yapılmıştı bu? Böylesine hassas bir tutsağı nasıl kullanacağını bilenler tarafından tutuluyor olabilir miydi?

Juliette, küçük Madeleine'i korumaya çalışırken mi ölmüştü yoksa tamamen başka bir sebepten dolayı mı öldürülmüştü? Ölü bir kadın, çocuğunun kimliğini saptayamazdı ve annesiz bir çocuğa herhangi bir kadın sahip çıkabilirdi. Ufaklığı öldürmeye gerek kalmamış olabilirdi.

Rand, "O bende," dedi, sözcükler küçük odada çarpıcı biçimde vurgulandı.

Isabel ani bir soğuklukla, "Kim sende?" diye sordu.

Rand bir an için Juliette'i kastediyor olduğunu sandığı düşüncesine kapıldı. Olur ya, ölü kadınla olan ilişkisini kıskanmış olabilir miydi? Braesford'da olduğu süre boyunca Juliette'in karnı burnunda olduğu için bu gülünesi bir durumdu fakat Rand eğlenmiyordu. Huysuz bir açıklamayla, "Madeleine, Juliette'in çocuğu," dedi. "Tutuklandığım geceki randevuda buldum onu."

Karısı aptal değildi; dediğinin ne anlama geldiğini kav-

raması bir saniyeden fazla sürmedi. “Bebek yaşıyor muydu? Matmazel Juliette’le beraber gerçekten Braesford’dan götürüldü mü?”

Rand onun sesindeki mutlu rahatlamayı duydu ve bir an alay etmek için kendine izin verdi. “Ah, evet, başından beri söylediğim gibi.”

“Ama ne oldu, nereye götürüldüler?”

“Biliyor olabileceğin gibi, benden yardımımı isteyen bir mesaj gönderildi.”

Isabel çabucak başını salladı. “Evet, devam et.”

“Harabe olmuş bir kalede Matmazel Juliette’le nerede buluşacağım söylendi; sanıyorum ki cesediyle ve bebeğiyle birlikte bulunmam bekleniyordu. Şans eseri buluşma yerine erken gittim. Juliette’i yeni ölmüş ve bebeği de annesinin düştüğü yerde yatarken buldum, yani Juliette ölmüştü. Çok küçük bir bebektir. Onu yeleğine sıkıştırıp arka kapıdan kaçtım. Şehre döndüğümde, ben...”

Yapmak üzere olduğu hatadan korkarak aniden sustu.

“Sen, ne? Onu nereye götürdün? Onunla ne yaptın?”

Rand ona anlatmayı reddetti. Isabel çocuğun nerede olduğunu öğrendikten sonra ufaklığı himayesine almadan rahat edemezdi; doğası böyleydi. Sonucunun ne olacağını kim söyleyebilirdi? Ona söylediği gibi, bu doğum yüzünden cinayet işlenmişti ve bu pekâlâ tekrar olabilirdi.

“Bu bilmen gereken bir şey değil. İyi ve güvende olduğunu bil, yeter.”

“Bundan gayet emin misin? Matmazel Juliette öldürüldüğünden bu yana buraya kapatılmış olmana rağmen bunu biliyor musun?”

“Adım gibi eminim.”

Isabel ondan uzaklaştı, keten eteğini savurarak döndü

ve önünde durdu. “Her şeye rağmen, eğer rüşvet yeterince fazlaysa birileri konuşabilir.”

Katıyetle, “Kimilerinin de paraya ihtiyacı yoktur,” dedi Rand.

“Ya yanılıyorsan?”

Eğer yanılıyorsa, çocuk, olması istenildiği gibi bir kukla olacaktı. Onu kullananlar amaçlarına ulaşacaklardı. Ya Fransa, Henry’yi geride durmaya zorlarken eski İngiliz bölgelerini topraklarına katacak ya da Yorkçular, Kule’deki prenslerin ölümü gibi, Tudor hanedanlığını daha başlamadan bitirecek bir skandal yaratacaktı.

Bu işin arkasındaki kişilerin bu iki hedefi de gerçekleştirmeye niyetli olmaları da imkânsız değildi elbette. Başka bir tanesi de Isabel’in dul kalması sağlanıp Braesford Malikânesi’ne yeni bir efendi bulunması olabilirdi.

“Yanılıyorsam,” dedi kasıtlı olarak, “bu pek az şeyi değiştirir. Henry yeni müttefikler edinir ya da edinmez. Tahtını elinde tutar ya da tutmaz. Varisimin annesi olur ve böylece çocuğun adına Braesford’u elinde tutma gücüne sahip olursun ya da Henry’nin çıkarları doğrultusunda tekrar evlendirilmeye müsait, çocuksuz bir dul olursun, çeyizin olarak Braesford’la yahut Braesford’suz. Yaşamın sürececek ve benimki...”

Yüzünü süzerek, “Ne?” diye sordu.

“Benimki sürmeyecek.”

Ona yaklaşırken yumruklarını sıkarak ve gözlerinden yeşil bir alev gibi öfke fişkirirken ellerini ona doğru kaldırmak, “Tanrı aşkına Rand, kurban olmaya bu kadar azimli olmasana!” diye bağırды. “Niye mücadele etmeyeceksin? Yaşamak umrunda değil mi? Yaşamaya degecek hiçbir şeyin yok mu?”

Haftalardır içinde sıkışmış olan öfke, onunla karşılaşmak için serbest kaldı. Onu tutup kollarına alarak göğüslerinden dizlerine dek onunla birleşecek şekilde kendine doğru çekti. “Sen,” diye yanıtladı Rand, sözcük öyle sert çıktı ki boğazını sıyırdı. “Yaşarsam nedeni sensin.”

Onu yiyip bitirmek, tatlılığını yağmalamak, ağzının narin ve yumuşak iç yüzeyini ve dişlerinin parlak kenarlarını yalamak, dilini yakalamak istercesine öptü. Kollarıyla onu sarsa da yine de ona yeterince yaklaşamadı. Onunla birlikte dönerek, demir ızgaradan bakacak olan kimse bir şey göremesin diye sırtını kapının yanındaki duvara dayadı. Üzerinde olmasının verdiği histen keyif alarak, gövdesinin sert yüzeyindeki göğüslerinin düzleştiği hissiyle kendini ona doğru bastırdı ve bacaklarının birleştiği yumuşak yere doğru kayd.

Isabel karşı koymak yerine onu kendi ateşiyle karşılayıp kollarını boynuna doladı ve parmaklarını saçlarına geçirdi. Boynunu ve kafa derisini çizen tırnaklarıyla titredi ve ona doğru kıvrılışını, kendisinin de duyduğu arzuyla yılan gibi hareket edişini hissedince yüksek sesle inledi.

O, bildiği tüm cezbediliş, baştan çıkartılış, huzur ve avuntu vaaadinin ta kendisiydi. Ona bir daha asla dokunamayacağından korkarken onun hissi ve kokusuyla yarı delirmiş bir halde hiçbir çekince duymuyordu. Ona sahip olmak, onu doldurmak, içinde kaybolmak ve bir daha asla bulunmaktan başka hiç ama hiçbir şeyin önemi yoktu.

Göğüslerini ellerine alıp boynunun narin tenini yalayıp emerken göğüs uçlarını okşadı, küçük bir çığlık atıp dudaklarını bir kez daha onunkilere çevirene kadar kulak memesini dişlerinin arasına aldı.

Rand bir avcunu aşağı kaydırıp onun dolgun kalçala-

rını ovarken onu sızlayan bedenine sürttü ve daha iyi bir eşleşme için onu ayak parmaklarının ucuna kaldırdı. Kör ve sağır, nerede olduklarını ve yanlarında kimler olduğunu umursamadan eteğinin katlarını eline topladı, daha fazlası için eteği kavradı ve kenarına gelene kadar yukarı çekti. Altına gömülerek kasıklarının sıcak ve sıkı etini sıyırdı ve yumuşak yerini buldu.

Tanrı aşkına, ıslak ve sıcaktı, öyle sıcak ki onu avuçlarken elinin içinde kızgın kızgın yanıyordu. Kadınlığını ovmak için elinin ayasını ve bileğini kullandı, orada atan nabzına karşı sertleşen gergin goncasını hissetti. Isabel onun avcunda titreyerek ve arzu sesleri çıkararak soludu. Rand başını ve dilini elbisesinin yakasına indirecek kadar tutuşunu bir nebze gevşetip, kumaşın altına itilmiş olan gergin göğüs ucunu buldu. Ani bir itişle uzun parmaklarından birini içeri gönderdi.

Isabel, içindeki kaslar ıslak yenilgiyi hoş karşılayıp onu içeri davet ederken ani ve sıcak bir karşılamayla kasıldı. Rand'ın daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Kendini serbest bırakmak için bağcık deliklerini çekip açarak yeleğini çıkardı ve iç pantolonunu indirdi. Önce bacaklarının birini, sonra diğerini kaldırarak kollarının üzerine aldı ve onu duvara dayarken içine yüklendi.

Bu en mükemmel tuzaktı Onu kuşatıyor, içine çekiyor, daha önce hiç gitmediği kadar derine, hayal ettiğinden daha fazla derine alıyordu. Coşkudan aklını kaybetmiş bir halde kadife yumuşaklığının içine dalarak onu ezdi. Derisi yanıyormuş gibi hissediyordu. Çok dardı, çok doluydu, her bir hareketi ve kasılmasına karşı çok hassastı.

Isabel, adını taşıyan ufak bir sesle boynuna doğru inledi. Bu her şeye yetmişti.

Her biri bir öncekinden daha sert ve derin, şiddetli darbelerle ona sahip oldu. Duramıyordu, durmayacaktı, bir kez daha tek bir ten, tek bir beden, tek bir ruh olana kadar, durmadan devam etmek istiyordu. Nefes alıp veriş ve küçük çığlıkları sürekli yükselirken üzerinde onu kavrayan ve tutan ellerini hissetti. Dudaklarını tekrar ağzına alıp tatlı çaresizliğini içerek hareketlerini diliyle taklit etti, ta ki Isabel aniden öne eğilip boğuk bir iniltiyle alnını omzuna dayayana kadar.

Fazlasıyla doldurulmuş bir arkebüzün gücüyle patladı ve yaşamı, umudu ve tüm hayalleri onun içine dolarken titredi. Göğsü inip kalkarken, kalbi güm güm atarken, kan akışının ani dönüşüyle başı zonklarken ve gözleri yaşlarla yanarken ona sarıldı.

Saçına doğru, “Yaşarsam,” diye fısıldadı, “nedeni sensin. Ölüsem de nedeni sensin...”

~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

17. Bölüm

Derler ki bir kadın ancak üreme eyleminden zevk alırsa hamile kalabilirmiş. Isabel hamile kalmamıştı. Çiftlik avlusu etrafında tanık olunan çiftleşmeler ve dişi hayvanların itiraz ettiği hızlı birleşmeler bu düşünceye pek doğrulanıyordu gerçi. Graydon'da geçen bir olayda da aynısı olmuştu; bir hizmetçi kadın sarhoş serserilerin saldırısına uğramış ve neredeyse ölü bir halde bırakılmıştı ancak yine de saldırganlardan birinin çocuğuna hamile kalmıştı.

Ancak onun Rand'le geçirdiği süre zarfında aldığı haz çok ateşliydi. Yüzünde bunu gösteren sakal kızarıklıkları, boynunda çürük gibi soluk lekeler ve elbisesinin önünde kırıksıklıklar vardı.

Onun dokunuşunu ne kadar özleyeceğini ve onun bunu ne kadar kolay kanıtlayabileceğini kim bilebilirdi? Kudreti ve kendinden emin okşayışı, iradesini güneşte kalan bir balmumu gibi eritmişti. Yaptığı işe kattığı şiddetli odaklanma ve ona doğru hareket ederken kaslarının güçlü devinimi, ona turnuvada gösterdiği müthiş cesareti hatırlatırdı.

latıyordu. Ona Kule odasının duvarına karşı aynı galibiyet kararlılığıyla sahip olmuştu.

Orada, azgın bir askerle birlikteki bir hizmetçi kız gibi kapalı kalırken nasıl da inanılmaz bir teslimiyet yaşamıştı. Ona karşı ne kadar açık olduğu, ateşli ve sıcak birleşme dışında nasıl hiçbir şeyi umursamadığı düşüncesi karşısında yüzü kızardı. Gücünün karşısında denizler gibi kabarmış, daha fazlasını isteyerek, yine de daha fazlasını arzulayarak onu alabildiği kadar, tümüyle içine almıştı.

Gebe kalmış olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Bir parçası bu olasılığı korkuyla karşılıyordu; gebe bir kadın her zaman mahzur durumda kalırdı, nereye gidebileceği ve ne yapabileceğine dair normalde olduğundan daha fazla kısıtlanır, içinde büyüyen can için her şeye daha fazla özen göstermek zorunda kalırdı. Yine de bu düşünceyi, yeni doğmuş bir bebeği kucaklayabileceği kadar sevgiyle kucakladı.

Rand onun düğün yenini hâlâ nişanı olarak saklıyordu. Saklamaya çalışsa da onu görmüştü. Hapsinin sıkıntısını gidermek için ona getirilen bir avuç kişisel eşya arasından onu yanında tutuyordu. Bu onu tam olarak kavrayamadığı bir şekilde mutlu etti.

Sevişirlerken söylediğine gelince... Bunu düşünmeyecekti.

Anlamını sormamıştı. Yaptığına devam etmesindense ölmeyi yeğleyeceğini anlamasını istediğini çok iyi biliyordu. Daha geniş bir açıklama duymak, basit düşünceyi aklının bir köşesine atmaktan daha acı verici olurdu. Ancak nasıl daha acı verici olabilir, onu hayal edemiyordu.

Onu bırakmak, iç burkucu bir acı olmuştu. Bunu ta-

harmül edilebilir kılan tek şey, olay yaratırsa geri gelmesinin imkânsız olacağını bilmektir.

David, Rand'in hapisane odasından çıkan koridorun sonunda onu bekliyordu. Isabel delikanlıyı görünce hafif yaz pelerinin başlığını yüzüne daha çok çekti. Pelerini, elbisesini sokaktaki çerçöpten korumak ve gereksiz yere ilgi çekmemek için giymiş olsa da sağladığı paravandan memnundu. Geçen anlardan hiçbir pişmanlık duymuyordu ancak sonuçlarını herkese göstermek de istemiyordu.

David ona baktı ve yanına geldiğinde gözlerini geri çevirdi. Konuşmaya başlamadan önce birkaç adım yürüdüler. "Ne dedi?"

Soru hırçındaydı. Isabel iç gözlemlerinden sıyrılarak yanındaki genç adama şöyle bir baktı. Geçen günlerde uzamış ve genişlemiş, daha güçlü bir kendine güven havası kazanmıştı. Zamanın ve sorumluluğun bunda etkisi vardı, diye düşündü ve endişelendi.

"Tahmin ettiğin gibi. Kendimi dikiş nakışa verip onu ölüme terk etmeliyim."

"Ama bunu yapmayacaksın."

Buna hiçbir şüphe yokmuş gibi konuşmuştu. Gerçekten de şüphe olabilir miydi? "Yapmamalıyım."

"Şimdi ne yapacağın hakkında bir fikrin var mı?"

"Rüşvet alamayacak birisini ya da birilerini bulmalıyım."

David'in mavi gözleri keskindi. "Bu bir bilmece mi?"

"Öyle de diyebilirsin."

"Peki nereye bakman gerektiğini biliyor musun?"

Isabel başını kaldırdı ve yardım etmesi için ondan ne istediğini söyledi. David başını salladı, yüzü ciddi, neredeyse sertti ve paylaşılan sorumluluk ve amacın sessizliği içinde yürümeye devam ettiler.

David isteğini yerine getirmek için onu sarayın kapısında bıraktı ancak bu iş uzun saatlerini alabilirdi. Isabel kral dairelerinin yanındaki odasına giderken düşünceliydi. Düşünceleri öyle derindi ki ona doğru gelen Gwynne'yi, o konuşana dek fark etmedi.

“Leydim, sizi uyarmaya geldim,” diye seslendi. “Odanızda sizi bekleyen bir ziyaretçi var. Vikont Henley sizinle bir kelime etmeden gitmeyeceğini söylüyor.” Hizmetçi kadının yüzü verimli gibi solmuştu. Aceleden olduğu kadar asabiyetten de kaynaklanıyor gibi gözüken öfkeli bir ritimde nefes alıp veriyordu.

“Gerçekten mi?” Böyle bir ziyaret son derece sıradışıydı. Koca budalanın, onun mahremiyetini aşmaya cesaret etmesinin tek nedeni Rand’in onu hesap vermeye çağır-
mak için burada olmayıştıydı.

“Onu görmeyeceğinizi söyledim leydim fakat ısrar etti. Gidene kadar uzaklaşmak isterseniz geri dönebileceğiniz zaman size söylemeye gelirim. Ya da kralın muhafızlarından birini çağırabilirim.”

Isabel telaş içine girmeye veya odasından ve odasının rahatlığından uzakta kalmaya tahammül edecek havada değildi. “Neyin bu kadar önemli olduğunu söyledi mi?”

“Hayır leydim.”

“Belki Graydon’la ilgilidir.” Amacının o ve Leydi Margaret’in peşinde olduğu soruşturmayla ilgili olması da mümkündü. Üvey kardeşine ya da onun arkadaşına bununla ilgili hiçbir şey söylememiş olsa da faaliyetin gözlerinden kaçmadığına emindi. Aslında tüm saray ya da Henry’nin yokluğunda geride kalan herkesin bundan haberi olmalıydı.

Gwynne karamsarca, “Belki de değildir,” dedi.

Isabel, “Gidip görsek en iyisi bence,” dedi ve sert adımlarla yürümeye devam etti.

Vikont, eğilmek için odanın tek penceresinin yanındaki bir tabureden kalkarken pes bir gürleyişle, “Leydi Isabel,” dedi, “ihlalimi bağışlayın lütfen.”

“Kötü haber getirmediyseniz neden olmasın.” Gwynne, Isabel’in pelerinini çözüp almak için uzandı ancak o ziyaretçisiyle olan meşguliyeti nedeniyle onu fark etmedi bile. Ta ki aşağı bakıp elbisesinin kumaşını bozan kırıksıklıkları görene kadar. Bununla birlikte odadaki ışık, açık pencerenin ötesinde duran kurşuni gökyüzü nedeniyle loştu. Ziyaretçisinin bunu fark etmemesi mümkündü. “Graydon’dan mı geliyorsunuz acaba? Onu uzun zamandır görmüyorum.”

“Hayır leydim ancak gayet iyi, ayakta ve her zamanki gibi işleriyle meşgul.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dese de üvey kardeşinin ne tür işlerle ilgilendiğini düşününce içinden yüzünü astı. “Ya siz efendim? Sizi buraya getiren nedir?”

“Bir rica diyebilirsiniz.”

“Ne tür bir rica lütfen?”

Gözle görülebilir bir huzursuzlukla, ayağını öne atıp şapkasını koltuk altına sıkıştırarak yer değiştirdi. “Zamanı geldiğinde kralla talebim hakkında konuşabilirsiniz.”

Isabel ona bir süre baktı. “Talebiniz?”

“Sizinle evlenmek için. Uzun yıllardır sizi eş olarak istiyorum leydim ve sizi tekrar kaybetmeyeceğim.”

Isabel sertçe çıkışarak, “Benim bir kocam var,” dedi.

“Fakat bu çok uzun sürmeyecek.”

“Bunu bilemezsiniz!”

Vikontun yüzünde inatçı bir ifade belirdi. “Bence bu aşikâr.”

Onunla bunu tartışamayacaktı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu ve bu, şüpheyi kabul etmek gibi durabilirdi. “Başka bir eşe ihtiyacım olsa bile bu konuda diyecek az şeyimin olduğunu biliyor olmalısınız.”

“Hayır, çünkü kralın ve Richmond’la Derby Düşesi annesinin lütfuna sahipsiniz. Leydi Margaret’in nasıl fikrinize başvurduğuna bakın, sahiden de iltimasın bir kanıtı.”

Sesindeki bir şey aniden Isabel’e vikontun bu işbirliği hakkında meraklı olabileceğini düşündürdü. Doğrudan sormamıştı fakat yine de... Huysuz bir şekilde ona anlatmaya niyetli değildi. “Bunun hiçbir anlamı yok.”

“Yine dedikodular dolaşüyor, ikinizin özel divanlar kurduğunuz söyleniyor.”

“Öyle bir şey olduğunu söyleyemem. Leydi Margaret bazı küçük kararların yükünü oğlunun üzerinden alarak ona yardım etmeye çalışıyor. Eminim, bu hakka sahip olduğuna hak vereceksinizdir.”

“Onu tahtın başına koyan o olduğuna göre istediği her şeyi edinebileceğine eminim,” diye yanıtladı, kalın sesi ka-
bir tozu kadar kuruydu.

Isabel’in gülümseyişi hafifti. “Aynen öyle. Ama bu divanlarda tartıştığımız hiçbir şey benim geleceğimle ilgili değil. Şimdi, izninizle, yorucu bir sabah geçirdim ve dinlenmek istiyorum.”

Vikont gitmek için bir harekette bulunmadan suratını astı. “Bir şey keşfettiniz mi? Bu divanlarda yani.”

“Ne gibi?” Ne bekleyeceğini bilmek öğretici olabilir, diye düşündü Isabel.

“Yani, Fransız kadını kocanız öldürmediyse kimin öldürdüğü ve bebeğine ne olduğu hakkında. Bilmek istediğiniz şey bu değil mi?”

Onunla dalga mı geçiyordu? Bunu becerebileceğinden emin değildi. Duygusuz yüzünde buna dair hiçbir ışık yoktu. Dikkatle, "Bu konular üzerinde çok az ilerleme kaydetтік, emin olabilirsiniz," dedi.

"Bu işle çok yakından alakalısınız, Braesford'un Kral Mahkemesi'ne ne zaman çıkacağını duymuş olabilir misiniz?"

Cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kaldı. "Hayır duymadım."

"Ama sanırım size kralın fahişesinin öldüğü gece *kocanızın* nerede olduğu ve onun nasıl görüldüğünü sorduklarında ne söyleyeceğinizi biliyorsunuzdur."

Isabel şaşkınlığını saklamak için sertçe döndü. Gözleri bir anlığına hizmetçisinin gözleriyle buluştu. Vikontun sözlerinin, aldığı mesajdaki talimatlara onu kendisinin yazmış olabileceği kadar benzediğini ikisi de gayet iyi biliyordu. Bu bir tesadüf müydü yoksa bundan haberi var mıydı? Sonuncusu doğruysa Graydon, onun yakın arkadaşı olarak işe karışmış mıydı? Üvey kardeşi sonunda onu istediğini yapmaya zorlamak için fiziksel yollar yerine sağduyusunu kullanmayı öğrenmiş miydi?

Peki, iki adam da Matmazel Juliette'in ölümü hakkında ne biliyordu? Bu korkunç işin arkasında miydılar yoksa yalnızca bundan faydalanmaya mı çalışıyorlardı?

Bu hiçbir şeyi değıştirmezdі. Yalanlarla Rand'in mahkûm olmasına yardım etmeye zorlanmaya razı olamazdı. Tümüyle gerçeğı söyleyerek, "Bu konu hakkında ne diyeceğimi tam olarak biliyorum," diye yanıtladı.

Eğilirken şapkasını kalbine doğru tutarak, "Ah, pekâlâ. O halde Tanrı nasıl isterse öyle olsun diye umuyorum," dedi. "Görüşmek üzere Leydi Isabel."

Sonra Gwynne'in onun için açık tuttuğu kapıdan uzun adımlarla dışarı çıkarak gitti. Hantal bir hayvanın gücüyle hareket ederek şapkasını kafasına geçirdi ve koridorda yürüdü. Arkasına dönüp bakmadı.

Isabel, hiçbir huzurlu olmayan bir sürü düşünce ve görünümlü kafasına üşüşürken hareket etmeden durdu. Ansızın arkasını dönüp Gwynne'e acele etmesini ve hâlâ hapishane kokusunu taşıyan giysilerini değiştirebilsin diye banyo suyunu hazırlamasını söyledi. Kralın annesinin, Henley ve Graydon'ın, Rand'in asılmasını garanti altına alma girişimlerinden haberi olması gerekirdi. Bu bir fark yaratırdı, tehlikeli bir fark.

Kısa bir süre sonra kralın odalarına giden koridorlardan koştururken her adımında eteğinin altından çıkan ayakka-bıların uçlarına doğru kaşlarını çatı. Gerçekten, vikontla ne yapacaktı? Şöminenin başındaki tabure ya da kanepesi gibi, nadiren fark edilir ancak gerektiğinde kullanılabilir bir şekilde hep oradaydı. Nedense onu sadece üvey kardeşinin homurdanıp duran bir arkadaşı olarak görmüştü. Şimdi merak içindeydi. Göründüğünden daha maharetli olabilirdi.

Uğultulu bir gevezelik halinde yükselen sesler yukarı bakmasına neden oldu. Leydi Margaret köşeyi dönüp ona doğru gelirken Henley'yle ilgili bütün düşünceler kafasından silindi. Gümüş şeritlerle işlenmiş siyah yünden bir tozluk peleriniyle örtülü, yine aynı kumaştan kullanışlı ve ince bir elbiseyle seyahat etmek için giyinmişti. Arkasından gürültücü hanımlar ve hizmetçi kadınlar, papazı, uşağı ve saray muhafızlarından küçük bir birlik geliyordu. Yürürken omzunun üzerinden emirler yağırdıyor, aynı zamanda nakışlı deri eldivenlerini takıyordu.

Onu görünce, "Ah, işte buradasın Leydi Isabel," dedi. "Gitmeden önce seni göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım."

Resmi bir el hareketiyle reveransını kesti ve Isabel ayağa kalkarak kralın annesinin yanında yürürken korkuyla, "Westminster'dan ayrılıyor musunuz?" diye sordu. Leydi Margaret'ın kraliçenin yanından fazla ayrı kalamayacağı başından beri belli olsa da en azından bir hafta daha sarayda olacağını ummuştu.

"Winchester'dan haberler geldi. Kraliçenin tabibi her an doğum yapabileceğini düşünüyor. Biz konuşuyorken doğum yapıyor olabilir."

Hesaplamaya göre bebek erken doğumla dünyaya geliyordu. Divanlarını yürütürlerken Ağustos Eylül'e dönmüş olsa da kral Yorklu Elizabeth'le evlendiğinden bu yana hâlâ sekiz aydan fazla geçmemişti. "Elbette gitmelisiniz. Bir kaza veya zorluk yaşanmamıştır umarım."

"Şimdilik değil."

Görünüşe göre Henry'nin geliniyle nişan ve düğün arasında gerdeğe girdiği söylentisi doğruydı. Ya da Leydi Margaret habere iyi tarafından bakıyordu.

Isabel, "İçim rahatladı," dedi. "Lütfen kraliçeye kolay bir lohusalık dönemi geçirmesi için içten dileklerimi ve çocuğu doğduğunda en sıcak tebriklerimi iletin."

"İleteceğim."

"Kral bilgilendirildi mi?"

"Yolunu Winchester'a döndürdüğü yere ivedilikle bir haberci gönderildi. Benden önce orada olacağı kesin."

Isabel hem konuşmaya zor cesaret ederek hem de sessiz kalmaktan korkup tereddütte kaldı. "Peki... peki şu araştırdığımız konu ne olacak?"

Leydi Margaret kısa ve huzursuz bir bakışla, “Bunu onunla mutlaka konuşacağım,” dedi. “Varisleri doğduktan ve usulüyle vaftiz edildikten sonra oğlum ve ben tüm kuvvetimizle bunun peşine düşeceğiz.”

Isabel bunun bekleyebileceğinin en fazlası olduğunu biliyordu. Isabel buna razı olarak başını eğdi. “Bunu düşünmeniz çok ince.”

Ön kapıya yaklaşıyorlardı. Vekilharç ön kapıda bekliyordu ve aralıktan, belirgin üniformaları içindeki saray muhafızları, hizmetkârlar ve eşyalar için iki-üç arabayla çevrilmiş güçlü, beyaz bir at görülebiliyordu.

Isabel durdu ve reverans yapıp kenara çekildi. “Sizi bekletmeyeyim. Yolunuz açık olsun ekselansları.”

Leydi Margaret sessiz bir cevapla, “Tanrı size sahip çıksın,” dedi. Pelerini dar omuzlarından geriye doğru uçuşarak kapıdan basamaklara doğru hızlıca, süzülür gibi gitti. Kısa bir süre sonra gözden yitmişti.

Yalnız kalan Isabel ne yapması gerektiğinden emin olamadı. Leydi Margaret’in divanı şimdilik sonra ermişti ve kendi başına ulaşabileceği hiçbir şey yoktu.

Rand’ın kurtardığı bebeği hatırlayarak, yoksa bu gerçekten doğru mu, diye düşündü. Acil tutuklanması, onu bebeği saklamaktan daha fazlasını yapmaktan alıkoymuştu. Canlı olduğunu ona söylemiş olsa onun iyiliği için çoktan bir şeyler yapmış olabilirdi. Küçük Madeleine bulunup halka gösterilse, bu davasına yardımcı olmaz mıydı?

Peki ama eğer öyleyse Rand niye bunun için ayarlamalar yapmamıştı? Matmazel Juliette artık yokken onu babasından saklamasındaki amaç ne olabilirdi? Kralın, bebeğin oluşturduğu tehdide kalıcı bir son vermeyeceğini bilmediği için olabilir miydi?

Çocuk katli. Sözcüklerin çirkin bir tınısı vardı.

IV. Edward'ın Kule'de ölen genç çocuklarının ölümünü ayarlayanın III. Richard değil, Henry olduğunu söyleyenler vardı. Rand bunun doğru olup olmadığını biliyor muydu? Çocuğu o yüzden mi saklamıştı?

Bir olasılık daha vardı. Rand kralın kuvvetleriyle Burgonya'dan gelmişti ve istilanın her safhasında Henry'yle beraber olmuştu. Bosworth Ovası'ndan saraya gelmiş, peşinde olduğu ödülü almak için orada yeterince kalmıştı. Sonra saraydan ayrılmış ve kralın emriyle dönmek zorunda bırakılana kadar kendini Braesford'a görmüştü. Ya Matmazel Juliette'in sevgilisi ve çocuğunun babası oysa? Onu kaçırıp sonra da öldürmüştü?

Ama niçin ebe Braesford'u terk ettikten çok sonra bile bebeğin canlı olduğuna yemin edebilecek tek kişiyi ortadan kaldırsındı ki? Hayır, hayır, bunu kabul etmeyi reddediyordu. Kalbinde başka bir kadın olsa onu bu kadar esaslı bir şekilde karısı yapamaz, ona bu kadar güzel dokunup sevemezdi.

Yapabilir miydi?

Rand bebeğin ölümüyle zan altına alınmış ancak hem çocuğu hem de anneyi öldürmekten tutuklanmıştı. İki suçlama da uydurmaydı, kralı küçük düşürmek için değilse bile Rand'ın yaşamına son vermek için. Eğer bebek doğup, ilk suçun asla gerçekleşmediğini kanıtlıyorsa ikincisindeki suçu mutlaka daha az inandırıcı gözükmeyi miydi?

Bebeği, babası Henry'ye götürmek güvenli değilse hâlâ minik Madeleine'i tehlikelerden korumak ve Rand, Kral Mahkemesi'ne çıktığında bebeğin canlı olduğuna dair kanıtları onun lehine sunmak için güvenilebilecek birisi vardı. Richmond ve Derby Düşesi Leydi Margaret'ın çok

yardımı olabilirdi. Hem oğluna fayda sağlayacağı hem de sevse de sevmese de çocuğun büyükannesi olduğu için be-
beği güvende tutardı.

Isabel bu sonuca varmak için şu ana kadar sıkı çalışmıştı ve yapması gerekeni tam olarak biliyordu. Nereye gitmesi gerektiğini de. İlk olarak yalnızca yüreğine güvenmesi gerekiyordu. İkinci olarak ise talimatları doğrultusunda, Henry'nin ülkesinde paraya ihtiyacı olmayan yegâne kişileri bulmak için yalnızca David'e güvenmesi gerekiyordu.

~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

18. Bölüm

Bebek Londra'nın dışındaki bir manastırdıydı. Isabel, Rand'in bebeğin kimin elinde olduğuna dair tanımından sonra rahibelerle birlikte olduğuna neredeyse emin olmuştu. Soruysa, ensesinde takipçiler varken yağmurlu bir gecede birçok manastırdan hangisini seçmiş olduğuydu.

St. Theresa Manastırı, krem taşından duvarların arkasında güvenle duran, yine aynı yumuşak materyalden yapılmış bir binalar bütünüydü. Kendi içinde bir dünyaydı; kendi şapeli, mutfakları ve hücreden büyük olmayan onlarca küçük odaya açılan revaklı bir avlusu, ayrıca bu sezonda sebzeler, olgun meyveler, kuş cıvıltıları ve arı vızıltılarıyla dolu bahçeleri vardı. Sessiz ve sıcak bir yere benziyordu fakat başrahip haşin ve amansızdı. Leydi Isabel, aradığı çocuk üzerinde ne hakka sahipti? Onu nereye götürecekti? Amacı neydi? Yanındaki genç adam çocuğu onlara getiren kişi olsa da bunun çok bir anlamı yoktu. Babası olduğunu reddetmiş, sadece bildiği bir yerden yardım istemişti. Gerçek babası neredeydi? Annesi? Diğer akrabaları? Ufaklık

giydirilmiş, beslenmiş ve bir kez daha kundağa yatırılmıştı. Serpilmeye başlamıştı. Onu herhangi birine teslim etmek, istediği şeylerden biri değildi.

Madeleine sonunda Isabel ve David'e getirilirken hava zifiri karanlıktı ve ay yükseliyordu. Isabel en sonunda Leydi Margaret'ın ismini zikretmese bu gerçekleşmemiş olabilirdi. Ortaya çıkana göre düşes, rahibe manastırının başındakilerden biriydi ve ara sıra birkaç gün dua etmek için manastır duvarlarının içinde kalarak başrahibi onurlandırınıyordu. Gerçekten de kutsal ve lütufkâr bir leydiydi. Isabel niçin hemen kralın annesi tarafından gönderildiğini söylememişti?

David ona atına binmesinde yardımcı olduktan sonra kundağa sarılı bebeği verirken Isabel, "Sör Rand, Matmazel Juliette'in çocuğunun güvenliğini sağlamak için iyi bir yer seçmiş," dedi.

"Evet."

"Ama görünen o ki onun için bebeği buraya getiren sensin. Başrahip seni tanıdı."

"Onu götürebileceğimiz başka bir yer bilmiyorduk." Dünyayı gri gölgelere bürüyen saf ve temiz ışıktaki kullanmak için aldığı Rand'in savaş atı Gölge'ye binmekte acele etmeden ona baktı. Başrahip, Madeleine'in alışıktığı süt anneyi de göndermekte ısrar etmişti ve onun gelmesini bekliyorlardı.

"Onu bana getirebilirdin, o bana getirebilirdi." Rand'in ona o kadar güvenmemiş olması göğsünün derinliklerini sızlattı.

"Oradaki herkes öğrenmeden değil. Onu benzerlerinin arasına saklamak en iyisi gibi göründü."

İtiraz ederek, “Ama bana nerede olabileceği hakkında hiçbir şey söylemeden,” dedi.

David kafasını salladı. “Bunun hakkında konuşmamaya söz verdim. Sör Rand ise rahat etmeyeceğinizden korktu...”

“Onu kollarıma alana kadar, evet.” Görünüşe göre Rand onu sandığından daha iyi tanıyordu.

David, “Bugün onun yanına gittiniz,” diye devam etti. “Sör Rand’in size az şey söylediğini duydum ama dediklerinin hepsini duymak için kalmadım.”

Isabel, “Anladım. Teşekkürler,” dedi basitçe. Sözünü tuttuğu için ona kızamazdı, özellikle de mantığın el verdiği kadar esnetmişken. Bir an için gözlerini manastıra çevirip tekrar tuttuğu bebeğe döndürmeden önce taş duvarları inceledi. “Onun gibi başkaları da var mı?”

“Dünya böyle yürüyor. İnsanlar kolay ölüyor.” Gıcırdayan bir menteşe sesiyle, süt anne olduğu şüphesiz olan tombul, genç yüzlü bir kadının onlara katılmak için manastır kapısında belirdiği yere doğru baktı David. Omuzları, gözükmemesini istediği kadar umursamaz olmayan bir biçimde havaya kalktı. “Geride kalanlar ellerinden geldigince iyi yaşarlar.”

“Sen de buraya getirildin.” Bu bir tahmindir çünkü sanki Rand’in yaveri olarak doğmuş gibi, çocukluğundan bahsettiğini hiç duymamıştı.

“Doğumdan bir saatten az bir süre sonra kapıya bırakılmışım ya da bana öyle dendi. Talihli bir durum. Sıçanlarla dolu bir arka sokağa da bırakılabilirdim.”

“Mümkün olduğunca çabuk çıraklığa verilmek yerine eğitilmiş olduğuna göre başrahibe kalman için para ödemiş olmalı. Nasıl olmuş olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Başını salladı ve bukleleri yükselen ayın ışığında parıldadı. “Bana hiç anlatılmadı. Bazen... bir kralın oğlu olduğumu düşünüyorum.”

Bir Plantagenet olabilirdi, diye düşündü; aynı güzel ve güçlü vücuda, berrak mavi gözlere ve sarı saçlara sahipti. Belki de arkasında bir sürü gayrimeşru çocuk bıraktığı söylenen IV. Edward’ın ya da ağabeyi Clarence’ın oğluydu. Bunları düşünmek zararsız bir eğlenceydi.

Sessizce, “Senden iyi bir prens olurdu,” dedi Isabel ve sonra gözlerini delikanlının yüzünü kaplayan, ay ışığında koyu bir gölge gibi görünen renkten çevirdi çünkü bunu görmek ona acı veriyordu.

Sonunda yola çıktılar. Kısmen bebekten ötürü kısmen de bir tahıl çuvalı zarafetiyle katırında oturan süt anne yüzünden ağır bir tempoyla gidiyorlardı. Bindığı at, eyerin iki yanına birden yerleştirilmiş küfelerden dolayı mutlu değildi; biri bebeğin ağızğını biri de bebeği taşımak içindi.

Kadın hemen bebeği kendi sorumluluğu altına almak istedi fakat Isabel buna karşı çıktı. Süt annenin aynı anda hem bineğini kontrol edip hem de bebeğin güvenliğiyle ilgilenebileceğinden hiçbir şekilde emin değildi. Ayrıca kollarında duran küçük bedeninin verdiği his, derinlerinde bir yerdeki bir şeyi doyuruyordu. Serin gece rüzgârına karşı küçük, uyuyan suratı peleriniyle örterek korumak ve onu yakınında tutmak ona keyif veriyordu.

Bazı kadınların yaptığı gibi çocuk sahibi olmaya aç olmadığına yemin edebilirdi. Buna rağmen, bir kez daha bir çocuğa sahip olabilmeyi umduğunun farkındaydı. Rand ve onun hapsiyle, aksi takdirde soyunun yok olma ihtimaliyle hiçbir alakası yoktu. Hayır, bu sadece doğanın işleyişiydi. Hepsi bu, doğanın işleyişi.

“Durun!”

Bir koruluğun arkasından iki atlı onlara doğru yaklaştı. Örgü zırh üzerine armasız zırh cüppeleri ve miğfer giymiş atlılar onları iki taraftan sardılar. Üzerlerine hücum edip bağırarak, onları durdurmak istercesine dizginlerini çekti. Isabel bebeğin irkildiğini, boğuk bir ağlamayla uyanırken kundak bezini ittiğini hissetti. Aynı anda David’in taşımakta olduğu kılıcı çekişinin sesini duydu.

Isabel, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen vahşi bir öfke dalgasının saldırısına uğradı. Atın boynunu uzanan ellerden öyle güçlü çekti ki kısarak onu neredeyse eyerden düşürecek kadar geriye sıçradı. At yere inince önündeki yolun açık olduğunu gördü ve Isabel çocuğu saklayıp korumak için kıymetli yükünün üzerine eğilip atını mahmuzladı.

Arkasında, tanınabilir armaları olmayan miğferlerinin ardına gizlenmiş kimliksiz iki saldırganın küfürleri arasındaki süt annenin sesini duyabiliyordu. Metal metale çarparak şakırdadı ve atlar panik içinde kişnedi. Hepsinin üzerindeyse David’in, iki elle taşıdığı büyük kılıcın parıltılarıyla havayı doğrarkenki boğuk bağırışları çınlıyordu.

Öfkeyle, “Sür şunu aptal kadın!” diye bağırıyor David. “Sür!”

Isabel omzunun üzerinden geriye bakarken ona değil, atlılardan biri onu katırından indirmeye çalışarak çekerken eyerinin üzerinde eğilip sallanan hantal süt anneye seslendiğini gördü. David saldırganların, süt annenin bebeği köylü çocuğu gibi katırın küfesine bağladığını sanmasını istemişti. Kılıcının düz kenarıyla hayvanın yan tarafına vurdu ve hayvan yerinden sıçrayıp panik içinde dörtnala uzaklaştı.

Aksine bebek, koluyla sıkıca göğsüne bastırılmış bir vaziyette Isabel'deydi. Küçük şey ağlıyordu ancak sesi, onu kaplayan pelerinle boğuluyor ve diğer seslerin arasında güçlükle duyulabiliyordu.

David'in cesur çabaları ve şans sayesinde onu elinde tutacaktı da. Ancak Rand'in yaveri cesur ve güçlü olsa da örgü zırhı ve kendinden daha ağır ve tecrübeli askerlerin darbelerine karşı koyabilecek yeteneği yoktu. Ona yardım etmesi için sahip olduğu tek şey Gölge'nin hızıydı. David'e yardım edemezdi ve bunu bilmek ruhunu daraltıyordu. Çabasını ödüllendirmek adına ona kazandırdığı her saniyeden faydalanmalıydı.

Isabel başını öne eğip, arkasında uçuşan pelerini ve örtüsünden kurtulup rüzgâra kapılan saçlarıyla gecenin içine dalarak kadim Viking tanrıçaları gibi sürdü atını. Winchester'a gitmek istiyordu ancak en iyisi, gelip geçenlerin gözü önünde saldırıya uğramasının daha az muhtemel olduğu şehre dönmek gibi görünüyordu. Kısa süre sonra arkasındaki arbedeyi güçlükle duyabiliyordu. Bir süre sonra etraf, at nalı, deri gıcirtısı ve dizgin sesi haricinde sessizdi.

Ve o sessizlikte, aklında yankılanan, hiçlikten çıkmış gibi görünen adamların savurduğu bağırışlar ve küfürlerle bir sürü şeyi çarpıcı bir açıklıkla anladı. Saldırılarının en önemli amacı, her ne pahasına olursa olsun bebeği almaktı. O kadar önemli olan bir diğer şeyse kimlikleriydi. Biri Henley, diğeri de Graydon'dı.

David, Westminster civarında ona yetişti. Bir eliyle dizgini tutarken diğer elinden kan damlıyordu. Yine de Gölge onun atının yanına vardığı sırada genç adam sırtıyordu. Burada oluşu ve makul bir yaraya sahip oluşu dudakları-

nın yukarı kıvrılmasına neden olsa da neredeyse hemen ciddileşti.

“Süt anne?” diye sordu Isabel.

“Peşinden gittiler ama deli gibi çılgılık attığı için buna pişman olmuş olabilirler. Bir şey taşımadığını öğrenince onu bırakırlar bence.”

“Dua et de öyle olsun,” diye cevapladı.

“Bebek?” Bakışları pelerinin altındaki şişkinliğin üzerinde gezdi.

“Yine uyuyor. Sanırım ata binmeyi seviyor.” Sustu. “Sarayaya gidene kadar iyi olur musun?”

David başını salladı. “Sonrasında da. Bu hiçbir şey değil.”

“Her şey yoluna girdiğinde seninle ilgilenirim.”

David yüzünü ekşitse de onunla tartışmadı. Görünüşe göre efendisinden, kılıç kullanmaktan fazlasını öğrenmişti.

Nöbetçi uşak yanında bir bebek getirdiğini görmeden kral dairelerinin olduğu avluya girmek imkânsızdı. Adam şaşırdıysa bile bunu kendine sakladı. Hazırlıklar konusunda yardım etmeyi bile teklif etti. Bir saat içinde bir beşik ve yanında, Isabel’in odasının bir köşesindeki şiltede yatacak üç aylık bir bebekle titizlik derecesinde temiz, genç bir süt anne de dahil olmak üzere bir bebeğe bakmak için gereken bütün donanımlar karşılanmıştı. Isabel, David’in yarasını dikerken Gwynne sorumluluğu üzerine alıp hem bebeğin hem de yeni süt annesinin gece için rahat ve yerleşmiş olmalarıyla ilgilendi.

David’in yarasının, sol kolunda bir kesik olduğu ortaya çıktı. Çirkin ve muhtemelen belirgin bir iz bırakacak olsa da hayati bir şey yoktu; elini açıp kapayabiliyor, kolunu in-

dirip kaldırılabiliyordu. Kolu dikildikten sonra mırıldanarak izin isteyip gitti. Isabel sabah onu kapı eşiğinde uyurken bulmayı beklemiyordu ancak uzağa gideceğini de sanmıyordu. Öğrendiği kadarıyla görevinin peşinden ciddiyetle koşuyordu. Bu akşam kusursuz bir şekilde çalışmıştı.

Kapı yaverin arkasından kapanırken yorgunluğa yenik düştü. Aniden yere düşecekmiş gibi hissedip esneyerek, saçlarına dolanmış başörtüsünü, ayakkabılarını, diz bağını ve çorabını çıkarması için Gwynne'in onu tabureye oturtmasına izin verdi. Kapı sert bir şekilde çalınırken hizmetçi kadın Isabel'in karışmış uzun saçlarına çeki düzen vermek için oyulmuş boynuzdan bir tarağı eline almıştı.

Gwynne, sadece kafasını sallayan Isabel'e baktı. Tarağı bırakıp kapıya bakmak için yürüdü.

Dışarıda duran uşaktı. Gwynne geri çekilirken uşak odaya girdi ve bir dönüş yaptıktan sonra bir kenarda durdu. Isabel'in meraklı gözlerinden kaçınarak doğruldu ve sessiz bir ağırbaşlılık içinde, makamlı bir biçimde konuşmaya başladı.

"Soylu majesteleri Kral VII. Henry."

Odaya çöken sessizlik tek bir soluk alışla usulca bölündü. Isabel'in, sesin kendi boğazından çıktığını anlaması için kısa bir süre geçti. O anda Henry ileri çıktı.

İnci işlemeli yeşil ipekler, yeşil ve beyaz çizgili pantolon ve ağartılmış deri ayakkabılarıyla ıslık ıslık. Kum rengi saçları, en sevdiği yeşil renkli, palamut biçimli, taç uçları gibi bir siperi olan şapkasıyla tutturulmuştu. Neşeli bir akşam için giyinmiş gibi dursa da çehresini yumuşatan bir gülümsemeden yoksundu. Isabel'in taburesinden kalkıp reverans verişini izlerken soluk mavi gözleri ölümcül bir sükuneti yansıtıyordu.

Arkasındaki uşak Gwynne ve süt anneye gözlerini dikerken kafasını kapıya doğru eğdi. Çocuğu taşıyan süt anneye koridordan geçerlerken adam arkalarından kapıyı kapadı. Henry girişı kapatmak istemişçesine kapının önüne yürüyüp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Henry, “Kalk Leydi Isabel,” dedi ancak dostluk belirtmek bir yana, resmiyeti yumuşatmak için dahi bir hareketle bulunmadı. “Vaktin geç olmasına rağmen bizi görmekten memnun olduğunuza inanıyoruz.”

Sesi kalbinin çılğıncasına atışıyla istikrarsızlaşarak, “Muhakkak majesteleri,” dedi. “Eğer... şaşırmış gözüküyorsam Winchester’a gittiğinizi sanıyor olmamdadır.”

Kral üzerinde durmadan, “Yolumuzdan sapmak zorunda kaldık,” dedi.

“Umarım ülkeyi ve güvenliğinizi... tehdit eden bir şey değildir.”

“Göreceğiz. Bize ulaştırılan istihbarata göre surların dışında bir işle meşgulmüşsün. Ne bulduğunu vakit kaybetmeden bize aktarmak istediğinden eminiz.”

“Bulmak mı efendimiz?”

“Belki de kimi buldun demeliydim.”

Böyle bir şeyi ondan saklamanın imkânsız olacağını biliyordu. Tasarladığı hazırlıkları yapmadan önce bundan haberinin olamayacağı kadar uzakta olmasına güvenmişti.

Göğsüne canını acıtan bir ızdırap doldu. İtiraz edip Madeleine’i beşiğinden kaptığı gibi odadan fırlamak ve gecenin içine koşmak istedi. Onun yerine dudaklarını ıslattı ve onu teslim etmesi gereken anı ötelemek için çılgınca bir şeyler -ne olursa- aradı.

“Yalnızca bir kız çocuğu majeste, kıymetli zamanınızı harcamaya değmez.”

“Zamanımızı harcamaya neyin degeceğine biz karar veririz Leydi Isabel. Çocuğu bize göster.”

İtaat etmekten başka yapılabilecek bir şey yoktu. Gönülsüzlükle sanki başkasına aıtmış gibi gelecek kadar katılaşılan kaslarla beşıge dönüp bebeğı aldı. Küçük Madeleine harekete uyanıp gözlerini açtı ve bakışlarını Isabel’in yüzüne dikti.

Gözyaşları genzini yakarken parmaklarının kısa bir hareketiyle onun yanağını okşadı. Arkasını dönerek Henry’ye doğru gitti ve kundaktaki bebeğı kollarıyla özenle dengede tutarak diz çöktü.

Henry onu önünde ayağa kaldırarak bebeğı aldı. Bebek krala baktı ve karşılık bulamayınca somurtmaya dönen minik bir gülümseyişe yeltendi.

“Sanırım adı Madeleine, öyle mi?”

“Buyurduğunuz gibi efendimiz.”

“Madeleine,” diye tekrar etti. “Değişmesi gerekecek.”

Isabel itiraz etmek, bebek sarmalanmaya alıştıktan sonra böylesine sert bir şekilde tutulurken onu geri almak istedi.

“Memnun olduk Leydi Isabel. İyi iş başardın.”

“Ben hiçbir şey yapmadım efendimiz. Sör Rand...”

“Alçakgönüllülüğün takdire şayan lakin bu çocuğun geri getirilmesine onun sebebiyet vermediğinden haberdarız.”

Isabel cesaretini toplayıp çenesini havaya kaldırdı. “Ancak annesi öldürüldüğünde onu kurtardı. Madeleine’in yaşıyor olması gerçeğinin onun çocuk katlinden suçlu olmadığını kanıtladığını kabul edeceğinizi umuyorum.”

Kral bakışlarını kızından ayırmadı. “Bu sadece ilk suçlama. Bir tane daha var.”

“Şayet ilki yanlışsa ikincisi niçin öyle olmasın? Başkala-

rının Matmazel d'Amboise'a zarar vermek için yeterli nedeni vardı. Kocamınsa yok.”

“Daha önce de buyurduğumuz gibi sadakatınızı tasvip ediyoruz.”

İçinde, bebeğin yükselen ağlamalarıyla şiddetlenen bir öfke parladı. “Beni alakadar eden adalet! Rand, Kule’de olmamalı. Onu yalnızca siz serbest bırakabilirsiniz.”

Henry, Madeleine’i indirip onu kolunun kıvrımına yerleştirdikten sonra Isabel’e meraklı bir bakış attı. “Böylesi bir taşkınlık, sizin için tercih ettiğimiz kocaya karşı yakınlık hissettiğinizi düşünmeye itiyor.”

Doğru duyduğundan tam olarak emin olamayarak, “Efendimiz?” dedi.

“İlatta, şayet onun lehine sarf ettiğiniz gayretler düşünülecek olursa ona âşık olduğunuzu.”

“Âşık mı? Ah, sadece...”

“Buna dudak bükenlere rağmen bir kadının kocasına olan aşkı yahut bir erkeğin karısına olan aşkının kıymeti iyi bilinmelidir. Bilirsin ki bizler insanız ve insani hislerimiz, insani ihtiyaçlarımız var.”

Resmi çoğulu kullanırken kendinden mi, ikisinden mi yoksa genel olarak insanlardan mı bahsediyordu? Söylemek mümkün değildi, açıklamasını rica etmek ise daha da az olasıydı. Yine de Henry’nin, eşine âşık olmuş olabileceğini düşünmeye engel olamıyordu. Gençti, sadıktı ve onun olamadığı bir biçimde asıldı. Yalnız sürgün yıllarından sonra ona bir hükümdar olarak meşruiyet ve gelecek için umut vermişti. Böyle şeylerden etkilenmemek için taş gibi bir kalp ve muazzam bir ego gerekirdi. Bu duyguları gösterip gösteremeyeceği ise ayrı bir soruydu. Krallar bu gibi zayıflıkları nadiren göze alabilir, karşılığında sevilmi-

yor olma riskine giremezlerdi. Eğer Henry, Elizabeth'in kadını sevgisine özlem duyuyorsa bu yalnızca metresi ve çocuğunun olduğu gerçeğini ondan saklaması konusunda ona kararlılık kazandırabilirdi.

Bir kral olarak, kraliçesini tacıyla elinde tutmaktan daha önemli hiçbir şey olmadığına inanıyor olabilirdi pekâlâ. Her fedakârlık hoş karşılanabilirdi, bir dostun hayatı bile. Rand'in hayatı ve İngiltere tahtı arasında bir seçim yapması gerekse Henry hangisini seçerdi?

Esasen burada tartışılacak bir şey yoktu.

Ah, fakat Henry'nin söylediği gibi Rand'i seviyor muydu? Ona yakın olma isteği, ölümü karşısında duyduğu rahatsızlık, gerçek aşkın sancıları mıydı? Böylesi duygu hengâmelerinden yalnızca köylülerin ve ozanların keyif aldığı düşünmek üzere yetiştirilmişken nasıl bilebilirdi ki? Yine de eğer kralı kocasına karşı yumuşatacaksa bu suçu seve seve kabul ederdi.

Alnına doğru bir sıcaklık yükselirken, "Belki ona aşığımdır," dedi. "Kocam iyi ve şerefli bir şövalye ve bana karşı sevecen."

Henry onu izlerken gözlerinde beliren gülümseme ince dudaklarına ulaşamadan yok oldu. "İtirafın ve bugün bize sunmuş olduğun hizmet nedeniyle öfkeli çıkışını görmezden geleceğiz. Lakin sabrımızı daha fazla zorlamamanı tavsiye ederiz."

"Eğer gerçekten size iyi hizmet ettiğimi düşünüyorsanız..."

"Haddini aşma. Yakışık almıyor."

Isabel gözlerini düşürdü. "Elbette majesteleri."

"Sana memleket meselelerine daha fazla karışma özgürlüğünü veremeyiz. Odanda kapalı kaldığın sırada bir

kadın olarak yerini bilme fazileti üzerinde düşüneceksin. Sınırlarını anladığın vakit tekrar saraya katılabilirsin, ancak o zamana kadar ortalıklarda görünmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Isabel'in verdiği tek cevap bir reveranstı, çünkü konuşabileceğini sanmıyordu. Henry topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru gittiğine göre bu yeterliydi. Uşak kapıyı açmak için sıçradı ve Henry'yi odadan dışarı doğru takip etti. Dışarıda kral resmi bir harekette bulundu ve kollarında bebekle koridorda gözden yiterken süt anne arkasından itaatkârca takip etti.

Isabel arkasındaki tabureyi el yordamıyla bulup üzerine çöktü. Kafasını yana eğerek yüzünü ellerinin arasına alırken bedeni şiddetli titremelerle sarsıldı. Düzeninin bozulmasından, bir kralın bile olsa düzenini bozanlardan nefret ediyordu. Elinde tuttuğu kudret, başkalarının yaşamı ya da ölümüne dair anlık karar verme, acı veya neşe verme, birilerini sonsuza kadar hapsedme veya serbest bırakma kudreti yüzünden olduğunu biliyordu. Başka kimsenin bir başka can üzerinde böyle keyfi bir hâkimiyeti olamazdı.

Bu küçük odanın dört duvarı arasına kapatılmıştı. Rand'e ve kendisine yardım etmek için daha fazla hiçbir şey yapamazdı. Artık neler olacağı Tanrı'nın ellerindeydi.

Bebek yaşıyordu ancak Rand hâlâ Kule'deydi. Henry'nin saliverilmesini emredecek vakti olmamıştı. Hiç olacak mıydı? Birçokları gibi Rand'in de orada unutulmuş ve yalnız bir halde bırakılmasına mı niyetliydi? Yoksa güzel bir günde Rand'in suçları nedeniyle sessizce yargılanmasını ve aynı sessizlikle, gizli bir mahkemede asılmasını mı buyuracaktı?

Kral, Madeleine'e sahipti ve Isabel'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Henry bebeğin bir daha ortaya çıkmamak üzere kaybolmasının en iyisi olacağına karar verir, eğer o olmazsa İngiltere Kralı olarak hâkimiyetinin daha güvenli olacağına kararlı olursa bu, konuya nokta koyardı. Isabel onun böyle bir karar vereceğine tam olarak emin olamasa da yapmayacağından da emin olanıyordu. İki olasılığın arasında sefil bir korku yatıyordu.

Bunca kedere sebebiyet vermek için çok tatlı ve güzel bir çocuk, etrafındaki güçlere karşı ufak ve savunmasız. Herhangi birisi onu nasıl incitebilirdi? Nasıl yapabilirdi?

Bebeği rahibelerden alınamış olsaydı güvende olacaktı. Meseleleri Rand'in bıraktığı haliyle bırakmalıydı. Bundan dolayı duyduğu suçluluk, kalbinde hançer yarası gibiydi.

Kral, Rand'i kurtarma çabalarının aşktan doğduğunu düşünmüştü. Hissettiği keder ve yeis ile artık onun için daha fazla çabalamaktan men edilmiş olmak, onun haklı olduğunu gösteriyordu.

Nasıl olmuştu bu? Yatak zevklerinin mahremiyeti buna sebep olmaya kâfi miydi? Gülümsemesi, öpücükleri, ona sunduğu nefes kesici haz ya da onu içinde sıcak ve sepsert hissetmek yüzünden miydi? Rahatlığı, alakadarlığı, buyurgan tavrı veya kendisi dışında herkes için harcadığı kudreti nedeniyle mi? Eski savaşlar ve iyi hizmet ettiği eski bağlılıklardan kalma yaralarla dolu vücudunun sert kasları sebebiyle mi? David'i yaveri olarak alıp soysuz delikanlıyı adam ettiği için mi? Tothill Ovası'nda tasasız bir neşeyle tehlikeye atılan küçük oğlanı kurtarmak için yaralanmayı ve dolayısıyla dövüşü kazanma şansını riske attığı için mi?

Tüm bu şeyler yüzünden mi?

Yoksa sırf içindeki bir şey mi onu kendine çekmişti? Her nasılsa saygıya ve sevgiye değer bir adama dönüşmüş, kayıp, işkence görmüş ve kimse tarafından sevgi görmemiş gayrimeşru bir çocuk, zulüm dolmuş bir evde kendini ve kız kardeşlerini korumak zorunda bırakılmış yetim kıza mı ulaşmıştı?

Hepsi de iyi ve doğru sebeplerdi fakat neye yarıyordu ki? Onu seviyordu. Ona olan sevgisinin gerçek olduğunu biliyordu çünkü, nihayetinde erkeğinin onun için ölebileceğinin farkındaydı.

Buna izin veremezdi.

Isabel kafasını kaldırıp gözlerinin ıslaklığını silmek için parmaklarının kenarını kullandı. Hayır, bu olamazdı. Buna engel olmak için bir mucize gerekse de bunu sineye çekmeyi kabul etmiyordu. Bir mucize...

Son bir umut kalıyordu.

Isabel ayağa kalktı, başörtüsünü ve eteğini düzeltti. Çenesini havaya kaldırıp kapıya gitti ve elini kulba koyup kapıyı açtı.

Dışarıda bir asker duruyordu. Kuşkusuz ki odasını terk etmeyeceğinden emin olmak için oraya dikilmişti.

Sesini yükselterek David'i çağırırdı.

~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

19. Bölüm

Çan Kulesi odasının hemen üzerindeki sahanlığından gelen çanın çınlaması Rand'i, bir parşömen kâğıdı üzerine son dileğini ve vasiyetini yazmaya çalışarak oturduğu masadan uzaklaştırdı. Bu hüzünlü bir işti ve işinin bölünmesine büyük bir itirazı yoktu. Yüksek pencereye giderek bir omzunu pencerenin altındaki taşa dayadı ve sese kulak verdi.

Bu ne sıradan bir çan ne de Kule'nin asma köprüsünün kaldırılması ya da parmaklıkların indirilmesine neden olabilecek bir uyarıydı. Şehirdeki her çan kulesi, sanki çıldırmış bir çancıbaşılar lejyonu hepsini istila etmişçesine çınılıyordu. Gürültü, uzakta ve yakında yükselen uyumsuz yankılarla artarken arkasından bağırtilar ve tezahüratlar duyulabiliyordu.

Ansızın Rand'in aklına muhtemel sebep geldi. Yorklu Elizabeth bir oğlan doğurmuş olmalıydı.

Henry varisine sahip olmuştu. Tudor saltanatı güven-deydi.

Rand alçak sesle güldü. Henry ne kadar da mutlu ola-

çaktı, her ne kadar asık ve ketum suratı bunu asla belli etmeyecekse bile. Bir oğul ve bir varis. İngiltere tahtı için, York ve Lancaster ailelerinin gerçek birleşmelerini ortaya koyan, bu yeni doğmuş erkek çocuğun ebeveynlerinin evliliklerinden dahi daha meşruiyet sahibi bir talip.

Halkın böyle gürültülü bir neşeyle tezahürat etmesine şaşmamalı. Bu istikrar, bolluk, son otuz yılın savaş hali-ne nihai bir son ve daha fazlası anlamına geliyordu. Tabii ondan yüz yıl öncesinin de. Daimi savaş katliamına, kafa kesmelere ve asılmalara bir son.

Kendi idamı dışında elbette.

Eski kralların, kraliyet evlilikleri, doğum ve ölümlere istinaden, bazen tüm hapishaneleri boşaltarak bazı suçluları affettikleri bilinirdi. Rand'ın önyargılı bakışına göre bu iyi bir adetti. Bundan ümitlendiği yoktu.

Rand, Henry için mutluydu, gerçekten. Aslında, fırsatını bulsa kraliyet budalasının kraliyet kacına tekneyi basmak istiyordu.

Yumruğunu sıkarken aşağı baktı ve gömlek manşetine sıkıştırmış olduğu Isabel'in nişanının sallanan ucuna parmaklarını kapattığını gördü. Nişanı alıp, Isabel'in kıyafetlerinin sert elleri altındaki ipeksi sürtünüşünden haz alarak avcundan çekti. Fakat hayır, yine böyle şeylerde kaybolup gitmemeliydi.

Tek elini kullanarak üzerinde çalışılmış birkaç hareketle uzun kumaşı pazısına, turnuva gününde olduğu yere bağladı. İpek parçasını bir bezden biraz daha büyük olana dek büzdü. Aslen beyaz, hatta saf beyaz olan kumaş, artık pis bir griden başka bir şey değildi.

Zaten böyle olacağını biliyordu. Ah, evet, biliyordu. Onu her zaman takarsa şüphesiz ki onunla birlikte görmü-lürdü.

Tatlı Isabel.

Ağzı karısının tadı için sulandı. Yüzlerce düşte yanına gelmiş, yanında oturmuş ve parmaklarını saçlarında gezdirirken başını kucağına koymasına izin vermişti. Onunla ilgili bilmek istediği bin tane şeyi ve onunla yapmak istediği binlercesini daha sıralamıştı. Hayalinde elbiselerini birer birer çıkararak, teninin her bir parçasını tadarak ve ellerini satensi hassasiyetiyle doldurarak soymuştu onu.

Capcanlı hatırladığı o tek ziyaretinden beri yanına gelmemiş olduğu için hayal gücüyle yetinmek zorundaydı.

Neredeydi? Ne yapıyordu? Hatta hayatta mıydı? David'e ne yapmıştı da yaveri, onu zihnine işkence eden kalles düşlerden kurtarmak için gelmiyordu?

Çanların gürültüsü öyle sağır ediciydi ki yaklaşan ayak seslerini ve kilidin içindeki anahtar gıcirtısını maskeleydi. Arkasına dönmesine sebep olan şey pencereden gelen ceyrandı.

David orada bir duanın cevabı gibi duruyordu. Son ziyaretinden bu yana uzamış, genişlemiş, hatta yaşlanmış gibi görünüyordu. Üzerinde yolculuk kiri vardı yahut öyle görünüyordu, omuzları ve yeleğinin kıvrımları tozla kaplanmıştı ve yüzünde kahverengi ter şeritleri vardı. Gözleri yorgun olsa da keyifle mavi mavi parılıyordu ve dudaklarında bir gülümseme vardı.

Rand mutlulukla ona yaklaştı. Bir an için delikanlının omuzlarını kavradıktan sonra koluna vurdu. "Nerelerdedin iblisin evladı? Bir maceraya çıkıp beni unuttuğunu sandım."

"Bir sürü yerin yanı sıra Winchester'a gittim geldim efendim."

“O halde anların I Henry’nin varisi için alıp almadığını biliyor olmalısın. Böyle düşünmekte haklı mıyım?”

David altın rengi kafasını onaylarcasına kaldırdı. “Efsanevi Kral Arthur’un adını alacak güzel bir oğlan. Son bildiriy göre çocuğın da kraliçenin de sağlık durumu iyi. Tahmin edebileceğiniz gibi kralın keyfi yerinde ve vaftiz için her çeşit kutlamanın yapılmasını emretti.”

Rand, neşesi solmadan önce kafasını sallayarak gülümsedi. “Peki ya Winchester? Böyle bir zamanda seni oraya götüren neydi? Hristiyan aleminin geri kalanıyla birlikte doğumu beklemeye katılmak için bir nedenin olamazdı. Tabii, ancak... Leydim orada mı?”

“Hayır efendim. O burada.”

Bunu öğrenmekten tarifsiz bir mutluluk duyarak ikti. “Ya Henry’nin kızı küçük melek Madeleine? O nasıl?”

Altın rengi kirpikleriyle gözlerini örtüp omzunu yukarı kaldırarak, “O da iyi,” dedi. “Babasıyla birlikte.”

“Babasıyla, kralla mı?” diye sordu Rand, yüreği kaburgalarına çarpıp canını yakarken.

“Evet efendim.”

Öfkeyle karışık bir korku nefesini kesti ve Rand bir süre konuşamadı. “Peki başka yerde, emniyette olması gerekirken bu nasıl oldu?”

David hiçbir şey demedi. Onun yerine, hücresinin kapısından anlaşılr ve güçlü bir şekilde gelen bir ses cevap verdi. “O, Henry’nin yanında çünkü onu benden aldı.”

Isabel.

Mavi bir elbise üzerine mavi işlemeli kıvrıl bir pelerin ve saçının üzerinde soluk mavi bir örtüyle en ateşli dşlelerinden bile daha güzeldi. Mavi, sadakat için. Hasret kaldığını

mesajı taşıyor olabilecek mavi; o kabul etmese ve buna izin vermese de... Geçici bir hevesle maviye bürünmüş olabildi veya daha büyük bir ihtimalle onu tekrar ziyaret etmesine müsaade edilsin diye Kule memurunu sadakatine inandırmak için.

Sakallı, yıkanmamış ve bakımsız durumuna kıyasla Isabel çok temizdi; öyle taptaze ve berraktı ki onu aniden pisliğinin içine çekip bunu kendisiyle paylaşmaya zorlamak istedi. Her ne kadar sefilce de olsa onun beyhude ve umutsuz öfkesini derinlemesine kavramasını ve ona katılmasını istemişti.

Sesi taş çarpan bir balyoz gibi, "Peki nasıl oldu da onu buldun?" diye sordu Rand. "Sana mevzuyu kendi haline bırakman söylenmişken nasıl bir çılgın kaprise kapıldın da onu saklandığı yerden aldın?"

Isabel'in çehresine bir kibir çöксе de Rand gözlerinin derinliklerinde titreyen acıyı gördü. "Kendi kaprisim benim," diye yanıtladı, "hem neden olmasın? Kendi bildiğini okuyabilen bir dul ile kocası ölmeye hevesli bir kadın arasında ne fark olabilir? Fakat bunun için zamanımız yok. Geçen birkaç günde yaverin Winchester'a gidip geldi ve serbest bırakılma emrini ulaştırmak için geceleyin yola çıktı. Emir usulüyle bildirilip kabul edildi, yani gitmekte özgürsün. Kendini teşhire hazır etmek üzere sarayda olmak için bir saatin var, sonra ise kraliçenin huzuruna çıkmak için acilen Winchester'a gitmeliyiz."

Hepsi bir anda sindirmek için çok fazlaydı. Rand, baş döndürücü bir hayali sis bulutu gibi görünen bir şeyin arasında tutunacak sağlam bir yer arayarak elini yandaki masaya koydu. "Yani... Henry'nin bir af çıkardığını kastediyor olamazsın."

“Bir sürü gösterişli sözle donatılmış ve özel mührüyle damgalanmış, oldukça resmi bir belge.”

“Fakat niçin? Nasıl?”

Isabel’in gülümseyişi kısa ve özdü. “Ona bir erkek evlat sunmanın karşılığında Yorklu Elizabeth tarafından istenmiş bir ricaydı. Bu kadar değer veriliyor olmaktan onur duymadın mı? Lakin gel, kaybedecek vakit yok. Gitmeliyiz.”

“Elizabeth... Kraliçe; Leydi Margaret değil.”

Kendisini aptala dönmüş gibi hissetti ki aynen öyle olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ölümünü kabullenmiş, bunun olabileceğini öylesine derinden benimsemişti ki başka türlü olabileceğini kabullenmek neredeyse imkânsızdı.

“Kralın annesi senin lehine konuşmuş olabilir. Fakat hayatın için pazarlık yapan kişi Yorklu Elizabeth.”

Rand kafasını salladı. “Anlamıyorum. Beni neredeyse hiç tanı mıyor.”

Isabel’in yüzüne öfkeden doğmuş olabilecek ancak utanç görünümünde bir renk geldi. “Beni tanıyor, bu yeterli.”

“Ben de önünde diz çökmek için acele etmeliyim, peki neden? Elbette minnettarlığımı doğru dürüst ifade etme fırsatından fazlası için.”

“Senin, söz verildiği gibi zarar görmemiş bir halde salıverildiğini kendi gözleriyle görmek istiyor. Şüphesiz ki bu duvarların ardına kilitlenmişken ortadan kaybolan başkaları yüzünden.”

Kendisini, bir daha asla görmemek üzere buraya giren kardeşleriyle bir tutamadığı için buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Düşüncelerini tutarlı bir hale getirirken

David belindeki kılıç kuşağını çözmeye başladı. Kınındaki kılıcı iki eline alarak öne doğru bir adım attı.

“Bunu almalısınız efendim. İsteddiğiniz gibi bana ve hanımınıza fayda sağladı ancak artık yeri sizin yanınızdır.”

Rand, elini sarsan titremeleri durdurmak için kabzasını sıkıca tutarak kılıcı aldı. Bir an için hareket etmeden, bir çentilmen ve şövalye olarak simgesi olan kılıca bakarak durdu.

Isabel elini hafifçe çırparak, “İyi kocam, onu hakkınla tak,” dedi. “Ama sonra neye ihtiyacın varsa topla ve Henry fikrini değiştirdiğini söylemeden gidelim!”

Bu harika bir noktaydı.

Rand’ın az sayıdaki eşyası yalnızca ufak bir yer tutuyordu; değerli kitapları, lavtası, yazıyla doldurduğu parşömen yaprakları ve duruşmasına çıkarken bir köylü gibi gözükmemesin diye sakladığı en iyi yeleğiyle pantolonu. Arkasına bakmadan hücreyi terk etti ve aklında tek fikirle ileriye doğru yürüdü. Koridordaki adımları öyle hızlıydı ki Isabel ona yetişmek için arada sırada birkaç adım koşmak zorunda kalıyordu ancak onun rahatı için bile yavaşlamadı. Tüm hisleri acı verici biçimde tetikteydi. Dur diye bağırان bir sestən, dönmesini buyurmak için peşlerinden gelen bir saray gardiyanından korkuyordu. Veya bir hata yapıldığını ve aslında serbest olmadığı söylemek için önüne çıkacak, kendini beğenmişlikle şişinmiş bir memurdan.

Çeşitli avlulardan duvarların ötesine geçtiler. Ansızın kapıların dışındaydılar. Şehir onları sarmalıyordu; sesi çok gürültülü, kokuları çok kuvvetli, koşuşturan grup çok kalabalık ve puslu gün ışığı çok parlaktı. Taşın kaldırılmasıyla ortaya çıkan bir mahlûkat gibi hissetti kendini, ansız

değişimden öylesine hayrete düşmüştü ki tek düşüncesi koşup saklanmaktı.

Bu dürtü zaman içinde kaybolsa da kalıntıları baki kaldı. Westminster Sarayı'na ulaştıklarından sonra bile izlerinden tamamen kurtulmuş değildi. Hizmetkârların getirebildiği en sıcak suda yıkanırken, tıraş olurken ve yolculuğa müsait giysilere bürünürken bile bu hisler onunlaydı. Winchester'a gitmek üzere yola koyulduklarında onunla birlikte Gölge'nin eyerine bindi. Ensesinde bir karıncalanma, kürek kemiklerinin arasında bir kaşıntı ve atını, peşinde cehennem tazıları varmış gibi sürme isteği halinde oradaydı.

Isabel kuruntularının farkındaysa bile bunu kendine sakladı. Geveze birisi değildi, her sessizlik anını boş gözlemler ve yanıtlarını zaten bildikleri sorularla doldurmayı kendilerine görev edinmiş kadınlardan değil. Yüzü sabit ve bakışları önüne dönmüş bir halde, onunla konuşmak şöyle dursun, diğer tarafında at süren hizmetçisi Gwynne'le bile konuşmadan at sürüyordu. David de aşağı yukarı aynı olsa bile onun yorgun olma mazereti vardı.

Her halükarda, üçü de yalnız seyahat etmediklerinden muhabbet için pek az fırsat vardı. Onlara, kralın emriyle gönderilmiş, kraliyet ailesinin kıyafetleri içindeki saray muhafızlarından bir şeref alayı olan atlı uşaklar refakat ediyordu. Yol üstündeki dertler için korunma sağlayacak olmaları hoş olsa da Rand asıl amaçlarının onu diğer yöne kaçırmaktan korumak olabileceğini düşündü.

Rand yavaş yavaş gerçekten özgür olduğu düşüncesine kapıldı. Omuzlarının tepesindeki güneş bir takdis, yüzüne vuran rüzgâr bir okşayıştı adeta. Kurumuş saman ve şerbetçiotu kokularıyla çalı sıralarından gelen papatyaların

kokuları ona daha önce hiç bu kadar tatlı gelmemiştir. Yanında at süren Isabel öyle güzeldi ki ona bakmak kalbini burkuyordu. Başlığının altından çıkan saçının parıltısı, yavaşlığının ve kirpiğinin kıvrımı, tozlu pelerininin altındaki kollarının şekli ve pelerinin göğüslerinin üzerine düşüşü, bacağına eyeri kavradığı yerde kalçasının hattı; her şey onu büyülüyordu.

Karısı.

Onun bir şekilde hapishaneden çıkmasını ayarlamış olan karısı. Ya da belki de kaçışını. Hâlâ sorularını cevaplaması gerekiyordu. Ayrılışları için hazırlanma hengâmesi daha önce sormasına engel olmuştu, şimdi de kralın adamlarının varlığı bunu imkânsız kılıyordu. Ayrıca nal ve koşum sesleriyle kulaklarında esen rüzgârın arasında bağırarak değildi. Aradığı cevaplardan emin olabilmek için sessizlik ve mahremiyet istiyordu.

Onunla yalnız olma arzusu çaresiz bir sızıydı. Onu tutmak, ona dokunmak, onu altında ve etrafında, ona sarılırken, kendini ona köküne kadar gömmüşken hissetmeye can atıyordu. Onu kollarına alarak bir sene boyunca uyumak istiyordu.

Dürtü öylesine güçlüydü ki onun uzak tavrına ve bakışlarına karşılık vermeyişine içerledi. Artık onun, istese de istemese de kurtarmaya niyetli olduğu bir esiriymişçesine takındığı belli belirsiz otorite havasından da rahatsızdı. Bunlar değiştirilebilecek meselelerdi.

Gün geçer ve fersahlar arkalarında yiterken Rand akşam vaktini ve dinlenecekleri yeri ipe çekmeye başladı.

Yün tüccarları ve yolda seyahat eden diğer tacirler tarafından kullanılan küçük bir handı bu. Alt katı tuğla yapılı ve çamur sıvalı ve üzerinde çapraz kirişlerle saman çatılı

bir bina olarak derme çatma olmasa da gösterişsizdi. Ana oda, tavandaki bir delikten çıkmak üzere gri bir bulut halinde yukarı kıvrılan bir dumanın tüttüğü orta şöminesinin etrafına yerleştirilmiş masaları içeriyordu. Onun ilerisinde, önündeki yatak odası dörtlüsüne çıkan bir merdiven bulunan, üst tabaka için ayrılmış özel bir salon vardı. Bu odalar, şömineleri, yıkanma bölmeleri, gardıropları veya sahip oldukları tek pencereler üzerinde sırları olmayan, basit kutucuklardı.

Rand'in fazladan konfora zerre kadar ilgisi yoktu. Karısıyla paylaşacağı odanın bir muhafızı ya da kapısında, arasından herkesin hareketlerini izleyebileceği demir parmaklıkları olmaması yeterliydi. Tabii ki bir yatağının olması da.

Heyecanlı olsa da Isabel'in haftalar önce ifade ettiği, askerlerin kaba şakalarına konu olmasından doğan gönülsüzlüğünü dikkate alıyordu. Gwynne hammını yatmaya hazırlarken, Rand bir maşrapa bal likörü içmek için aşağıda kaldı. Hizmetçi kadın aşağı inip bira, çorba ve ekmeikle akşam yemeğini yedikten sonra, uyumak için müşterek odalardan birinin bir köşesinde pelerinine sarınırken onu gözlemledi. Yine de maşrapasını bitirip merdivenleri çıkmaya başlamadan önce yarım saat kadar bekledi.

Kapıyı nazikçe çalsa da içeri neredeyse hiç duraksamadan adımını attı. Isabel içeri kimin girmek istediğini gayet iyi biliyor olmalıydı. O istese de istemese de ona katılmaya niyetli olduğu için kabul beklemenin sadece nezaketten ibaret olduğunu fark etmediyse de şimdi fark edeceği zamandı.

Yatağın baş tarafına doğru yastıkların üzerinde dik oturuyordu. Çarşaf yukarı çekilmiş ve koltukaltlarında kıs-

tırılmış, saçları parlak altuni kahverengi dalgalar halinde etrafından dökülüyordu.

Rand hareket edemeyecek kadar sersemleyerek bir anlığına durdu. Tanrı şahit ki gördüğü yahut istediği her şeyden daha güzeldi.

Gayretli bir çabayla toparlanarak kalbinin sert zonklamalarıyla uyumlu adımlarla ileri yürüdü ve yatağın ucuna gelene kadar da durmadı. Uç kirişlerin her iki tarafına birden serilmiş yatak perdeleriyle sarılmış bir halde ellerini ağır meşe karyola tahtası üzerine koydu. Soluğunun seriliğini, göğüslerinin kıvrımlarından alınca kadar cildini lekkeleyen, şeftali üzerindeki kızarıklıklar gibi beliren rengi fark ederek karısını süzdü. Kasıklarındaki sızı gözlerinin kenarlarını sulandırıyor.

“Maalesef leydim,” dedi hafifçe düşünceli bir edayla, “beni asılmaktan kurtardınız. Şimdi ne yapacaksınız?”

Isabel, gözlerinde yeşil bir ışık parlarken çenesini havaya kaldırdı. “Kendimi yormamış olmamı tercih edermişsiniz gibi konuşuyorsunuz.”

“Kendinize hâkim olmanızı söylemiştim.”

“Beni bağışlayın ancak size ne olduğu beni de ilgilendiriyor. Cinayetten asılan bir adamın dulu olarak tanınmadan da Graydon’ın lanetli güzellerinden biri olarak yeterince kötü bir şöhrete sahiptim.”

“Bir piçin karısı olmayı tercih ediyorsun.”

“Evet, aslında ediyorum. Tekrar Graydon’ın parmağında oynatılmak yerine demek istiyorsun. Ya da Henry’nin ödüllendirmek isteyebileceği başka bir adama teslim edilmek.”

Rand’in gülümsemesi alaycıydı. “En azından benim ne olduğumu biliyorsun.”

“Öyle de diyebilirsin.”

“Matmazel Juliette’in bebeğinin peşine düşerek sözünü dinlemedin.”

Gırtlığının ince çizgisi üzerinde görülebilir bir hareketle yutkunarak, “Onu Leydi Margaret’e götürmeyi amaçlamıştım, yemin ederim,” dedi. “Onunla güvende olabilirdi, hatta... hatta I Henry’den bile korunabilirdi.”

Bu konuda haklıydı. Niçin bunu o düşünmemiştii? “Muhtemelen.”

“I hem, eğer ben onu nerede sakladığını tahmin edebildiysem başkaları da aynısını yapabiliirdi. Ancak manastırda güvende olmadığı gerçeğı değişmiyor. Aslında memnun olmalısın... çünkü...”

“Bana itaatsizlik ettiğın için mi?”

“Eğer ısrar ediyorsan!”

Bu teslimiyetin içinde tutkulu bir öfke vardı. Günah keçisi rolünü üstlendi. Zalim bir acımasızlıkla, “Israr ediyorum,” dedi, “fakat görünen o ki sen ve ben, biz birbirimize uyuyoruz.” Doğrularak yeleğini çözmeye başladı. “Sence de öyle değil mi?”

“Açıklanamaz bir biçimde.”

Onu seyrederken Rand, vücudunun alt tarafının yandığını hissetmesine sebep olan bir hareketle dudaklarını ıslattı. Kılıcını çıkarıp yatak şiltesinin ucuna koyarken ve yeleğini omuzlarından silkip kenara fırlatırken, “Beni endişelendiren,” dedi, “serbest bırakılmamı sağlamak için ne yapmak zorunda kalmış olduğun. Elizabeth Winchester’a sürülmüşken Henry’nin Matmazel Juliette konusu hakkında kara kara düşünmekten başka yapacak pek az şeyi vardı. Nasıl denir... moralini yerine getirmenin icap etmediğine inanıyorum.”

“Senin kalın boynunu kurtarmak için kralla yatacağımı mı sanıyorsun?”

“O bir erkek ve o da şeytana uyabilir. Onun yerinde olsam bunu isteyebilirdim.”

Isabel’in gözleri kısıldı, ancak Rand seri hareketlerle pantolonunu çözüp gömleğini başının üzerinden çekerken bakışlarını çevirmedi. “Saraydaki her erkeğin beni... tokmaklamak istediğine inanıyor gibi görünüyorsun.”

“Yanlış mıyım?” Dudaklarının ucundaki kelime saçma bir biçimde kıpırdanıyordu. Onu kullanabileceğini kim bilebilirdi ki?

“Soru şu ki ben onlarla bu lütufta bulunmaya hevesli miyim?”

“Peki öyle misin?” diye sordu, sözcükler boğazından, kınından çekilen kılıç gibi gıcırtyla çıkıyordu.

“Hiçbir suretle, aklımda başka şeyler vardı! Aynı kral gibi, yemin ederim, çünkü resmi seferle, bir ayaklanmayla ve varisinin doğumuyla meşguldü.”

“Son zamanlarda kendisini meşgul edecek çok az şeyi olan kocan gibi değil demek istiyorsun. Ya da pek az başka şeyi.” Pantolonunu ve iç çamaşırını sıyırıp apaçık çıplaklığıyla yatağın ucundan dolandığında gözlerinin açılışına gülmemek için kendini zor tuttu.

Ateşli gözleri azametli erkekliğinden gözlerine kaydı. “Bellî!” diye söylendi.

“Fakat aramızdaki fark bu işte. Ben ilgimi bir seferde iki şeye verebiliyorum; bu durumda bu iki şey senin enfes vücudun ve itaatsizliğin oluyor.”

“Ben her zaman isteğine boyun eğecek bir hizmetkâr değilim!”

“Hayır, sen karımsın ve bana itaat etmeye yemin ettin. Ve seni istediğim şekilde cezalandırmak hakkım.”

Çarşafı yumruğunun arasına alıp bileğinin tek bir sert hareketiyle kıvrıdı ve çekip alarak onu Havva gibi üryan bıraktı. Bir an sonra kolunu yakaladı, onu dizlerinin üzerine sürükledi ve her bir kıvrımı ona yapışana dek, sıcak eti, olmasını istediği yere, sıkı ve beyaz bacakları arasındaki beşiğe yerleşene dek onu kendine çekti.

Isabel, “Rand... lütfen,” dedi, üzerinden bir titreme geçip tüylerini diken diken etti.

“Ne lütfen?” Kollarında kıvrılışından, onu yakında tutmak için elini sırtına kaydırıp yumuşak ve küçük bir tepengi tutmak zorunda kalmasına sebebiyet verecek biçimde kavrayışına karşı koyuşundan acınacak halde dikkati dağılmıştı.

“Evlilik yeminlerimize leke sürcek hiçbir şey yapmadım, tüm azizlerin önünde buna yemin ederim. Sadece...”

Başını, dudakları fısıldadığı her bir kelimeyle dudaklarını okşayacak kadar aşağı indirip, “Sonra anlat,” dedi. “Şu anda aklım seni önce boyun eğene dek öpüp sonra tokmaklamakla önce boyun eğene dek tokmaklayıp sonra öpmek arasında kararsız kalmış durumdayım.”

Isabel ansızın onunla mücadele etmeyi bıraktı. Korkulu gerginlik onu terk etti ancak tenini başka bir ürperti kapladı ve göğüs uçlarını onun göğsüne karşı küçük, sert düğümler haline getirene dek sertleştirdi. Dudaklarını, küçük ve pembe dilinin bir şaklamasıyla ıslattı. “Peki cezalandırma fikrin bu mu?”

“Şu anda aklıma gelen tek şey bu,” diye itiraf etti, bakışlarını diktiği dudaklarını çölde susuzluğunu gideren bir

adam gibi ağzına almadan önce, balözü emen bir arı gibi içerken ve o dilini diline dolayıp daha da derine çektiği sırada kendi dilini o tatlı kuyuya tekrar ve tekrar daldırırken.

Nihayet nefes almak için durduğunda soluklanarak, “İkisini de aynı anda yapabilirsin,” dedi.

Göğüslerinin kıvrımlarını yalamak için başını eğdikten sonra göğüs uçlarından birinin sıcak ve hassas sertliğini ağzına çektiği sırada boğuk bir şaşkınlıkla, “Hangi ikisini?” diye sordu.

“Beni tokmakla ve öp, beni öp ve tokmakla.” O başka bir yerde meşgulken sarıldığı boynuna tutunarak gevşedi ve şiltenin saman kaplı yüzeyine düşerken onu da yanına çekip bacaklarının arasına aldı.

Rand böylesi bir davete nasıl karşı koyabilirdi? Bu bencilceydi, biliyordu ancak o öylesine açık, özü öylesine ıslak ve sıcaktı ki içine dalmak, nefes almak kadar doğal görünüyordu. İçine sıkıca oturmasının kusursuzluğuyla, kendini onun titreşen derinliklerine gömmenin mutluluğuyla yüksek sesle inledi. Uzun saniyeler boyunca, hareket etme, baskıyı ve sürtünmeyi artırma arzusu karşı konulamayacak denli güçlü olana kadar vakit geçirdi. Sonra onu doldurarak, kendisine yetecek kadar gererek, en ateşli arzusuna uysun diye onu şekillendirerek içine girip çıktı. Ve bu, coşkun bir mutluluk, çılgıncasına bir efsun ve sahip olmanın en yürek parçalayıcı, en sevindirici haliydi.

Yükseldiği noktada saçlarının mis kokulu yığınına doğru bir sürü şey fısıldadı, aralarında aşkını itiraf eden sözcükler de vardı ancak kalbi öyle hızlı atıyordu ki bunları yüksek sesle dile getirip getirmediğini söyleyemez, doruğa

ulaşmanın hafif çılgınlıkları arasında onun duyup duymadığını bilemezdi.

Sonra içinden çıktı ve onu kalçaları kasıklarına oturacak şekilde çevirdi. Hissettiği öyle tatmin ediciydi ki derin bir iç çekip anında uykuya daldı.

Yoldan geçen nal sesleriyle uyandı. Sürücüler geç saatte dışarıdalar, diye düşündü. Seyahatlerinin hızı kralla ilgili olarak Westminster'dan geldiklerine işaret ediyordu; kraliçe ve Winchester'daki yeni doğmuş oğluyla ilgili olduğuna neredeyse emindi.

Kaderinde sürekli bir krallığı yönetmenin dertleriyle uğraşmak yatan zavallı Henry. Böylesine büyüleyici ve huzur verici bir biçimde bedenine doğru sokulmuş, sıcacık bir eşle uyanmanın keyfini sürmüş olması hiç muhtemel değildi. Nazikçe aranarak Isabel'in göğüslerinden birini avcuyla ele geçirip tahrik etmek için başparmağını kullanarak okşadı. Isabel uykusunda mırıldanıp kendisini ona doğru bastırdı. Rand'in ihtiyacı olan tek davet buydu.

Şafağın ilk ışıklarından çok önce yine yoldaydılar. Hepsi dışarı sürükleyen Rand'di. Atıyla ileri fırlamak, ferahları arkalarında bırakıp Henry'nin kraliçesinin önünde eğilmek için sabırsızlıkla tükenerek uyanmıştı. Neyi öğrenmek istediğini tahmin edebiliyordu, çünkü tüm yaşamı boyunca bir prenses olmuş ve şimdi de bir kraliçe olsa da o da bir kadındı. Ona nasıl bir cevap vereceğinden tam olarak emin değildi fakat ardındaki bilgeliği istiyordu. Ancak bu sona erdikten sonra yaşamının dizginlerini eline alabilir ve gitmek istediği yöne çevirebilirdi.

Gün boyunca ve akşamın erken saatlerine dek, yalnızca dinlenmek ve at değiştirmek için durarak at sürdüler. Eylül ilerlerken günler kısalıyordu, çünkü Winchester'ın

dış mahalleleri gözükteğı sırada hava çoktan kararmıştı. Şehir, gelişlerinden rahatsız olan köpeklerin havlamaları haricinde sessizdi. Çakıl taşları üzerindeki nal seslerinin gürültüsü binaların duvarlarından yankılanıp önlerinden ilerledi. Rand'e sanki sesler arkalarından da yankılanıyor gibi geliyordu, ancak bu fikri az uyumaktan kaynaklanan yorgunluğuna ve hayal gücüne yordu.

Birbiri ardına karısının tatlı bacaklarının arasındaki yumuşaklığa kayarak orada bulduğı avuntuya duyduğı doymak bilmez iştahı giderdi. Isabel karşı koymamış, bu saf sürünmeden neredeyse onun kadar keyif alıyormuş gibi gözükmişti. Yine de sabah olduğunda gözlerini lavanta rengi gölgeler çevreliyor ve eyerinde otururken yarı uyur bir halde görünüyordu.

Sarayın duvarları önlerinde belirdi. Henry'nin çocuğı Winchester Manastırı'nda doğmuş olsa da Rand kraliçenin orada kaldığına ihtimal vermedi. Doğumdan sonra kırk gün boyunca kamusal görevlerini üstlenemez, ancak kilisenin kutsamasından sonra üstlenebilirdi fakat sarayın rahatlıkları manastırdakilerden katbekat üstündü. Bu nedenle kraliçenin uşağını gelişleri hakkında uyarması için kral muhafızlarının başını gönderdi. Kabul edilmeyi beklemiyordu; aslında kraliçeyi birkaç günden önce görevi-
leceklerinden emin değildi. Lohusa yatağından çıkmalı bir hafta ya da daha az geçmiş olmalıydı.

Bir ulak peşlerinden dörtmala gelirken henüz şehirde kalacakları hamı seçmemişlerdi. Kraliçe onları derhal kabul etmekten memnun olacaktı.

Onu takip etmelerini rica eden kraliçenin uşağı tarafından karşılandılar. Yorklu Elizabeth onları odasının mahremiyetinde bekliyordu.

Rand yalnızca kafasını sallayan Isabel ile baktı. Yalnızca onun duyabileceği kadar sessizce, “Belki,” dedi, “Henry öğrenmeden önce işi halletmek istiyordur.”

“Ya da onun yokluğunda senden Matmazel Juliette hakkında daha fazla şey öğrenebilir,” dedi Isabel, aynı fikirde olarak.

İkisi de yanıyordu. O ve Isabel, David, Gwynne ve kralın muhafızlarını saray kapılarının dışında bırakıp odasında huzuruna çıktıklarında Yorklu Elizabeth yalnız değildi. Yanında, büyük ve süslemeli kraliyet beşiğinde uyan yeni doğmuş oğlu vardı. Henry’nin oğlu ve varisinin yanındaysa üstün güzellikte bir kız çocuğu vardı; iki aylıktan fazla büyük olmayan küçük Madeleine. İkili, kraliçenin oturduğu taht benzeri sandalyenin yanına yerleştirilmişti. Uzak olmayan bir yerde kepli ve önlüklü genç bir kadın duruyordu; şüphesiz ki her iki bebeğin de bakıcısı. Kraliçenin arkındaysa, lal taşlarıyla süslenmiş altın şeritli Burgonya brokariyle zengin bir biçimde giyinmiş VII. Henry duruyordu.

Rand, yanında durup yerlere kadar eğilen Isabel’in hızlı soluk alışımın farkındaydı. Kralının izni olmadan kraliçenin dairesinde olabileceğinin farkında olarak boynunu eğdi ve dizinin üstüne çöktü.

Kral donuk bir sesle, “Hoş geldiniz Sör Rand ve Leydi Isabel,” dedi. “Bizi gördüğünüze şaşırdınız mı?”

“Sandım ki... Kraliçeyle görüşmeyi bekliyorduk,” diye yanıtladı Rand.

“Görüşeceksiniz de ancak bu vaziyette kendisine katılmamız için bizleri davet etti. Seni tekrar özgür görmekten ne derece kıvanç duyduğumuzu söyleyebilir miyiz?”

“Teşekkür ederim efendimiz.”

“O halde ayağa kalk ki Kule’de geçirdiğin zaman için pişmanlığımızı dile getirebilelim. İdrak ettiğin üzere krallığımızı korumak istemiştik fakat onun muhakeme yeteneğini, bildikleriyle huzurumuza gelmesindeki bilgeliği veya yüce gönüllü bağışlayıcılığını hafife almamayı öğrendik. Öyle ki...” İçeri girdikleri kapı çarparak açılınca kral konuşmayı kesti.

İri kıyım bir suret odaya daldı. Üçgen ayakları üzerinde yanan gaz lambalarının ışıkları adamın giydiği cüppenin üzerine işlenmiş ayı armasını aydınlatıyordu. Işık, başının üstünde bir cellât palası gibi tuttuğu kılıcı gümüşü ve mavi ışıltılarla parıltatıyordu.

“Hayır, ayağa kalkma Sör Rand,” dedi Vikont Henley, sesi boğuk bir zafer çılgılığına doğru yükselirken. “Diz çök ve hak ettiğin sonla tanış!”

~ buk@ ~ buk@ ~

Mobildepo.com

20. Bölüm

Rand'in aşağı eğilmiş olan boynunu hedef alan darbe başını omuzlarından ayırabilirdi. Ne var ki Rand orada değildi.

Vahşi bir kuvvetle yana atılıp Isabel'i öyle bir yakaladı ki kadın çığlık atarak alandan fırladı. Kılıcın havada ısıklık çalışını duydu, omzunun yanındaki havayı kesip geçerken sıcak üfleyişini hissetti. Darbenin, Rand'in kolunu kesecekmiş gibi gözüüküp de koluna taktığı düğümlelenmiş beyaz ipek kumaşa geldiği anı ürpertici bir dehşetle gördü. O kısacık karışıklık anında Rand fırsatını bulduğu gibi sıçrayıp doğruldu.

Sonra, bakıcı arkasında çığlık attı ve kraliçe titrek bir çığlıkla ayağa kalkıp öfkelenen kral bir denizci gibi küfürler savururken Isabel, Rand'in önünden çekilmeye çalışıyordu.

Rand, diğer bir çift elli kılıç darbesinden eğilerek ve üçüncü bir darbenin havada vızıldadığı yerden duman gibi döne döne kaçarak bıçağını kemerinden çekti. Kraliçenin huzuruna çıkmadan önce kılıcını teslim ettiğinden bu yemek bıçağı tek silahıydı. Bakışlarını onu öldürmeye

niyetlenmiş adama sabitlediği sırada silahın yetersizliğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

“Efendim!”

Sesleniş, peşlerinden gelmiş olan yaverlerin en sadakatlisi David’den geldi. Arkasında saray muhafızlarının, kraliçenin şahsi odasına yapılan silahlı baskını durdurmuş olması gereken muhafızların cesetleri kan gölü içinde yatıyordu. Delikanlının güçlü sağ kolunda, muhafızların almış olması gereken, Rand’e ait olan en güvendiği kılıcı vardı. Diğer elindeyse düşmüş bir muhafızdan alınan ikinci bir kılıç.

Uyarısından hemen sonra büyük ve uzun kılıcı parıltılı bir yay çizerek doğrudan efendisine attı.

Rand bıçağını sol eline alıp kılıcı sağ eliyle havada yakaladı. Aynı anda David, yardımına daha fazla ihtiyaç var mı diye beklerken Rand hasmıyla yüzleşmek için döndü.

Isabel boğazını acıtacak kadar derin, hıçkırıklı bir iç çekti. Rand, bıçağı ve havaya kaldırdığı kılıcıyla yaptığı çeliktен haçla, çekiç gibi inen bir darbeyi engellerken Isabel’in sesi, metalin metale vurmasıyla, cenaze çanının ilk çalışı gibi tınlayan kulak tırmalayıcı şangırtının altında boğuldu. Rand, Henley’yi sendeleyerek geriye fırlattı.

Hemen sonra kendine daha geniş bir hareket alanı sağlamak için yana atıldı. Şövalye duruşuna geçti ve yeni bir tehditle yüzleşirken yüzüne acımasız bir çehre takındı.

Rand’in rakipleri çoğalmıştı.

İçeri akın edip hedeflerinin etrafında bir yarım daire oluşturacak şekilde Henley’nin iki tarafına birden yayıldılar. İlk saldırıda olduklarından iki kat fazlaymış gibi görünüyor olsalar da yalnızca iki kişi daha eklenmişti. Ve Rand onlarla çetin bir kararlılık ve kılıç tutan elinde en ufak bir

titreme olmaksızın yüzleştii. Gerçekten de korkusuz, diye düşündü Isabel, Kule hücrelerinde onunla alay edişinden acı verici bir pişmanlık duyuyordu. Ürperdi ve tehlikeli sahneye bakarken ümitsizlik gözyaşlarını bastırdı. Rand'e Henley'nin Graydon'la birlikte Madeleine'i ondan alma teşebbüsünü anlatmalıydı. Beceriksiz çabaları neredeyse aklından çıkmıştı; esasen bebeği Henry'ye kaptırmanın acısıyla bunu unutuvermişti. Rand'in evvelki geceki müt-hiş cezalandırmasının yarattığı dikkat dağınıklığıyla aklına gelmemişti.

Yeni gelenler, eğilmiş suretleri efsanelerden çıkma canavarlar misali uzayıp kısalan grotesk gölgeler yaratırken avlarına sokuldular. Lamba ışığına geldiklerinde simaları vahşi biçimde ortadaydı. Isabel, Graydon ve McConnell'ı çıkarmasına çok da şaşırmadı.

Üçlü şimdi güçlerini birleştirmişti, Rand'in ölmesini istemek için nedenleri olan üç adam. Yoksa her biri en başından beri onu ve onunla beraber kralı da indirmek için birleşmiş müttefikler miydi? Uzaktan gelen atlı seslerini ve Rand'in kulak kabartma tavrını hatırlayınca Westminster'dan bu yana onları takip etmiş olmaları gerektiğini fark etti. Buraya giriş izni alırlarken onlarla birlikte olduklarını mı iddia etmişlerdi?

Üvey kardeşi ve McConnell, Rand silahsızken Henley'nin kontrolü elinde tutacağını düşünmüş olmalıydılar. Katliamı seyretmek için arkalarına yaslanmışlardı. Şimdi üçü de sansar gibi tetikte, avlarına bakarak onun etrafında hareket ediyor, herhangi bir zayıflık belirtisini kolluyor ve avlarının hakkından gelmek için sayılarına güveniyorlardı. Rand onlarla uyumlu, harekete geçmelerini beklerken bakışları ihtiyatlı bir halde hareket etti.

O anda kralın azameti kayboldu ve sürgünde şövalye olmak için eğitildiği muhakkak olan adama dönüştü. Öne çıkıp kraliçesi ve arkasındaki beşikle arbedenin arasına girdi. Merasim kılıcının kabzasını serbest bırakmak için kısa kadife pelerinini yana savururken pelerinin üzerindeki mücevherler parıldadı. Havada savrulan mücevherli kınından çektiği ince kılıç vızıldadı.

Üçü de haindi. Peşinde oldukları sadece Rand'ın ölümü değil, kralinkiydi de. Zarlar atılmıştı. Artık geri çekilemez, sonuna kadar gitmekten başka bir şey yapamazlardı.

Saldırganlar arasında bakışlarıyla kısa bir konuşma geçti. Katı yüzlerle taarruz ettiler.

Tam o sırada VII. Henry bir çelik gümbürtüsüyle dövüşe atıldı. Vikont Henley'ye saldırıp onun güçlü hamlelerini savuşturdu ve gözü dönmüş rakibini Rand'den uzaklaştırdı. Saldırıları savuştururken mücevherli kılıç kabzası, iki elinin arasında kızıl, yeşil ve mavi bir alevle ışıltıyor, uzun sureti kudret ve zarafetle hareket ediyordu. Rakibini güçle olduğu kadar beceriyle de yola getirerek adım adım geriye, beşikten ve kraliçeden uzağa çekilmeye zorladı.

Diğer tarafta efendisiyle birlikte hareket eden David, Graydon'a bağırarak meydan okudu. Isabel, üvey kardeşinin gırtlaktan gelen bir küfürle ve gözleri bu ufak tehlikeyi bastırmak konusundaki yeteneğine olan güvenle aydınlanmış bir halde arkasına döndü. Hakkı olabileceği korkusu göğsünü dağlarken kalbi iki katı çılgınca çarpmaya başladı. David, Graydon ve Henley'yle Madeleine için yaptıkları çarpışmada yaralanmıştı. Kesilen sol kolu olsa da bu korkunç karşılaşma için ne kadar hazırды?

Rand üvey kardeşiyle yüzleşiyordu. Boy ve güç olarak neredeyse birbirine denk iki adam, birbirlerinin açığını

ararak etraflarında döndüler. Isabel'in görebildiği tek fark, McConnell'in üst gövdesinin bir miktar daha iriyken Rand'in daha uzun bir menzile sahip olduğuydu. Suratlarındaki konsantrasyon aynıydı ve katı kararlılık da öyle.

McConnell gücünün her bir zerresiyle, ölümcül bir hamleyle ileri atıldı. Rand, kılıcıyla lamba ışığını bir fenerin parıltısıyla yakalayarak hamlesini karşıladı. Sonra vızıldayan kılıçlar ve gayret dolu böğürtülerle birbirlerine saldırdılar. Terli kaşları parlıyor, gözlerine kaçınca göz kırpmalarına neden oluyordu. McConnell ümitsiz bir manevra deneyip, Rand'i alt edeceğini, turnuvadan kalma eski yaralarını ve hapishanenin zayıf düşürücü etkisini kendi yararına çevirebileceğini sandığını düşündürecek kadar güçlü bir hücumla kalktı. Fakat Rand, üvey kardeşinin kılıcının zararsızca omzunun üzerinden kaymasını sağlayan bir savunma yaptı ve dönerek, kılıcını neredeyse elinden alacak kadar karmaşık bir karşı saldırıda bulundu. McConnell nefes nefese sığırayarak geri çekildi.

Rand gardını sabit tutarak, "Bitmemiş işler mi William?" diye sordu. "Görünen o ki senin ve sana ait olduğunu düşündüğün şey arasında duranlardan yalnızca rahatsız edici bir üvey kardeşi değil hakkıyla taç giymiş bir kralı da ortadan kaldırmaya çalışmakla haddini aştın. Ah, pardon, düzeltmem izin ver. Tüm tehditleri ortadan kaldırmak için yeni doğmuş varisten ve annesinden de kurtulmak istemiş olmalısın. Aksi halde hiçbir şey başaramamış olursun."

McConnell başka bir hücum için öne eğilerek, "Hâlâ gerçekleştirilebilir," diye yanıtladı.

"Uğruna kelleni kaybetmeden mi?" Rand atik bir zarfet ve kılıçların çınlayışıyla hamleyi savuşturdu. "Ben öyle demezdim. Suçlarını üstlenmek şu ana kadar planlarının bir parçası olmadı."

McConnell nefesi kesilmiş bir halde kâhkaha attı. “Sen böyle mükemmel ve kırbaçlanası bir çocuk olmuşken neden olmasın?”

Rand eski acılarının bu art niyetli hatırlatılışı karşısında üvey kardeşini geri püskürtmek için ileri atıldı. Söyledikleri, kılıcı gibi keskin kenarlara sahipti. “Ben bu oyunda yokum. Askerleri ya da paralı askerleri Matmazel Juliette için Braesford’a gönderen Henry değilse o halde sen olmalısın. Kendin gelmeyi elbette göze alamazdın ama bunu ayarlamak kolay oldu. Başka kim kralın üniformalarını kullanma yetkisine sahip? Kimin kendi amacına göre şekillendirilebilecek talimatlara ya da paralarını nasıl kazandıklarını hiç umursamayan paralı askerlere erişme fırsatı var?”

“Rütbenin faydaları çok,” diye yanıtladı McConnell, beylik laflarının her bir kelimesinde kibir yatıyordu.

“En başından beri sendin; Juliette’in bebeği doğduğunda etrafta aylıklık eden, mankafalı ebenin aklına ufaklığın yakıldığı fikrini sokarak sorun çıkaran ve Henry beni Westminster’a çağırarak zorunda kalsın diye dedikoduyu oraya ulaştıran sendin. Hatta, adamların Isabel’in peşinden düğünü durdurmak için zamanında Braesford’a ulaşsın diye onları zorladın.”

“Ancak şimdi mi farkına varıyorsun? Daha zeki olduğunı sanmıştım.”

“Zavallı Juliette. Adamlarının onu kral tarafından ayarlanmış bir hamleyle geri götürmediklerini anladığında korktu mu? Onu zindanında ziyaret ettin mi? Onu merdivenlerden aşağı atıp boğazını kestiğinde kaçmaya mı çalışıyordu?”

“Niye öyle yapayım ki? Hayal edebileceğin gibi küçük orospu oldukça uysaldı.” McConnell homurdandı. “Bir-

iki yatmayla özgürlüğünü kazanabileceğini sandı, ondan sıkılınca bırakılacağına inandı.”

“Çünkü ona öyle dedin ve o da sözünde duran bir asilzade bekledi.”

“Değersiz birine verilmiş bir söze güvenerek daha da aptallık etti. Ama hayatını sonlandıran Henley’ydi. Onunla birlikte olmayı reddedince sinirlendi.”

Öyle rahatça söylemişti ki. Isabel mide bulandırıcı bir öfkeyle örümlü bir tiksinti çılgınlığını tutmak için elini ağzına götürdü. Arkasında kralın öfkeli gürleyişini, kraliçenin gergin nefes alışını ve bakıcının iniltilerini duyabiliyordu. Hepsinin üzerindeyse bebeklerin paylaştıkları beşikten, odadaki gerginliğin, yükselen sesler ve kılıçların takırtısının yol açtığı çılgın bir gıcırta halindeki ağlamaları yükseliyordu.

Rand gözlerini önündeki adama doğru kısarken herkesten uzaktaymış gibiydi. Onu acımasızca suçlayarak, “Henley’nin onu öldürmesine izin verdin,” dedi.

McConnell omuz silkti. “Sonuçta suçlanacak olan sendin. Her şey yerli yerindeydi; sen mertçe onu kurtarmaya gelirken askerler uygun bir uzaklıkta ve sıcak bir cesetle birlikte yakalanasın diye ölümü belirlenen saatte gerçekleşmişti. Fakat erken gelip bizi geride bıraktın. Biz gelmeden önce onu bulup bizim geldiğimizi görmüş olmalısın.”

“Böylelikle özenli tuzağınızdan kaçtım. Senin için ne büyük bir hayal kırıklığı.”

“Böyle şeyler talih rüzgârlarına bağlıdır. Ne var ki kaçışın gelip geçiciydi. Sevgili Henry tutuklanma emrini neredeyse ben matmazelin ölüm hikâyesini anlatmadan önce imzalamak üzereydi. Ona teşekkür etmelisin, çünkü Kule bir hapishane olduğu kadar bir sığınak da olabilir. Eğer

müsait olsaydın bir sonraki hamlem insanları kışkırtıp çıkarından çıkartarak seni asmalarını sağlamak olacaktı.”

Sözcükler McConnell’in zar zor aldığı nefesiyle kısıldı. Çehresi amansız ve saçları lamba ışığının altın-turuncu parıltısının altında terle ıslanmış olan Rand, ona toparlanmak için zaman tanımayıp başka bir hamleyle hücum etti. Kılıçların birbirine çarpışı ve kayışı, seslerinin haşin çarpışmasını tamamlar gibiydi. İkisinin arkasındaysa benzer diğer mücadeleler ve sinir bozucu bebek feryatları vardı. Ter kokuları, sıcak metal ve lamba yağı kokusu boğuk havada ağır bir halde asılıydı.

Rand, “Cesurca,” diye belirtti. “Yine de, Leon’un ateş kutusuyla oynamak gibi bu planının sonucu da başarısızlık oldu.”

“O Graydon’ın ahmaklığı. Henry, Elizabeth ve taşıdığı varis için ateşli bir ölüm olacaktı. Ve senin için de.”

“Neden? Tahta tekrar bir Yorkçu kral geçsin diye mi? Bunu sağlamakla ödül olarak Braesford’u almayı mı bekledin?”

“Düğün gününde ölümü iki kez alt ederek oldukça itaatsiz olduğun için, evet. Gerçekten de öyle. Turnuvada yardımına geldiğime gerçekten inandın mı? Hayır, hayır. O son darbe içindi.”

“Tabii, Graydon ve Henley tarafından atımdan düşürüldükten sonra.”

“Toz ve karmaşa içinde çok basit bir şeydi ancak beceriksiz salaklar bunu başaramadılar.”

Isabel’in Rand’de görebildiği tek tepki katı bir kabul lenişti. “Peki ya beni bir şafak buluşması için ayartan soy lu?”

“Kolayca hakkından gelinen bir başka kıymetsiz araç.

Ama yine de senin Fransız fahişenin piçinin öldürülmesinden asıldığını görmekten hâlâ ümitliydim.”

Rand hasmını öfkeliendirmeye devam ederek, “Ama bebek hayatta kaldı,” dedi.

“Henley karanlıkta onu yanlış yere koydu. Ona o kadar çabuk el koyduğuna göre sende şeytan tüyü olmalı. Kuşkusuz ki lanetli karından gelme bu. O keyfi bir gün kendim de tatmayı umuyorum.”

“Braesford Malikânesi’yle birlikte onu da almak istedin.”

McConnell homurdandı. “Ah, evet, her şeyden çok onu.”

Rand kalın bir cam bardağın kırılması gibi bir vurguyla, “Gerçekten de sana her şeyden çok o yasak olduğuna ve hep öyle olacağına göre tabii ki onu isteyecektin,” diye karşılık verdi. “Üvey kardeşinin dulu olduğundan yasaklı konuma düşerdi.”

“Evlilik yoluyla olacağını kim söyledi? Onunla yalnızca yatarsam lanetten de sakınmış olurum. Ama sen, onunla usulüyle nikâhlanmış kocası olarak, laneti ihlal ederek onunla evlenmeye cüret ettiğin için ölmek zorundasın.”

Isabel kısmen delice bir ıstırapla, “Hayır!” diye haykırdı. “Hayır, ölmesi gerekmiyor! Lanet diye bir şey yok, hiçbir zaman olmadı.”

McConnell, dikkatini tekrar Rand’e çevirmeden önce onu bakışlarıyla tarayarak haşin bir kahkaha attı. “Senin için yalan söylüyor, bu harika değil mi? Benim gizli kandırmacamı, onu amacımız için döneklilik etmeye ayartma çabamı görmezden geldi. Her şeye rağmen Kral Mahkemesi’ne çıkarılman anlamına gelebilecek olan yalancı tanıklığı yapmayı kabul etmedi. Biliyor muydun?”

Isabel, titremesine neden olan bir farkına varışla, “Ma-

nastırda bana yanaşan sendin,” diye bağırdı. “Çok fazla şey beklemişsin; düzenine ortak olmaya hevesli olmamı ve sessiz kalmamı.” Kısa bir anlığına Henley ve kral arasındaki mücadeleden dikkati dağıldı. Kral Henley’nin silahını düşürdüğünde mücadele ani bir biçimde son bulmuştu. Henry onu odanın Şam halılarının üzerinde sendeleterek geriye itti ve vikontun elinden fırlayan kılıcı, boştaki eliyle kabzasından tutarak yakaladı.

Graydon tarafından soldan köşeye sıkıştırılmış olan David, birbirine çarpan ve turuncu bir yağmur yağdırarak birbirine sürtünen kılıçların uyumsuz tangırtıları ve gıcırıltılarıyla dövüşmeye devam etti. Graydon onu katıksız kuvvetle alt etmeyi umarmışçasına tekrar ve tekrar genç adamın hakkından gelmeye çalıştı. Yine de hamlelerin ve David’in şimşek gibi karşı saldırılarıyla uğraşmaların arasında McConnell’la kurnazca bakıştılar.

David bunun üzerine kaşlarını çattı. Ve Isabel o anda delikanlının yeteneğine gem vurmuyor olsa üvey kardeşini rahatlıkla yenebileceğini anladı. Ölümüne verebileceği tepkiden korktuğundan onun önünde Graydon’ı mağlup etmeye isteksiz olabileceğini fark etti.

Bu izlenimi tam anlamıyla kavrayamadan Rand ve üvey kardeşi arasındaki mücadele tekrar ilgisini dağıttı.

McConnell kötücül bir tatminle, “Sen gittikten sonra leydin artık bana itiraz edemeyecek,” diyordu. “Ya dediklerimi harfiyen yapacak ya da mezarında sana katılacak.”

Rand, suratında demir gibi bir ifadeyle, “Sanmıyorum,” dedi.

Konuştuktan hemen sonra rakibini geriye ve daha geriye, Isabel’den oldukça uzağa püskürten bir hücumla geçti. McConnell tökezledi, sonra toparlandı fakat hareketle-

ri sarsakça, hatta neredeyse düzensizdi. Yine de yüzünde yenilginin ibaresi yoktu. Onun yerine hinliğini açığa vuruyordu. Gerektiğinden hızlı ve fazla geriye çekiliyormuş gibiydi.

Isabel o anda tuzağı fark etti. David, ondan daha beceriksiz ancak daha ağır ve şeytansı bir kurnazlığa sahip olan bir silahşor karşısında zayıf bir hâkimiyete sahipti. Birkaç adım sonra Rand, Graydon'ın kılıcının menziline girecekti. McConnell'in tek yapması gereken onu müttefiki için yeterli mesafeye çekmek, dövüşmeye bir an için ara vermek ve ölümcül darbeyi vurmaktır.

Isabel'in yüreği ağzına geldi. Tiz sesli bir çığlıkla onu uyardı.

Buna gerek yoktu; Rand tuzağı zaten görmüştü.

Aniden McConnell'a yaklaşp gardının menziline girdi. Kardeşçe bir sarılma parodisiyle onu yakalayıp Graydon'a doğru savurdu ve sertçe itti.

Graydon'ın kılıcı McConnell'in sırtına girip yukarı çıktı. Rand'ın üvey kardeşi yere yığılmadan önce boğazından tek bir hırıltılı feryat yükseldi. Yere önce dizleri çarptı, sonra öne düştü. Kılıcı, halıyla yumuşatılmış taş zemin üzerinde tangırdadıktan sonra parlak desenli yün üzerinde döne döne kraliçenin elbisesinin sert eteğinin kenarında durdu. Yorklu Elizabeth eğildi ve kılıcı ağır kabzasından yakalayıp ucu yere değecek şekilde tuttu.

Graydon, yaptığı şeyin yarattığı şokla ölümcül bir an için donakaldı. Kılıcını bir kez daha savunma pozisyonuna çekti ancak çok geçti. David saldırmak için eğilerek savunmasını aştı ve kılıcını kalbine soktu.

Hareketsizlik öyle sert, öyle eksiksizdi ki yağlı fitiller üzerinde yanan lamba alevlerinden kuşların uçuşu gibi bir ses yükseliyordu. Sonra sessizlik Henley'nin küfrüyle de-

lindi. Diğerlerinin etrafından dolaşarak kraliçeye saldırdı. Henry kılıcını kaldıramadan Henley müttefikinin kırmızıya bulanmış kılıcını Elizabeth'in elinden çekip aldı. Tunijine işlenmiş ayıninki gibi bir gürlemeyle Isabel'e döndü.

İşte ondan sonra karanlık bir köşeden dönen bir gölge hareket etti. Kıvrak ve ölüm kadar sessiz, içinde gümüşü bir parıltı barındıran kara bir tabut örtüsü misali Henley'nin arkasında doğruldu. İnce ve kara bir suret kolunu geriye çekip ince bir bıçağı derine sapladı. Ve Henley, kaburgalarının arasındaki bıçakla yere çökerken müzik notaları ve siyah renkte işlenmiş sarı yeleğinin tüm iltişamıyla şenlikçibaşı Leon ortaya çıktı. Elinde en iyi İspanyol çeliğinden bir bıçak ve güzel dudaklarında bir tatmin gülümsemesi vardı.

"Kız kardeşim için," dedi, donakalmış bir kabulleniş edasıyla seyrederek duranlara kısa bir bakış ayırarak, "ve Leydi Isabel için."

Sonra beşiğe gidip kollarını orada ağlayarak yatan bebeğin altına soktu ve onu göğsüne kaldırdı. Kapıya doğru döndü.

Henry, "Dur!" diye emretti.

Leon, yüzünde yalın bir merakla döndü.

"Elinde tuttuğun bizim kızımız. Onu Fransa'nın bir kuklası olsun diye götüremezsin."

"Elimdeki kız kardeşimin kızı, bir zamanlar onu koruma umuduyla kendi kızım olduğumu iddia etmiş olsam da kendi yeğenim. Juliette tarafından çok sevilirdi, aynı artık amcası tarafından da çok sevildiği gibi. Dünyaya gelme nedeninin bir devlet meselesi olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Karısının sabit bakışlarından kaçınırken suratsız bir kuşkuyla, "Öyle değil miydi?" diye sordu Henry.

"Kardeşim tarafından değil. Ruhunda bunun günahıyla ölmüş olsa da o seni sevdi. Fransa'dan kimin ödeme al-

dığını öğrenmek istiyorsan şu iyi vikonta bak. Kıtada bir turnuvadan ötekine koştururken Fransa'nın rüşvetlerine yenik düşen I Henley'ydi. Unvanını tamamlayacak toprakları ve mülkler olmadan buna ihtiyacı vardı."

Bunun karşısında kralın çenesi inatçı bir edayla havaya kalktı ancak konuşmadan önce boğazını temizledi. "Fransız parasını kimin aldığına çok önemi yok. Şimdi bu küçük bedeninin nasıl kullanılacağı alakadar eder bizi. Doğumu nedeniyle asla zarar görmeyeceğini, iyi niyetim için rehine tutulmayacağını temin edebilir misin? Peki, güvende tutulsa dahi sarayımızın zenginliklerine veya bir gün ona ayarlayabileceğimiz evliliğe kıyasla ona ne verebilirsin?"

Leon, bir krala bir kollarında tuttuğu bebeğe baktı. Gözlerine, gece karanlığına çöken sis gibi bir kararsızlık çöktü.

Isabel kötü bir rüyadan uyanırmış gibi kıpırdandı. Bir adım öne atarak usulca bir akıl yürütmeye konuştu. "Sevgili Leon, bir saraydan diğerine dolanırken bir çocuğa nasıl bakacaksın? Gerçekten, başkaları onu kendi çıkarları için kullanabilecekken onun için nasıl önlemler alabilirsin? Kral, onu güvende tutma kudretine sahip. Buna izin vermek en iyisi olmaz mı?"

Leon, gülümsemesini çarpıtarak ve gözlerini yeğeninden hiç ayırmadan, "Onu bu gece güvende tuttuğu gibi mi?" diye sordu.

"Burada hata bendeydi."

Rand, kralın ani bir hareketiyle durdurulana kadar, destek olmak istemişçesine öne çıkarak itirazda bulunan bir ses çıkardı.

"Ya bu tekrar olursa?" diye sordu Leon. "Bunun yanı sıra, ya I Henry varisine duyduğu merakla küçük Madeleine'in var olduğunu unutursa?"

“Bu muhtemel değil, özellikle de bu gecedен sonra.” Bakışları, kanları odanın halılarına akan düşmüş bedenleri süzdü.

Leon, sanki o hiç konuşmamış gibi, “Onu kim sevecek, kim ona sarılacak, dans etmeyi ve şarkı söylemeyi öğretecek?” diye devam etti. “Kim ona sevinç tattıracak, nasıl gülmüneceğini ve sevineceğini bilmesini sağlayacak? Ona nazik ve iyi davranan bir kocaya verilmesini kim sağlayacak? Bunlar önemli, görüyorsunuz ya. Benim için önemli.”

“Eminim ki...” diye söze başladı Isabel.

“Ben değilim. Bir kralın başka meseleleri, bir kız çocuğunun hayatından daha önemli görünebilecek başka gayeleri vardır. Böylesine belirsiz bir yazgıya izin verilemez. Onu bırakmayacağım, ancak...”

Henry, tahammül ettiği aşağılamalara bakılacak olursa şaşılmayacağı gibi kaşlarını çatarak, “Ancak ne?” diye sordu.

Leon krala berrak fakat görmeyen gözlerle bakarak, “Sorumluluğu Leydi Isabel’e verilmediğı sürece,” dedi. “Ona bakması, sevgi vermesi için ona güvenilebilir. Koruma olarak arkasında Sör Rand’ın kılıç tutan eli ve önünde de gösterdiği şeref ve mertlik örneğı var. Yüce müsaadenizle onu ikisine bırakmayı göğüsleyebilirim.”

Henry kayıtsız bir edayla, “Bize biraz olsun itibar ettiğini görmekten kıvanç duyduk,” dedi.

Isabel bu küçük uyuşmazlık işaretiyi yok sayarak ona döndü. “Sorumluluk muazzam efendimiz, fakat şayet sizin isteğiniz de bu yönde olursa kabul ederim.”

Rand kralın yasağına rağmen onun yanına yürüyerek, “Ben de öyle,” dedi.

Henry suratını asıp düşüncelere dalarak uzun bir süre durdu. Sonra Yorklu Elizabeth, ipek eteğinin sessiz fısıltı-

sıyla onun yanına gitti. “Bu konuya karışmak benim had-dime düşmez sevgili kocacığım, yine de öyle görünüyor ki uzlaşmak iyi olacak.”

Henry kaşları hâlâ çatık bir halde kraliçesine baktı. “Nadiren iyi birisiyimdir.”

Isabel, resmi çoğulu kullanmayı unutmaması kaygılandığının bir belirtisi, diye düşündü.

“O halde onu elinde tutabilirsin,” dedi Elizabeth yalnızca, “ama yine de ben doğru olanı yapacağını biliyorum.”

Odanın dışından uygun adım yürüyen ayak seslerinin sahipleri, gelirken birkaç solukluk bir süre boyunca durdular. Sonra Henry elini uzatıp Elizabeth’in elini tuttu, dudaklarına götürdü ve sonra kolunun üzerine koydu. “Oğlumun ve varisimin annesini nasıl reddedebilirim?” diye mırıldandı. Duyulabilir bir iç çekti, omuzlarını dikleştirdi ve çok ağır bir pelerin giyiyormuşçasına tekrar resmi kimliğine büründü. “Yeter. İstedğin gibi olsun şenlikçibaşı. Ancak bir daha dönmemek üzere İngiltere’yi terk etmelisin. Senin trajik *danse macabre*’larına, hüznü müziğine ve ondan da hüznü hikayelerine daha fazla katlanamayız.”

Leon kıvrık kafasını eğdi.

“Sana gelince Sör Rand,” diye devam etti kral ona dönerek, “sana yine borçlandık. Westminster’a gidip orada görüştüğümüzde seni, daha önce sana bahsedilmiş olan Garter Tarikatı’nın şerefleri ve iltimaslarıyla donatacağız. Akabinde kuvvetli koluna ve ondan da kuvvetli yüreğine kıymet verdiğimiz biri olarak seni layıkıyla ödüllendirmek için bir baronluk seçeceğiz.”

Baron Braesford. Isabel kocasının saç köklerine kadar kızarışını, vakur kabullenişiyile ve kralına duyduğu hürmetle eğildiğini görürken bunun kulağa uygun ve soylu geldiğini düşündü.

Henry bir veda hareketiyle elini kaldırdı. Elizabeth'in elini tutup koluna yerleştirdi. Kral ve kraliçe, başları dik, odadan çıktılar. Kısa bir emirle çağrılan bakıcı, kollarında küçük Prens Arthur'la peşlerinden koşturdu. Gölgelele kayboluncaya dek kapının ötesindeki loş koridorda yürüdüler.

Olay, başından sonuna kadar, mümkün olabileceğinden çok daha kısa sürmüştü. Majesteleri odadan çıktıktan hemen sonra gürültüyü duymuş olan kralın uşağı, arkasında bir grup askerle belirdi. Açıklamaların yarattığı kargaşada Leon, Isabel'in yanına gelip küçük Madeleine'i yumuşak yanağından öptü, onu Isabel'e verdi ve sonra kaçıp gitti. Rand sorular ve tehditlerden oluşan keşmekeşi yoluna koymak için sesini yükselterek uşağın, ölenler, kan ve mahvolmuş halılar hakkında kraldan açıklama talep etmesini önerdi. Sonra Isabel'e kolunu uzatıp onu ve ilk cina-yetinden ötürü solgun ve keyifsiz görünen David'le beraber odadan çıkarttı.

Saray denilen koca taş yığınının temiz gece havasına çıktıklarında Isabel, Rand'i durdurmak için onun kolunu çekti. Küçük Madeleine'i rahatsız etmekten sakınmak için sesini alçak tutarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Burada yerimiz yok."

"Bir hemşire ya da keçi bulmaya," dedi Rand. "İkisi de işe yarar. Sonra Braesford'a gitmek için yola çıkabiliriz diye düşünüyorum."

"Braesford mu?"

"İtiraz mı ediyorsunuz leydim?"

"Gece oldu ve yol uzun. Hem artık ne önemsiz birisi ne de sadece hiç düşünmeden istediğı yere giden bir şövalye değilsin."

Başımı yana eğerek, "Öyle mi?" diye sordu.

“Sen benim lordum Baron Braesford’sun ya da yakında öyle olacaksın, bir eş ve büyüyen bir aile de dahil olmak üzere hızla artan sorumlulukları olan bir adam.”

Rand onu orada, yalnızca belli bir mesafeden üzerlerine düşen titrek meşale ışıklarıyla aydınlanan loşlukta uzun bir süre seyretti. Sonra yüzündeki gerginlik gevşedi dağının sertçe kapanmış hatlarını bir gülümseme kapladı. Alçak sesli bir merakla, “Büyüyen mi?” diye sordu.

“Aynen öyle.”

“Sen...?”

“Hamileyim ya da öyle gözüküyor. Gwynne öyle olduğunu söylüyor ve o asla yanılmaz.” Göğsünde sertçe düğümlenen bir kaygıyla ne diyeceğini görmek için bekledi. Ondan çok ama çok uzun zaman uzak kalmıştı.

Rand, sanki ne olduğunun ancak farkına varmış gibi alçak bir ses çıkardı. Isabel’in üzerine çullanıp Madeleine’i ve onu beraberce kollarına alarak, göğsünü titreten kahkahalarla, koridorda uzun adımlar boyunca onları fıldır fıldır döndürdü.

Aniden durup Isabel’i dikkatlice yere bıraktı. Beline koyduğu eliyle onun dengesini sağlayıp yüzüne dokundu. “İyi misin? Rahatsız değilsin, değil mi? Ben...”

Isabel’in kalbindeki tatmin gözlerini yaşlarla doldurdu. “Hayır, hayır. Çok iyiyim.”

“Bir baba. Bir baba olacağım.”

“Ve bir baron.”

Başını havaya kaldırdı. “Yeni bir armayla, böylece oğlum asla kalkanında eğik şeridi taşımak, asla önemsiz birisi olmak zorunda kalmayacak.”

Çocuk kız da olabilirdi ancak Isabel bunu ona anımsatıp hayallerini yıkmak istemedi. Tanrı isterse bu zamanla

gerçek de olabilirdi çünkü daha da çok çocuk yapacaklardı. Şimdilik, düşüncelerinin, yeni unvanıyla birlikte gelecek olan zenginlikler ve mülklerdense çocuklarının geleceğiyle ilgili olmasından dolayı ona hürmet gösterdi.

“Bir süredir,” dedi Isabel sessiz bir içtenlikle, “benim için önemsiz birisi değilsin.”

Rand’in göğsü aldığı derin nefesle kabardı ve onu tu-tuşu sertleşti. “Sanırım gece burada dinlenmek akıllıca bir hareket olabilir leydim.” Arkalarından gelse de birkaç adım geride duran David’e döndü.

“Duydun mu? Kalacak bir hana ve bir keçiye ihtiyacı-mız var.”

“Ya da bir süt anneye. Duydum,” diye cevapladı David. “Birçoğu kraliçenin lohusalığı ve vaftizi için burada ve her-hangi bir yerde oda bulabilecek kadar şanslı olabiliriz.” De-likanlı yanlarından geçip işi halletmeye gitti. Yine de dudak-larını kıvrıran bir gülümsemeyle dönüp onlara baktı.

Rand tekrar yürümeye başlarlarken, “Hepimiz aynı odayı paylaşmak zorunda kalacaksak,” diye mırıldandı, “keçiye tercih ederim.”

Isabel, başka sorunları görebiliyor olsa da, iş oraya va-rırsa ben de öyle yaparım, diye düşündü. “Daha önce hiç keçi sağdın mı?”

“Senden çok değil,” diye yanıtladı. “Belki David...”

“Ya da eşyalarla bekleyen Gwynne.” Kaşını havaya kal-dırdı. “Ama senin iyi yaverin hızlı seyahat etmeyi seven bir süt anneye geri dönebilir. O gerçekten... çok becerikli.”

“Onun için endişeleniyorsun.” Suratını dikkatle ince-leyerek Isabel’e baktı.

“Endişeleniyorum, evet ama hepsi bu. Duymak istedi-ğin bu mu? Sanırım üvey kardeşimin ölümünden sorum-

lu olmadığının ve asla bu yüzden suçlanmayacağını ona söylenmesi gerekiyor.”

“Bununla ilgilenirim.”

Isabel, gözlerinin derinlerine bakıp orada gördüğü gümüşi karanlığa göğüs gererken kendi gözleri hareketsizdi. Yalnızca kuruntularını ve dile getirilmemiş özürlerini anlamakla kalmıyor, David’in, Graydon’ın ölümünü de vicdanında taşımak zorunda kalacağından, üvey kardeşinin daha iyi bir adam olamadığından, meselelerin sevecenlikle değil de kinle ve güce olan açlıkla çözülmesinden duyduğu pişmanlığı da anlıyordu. Sessizce, “Yapacağını biliyordum,” dedi.

“Sanırım seni karım olarak almadan önce sevdiğim, seni Westminster’in büyük salonunda saçlarında şömine ışığı ve gözlerinde paylaşmaya hasret kaldığım tutkulu bir hazla dans ederken gördüğüm andan itibaren sadece seni istediğim de dahil, benim hakkımda çok şey biliyorsun.”

“Yani lanetin gerektirdiklerini yerine getirdiğine göre ondan hiç korkunadın, öyle mi? Yoksa ortada bir lanet olduğunu düşünmediğinden mi?”

“Hiç korkum yoktu.”

Uydurmacasını küçümsemeyecekti çünkü bu, Cate ve Marguerite için kalan tüm korunmayı ortadan kaldıracabilirdi. Yüreğinin kaygılarına gösterdiği özenin bir diğer kanıtı, Isabel’in gözlerini doldurdu. “Kardeşlerim...” diye söze başladı.

“Hemen Braesford’a çağırılacaklar. Henry bunu yasaklamaz diye düşünüyorum, minnettarlığı sürerken değil. Orada güvende olacaklardır. Tabii, olmak istedikleri kadar güvende.”

Isabel, dudaklarında bir gülümseme titreşirken bakışla-

rının, suratının güçlü açıları ve yüzeyleri üzerinde hareket etmesine izin verdi. “Teşekkürler Rand. Sen çok iyisin.”

Rand, gözlerini kısıp hassaslıklarını örtmek için kaşlarını çattı. “Peki kocanın, senin lanetini nasıl bozduyuyla ilgili beyanından sonra söyleyeceğin tek şey bu mu? Sevgimle ilgilenmiyor musun leydim, karşılığında söyleyeceğin hiçbir şey yok mu?”

Isabel, gönlünde delicesine bir sevinç kabarıp yüreğini, göğsünü ve tüm vücudunu yutarken bile alçak bir sesle, “Eğer aşkımlı istiyorsan, senindir,” dedi.

Rand tekrar durup ona döndü. “Ah, istiyorum Braesfordlu Leydi Isabel ve eğer şu anda kundakta bir bebek taşıyor olsaydın sana bunu ne kadar çok istediğimi gösterirdim.

Elbette bir de yakında aramıza katılması muhtemel bir süt anne, keçi, inatçı bir hizmetçi kadın, hâlâ lanetli iki kız kardeşle meleğe benzeyen ve üzerine bastığın toprağa tapan bir acemi şövalye de olmasaydı. Ben de istiyorum leydim. Evet, ben de istiyorum.”

Isabel, hâlâ koluna bağlı olan paçavra dönmüş beyaz ipeği yakalamak için elini uzattı ve gözlerinde alev alev yanan bir mutlulukla, onu kendine çekmek için kumaşı yavaşça etrafına sardı. “Ne olursa olsun göster bana, cesur ve sevgili kocam,” diye mırıldandı dudaklarına doğru, “çünkü o zaman bu lanetin nasıl bozulduğunu tam manasıyla anlayacağım.”

Sonra lanet, Graydon’ın en büyük güzeli için tam manasıyla, mutlulukla parçalandı.

Mutlulukla ve sonsuza kadar.

~ buk@ ~ buk@ ~ buk@ ~